

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

an opposites
attract
office romance

MANHATTAN STATE OF *Mind*

ROSA LUCAS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Manhattan'ın Zihin Durumu
Zıt Kutupların Birbirini Çekmesi Ofis Aşkı

Rosa Lucas

Telif Hakkı © 2023 Rosa Lucas

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve durumlar yazarın hayal gücünün ürünleridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya işletmelerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve Yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, Yazarın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde hiçbir biçimde veya hiçbir yolla iletilemez.

Aşağıdaki hikaye yetişkin temalar, küfür ve açık sahneler içermektedir ve yetişkin okuyuculara yöneliktir.

Kapak resmi: depositphotos.com. Fotoğraf Kimliği: 48176071. Amanda Winsor tarafından Photoshop kullanılarak geliştirildi.

Kapak: Kari March Designs.

Düzenleyen: Heather Leigh Editing.

Düzelten: Britt Tayler.

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif hakkı

ÖNSÖZ

BİR

İKİ

ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

ON

ON BİR

ON İKİ

ON ÜÇ

ON DÖRT

ON BEŞ

ON ALTI

ON YEDİ

ON SEKİZ

ON DOKUZ

YİRMİ

YİRMİ BİR

YİRMİ İKİ

YİRMİÜÇ

YİRMİDÖRT

YİRMİ BEŞ

YİRMİ ALTI

YİRMİ YEDİ

YİRMİ SEKİZ

YİRMİ DOKUZ

OTUZ

OTUZ BİR

OTUZ İKİ

OTUZ ÜÇ

OTUZ DÖRT

OTUZ BEŞ

OTUZ ALTI

OTUZ YEDİ

OTUZ SEKİZ

OTUZ DOKUZ

KIRK

KIRK BİR

KIRK İKİ

KIRK ÜÇ

KIRK DÖRT

KIRKBEŞ

KIRK ALTI

KIRK YEDİ

KIRK SEKİZ

SON SÖZ

Rosa Hakkında

Rosa tarafından da

ÖNSÖZ

Lucy

Sandalyemde doğrulup oyun yüzümü takınıyorum.

Quinn & Wolfe'da yılın o zamanı yine geldi: Performans değerlendirmeleri. Yöneticiler huysuz trollere dönüşürken, biz uşakların bir aylık işi tek bir haftaya sığdırmak için çabaladığımız, tüm bunları da değerimizi kanıtlamak için boşuna bir çabayla yaptığımız zamanlar. İşte bizim beyaz yakalı çalışanlarımız.*Açlık Oyunları*ma daha fazla evrak işi ve Hemsworth yok.

İK'dan Helen, patronum Andy'ye bir deste kağıt uzatıyor. Derin bir nefes alıyor ve sanki dünyanın tüm dertlerini taşıyormuş gibi yığına bakıyor. "Hadi bitirelim şu işi, olur mu?"

Gazeteleri karıştırırken Helen'a dik dik bakıyor. "Neden geçen seneden çok daha uzun?"

Adamın asık suratına cilalı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "İletişim, ekip çalışması, iş birliği gibi yumuşak becerilerin kapsamlı bir değerlendirmesini ekledik." Sözlerini, adamın dosyasına zafer dolu bir kalem vuruşuyla vurguluyor. "Hepsi orada, Andy."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı kendi kendine.

Öfkeli Andy'ye katılmam çok sık rastlanan bir durum değil.

Tekrar iç çekiyor, ilk sayfaya yerleşiyor ve Helen bana bir kopyasını uzatırken gürültülü bir şekilde boğazını temizliyor.

"Üretkenlik, mükemmel. Problem çözme becerileri, mükemmel..." Bulaşık makinesi kılavuzunu okumaya zorlanmış bir adamın coşkusuyla sayfayı çeviriyor. "Esneklik, mükemmel."

O gevezelik ederken, dikkatim dışarıdaki manzaraya, Empire State Binası'na kayıyor. Tel kafeslerin ve ekran tasarımlarının dirseklerime kadar içindeyken, gerçekliğin kırk kat yukarısında olduğumu unutmak kolay.

"Tasarımlarınız olağanüstü," diye homurdanıyor. Komik olan, busesbir iltifat gibi.

Yine de "olağanüstü" ile tartışmak zor. Ego tatmini yüzünden kızarıyorum. İşte bu. Hadi Andy, söyle artık. *Lucy, Baş Grafik Tasarımcısı olarak terfi ettin. Tebrikler.*

Artık zamanı geldi.

"Takım çalışması..." Andy evrak işlerinden başını kaldırıyor. "Güzel, ama Matty üç saatlik bir öğle yemeği için gizlice dışarı çıktığında onun yerine bakmayı bırak."

"Ben—"

"Gözlerim var Lucy, ve bunlar sadece gösteriş için değil."

Haklısın. Koltuğumda kıpırdanıyorum. Matty için artık açık büfe Türk yemeği yok.

Andy, sanki hızlı okuma rekoru kırmaya çalışıyormuş gibi formun geri kalanını hızla okuyor. "Katılım." Bana doğru bir bakış atıyor. "Aslında, toplantılar için çok erkensin. Kapıda sahibini bekleyen bir köpek gibi. Bu durum sinir bozucu."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Helen sanki masanın altına kaybolacakmış gibi görünüyor.

Toplantılar için çok mu erken? Böyle bir şey var mı? Ona içimden orta parmağımı gösterebilmemden önce, çoktan konuşmaya başlamış oluyor.

"Zaman yönetimi, harika. Aslında her şey vaktinden önce yapılmış," -sayfayı çevirip bana sırtış ya da yüz tikleri olabilecek bir bakış attı- "Pazarlamadan Steve, blog tasarımındaki hızlı çalışmanız nedeniyle size 'Harika Kadın' lakabını taktı."

Başımı stoacı bir şekilde onaylayarak salladım, yüzüm dikkatlice ifadesizdi. "Sadece işimi yapıyorum."

Harika Kadın, benim kıçım. Daha çok kronik bir işkolik gibi.

Daha fazla zaman kazanmak için bazı insanlar işlerin beş gün süreceğini iddia ederken, aslında iki gün sürüyor. İş arkadaşım Matty'yi buna en iyi örnek olarak ele alalım. Ben mi? Ben tam tersiyim. Bir işi mükemmelleştirmek için bütün gece ayakta kalırım, sonra da rahatlıkla birkaç saatte bitirdiğimi iddia ederim.

"Tamam, bitirelim şunu." Kalemimi sertçe yere vurarak Helen'a döndü. "İyi miyiz?"

Bir saniye bekle.

"Andy," diye araya girdi Helen, "15.8. bölümü atladın."

"Ah, lanet olsun-" Bıkkınlıkla iç çekti ve ona küçümseyen bir bakış attı.

"Sağlık ve güvenlik. Çalışma alanınızda herhangi bir ayarlamaya ihtiyacınız var mı? Ergonomik sandalye, ergonomik fare vb." Eli havada tembel bir dans yapıyor. "Bak, listeyi kendin oku, olur mu?"

"Yerleşik ayak dayanağı olan yeni masa modellerimiz var," diye araya giriyor Helen. "İsteddiğini seç."

"Şey, Andy," dedim yavaşça. "Ergonomik meselelerden önce söylediklerine geri dönebilir misin?"

Homurdanarak bir sayfa geri çeviriyor. "Zaman yönetimi —"

"Hayır, o değil," diye araya girdim, ellerimi masaya koyup öne eğilerek, belki de onu boğmak için. "Tasarım çıktıları hakkında. Ya tanıtım?"

"Hangi terfi?"

Gözlerim yuvalarından fırladı. *Benim terfi?*"

Altı aydır başımın üzerinde sallayıp bana ekstra ücret ödemedi burda daha fazla sorumluluk almamı sağlamaya çalıştığın şey bu mu, ahmak?

"Ah, doğru. Bu sefer terfi yok." Omuzlarını silkip, sanki bir çeşit insan dosya dolabıymış gibi zavallı Helen'e doğru evraklarını yığıyor. "Gelecek yıl tekrar görüşürüz, tamam mı?"

Hayır, hayır, bin kere HAYIR.

Böyle bir şey olamaz. Bu terfi olmadan bu ofisten çıkıp Matty, Taylor ve tasarım ekibinin geri kalanıyla yüzleşmem kesinlikle mümkün değil.

Kendine hakim ol. Su tesisatını açma. Yemin ederim, yüzümden tek bir damla yaş akarsa, kendimi pencereden dışarı atarım.

"Andy," diyorum sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Bu yıl çok çalıştım. Tasarımlarımın bile mükemmel olduğunu söylemiştin."

"Evet, tasarımlarınız ne kadar mükemmel olursa olsun önemli değil."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Öyle mi?"

"Ağ oluşturma etkinliklerinde ortalıkta görünmüyorsun, şirket partilerinde nadiren konuk olarak görünüyorsun ve üst düzey yöneticilerimizi polis teşhis listesinden bile seçemiyorsun," diye sayıklıyor başını sallayarak. "Terfi zamanı geldiğinde, neredeyse bir hayalet gibisin."

"Ben network kuruyorum!"

Şüpheli bir şekilde kaşlarını çatı. "Bir zaman söyle."

"İyi."

Hızlı düşün.

"Dört ay önceki tasarım kongresi!" Rahatlayarak derin bir nefes verdim. Bu da sayılır, değil mi?

İç çekti. "Ekibin geri kalanı Quinn'ler ve Wolfe'la kaynaşmak için elinden geleni yaparken sen geceyi köşede tavuk kanatları istifleyerek geçirdin."

Ağzım açık kaldı. Ne kadar da eksiksiz ve kusursuz... Andy'nin tam olarak kalpler ve çiçeklerle dolu bir patron olmadığını biliyordum ama iyi bir iş ahlakını gerçekten takdir ettiğini düşündüm.

"O gün öğle yemeği yememiştin," diye mırıldandım, sandalyeme iyice gömülürken. "Senin için bir projeyi bitiriyordum."

Cevap olarak küçümseyici bir homurtuyla ödüllendirildim.

Helen'a bakıyorum, bana güçlü bir takım elbise giymiş, gösterge panelindeki bobblehead bebeklerinden biri gibi başını sallıyor.

Derin bir nefes alıp, geriye kalan onurumun ne olduğunu toparlıyorum. "Dinle. Ağ kurmanın önemli olduğunu anlıyorum. Ama çok çalışıyorum ve tasarımlarımın kendini ifade ettiğini düşünüyorum."

Küçük sohbetlerde, el sıkışmalarda ve kurumsal dünyamızın elitlerine yağ çekmede hiç iyi değilim. Ben bir tasarımcıyım, kahrolası bir politikacı değil.

"İşte bu yüzden sen harika bir Kıdemli Grafik Tasarımcısın."

Yıkıldım, moralim bozuldu. "Ama ben kendimi Wonder Woman sanıyordum."

Bu sözler gerçekten ağzımdan mı çıktı?

"Luuuucy," diye uzatıyor Helen. "Andy haklı. Quinn & Wolfe kültürüne uyum sağlamak çok önemli. Konuşmak istersen kapımız her zaman açık."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Şimdi konuşuyoruz, değil mi?"

Andy'nin midesi, canavarca bir homurtuyla sohbete katılmaya karar veriyor. "Gelecek çeyrekte tekrar konuşuruz. Hadi bitirelim."

Andy çoktan ayağa kalktı. İşini bitirdi.

Yere yığıldım. Cam canavarının dışında, cam temizleyici bana arsızca göz kırpmıyor. Onunla birlikte aşağı inmek için biraz hevesleniyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bize ulaş Lucy," diye mırıldandı Helen.

Uzaniyor mu? Grup halinde kucaklaşmanın mı peşinde?

"Dur Andy, ben..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, bir hayal kırıklığı yumrusu beni eziyor. Terfi için gözden kaçırılmak, özellikle de Quinn & Wolfe'un BT ekibinde sonsuza dek köle gibi çalıştıktan sonra, çok kötü bir darbe. En üst seviyeye çıkamamak canımı acıtıyor. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

Kapıda sert bir vuruş sesi duyuldu. İdari destek ekibimiz Laura neredeyse odanın içine düştü.

"Resepsiyon aradı," diye soludu, çaresizce nefes almaya çalışıyordu. "Erken geldi. Wolfe yolda!"

"Kahretsin!" diye bağırdı Andy, masanın üzerinde minik bir tükürük yağmuru yaratarak. "Saat üçe kadar burada olmaması gerekiyordu! Defol Lucy! Kimildayın!"

"Ama..." Andy hızla kolunu kaldırıp koltuk altını kokladığında, bulduğu şeye yüzünü buruşturduğunda ve sonra çılgınca bir aciliyetle kravatını düzelttiğinde, olduğum yerde donakaldım.

Ayaklarına kapanıp, gitmemesi için yalvarmalı mıyım?

Yanımdan geçip açık ofis planına doğru ilerliyor.

Moralim bozuk bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum. Neden sadece tasarım yapamıyorum ki? Bu kurumsal oyunları oynamak istemiyorum.

"Masalarınızı toplayın millet!" Andy'nin haykırışı ofisi deldi. "Erken geldi! ŞİMDİ geliyor!"

Midemdeki sancı sıkışıyor. Büyük Kötü Kurt ofisimizi havaya uçurmak için erkenden ortaya çıktığına göre, Andy'nin kulağına gitmem imkânsız.

JP Wolfe: Quinn & Wolfe Hotel Group'un kurucu ortağı ve Amerika'nın en zengin adamlarından biri.

Onunla daha önce bir şirket etkinliğinde karşılaşmıştım. Karşılaşmamız dayanılmaz derecede tuhaf yirmi saniye sürdü; gözlerini üzerimde gezdirip, sözsüzce "Hayır. Etkilenmedim" diyen o kendine özgü kaş çatma ifadesini takınmasına yetecek kadar.

Bu adam çok korkunç bir orospu çocuğu.

Şimdi, her zaman yönetim kurulundan bir ortak refakatçiyle gelen yeni bir inovasyon projesini başlatmanın eşiğindeyiz ve kısa çöpü çektik; bu sefer kurdun ta kendisini vurduk.

Etrafımda gelişen karmaşaya bakarak yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Normalde sakın olan meslektaşlarım, sanki cehennem köpekleri peşlerindeymiş

gibi telaşla ortalığı topluyorlar. Sanırım biri peşlerinde. Langırt masası terk edilmiş, her yerde toplar var.

Genellikle kayıtsız olan Matty, işe alındığından beri ilk kez masasını temizlerken, Mona masasının altında sanki hayatı buna bağlıymış gibi ruj sürüyor. Bir diğer masada ise Taylor, tasarım kupalarını maksimum görünürlük için stratejik bir şekilde düzenliyor.

Bu arada Dwayne, kulaklığı sıkıca takılı bir şekilde, çılgınlığın farkında olmadan kendi dünyasında kalıyor.

"Matty, kutsal olmayan her şey aşkına, Lucky Charms'ı bırak! Burası lanet bir kafe değil!" diye havlıyor Andy, ellerini başının üstüne koymuş, koltuk altlarında onarılamayacak kadar ıslak lekeler varken. "Burası Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en prestijli otel grubu, yoksa aklından mı çıktı!?"

Haklısın. Matty'nin masası dağınık; kağıt yığınları, sayısız kullanılmış kalem ve bir süpermarket reyonundan daha fazla mısır gevreği kutusuyla dolu. Temizlik ekibi ondan nefret ediyor.

Yenilmiş bir şekilde tertemiz masama yığıldım ve Matty'nin zaten tıka basa dolu olan çekmecesine bir mısır gevreği kutusu sıkıştırmaya çalışmasını izledim.

"Dwayne!" Andy, yüzünün önünde parmaklarını şıklatarak ona doğru yürüdü. "Canlı görün. Gerçekten hayatta mısın?" Ellerini umutsuzlukla havaya kaldırdı. "Tanrım, bana güç ver millet."

Wendy telaşla bir soda kutusunu düşürüyor.

"Temizle şunu!" diye bağırıyor Andy, müteahhitleri yok etmek için yola çıkarken. "Burada iyi bir izlenim bırakmamız gerekiyor! Bu departmanın Vahşi Batı olduğunu düşünüyor bile."

Wolfe üzerinde nasıl iyi bir izlenim bırakabilirim? Bu adam, tüylü bir tulumla kucaklaşmaktan hoşlandığı için şirkette "Büyük Kötü Kurt" olarak sevilmiyor. Hayır, çünkü biz onun küçük domuzlarıyız ve ara sıra içimizden birini evlerimizden alıp diri diri yiyor.

Üzerimdekilere hızlıca bir göz attım: yıpranmış kot pantolon, "vintage"i her açıdan yanlış şekilde haykıran ekose bir gömlek ve emeklilik için yalvaran spor ayakkabılar. Bir oduncu takımında yer almak için seçmelere katılıyormuşum gibi.

Belki biraz rutine girdim. Ama bu yıl beş kez Ayın Tasarım Dinamosu Ödülü'nü aldım; bu, kurumsal kıyafetler giyip sosyalleşmekle kıyaslandığında bir şey sayılmaz mı?

Matty, çekmeceleri telaşla doldurma işini bana sırtacak kadar uzun bir süre durdurdu. "Quinn & Wolfe'un yeni Baş Grafik Tasarımcısına mı bakıyoruz?"

Ekip aniden sessizliğe bürünüyor, kulaklar dikilince temizlik coşkuları geri planda kalıyor. Dwayne sandalyesinde dönerek bana bakıyor.

"Bu sefer değil!" diye tiz ve fazla neşeli bir sesle bağırdım.

Matty bana inanmaz gözlerle bakıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Sahte bir gülümseme yapıştırıyorum. "Hayır, şaka yapmıyorum."

"Üzgünüm Lucy," diye araya giriyor ekipten bazıları, başsağlığı mırıltılarıyla birlikte.

Matty kollarını kavuşturup bana kaşlarını çatarak baktı. "Luc—"

"Bu konuşmayı sonraya saklayalım, tamam mı?" Onu susturdum, dişlerimi sıktım ve ona anlamlı bir bakış attım. *Taylor'ın önünde değil.*

Ama artık çok geçti, keskin bakışları üzerimdeydi.

"Luceee," diye mırıldandı, ellerini sahte bir sempatiyle kavuşturarak. "Zavalılık. Terfi alamadın mı? Bu çok üzücü."

Tüylerim daha önce hiç olmadığı kadar diken diken oldu. Taylor bu sabah terfi aldı ve ben de onun bitmek bilmeyen övünmelerini bastırmak için kulaklarıma yemek çubukları tıkamayı düşünüyorum.

"Eh," diye mırıldandı, "en azından bir Liderimiz var. Merak etme, sesin benim aracılığım ile duyulacak." Sanki

büyük bir üzüntü taşıyormuş gibi iç çekti.

"Ödül parlatma işini kaçırdın prenses," diye karşılık verdi Matty.

"Peki senin ödüllerin nerede?" Çenesi yukarıda, gözleri parlayarak ona dik dik bakıyor. "Ah, doğru ya, onlar yok çünkü çitayı çok düşük tutuyorsun, yine de...*Hala*ona ulaşamamak."

"Öz değerimi doğrulamak için küçük tahta plakalara ihtiyacım yok." Eğilip bir ödül kaldırıyor. "Tasarım Mükemmelliği Ödülü, ha? Bunu sıkıca tutarak daha rahat uyuyor musun?"

Çenesi kasılıyor ve çenesini geri çekiyor. "Bay Wolfe muhtemelen sadece ipuçlarıyla konuşmak isteyecektir," diye bana doğru ateş ediyor.

Orospu.

Andy patlamadan önce, Matty'nin masasından boş bir soda şişesi fırlattım. "Ee, incelemen nasıl geçti?"

"Öfkeli Andy, alışılmadık sayıda büyükbabamı kaybettiğimi söyledi... Dört yılda on altı. Helen'in hepsini takip eden lanet bir elektronik tablosu bile vardı." Sırıttı. "Onlara tek söylediğim, büyükannemin son yıllarında çok meşgul olduğuydu."

Kıkırdayarak etrafa saçılmış kağıtları topluyorum. Matty'nin işten kaytarma konusundaki küstahça girişimleri ofis efsanesi haline geldi.

Daha sonra çift kanatlı kapılar açılır.

Düzeltilme, ben*hissetmek*Odanın enerjisi değişiyor, sohbet gergin bir sessizliğe dönüşüyor.

İşte orada duruyor: 1.80 metreden uzun, Koca Kötü Kurt. Atletik yapısı kumaşa uyum sağlıyor, geniş omuzları ve kaslı göğsü ceketini kusursuz bir şekilde dolduruyor. Delici kahverengi gözleri, kısa koyu kahverengi saçlarıyla uyumlu. Koyu sakal, güçlü çenesini vurguluyor.

Pantolon ve yakası açık, kravatsız, bembeyaz bir gömlek giymiş. Beyaz gömlek, bronz teni ve lacivert takım

elbisesiyle çarpıcı bir tezat oluşturuyor. Çeliği ve muhtemelen külotu eritebilecek bir bakış.

Yoğun bakışlarını üzerimize dikmişken, bir sonraki hedefini bulmaya çalışan ateşli bir tetikçi gibi görünüyor.

Biz.

Karşılaştığım en seksi, en ulaşılmaz adam tartışmasız.

Aman Tanrım. Adamın her hali erkeksiliği gözler önüne seriyor. Para alsam bile gözlerimi ondan ayıramam.

Wolfe kumarhane ve kulüplerin başındayken, Quinn kardeşler otelleri yönetiyor. Birlikte Amerika'nın her köşesine sahipler gibi görünüyorlar.

Tamam, biraz abartı ama çok dolular.

Andy, okşanmak için acele eden bir köpek yavrusu gibi ona doğru koşturuyor. "Efendim. Hoş geldiniz! Tasarım katına hoş geldiniz. Bay Wolfe, sizi burada ağırlamak benim için büyük bir onur." Vay canına, sakın ol dostum. Ekip hep birlikte ürperiyor. "İşte sihir burada gerçekleşiyor. Ekip, ayağa kalkın da Bay Wolfe hepinize bakabilsin!"

Wolfe, Andy'ye öyle sert bir bakış atıyor ki gözleri sanki kara delikler gibi. Yemin ediyorum, bir anlığına keskin, yırtıcı dişlerin izini görüyorum.

Hep birlikte ayağa kalkıyoruz, denetlenmeye hazırız.

"Sırada bizden reverans yapmamızı isteyecek," diye mırıldanıyor Matty, düşündüğü kadar kısık sesle değil.

Onu susturmak için ayağına sertçe basıyorum.

"Burada olma sebebimin farkındasınızdır," diyor Wolfe soğukkanlılıkla, yoğun bakışlarıyla odayı tararken. "Tangra Projesi'ni iki haftadan kısa bir sürede başlatıyoruz. Central Park'ta bir kayanın altında yaşamıyorsanız, bunun şirket için önemli bir girişim olduğunu bilirsiniz."

Şaka değil. Tangra bir aydır gündemde. "En üst düzey nakitsiz casino" deneyimini sunuyoruz. Amacımız, Amerika genelindeki tüm Quinn & Wolfe casinolarını tamamen nakitsiz hale getirmek.

Bahislerinizi yapın, kazançlarınızı toplayın, hepsi telefonunuzda tek bir dokunuşla - oyundasınız. Artık hantal

fişler yok, ATM'lerde sıra bekleme yok, kumar heyecanını yavaşlatan nakit işlemler yok. Tıpkı büyük bahisçilerin gerçekleşen rüyası gibi. Gün ışığına kadar ne kadar harcadığınızı bilmediğiniz bir rüya. Tam da Wolfe'un hoşuna gidiyor.

Tüm projelerimizin adı yıldızlardan geliyor çünkü, deyim yerindeyse, "yıldızlara uzanıyoruz." Bu inanılmaz derecede klişe. Neyse ki Tangra'nın adı, selefi Xamidimura'dan daha anlaşılır. O yıldızı her e-postada doğru yazmak tam bir kabustu.

Delici bakışları üzerimizde dolaşıyor; geliştiricilerin, Dwayne'in, Taylor'ın, Wendy'nin ve benim üzerimde. Ve sonra duruyor. Nabzımın onun bakışları altında hızlandığını hissediyorum.

Neden durdu?

Ona çekingen bir gülümseme sunuyorum ama o buna karşılık vermiyor, devam etmesini bekliyorum.

O yapmaz.

Dizlerim neredeyse bükülecek.

Sanki beni inceliyormuş gibi, kaşları her saniye daha da çatılıyor.

Bok.

Ne yaptım?

Yüzümde pis bir şey mi var?

Nabzım yükseliyor. Bir kurda asla dik dik bakmamak gerektiğini söylemelerine şaşmamalı.

Ancak aşağıya baktığımda öfkesinin kaynağını anlıyorum.

Tüm vücut fonksiyonları durur. Nefes alma. Göz kırpma. Kan akışı.

Elimde, Matty'nin kostüm giymiş, devasa kuyruklu ve dişli bir kurdun gülünç karikatürünü tutuyorum.

Matty, seni aptal herif. Karikatür çizmede neden bu kadar yeteneklisin? Wolfe'un kendisi oturup bunu görseydi, bundan daha mükemmel bir benzerlik ortaya çıkmazdı.

Şaka yapıyor olmalısın. Kıvrımlar. Aman Tanrım, kıvrımları fark etmemişim bile. Bu mu...? Evet.

Kesinlikle bir horoz ve taşak. Ukalanın teki, oldukça etkileyici bir kafaya sahip, büyük damarlı bir horoz eklemiş.

Saf bir dehşet ifadesiyle, suçlayıcı çizimi Wolfe'un kararlı bakışlarından saklamaya çalışıyorum, ama feci şekilde başarısız oluyorum.

Oda gergin bir sessizliğe bürünüyor.

Altımı ıslatmaya beş saniye kala konuşmaya çalışıyorum ama sadece sessizce panikle O sesi çıkarabiliyorum.

Andy'nin yüzü, gömleğiyle uyumlu bir beyazlığa bürünüyor. "Ahhh, Bay Wolfe, bu sadece—"

Wolfe, Andy'nin gevezeliğini elini kaldırarak susturuyor. "Biliyor musun," diyor, sesi karanlık bir ton alıyor. "Bu şirketin her atardamarının nabzını tutuyorum. Satış. Muhasebe. Otel personeli. Pazarlama. Güvenlik. Bu şirkette dolaşan her şeyi ve herkesi tanıyorum. Her doları. Her kişiyi. Yine de, her zaman kendi kurallarına göre oynayabileceğini düşünen bir departman var."

Delici bakışları üzerime kilitlendi. "Bilgi İşlem Departmanı."

Donmuş bir halde duruyorum, sessiz bir çığlığın içinde sıkışmış, kalbim davetli olmadığım bir parti veriyor.

"Sen benim kusursuz destedeki şakacısın," diye alaycı bir şekilde söyledi.

O yırtıcı gözler hâlâ üzerimde. Tüm BT departmanından mı bahsediyor yoksa sadece benden mi? *Ben şakacı mıyım?*

"Daha yakından bakmanın zamanı geldi." *Daha yakınsanki bir motorlu testereyle yapılmış gibi görünüyor.*

Yanındaki Andy, Wolfe'un o heybetli aurasına ayak uydurmak için çaresizce onun sert duruşunu taklit ediyor. Sonuç, daha az alfa kurt, daha ürkek bir Chihuahua. Andy de altına işemeye hazır görünüyor.

"Ah, efendim," diye ciyakladı, sesi Wolfe'un kalın bariton sesiyle tam bir tezat oluşturuyordu. "Kural kitabına uyuyoruz! Bizden daha şirket odaklı, eee, kendini adanmış bir

ekip bulamazsınız efendim." Nefes bile almadan, "Bizi kara koyun olarak görmenize gerek yok! Burada şirket kültürünü benimsiyoruz Bay Wolfe! Yoksa JP mi demeliyim efendim? Size JP, JP diyebilir miyim?"

Bay Wolfe—ya da JP—Andy'ye işten çıkarılmanın yakın olduğunu ima eden bir şekilde bakıyor.

"Bunun kararını ben veririm. Görünüşe göre teknoloji oyun alanını çok uzun süredir kontrolden çıkarmışım. Biraz daha yakından tanımanın zamanı geldi." Yırtıcı bakışları bana geri döndü ve savaş ya da kaç tepkimin devreye girdiğini hissettim. "Sen. Peki ya sen kimsin?"

"Lucy," diye atıldı Andy, panik halindeki gözleriyle net bir SOS sinyali göndererek: *Kızım, artık kendine gelmelisin.*

Kaygı yükseliyor, beni boğmakla tehdit ediyor. Ben öylece ortada bırakılabilecek bir yaratık değilim. Wolfe'un sarsılmaz ilgisinin tek odağı olmak bazı çalışanların hayali olabilir.

Ama benim değil.

Ve kesinlikle böyle değil.

"Şey, merhaba! Evet, ben Lucy," diye kekelıyorum, en sevmediğim aktivitelerin hepsini birden yapıyorum: kendimi tanıtmak, doğaçlama konuşmak ve patronun karikatürize edilmiş vudu bebeğiyle suçüstü yakalanmak.

"Ben, şey, burada Kıdemli Grafik Tasarımcısıyım. Xamidimura projesinde çalıştım. Ve, şey, çizgi romanlar... benim işim," diye patladım. "Kurtlu çizimlere ilham veren de bu."

Sağır edici, uzun süren sessizlik uzadıkça uzuyor, utancım daha önce hiç olmadığı kadar artıyor.

Harika bir hareket Lucy, gerçekten harika.

"Thesanat eseri" Arkanda saklanmayı başaramıyor musun?" diye homurdanıyor.

Zoraki bir gülümsemeyle taslağı uysalca masama geri koydum. "Artık değil."

Taylor'dan boğuk bir kahkaha yükseldi. "Doğru. Lucy, Hulk gibi giyiniyor bile!"

"Kadın Hulk," diye düzeltiyorum hemen, düşünmeden. Cam silme arabası hâlâ dışarıda asılı mı, hızlı bir kaçış için?

Ona doğru baktığımda sırtıttığını gördüm ve ondan biraz daha nefret ettim.

Çizgi roman koleksiyonum belki de berbat bir örtbas girişimiydi, ama aynı zamanda kutsal bir gerçek. Dört yaşımdan beri her yıl babamla Comic Con'a gitmek, ondan bana kalan az sayıdaki değerli anıdan biri.

"Öyle mi?" Wolfe'un ifadesi okunaksız kalıyor, koyu kahverengi gözleri neredeyse siyaha dönmüş bir şekilde bana bakıyor.

Dudağımı ısıriyorum ve perişan bir halde bakışlarımı kaçıriyorum.

Büyük F ile berbat ettim. Kendimi Andy ile aynı beceriksiz aptal kategorisine soktum. Wolfe'un gözünde, pis bir karalamacı, She-Hulk taklidi yapan biriyim. Üstelik o lanet çizgi filmi bile çizmedim.

"Steve Reynolds ona Wonder Woman diyor," diye araya giriyor Matty ve kolumu destek verircesine okşuyor.

Başım boynuma doğru yuvarlanıyor. *Çenenı kapat, Matty.*

"Memnun oldum Lucy," dedi Bay Wolfe gözlerinde bir parıltıyla, benim hiç de öyle olmadığımı açıkça belli ederek.

"Tamam!" Andy ellerini çırpırmaya çalışıyor ama hedefi tutturamıyor, bunun yerine göğsüne vuruyor. "Topu yuvarlamaya devam edelim mi Bay Wolfe? Ekibin geri kalanını tanıştıralım mı?"

"İki dakikanız var."

"Pekala o zaman! Taylor, sıra sende!"

"Bay Wolfe," diyor Taylor yüksek ve kendinden emin bir ses tonuyla. "Geçen yıl şirket ödöl töreninde tanışmıştık; bana Mükemmellik Ödölü'nü siz takdim ettiniz."

Adeta spot ışıklarının altında parlıyor. Hayranlık ve nefret arasında kalmış bir şekilde onu izliyorum.

"Peki," diye devam ediyor, sesi rahatsız edici derecede yüksek çıkıyor, "kendimden biraz bahsedeyim. Şirketin

sosyal komitesindeyim ve yeni işe alınanlara akıl hocalığı yapıyorum-"

"Teşekkürler Taylor." Andy endişeyle saatine bakıyor. "Devam ediyorum!"

Hayal kırıklığına uğrayarak, ekibin geri kalanı Taylor akımına katılıp Wolfe'a karşı oyun yüzleri takınıyor. Matty bile doğrulup cazibesini kullanıyor.

Çok utandım. Bir kez daha, gevşek bir penisin ağ kurma eşdeğeri.

Wolfe'un burun delikleri genişliyor. Tüm tavırları, sanki kaosu serbest bırakmaya sadece birkaç gömlek düğmesi kadar yakınmış gibi, kaynayan, zar zor kontrol edilen bir güçle uğulduyor. Bahse girerim, bu adamla geçirilecek bir gece, ateşli ve öfkeli bir seksten başka bir şey olmayacaktır.

Benim için çok uzun zaman oldu açıkçası.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, gözlerinin tüm gücünü bana çeviriyor ve nabzımın hızla atmasına neden oluyor.

Mandy'nin hatasız koduyla övünmesine geçmeden önce zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Ve işte takım!" diye bağırıyor Andy, bu sefer ellerini başarıyla çırparak.

Wolfe onaylarcasına başını sallıyor. "Güzel," diyor soğukkanlılıkla. "Herkesin bu projeye tam katılımını bekliyorum. Bahanelere veya gecikmelere yer yok. Tangra, Vegas ofisinden faaliyet gösterecek, bu yüzden zamanınızın yarısını orada geçirmeye hazır olun."

Çoğu insan, tüm masrafları karşılanarak Günah Şehri'nde yaşamının keyfini çıkarmaktan heyecan duyuyor gibi görünüyor.

Ben değilim.

Wolfe'un bana karşı bariz küçümsemesi ve New York'taki daire ilanım olmasa ben de çok heyecanlanırdım; evden uzakta olamam.

Wolfe, "Altı ay içinde lansmana çıkacağız" diyor. Gecikmek.

Son teslim tarihini mi uydurdu? Bu devasa bir özellik; tasarım, test... en az bir yıllık bir çaba. Küçükten başlayıp, birkaç kumarhanede test edip sonra büyütmemiz gerekiyor.

Ama Wolfe bana işleri ağırdan alma sanatını takdir eden biri gibi gelmiyor. Diğer güçlü takım elbiselilerin aynı "dün bitsin" tavrına sahip.

Günümün düğmeleri karıştırmaktan ve "düğme mavi mi yoksa yeşil mi olmalı?" felsefi sorusunu düşünmekten ibaret olduğunu düşünüyorlar.

Odayı tarayan Taylor, bir hayalet görmüş gibi görünüyor, Dwayne ise sanki şifreyi çözüyormuş gibi kaşlarını çatı. *Da Vinci Şifresi* Peki ya Andy? Andy başını sallıyor, bu imkansız görevi üstlenmeye hazır.

Bir Baş Tasarımcı öne çıkar, sesini yükseltir ve kibirli takıma, taleplerinin danışmadan zaman çizelgelerini belirleyemeyeceğini söyler. Bu, bitiş çizgisini kendisinin belirleyebileceği bir değişken ölçek değildir.

Ama ben Baş Tasarımcı değilim. Söz konusu takım elbise maaş çeklerimi imzalıyor. Ve beni kendisinin acımasız bir karikatürüyle yakaladı.

"Harika!" Andy ellerini gergin bir şekilde çırpıyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor.

Kaderimiz mühürlenirken gözlerimiz fal taşı gibi açılıyor. Kimse onu sorgulamaya veya itirazını dile getirmeye cesaret edemeyecek.

Sonra gidiyor. Çok şükür Allah'ım.

Ama tam dönecekken durup tekrar bana bakıyor.

"Lucy'ydi, değil mi?" diye neredeyse homurdandı.

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "E-evet, efendim."

O kahverengi gözler gözlerime dikildi. "Bunu tek ve son serbest geçiş hakkın olarak kabul et Lucy. Saygısızlığa tahammülüm yok. Bir daha bana ters davranırsan, anında kovulursun."

BİR

BİR YIL SONRA: GÜNÜMÜZ

Japon

Eskiden aşkın bir dikkat dağıtıcı olduğuna inanırdım. Bir rahatsızlık. Aşk, zayıf kalpliler içindi; hâlâ Amerikan rüyasının özündeki o acınası yanılsamaya, beyaz çitlere ve iki buçuk çocuğa takılıp kalmış olanlar içindi. Benim oyun planıma uymuyordu.

Ama sonra, hazırlıksız yakalandım.

İmparatorluğumun en beklenmedik köşesinde, yani BT departmanında, gizlice gizlenen aşkı buldum.

Bir bağımlılık gibi, asla yatkın olabileceğimi düşünmediğim bir şey. Zırhımı aşındıran bir şey. Beni savunmasız kılan bir şey. Canımı çekene kadar beni kemiren bir şey; tatlılığı, sıcaklığı, o... lanet... aşkı.

Sonra, her zamanki gibi, her şeyi sabote ettim. Her şeyi mahvettim. O narin şeyi alıp mahvettim çünkü ben bunu yaparım.

Lanet olsun, kurt bile kanayabilir.

Lucy

Çocukken, sokağımızın aşağısında Buddy adında dev, bembeyaz bir köpek yaşırdı. Her gün, saat gibi, sırf Buddy'yi okşamak için kolumu çitin arasından uzatırdım ve onun derin, kehribar gözleri sanki çocukça gevezeliklerimi anlıyormuş gibi gelirdi.

Bir gün her şey değişti.

Bir bağırış duydum ve sokağın karşısındaki minibüsü görmek için pencereye koştum. Buddy'nin sahibi histerik bir haldeydi. Buddy'nin iki iri yarı adam tarafından bir kafese tıklmasını donakalmış bir şekilde izledim. Boynunu bir sopayla bağlarken, başını parmaklıklara sertçe vurarak itiraz etti. Çırpınıp hırladı, onaylamadığını açıkça belli ediyordu.

Buddy'nin minibüsle götürülmesini izlerken babam kollarını bana doladı.

Bütün bu öfke nereden gelmişti? Mahallemizin lokumcuğu bir anda öfkeli bir canavara dönüşmüştü. Acı dolu ulumaları hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Sanki ondan değerli bir şey alınmış gibiydi.

Ara sıra, küçük kolumu o çitin arasından uzattığım anlar geliyor aklıma ama Buddy'nin bana onu okşamama izin verdiğini görmek yerine, hırlayan yüzünü ve kolumu kemirmeye hazır dişlerini görüyorum.

Uzaklarda bir yerde, cehennemden fırlamış bir çalar saat gibi bir bip sesi duyuluyor. Durmuyor. Ve zihnimin gözünde, kolumu tehlike bölgesine uzattığımda Buddy'nin homurdanan homurtusunu duyabiliyorum.

Kendime engel olamıyorum. Yoğun kehribar gözleri benimkilere kilitlenirken dişleri etime saplanıyor.

Aman Tanrım, bu gerçek bir acı.

Kolumu geri çekmeye çalışıyorum ama o daha da sertçe sıkıyor, boğazımda biriken iniltiyi çalıyor.

"Öğğğ."

Bu gırtlaktan gelen sesin bana ait olduğundan eminim.

Ama acıyan kolum değil, başım. Sanki bir kamyon ezmiş gibi zonkluyor ve dev tekerlekler hâlâ üzerimden geçiyor.

Buddy'nin gözleri sanki benimkileri delen lazerler gibi. Bana ne kadar acı verdiğini anlayamıyor mu? Gözlerimin önünde değişiyor, sıvı altından koyu insan kahverengisine dönüşüyorlar.

O kahverengi gözler gözlerimi delip geçiyor, yoğunluğu herhangi bir fiziksel yaranın getirebileceğinden daha fazla acı veriyor. Başka tarafa bakmak, saklanmak istiyorum ama bakışlarının mengene gibi tutuşu beni felç ediyor, dayanılmaz derecede ham bir duygusal acıyla tüketiyor.

Sonra sanki bir düğmeye basılmış gibi gözleri her zamanki altın rengine dönüyor, sadece bu sefer uzun farlar gibi parlıyorlar.

Parlaklığa karşı gözlerimi kısıyorum. Durun, gözlerim açık mı acaba?

Hayır, bu sadece bir kabus. Manhattan'daki dairemde güvenle saklanıyorum. Buddy'nin kolumu kemirmeye çalıştığı Jersey'deki çocukluğumu tekrar yaşamak istemiyorum.

Göz kapaklarımı sımsıkı kapatsam bile içeriye sızan ışık çok fazla.

Bip sesi giderek daha sert ve rahatsız edici hale geliyor.

Tam olarak ne kadar akşamdan kalmayım? Birkaç kadeh şarap, bu korkunç baş ağrısını ve tuhaf rüyayı haklı çıkarmaya asla yetmez. Dün gece Matty ve ben terfi alamamam hakkında sızlanmak ve Wolfe fiyaskosunu konuşmak için bara gittik.

Ah... kahretsin. Wolfe. Muhtemelen bugün beni projeden çıkarmak isteyip istemediğini duyacağım. Bu yüzden çok kötü hissediyorum; sinirlerim bozuldu. En azından beni anında kovmadı.

Dilimi ağızımda gezdirirken, ağızımda acı, ilaç benzeri bir tat hissediyorum. Muhtemelen dün gece önceden aldığım Advil'den kaynaklanıyor.

Eh, bu tam bir fiyaskoydu.

Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum.

Gözlerim kapalıyken bile hissedebiliyorum. Kollarımı uzatıyorum ve parmaklarım yatağımın tanıdık pamuklu çarşaflarına değmiyor. Bu çarşaflar serin ve ipeksi.

Derin bir nefes alıyorum. Havada da yabancı bir koku var; lavanta ve çiçeksi alt tonlarla karışık bir dezenfektan gibi.

Aman Tanrım, dün gece yaşlı bir adamla mı takıldım? Dünden aklımda kalanlar: Matty ve ben barda, doğaçlama bir caz kulübü molası... sonra hiçbir şey.

Yavaşça gözlerimi kırptırarak, bu rahatsız edici bip sesinin beynimin oynadığı acımasız bir oyun olmadığını, yatağımın yakınından geldiğini anlamak için bir an duruyorum. Telefonum mu?

Uyuyakaldım mı?

Dur bakalım, hangi gün?

Kendimi hazırlayarak gözlerimi zorla açıyorum ve...

Kalbim göğsüme çarpıyor. Burası neresi lan?

Burası benim yatak odam değil. Sıradan bir adamın odası da değil. Burası bir hastane odası. Hem de gülünç derecede gösterişli.

Başımı hafifçe kaldırıyorum, beynime bir acı dalgası çarptığında anında pişman oluyorum.

Bu ne cehennem? Ben buraya nasıl geldim?

Paniğe kapılmayın.

Çok panik yapmayın.

Nefes al. Sadece nefes al.

Her şey yoluna girecek.

Suları yoklayarak, tüm uzuvlarımın doğru yerde ve çalışır durumda olduğundan emin olmak için ayak parmaklarımı ve el parmaklarımı oynatıyorum. Koluma bir damar yolu açılmış. Kaşınıyor ve gıdıklanıyor.

Başparmağımla yüzümü hafifçe çiziyorum; burnum, gözlerim, yanaklarım... Eksik hiçbir yer yok.*hissetmeksanki* Frankenstein'a dönüşmüşüm gibi, ama kafamın etrafında sıkı bir şey var, bir bandaj olmalı.

Of! Alnıma dokunduğumda hassas bir nokta zonkluyor; muhtemelen orada bir çürük var, yani kafamı bir şeye çarpmış olmalıyım. Ama nereye? Yataktan mı düştüm?

Bir aynaya ihtiyacım var. Bir hemşireye ihtiyacım var. Acil.

Çok fazla hareket etmeden etrafıma bakıyorum. Duvarlar yumuşak pastel renkler, dingin maviler ve grilerle boyanmış. Birisi bu odayı tasarlamak için emek harcamış. Bir Pinterest panosuna benziyor. Çiçeklerle dolu vazolar, komodinleri dolduruyor ve geniş pencere manzarasını kısmen engelliyor. Uzaktaki Quinn & Wolfe binasını zar zor seçebiliyorum. En azından tanıdık geliyor.

Aman Tanrım, neler olduğunu bilmem gerek. Yatağımdan buraya nasıl geldim?

"Alo?" diye hırıltılı bir sesle açık kapıya baktım. "Aloooo?"

Hiç bir şey.

Yatağın yanında bir çağrı düğmesi var. Basmaya çalışıyorum, serum hattı tenime sürtünüyor. "Aman Tanrım?"

Bir hemşire içeri süzülüyor. "Lucy." Yatağa yaklaşırken bana parlak bir gülümsemeyle bakıyor. "Uyanıksın. Nasılsın?"

"Kafam karıştı." Kendimi yastıklara doğru çekmeye çalışıyorum, başım zonklarken irkiliyorum. "Ne oldu? Neden buradayım?"

Gülümsemesi bir anlığına kayboluyor ama hemen geri takılıyor. "Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyor musun?"

Başımı hafifçe sallıyorum.

"Beyin sarsıntısı geçirdin tatlım. Endişelenme, özellikle uyandıktan sonra yönünü kaybetmen normal. Kazadan beri son birkaç gündür bilincin gidip geliyor."

Ona bakakaldım. "Kazam mı?"

"Platinum Plaza Oteli'nin merdivenlerinden kaydın. Kafanı fena halde çarpmışsın," dedi, yüzümde herhangi bir anı kırıntısı ararken.

Platinum Plaza Oteli mi? SoHo'daki Quinn & Wolfe otellerinden biri. Bu adam ne saçmalıyor yahu? Yatağımdan uyurgezer gibi kalkıp pencereden atlayıp şehir merkezine on mil mi yürüdüm?

Kaşlarımı çattım, her şeye bir anlam vermeye çalıştım. "Hayır, bir hata oldu."

Aman Tanrım, bu her şeyi açıklıyor. Kimliğimi karıştırmışlar. Grafik değişikliği.

Odaya bir kez daha göz atıp, Quinn & Wolfe otellerinden birinde bu süitin bana ne kadara mal olacağını hesaplıyorum. Çok büyük ve daha önce bir hastane odasında hiç dört kişilik lüks bir kanepe görmemiştim.

Mahvoldum. Bunu karşılayamam.

"Kaza Washington Heights'taki dairemde olmuş olmalı. Belki de tablo yanlıştır?"

Kaşları kalkıyor ama sessiz kalıyor.

"Bu hangi hastane?" diye sordum, kolumdaki serumu kontrol ederken panik duygusunun yeniden kabardığını hissettim.

"Yedinci Cadde'deki Royal Heights Hastanesi."

Aman Tanrım, bu bir ünlü hastanesi.

Gülümsedi. "New York'ta en iyi ellerdesin."

Ve en pahalı eller. Umarım iş sigortam bunu karşılar.

Gözleri yatağımın yanındaki dosyaya kaydı. "Evet. Üç gece önce Plaza'da meydana gelen bir kazadan sonra hastaneye kaldırıldınız."

"Hiç mantıklı değil. Orası şehir merkezine kadar uzanıyor."

Panoya gözlerini kısarak bakıyor. "Doğu Hanover'dan Lucy Walsh, yirmi yedi yaşında."

"Ben oyum... Yaş kısmını saymazsak, yirmi altı yaşındayım. Yaza kadar yirmi yedi yaşına girmeyeceğim." Ona doğum günümü söylüyorum.

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Demek yirmi yedi yaşındasın."

O aptal. "Hayır," diye tekrarlıyorum, her kelimeyi uzatarak. "Yirmi altı yaşındayım. Dediğim gibi, gelecek yaz yirmi yedi yaşıma giriyorum."

Tekrar panoya, sonra bana baktı, hafifçe sarsılmış görünüyordu. "Tamam, sorun değil Lucy. Doktor yakında gelecek. Sadece... olduğun yerde kal, tamam mı?"

Kolumda serum varken nereye gitmeyi planladığımı sanıyor?

"Hey, annem burada mı?" diye arkasından zayıf bir sesle seslendim ama çoktan kapıdan çıkmıştı. Koridor fısıltılarla doldu. Hem de bir sürü.

"Merhaba Lucy." Beyaz önlüklü esmer bir kadın içeri girdi. "Ben Doktor Ramirez."

"Doktor." Rahat bir nefes aldım. "Dosyamda bir karışıklık var. Ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Buraya nasıl geldim?"

Bana hemşireyle aynı yanlış bilgiyi veriyor. Merdivenlerden düştüm. Plaza Oteli. Üç gece önce. Görünüşe göre, içeri girdiğimi kendi gözleriyle görmüş.

Gösterişli bir hastane için, temel detayları takip edememeleri biraz sinir bozucu. Bu serumla bana ne enjekte ediyorlar? Ya başka bir Lucy içinse?

"Sanırım başkasının çizelgesini almışsın," diyorum hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak. "Dün gece şehir merkezinde birkaç içki içip eve gittim. Sanırım... merdivenlerden düşmüşüm ya da başka bir şey." Kulağa mantıklı geliyor.

Doktor Ramirez yatağın kenarında durup beni inceliyor. "Lucy, sana garip gelebilecek birkaç soru soracağım." Duraksıyor. "Bugünün hangi gün olduğunu söyleyebilir misin?"

Ağzım açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Son kırk sekiz saatin noktalarını birleştirirken midemde sıkı bir düğüm oluşuyor: Matty ile içkiler, Wolfe ile o korkunç buluşma ve promosyonsuz haberler. "Perşembe," diyorum sesim kısık bir sesle. "Dün çarşambaydı."

"Aslında Pazar, ama endişelenmene gerek yok," diye yatıştırıcı bir şekilde cevaplıyor. "Başındaki şişlik için ilaç kullanıyordun. Travma çoğu zaman hafızanı bulanıklaştırıyor."

Kaygılı bir şekilde göz kırpmıyorum. *Dört gün mü kaybettim?* Bu, çarpık bir zihin halidir.

Sakin ol. Her şey yolunda.

"Bir sorum daha var. Rahatlamaya çalış. Hangi ay ve yılda olduğumuzu söyleyebilir misin?"

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bu gösterişli hastanedeki hasta bakım seviyesi konusunda endişelenmeye başlıyorum. Cevabı hemen sıralıyorum.

Dr. Ramirez bir sonraki sorusunu sormadan önce sanki bir şey hakkında tartışmış gibi mırıldanıyor.

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. Beynimde bir sorun olduğunu mu düşünüyorlar?

Bana tuhaf bir bar sınavı gibi sorular soruyor: Yerel senatörümüz kim? Ailenizin isimlerini söyleyebilir misiniz? Annenizin adı ne? Hatırladığınız son birkaç olayı anlatabilir misiniz?

"Tamam," diyor sonunda, elini yatak korkuluğuna dayayarak. "Birkaç test daha yapmamız gerekiyor. Bu sabah elektroensefalogram ve PET taraması için seni kaydedeceğiz."

Duraksıyor.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum; bir doktorun duraklaması hiç iyi bir şey değil.

"Lucy, kafana aldığın darbeden dolayı bir tür geriye dönük amnezi yaşadığın anlaşıyor."

Zorlukla yutkunup başımı sallıyorum. "Son dört gündür hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Bundan daha karmaşık," diyor yavaşça. "Durumunuzun ne kadar ciddi olduğunu değerlendirmemiz gerekecek, ancak geçen yıla ait anılarınızı kaybettiğiniz anlaşıyor."

"Bir yıl mı?" diye alaycı bir şekilde güldüm, kahkaham o kadar ani patladı ki burnumdan kısa bir fışkırık hissettim.

"Aman Tanrım, olamaz. Geçen yıldan her şeyi hatırlıyorum. Sadece şu son birkaç gün bulanık."

"Korkarım yanılıyorsun Lucy," diyor nazikçe. "Anılarındaki tutarsızlıklar geriye dönük amneziye işaret ediyor." Gerçek ayı ve yılı söyleyince nefesim kesiliyor. "Testlerimizi yaptıktan sonra kesin olarak öğreneceğiz."

Sanki bu haber beni neşelendirecekmiş gibi gülümsüyor.

"Ne?" diye çılgılık attım, yatakta doğrulup. "Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bu mümkün değil."

Bu, tam bir yıl sonrasına denk geliyor.

Meğer ki...

Nefes almak için yutkundum. "Komada mıydım?"

Bir yıldır kendimde değilim?

"Hayır, üç gün önce hastaneye kaldırıldın," diye açıklıyor. "Geriye dönük amnezi, anılara erişememe anlamına gelir. Geçtiğimiz yılı yaşadın; sadece zihnin şu anda o anıları hatırlayamıyor."

Bahsettiği yıl, hiçbir anlam ifade etmeden zihnimde sonsuza dek dönüp duruyor.

"Yani bir şekilde zamanda ileri sardığımızı mı söylüyorsun?"

Bana, bir çocuğa karmaşık şeyleri açıklamak için saklanan türden bir bakış attı. "Hayır." Yılı tekrarlarlarken odada yıl yankılandı.

Bunu söylemeyi bırak, Ona sessizce bağırlıyorum.

Kendimi hazırlıyorum, bu iğrenç şakanın sonunu bekliyorum.

Şaka bir yana, korkunç gerçek bir tsunami gibi üzerime çökerken göğsüm sıkışıyor: Tam bir yılı mı kaybettim?

Nefes alamıyorum. Görüşümün kenarları bulanıklaştıkça Dr. Ramirez bir lekeye dönüşüyor.

Önemli değil. Sadece nefes almaya odaklan. Beni düzeltebilecekler.

"Bu elektro... elektro his taraması... gram... beni düzeltecek mi? Hafızamı geri alabilmem için beni yeniden

başlatacak mı?" diye bağıryorum, sabit bir ses tonuyla konuşamıyorum. "Beni kapatıp tekrar açacak mı?"

Histerik çığlıklar atmamak için, bunun yerine gülüyorum.

Anlayışlı bir gülümsemeyle bana hoşgörü gösteriyor. "Testlerden sonra bir tedavi planı belirleyeceğiz. Hafıza kaybınızın boyutunu henüz bilmiyoruz. Hâlâ erken aşamadaysınız. Şimdilik çok fazla endişelenmemeye çalışın."

Söylemesi kolay; dün hatırlıyor.

"Yolun her adımında yanınızda olacağız."

"Her adımda yanımda olmana gücümün yeteceğini sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, aklım astronomik hastane faturalarıyla dolu. "Gerçekten yirmi yedi yaşında mıyım?" diye soruyorum kısık bir sesle.

O da yumuşak bir baş hareketiyle karşılık veriyor.

Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Dün geçen yıl mıydı? Matty ile içkiler, Wolfe ile buluşma, öğle yemeğinden önce yediğim havuçlu kek, Andy ve onun guruldayan karnıyla buluşma... Hepsi bir yıl önce mi oldu?

Kalbim göğsümde öyle hızlı çarpıyor ki midem bulanıyor. Boğuluyorum. Başım ilk uyandığımdan daha çok dönüyor.

Dr. Ramirez'e bakakaldım, sinir krizimden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Sanırım onun için bu, ofiste sıradan bir gün.

"Yirmili yaşlarımin bir yılını mı kaçırdım?"

Boğazımdaki sıkışma hissi daha da yoğunlaşıyor. Terliyorum ama donuyorum.

"Comic Con'u kaçırdım mı?" Sesim bir oktav daha yüksek çıkıyor.

"Sadece nefesine odaklan Lucy. Derin, yavaş nefesler al," diye talimat veriyor Dr. Ramirez, elini bileğime koyarak.

"Ama... bunca zaman ne yaptım ben?" Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum.

Güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Bunu çözmene yardım edeceğiz."

Derin bir nefes al, derin bir nefes ver. Belki gözlerimi kapatıp biraz uyursam, uyandığımda bu kabus biter.

ÜÇ

Lucy

Öyle değil.

Gözlerimi kısıp ne kadar zaman geçtiğini merak ediyorum. Hâlâ yedi yıldızlı hastane yatağındayım. İçeri süzülen güneş ışığı artık daha zayıf, yani günün ilerleyen saatleri olmalı.

Ya da şansıma bir yıl daha kaçırdım.

Baş ağrım hafif bir titreşime dönüştü ama yorgunluk beni tekrar aşağı çekmeye hazır. Körü körüne komodinin üzerindeki su bardağına uzanıyorum ve birkaç ince kağıtla birlikte neredeyse uçup gidiyor.

Merakım kabarcınca bir tane alıyorum; tamamen geriye dönük hafıza kaybıyla ilgili. Ön sayfada iğrenç derecede neşeli bir çiftin fotoğrafı var ve şöyle diyorlar: "Geçmiş hatırlamayabilirsin ama gelecek muhteşem görünüyor."

Bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyor? Burada hafıza kaybından bahsediyoruz, Bahamalar'da bir yolculuktan değil.

Suratımı buruşturuyorum, ya da en azından bir şans veriyorum. Bir balınayı sakinleştirecek kadar ilaç alıyorum, bu yüzden yüzümü hareket ettirmek bile zor.

"Lucy." Bir hemşire odaya girdi. "Uyanıksın."

"Hey," diye hırıltılı bir sesle bağırdım, çenemden sular akıyordu, ağzımı tamamen ıskalamıştı. "Bu sefer ne kadar süre dışarıdaydım?"

"Sadece birkaç saat," diyor yatağımın kenarına yaklaşırken. "Kan testleri yaptırmam gerek. Bu arada, adım Katie."

"Elbette Katie." Hafifçe sırtıyorum. İçimdeki huzursuzluk, daha fazla zaman kaybetmiş veya kazanmış

olma ihtimalime karşı, yılı teyit etmesini istememe neden oluyor.

"İşte bu kadar." Kadın da anlayışla gülümsüyor. "Endişelenme, doktor yakında gelip seninle bir sonraki adımlar hakkında konuşacak, artık uyandığına göre. Burada en iyi bakım altındasın. Dr. Ramirez, kafa travması tıbbi dünyasında bir rock yıldızı."

"Çok uykuluyum," diye inliyorum, kolumu yataktan birkaç santim yukarı kaldırırken. "Her şey ağır ve durgun geliyor, sanki şurup içinde yüzüyormuşum gibi."

"Ağrı kesiciler bunlar. Onları azaltarak kesiyoruz." Bir pamuğa biraz antiseptik sürdükten sonra nazikçe cildime uyguladı ve koluma bir bant bağladı. Kan akışı yavaşlayınca kolum kasıldı.

"Annem burada mı? Biliyor mu?"

"Yakında döner," diye atıştırmak için dışarı fırladı. Bu sabah İngiltere'den uçtu. Hazır ol, keskin bir çizik geliyor."

"İtibaren *İngiltere*? Ama İngiltere'de değildi." Annem Meg Teyze'yi ziyaret etmiyordu. Gözlerimi kaçırdım, iğnenin derimi deldiğini hissettim. "Olmamalıydı... Hatırlamıyorum," diye sızlandım.

"Endişelenme Lucy. Yüksek dozda ilaç kullanıyorsun. Arkadaşların da uğradı."

Priya ve Libby olmalı. Belki Matty? Hafızamı tazelerler. Onlardan birkaç hikaye, her şey aklıma gelir.

Umarım piyangoyu kazanmışımdır. Bu, neden bu gösterişli hastanede saklandığımı açıklayabilir.

"Hey, telefonumun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım yanına bir tane almadın. Kaybetmiş olmalısın. Tüm eşyaların dolapta, ama çantan ve ehliyetin sende."

"Ama ben araba kullanmıyorum."

"Öğrenmiş olmalısın." Bana gülümsüyor ve yaranın üzerine bir pamuk yerleştiriyor. "Tamamdır."

Ben tavana bakarken o bilgilerimi kaydetmek için uzaklaşıyor.

Belki de şu anda telefonumun olmaması bir lütuftur. Geçmişimin bir ekran aracılığıyla açığa çıkmasına gerçekten hazır mıyım?

Duyularımı uyuşturan uyuşturucu kokteyli, aklımı kaçırmamı engelleyen tek şey. Sorular kafamın içinde orman yangını gibi uçuşuyor.

Hayatımda neler oluyor böyle?

Herkes hayatta mı?

Bilmem gereken herhangi bir felaket var mı?

Ya Taylor'a olan kızgınlığım beni bir deliye çevirirse ve ben de her şeyi mahvedersem?*Parlayan*onun üzerinde mi?

İşlenecek bir yıllık değişiklikler var. Bir yıllık manşet haberleri, bir yıllık hayatın karmaşası, bir yıllık kalp ağrıları, baş ağrıları ve vedalar.

Gerçek zamanlı olarak üstesinden geldiğimden emin olduğum değişiklikler, şimdi hepsi aynı anda karşıma çıkacak.

Ben henüz oraya gidemem.

Katie yatağımın üzerine eğildi. "İyi misin?"

İşte o zaman yüksek sesli ağlama sesinin benden geldiğini fark ediyorum. "Şey... evet, özür dilerim," diyorum onu yatıştırmaya çalışarak. "Sadece biraz bunaldım."

Elimi okşuyor. "Elbette. Anlaşılabilir."

Anlaması mümkün değildi.

Hayatımın koca bir yılını nasıl silebilirim? Kendi hayat hikayeme yabancı olma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Hey, Katie?" diye soruyorum, 27 yaşındaki halimin nasıl görüldüğünü bilmediğimi fark ederek. "Aynaya bakabilir miyim lütfen?"

"Elbette." Çekmeceleri karıştırıp bana bir tane uzatıyor.

Derin bir nefes alıp kendimi hazırlıyorum. Kocaman, korku dolu gözlerle bana bakan bir kadın var.

Aman Tanrım, şu kıza benziyorum*Şeytan Çıkaran*.

Koyu renk, genellikle dalgalı saçlarım karmakarışık ve yanaklarımda derin kırışıklıklar var. Bandaj gitti ama alnımda

dikişler var. Umarım yara izi çok büyük değildir.

Normalde açık zeytin rengi olan cildim hayalet gibi beyaz.

Yakından bakınca, işler farklı görünüyor. Perçem mi yaptırdım? Yağlı olmadığında, abartılı bir saç kesimi gibi görünüyor. Hı hı.

Kaşlarımda kesinlikle harika bir şey yaptım. Hepsi köşeli ve dramatik. Sürekli şaşkın görüyorum.

Benim, ama ben değilim. Bana bakan bu diğer kadın, benim hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yılımı yaşamış.

"Taramaların zamanı geldi Lucy," diyor Katie neşeyle. "Hemşire yardımcıları seni dördüncü kata götürmek için buradalar."

Yorgun gözlerim aynadan bana boş boş bakıyor. Yorgunluk beni içine çekerken, gözlerim kapanıyor...

Tekrar açtığımda tanıdık bir yüzle karşılaşıyorum.

"Anne," diye bağırmaya çalışıyorum ama yastıklara yaslandığımda sesim gıcırıyor.

"Ah, Lucy." Annesinin adımları hızlanıyor, sert yüz hatları nadiren görülen bir rahatlama ifadesiyle yumuşuyor. "Tanrıya şükür ki uyandın."

Yanağıma hevesli bir öpücük konduruyor ve bu da aniden gözyaşlarımdan akmasına neden oluyor. Kendimi kuruyana kadar ağladıktan sonra, derin bir nefes alıp yüzümdeki sümük ve gözyaşlarının kalıntılarını temizliyorum.

Dışarısı karanlık, bu yüzden son bilincimin açılmasından bu yana birkaç saat daha geçti.

"Daha önce gelemediğim için çok üzgünüm canım. Daha erken bir uçuş vardı ama gecikti, sonra onu da iptal ettiler

ve sonra beni beklemeye aldılar... Elimden geldiğince en erken uçağa yetişmeyi başardım," diye tek nefeste söyledi.

Benim durumumda ona yetişmek zor olsa da, onunla baş etmeye çalışıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, annem de biraz perişan görünüyor. Hırkasını ters giymiş ve sutyen takmamış. Sütyensiz evden asla çıkmıyor.

"Sorun değil. Bu arada, saçında bigudi var."

Hafifçe inledi, kusursuz bir şekilde toplanmış saçlarını okşadı ve ardından maşayı çıkardı. "Sen uyurken birkaç tane taktım."

"İngiltere'de ne yapıyordun?"

Kaşları çatıldı. "Meg'in doğum günü. Bunu biliyordun."

"Yaptım?"

"Elbette öyle! Ah canım, kafan karışık. Ama artık güvendesin," diye mırıldandı yatağın yanına otururken.

"Nasılsın?"

"Aptal."

Amsterdam'da mantarları aldığım zaman gibi; ama o küçük parçayı dışarıda bırakıyorum.

Kendimi doğrulup oturur pozisyona geldim ve bolca su içtim. "Hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Doktor hafıza kaybı yaşadığımı söyledi."

"Bana söylediler. Ama aklım almıyor. Nasıl olur da koca bir yılı unutursun? Sana yanlış teşhis koymuş olmalılar. Bu doktorların nasıl olduğunu bilirsin, sağda solda hata yaparlar. Daha geçen hafta, şu korkunç hikâyeyi okudum—"

"Anne," diye sözünü kestim, tıbbi uygulama hatalarının dehşetini anlatmasına fırsat vermeden. "Kazayı hatırlamıyorum. Plaza Oteli'nde neden olduğumu biliyor musun?"

Bana onaylamayan bir bakış attı. "Bir iş etkinliği. Açıkçası Lucy, ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Aşırı içki içip merdivenlerden aşağı yuvarlanmak, hem de herkesin içinde."

Donup kaldım. Bir iş etkinliğinde gerçekten sarhoş muydum? Bunu neden yapayım ki? Ne kadar utanç verici. Umarım, büyük adamlardan hiçbiri kuğumun rezilliğe sürüklendiğini görmemiştir.

"Baban hayatta olsaydı bu kadar sevinmezdi."

Ona dik dik bakıyorum. Bu çok kötü bir şey.

"Priya son zamanlarda davranışlarınızın biraz... tuhaf olduğunu söyledi," diye ekliyor, gözlerinde her şeyi bilen bir bakışla.

"Nasıl tuhaf?" diye boğuk bir sesle söylendim. Peki Priya neden anneme gammazlıyor?

"Bunun bir erkek yüzünden olduğuna inanıyordu."

"Bir adam mı?" diye kekeledim, dudaklarımdan çeneme su damlaları sıçradı. "Bir adam mı var?" O zaman nerede o! Neden burada, ateşli alnımı nemli bir bezle silmiyor? "Kim o?"

Hayatımda önemli bir yeri olan ve adını bile hatırlayamadığım bir insana karşı hissettiğim soğuk korku, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Bana bu konuda hiçbir şey söylemedin, bu yüzden ciddi olmadığını tahmin edebiliyorum," dedi umursamaz bir tavırla el sallayarak. "Ve gerçekten, geçmişini düşünürsek, hiç şaşırmam. Birlikte yuva kurabileceğin düzgün bir erkek bulma konusunda hiçbir zaman becerikli olmadın."

Ve işte orada. İstenmeyen yargısının tanıdık acısı, gelişinden çeyrek saatten az bir süre sonra.

Ama kulağa doğru geliyor. Muhtemelen, üç ay süren ve sonunda kaçınılmaz olarak sönüp giden flört uygulamalarından biri. Ya erkekler çok iyi ya da tam birer pislik. Altın Saçlı Kız gibi, orta yolu bulamıyorum.

Acı gerçek mi? Hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Gerçekten biraz utanç verici.

Sinirlenip konuyu değiştiriyorum.

"Anne." Ona bir bakış atıp, sersemlemiş halimde toparlayabildiğim kadar ciddi bir tavır takındım. "Bazı

boşlukları doldurmanı istiyorum. Geçen yılı bana özetleyebilir misin? Neler yaptım?"

Sorum onu irkiltti, yüzünde panik ifadesi belirdi. "Şey, şey... sanırım memnun görünüyordun."

Daha fazlasını bekliyorum. Hadi anne, benimle çalış.

Sanırım daha doğrudan olmam gerekecek.

"Hala Quinn & Wolfe'da çalışıyorum, değil mi?"

Yüzü aydınlanıyor. "Ah, evet, hâlâ oradasın."

Rahat bir nefes aldım. Demek ki kovulmamışım. Çizgi filmdeki kurtla ilgili o küçük dikkatsizlik çoktan unutulmuş olmalı. Wolfe muhtemelen beni hatırlamıyordur bile.

"Aman Tanrım, terfi mi aldım? Lider miyim?"

Panik ifadesi yüzüne geri dönüyor. "Pek emin değilim Luce. Dinamo olmaktan mı bahsediyordun? İş konuşmaların hep aklımdan uçup gidiyor."

"Peki benim şu sıralar tam olarak iş unvanım ne?"

"Şey... tasarımcı mı? Sen... şeyler tasarlıyorsun." Beyninin çalıştığını görünce uzun bir sessizlik oldu. "İnternette!" Sonunda gülümsüyor, cevabından memnun kalmış gibi. Teknik olarak doğru değil ama onu düzeltmenin bir anlamı yok.

Bu çok acı verici. Ayrıntılar için kızlara veya Matty'ye sormam gerekecek.

Derin bir nefes aldım. "Dairemi sattım mı? Şimdi nerede yaşıyorum?"

"Hayır, sen hâlâ Washington Heights'taki evindesin."

"Ne? Neden satmadım?"

Kararsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Emin değilim Luce. Fikrini değiştirdiğini söylemiştin."

Tanrım, bana güç ver. İçimden inliyorum, annemle geçen yıl farklı gezegenlerde mi yaşadık?

Belki de gürültücü komşular taşınmıştır da ben taşınmak zorunda kalmamışımdır? En azından hastaneden çıkınca tanıdık ortama geri döneceğim. Ve umarım anılarım canlanır ve neden satmadığımı anlarım.

Ben de zaten buna güveniyorum.

Tekrar konuyu değiştiriyorum. "Pekala, bana geçen yıla ilgili önemli bir şey anlatabilir misin?"

Cevap vermeden önce bir an düşünüyor: "Mutfağı baştan aşağı yeniledim. Bahçede de bana yardım ettin. Delphiniumlar diktik -çok güzel büyüyorlar- ve bir de bitki saksısı ektik." Düşünüyor. "Ya kuzenin Nora? nc çocuğunu bekliyor. Bu sefer erkek ocuk bekliyorlar."

"Harika, anne," diyorum hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak.

Hepsi bu mu? Bana hayatla ilgili tüm güncellemeleri bu kadar mı?

Babam vefat ettiğinden beri, onun etrafında sessizce dolaştım. Gerçek dünyayla ilgili bir soruna benzeyen her şey, deyim yerindeyse, halının altına süpürülüp, zmeyi bana bıraktı. Bunun yerine, kendini bahçeye gmmeyi tercih etti. Sessiz bir anlaşmaya varıldı; annem başını ortancalarının arasına gmecek, ben de hayatın karşımıza çıkardığı çirkin gerçeklerle başa ıkacaktım. Cenazeden sonra, babamın vasiyetinden çok gllerinin üzerindeki böceklerle ilgilendi. Yükü ben taşıyacaktım.

Ama iletişimin geçen yıl açıkça kötüye gittiği ortadaydı; bu, hayal ettiğimden çok daha kötü. Ona açıkça söylemedim.*herhangi bir şey.*

Eli ağzını kapatmak için yukarı kalktığında kalbim neredeyse duracak gibi oldu.

"Aman Tanrım, Lucy!"

"Ne?" diye sordum, kendimi yataktan iterek.

"Hatırlamıyorsun."

"Neyi hatırlıyorsun?"

"Sokak aşağısındaki Bayan Forry ld."

"Ah, aşkına..." Yastıklara geri yığıldım. "Kim olduğunu bile hatırlayamıyorum."

"Senin çok sevdiğin bir köpeği vardı, dostum."

"Ah, evet... doğru." Ryamı düşününce tuhaf ama pek de alakası yok. Kalpsiz değilim ama Bayan Forry'yi yirmi yıldır görmedim.

"Artık yirmi yedi yaşımdayım," diye patladım, bu cümle bana yabancı geliyordu. "Nasıl kutladım?"

"Ah! Sen, Priya ve Libby spaya gittiniz ve ardından akşam yemeği yediniz. Ve sen ve ben de kasabadaki Captain's Crab'de akşam yemeği yedik."

Yani bu kadar mı? Ben dünyanın en sıkıcı insanı mıyım?

"Lucy." Dr. Ramirez odaya girmeden önce kapıyı çalıyor. "Tedavi planını görüşmeye hazır mısınız?"

"Anılarımı geri getirecek sihirli bir hap mı?"

Nazıkçe gülümsüyor. "Keşke daha iyi haberlerim olsaydı ama tüm olasılıkları göz önünde bulundurmalıyız. Hafızanız geri gelmezse size gerekli desteği sağlayacağız."

Aman Tanrım. Hafızamın geri gelmeyebileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim.

Hafifçe gülümsemeyi başarıyorum çünkü başaramazsam ağlarım. Ağlamak derken, yerlere yatıp tekmeler savurup çılgılık atmayı kastediyorum.

"Dur tahmin edeyim: Gelecek muhteşem mi?" diye espri yapıyorum, broşürü ona doğru sallayarak.

"Bunu vaat edemem ama işler kolaylaşacak Lucy," diyor Dr. Ramirez yatağın yanında dururken.

"Ama bazıları hatırlıyor, bazıları hatırlamıyor? Ben hangi tipim?"

Bana o "inan bana, ben doktorum" gülümsemelerinden birini fırlattı. "Ne yazık ki beyin o kadar öngörülebilir değil. Her vaka kendine özgüdür ve biz de ona göre yaklaşıyoruz."

"Ama neden sadece Plaza'daki geceyi değil de bütün bir yılı kaçıyorum?" diye soruyorum, bu yeni gerçekliğe anlam vermeye çalışarak.

"Bazen beynimiz bizi acı dolu anılardan korumaya çalışır. Bu bir koruma mekanizmasıdır. Belki de geçen yıldan kalan ve henüz yüzleşmeye hazır olmadığınız bir şey vardır."

Göğsümde korku yükseliyor.

Annem ellerini dramatik bir şekilde birleştiriyor, gözlerini cennete dikeyyor, sanki ilahi bir müdahale için yalvarıyormuş gibi. Her zamanki gibi yardımsever.

Boğazımda biriken duyguları yutmaya çalışıyorum.
"Sanırım o morfin dozunu biraz artırmam gerek, doktor."

Hayatımın en korkunç anları arasında bu ilk sıralarda yer alıyor.

Çünkü o hastane kapısının hemen ötesinde, dışarı adım attığım anda beni yerle bir edecek bir yıllık değişim var.

DÖRT

Japon

Hayatın tahmin edilebilir bir ritme oturduğunu düşündüğüm her an, beni bir tekmeye yere seriyor. Yine.

Adımlarım nöroloji servisinin koridorunda uğursuz bir şekilde yankılanıyor.

Daha erken gelmeliydim. Bütün bunlar benim suçum. Kazadan önce yeterince zarar verdiğimi sanıyordum. Çünkü belli ki kalbini paramparça etmek yeterli değildi. Gidip vücuduna da bir göz atmalıyım.

"Bay Wolfe, geri döndünüz," diye cıvıldıyor hemşire, yanıma adım adım yaklaşarak. Gözleri bir an fazla oyalanıyor, bu da beni rahatsız ediyor. "Size bir şey getirebilir miyim?"

Boş gevezeliklere son vermeye çalışarak sert bir "hayır" homurdanıyorum. Kızgın olduğum kişi o değil, ama Lucy'nin tehlikeli hali beni bıçak sırtında tutuyor, öfkemin taşmasına bir yanlış adım kaldı. Kendimi düdüklü tencere gibi hissediyorum.

Lucy'nin odasının kapısına yaklaştığımda kapının kolunu kavradım, tam o sırada bir kadının sesi beni olduğum yerde dondurdu.

"Bay Wolfe, tutunun!"

Durup arkamı döndüğümde Dr. Ramirez'in mesafeyi kapattığını gördüm. "Sorun nedir doktor?" diye sordum.

Beni takip etmem için işaret ediyor. Adımlarına ayak uydururken göğsümde soğuk bir huzursuzluk hissi oluşuyor.

Koridorda biraz duruyoruz.

"Lucy'nin durumu bu sabahtan beri değişti," diye bilgilendiriyor beni.

Boğazım düğümleniyor. "Biliyorum. Uyanık."

"Hepsi bu kadar değil."

Kendimi hazırladım, midemde korku birikti. "Başka?"

Derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. "Lucy'ye retrograd amnezi teşhisi kondu. Başındaki travmadan kaynaklanan bir hafıza bozukluğu."

Geri çekiliyorum, bir anlığına işitme duyumdan şüphe ediyorum. *Amnezi?* Lucy'nin hafıza kaybı mı var?"

Dr. Ramirez başını sallıyor. "Evet, geçirdiği kaza hafızasını etkiledi."

"Pekala," diyorum yavaşça, kollarımı kavuşturup onu incelerken. "Bunu düzeltmek için plan ne?"

"Durumu basit veya hızlı tedavi edilebilecek bir durum değil. Onun için kişiye özel bir iyileşme planı geliştiriyoruz."

"Yani düşme yüzünden hafızası bulanık mı? Bu beklenen bir şey değil miydi?" diye mantık yürütmeye çalışıyorum, biraz olsun kontrol duygusuna kapılmış bir şekilde.

Boğazını temizliyor, doğru kelimeleri arıyormuş gibi görünüyor. "Korkarım durum bundan daha ciddi."

Aman Tanrım. Lucy'nin beyni hasar gördü.

Sakin ol.

Sesimi sabit tutmak için mücadele ediyorum. "Açıkça söyle," diyorum alçak sesle. "Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu söyle. Neyi hatırlayamıyor?"

Dr. Ramirez bakışlarımı sabit bir şekilde izliyor. "İlk değerlendirmelerimize göre Lucy, geçen yıla ait tüm anılarını kaybetmiş."

Bana attığı bombayı sindirirken her şey sessizleşiyor.

"Ciddi olamazsın."

Hafifçe geri çekildi. "Size temin ederim Bay Wolfe, bu benim şaka yapacağım bir konu değil."

İnanamayarak, anlamakta güçlük çekiyorum. "Bir yıl mı? Öylece geçip gitti mi? Ne zaman hatırlayacak?"

"Maalesef söz veremeyiz," diyor dikkatle. "Bir rehabilitasyon planı başlatıyoruz ama hafızasının geri döneceğini garanti edemeyiz."

Sözleri bana çarpıyor, destek almak için duvara yaslanıyorum. Bu olamaz.

"Bu kliniğe küçük bir servet yatırdıktan sonra, bana onun iyileşip iyileşemeyeceği hakkında hiçbir fikrin olmadığını mı söylüyorsun?" Sesim hastane koridorunda yankılandı.

Koridorda bir izleyici kitlesi edindim ama umurumda değil.

Dr. Ramirez şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sakın maskesi düştü. "Bay Wolfe, lütfen anlayın. En iyi nörologlarımız Lucy'nin vakası üzerinde çalışıyor. Mümkün olan her şeyi yapıyoruz, ancak insan beyni söz konusu olduğunda kesin bir garanti yok. Yavaş bir süreç. Paranız onun iyileşmesini hızlandıramaz."

Basmakalıp lafları beni daha da öfkeliyor. "Hayır, bu kabul edilemez. Bunu hemen düzeltmek için bir plan, bir prosedür olmalı."

Gülümsemesi gergin. "Bu tür bir hasarı bir gecede düzeltemeyiz, Bay Wolfe."

Ağzımdan küfürler savurarak öfkemi bastırdım. "Özür dilerim," diye hırladım. "Bu... Bunu iyi idare edemiyorum. Onu görmem gerek."

"Kafası karışık ve yönünü kaybetmiş durumda. Onun rızasıyla, tanıdık yüzleri yavaş yavaş yeniden tanıtıyoruz," diye açıklıyor.

Sinirlenerek elimi saçlarımdan arasından geçirdim. "O zaman ona burada olduğumu söyle."

"Ona haber vereyim. Şu anda annesiyle birlikte. Lütfen burada bekle," dedi ve Lucy'nin odasına doğru yöneldi.

Büyük resme bakıldığında birkaç dakikanın ne önemi var ki? Zaten bu hafta cehennem gibiydi.

Hastane odasının kapısının ardında kayboluşunu izliyorum. Kapının yanında duruyorum, sıkıştığım yumruklarımı gizlemek için ellerimi ceplerime sokuyorum.

Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Lucy kazadan önce benden nefret ediyorsa, şimdi on katı daha fazla nefret ediyordur.

Odanın içinden Dr. Ramirez'in sesini duyuyorum. "Lucy," diyor.

"Merhaba doktor," diye yanıtlıyor Lucy yorgun bir şekilde.

Göğsümde keskin bir acı hissediyorum.

"JP burada," diyor Dr. Ramirez.

Ardından ürkütücü bir sessizlik çöker. Yoğun ve boğucu.

"DSÖ?"

Kapıyı açmak istiyorum ama donup kalıyorum, şaşkınım. Ne oluyor?

Bir duraklama daha.

"JP... Wolfe mu?" diye sordu Dr. Ramirez, sesine belirsizlik sinmişti.

"JP Wolfe?" Lucy'nin sözleri peltek ve ağır çıkıyor. Elim kapıyı açmak için kaşınıyor ama Lucy'nin sözleri beni durduruyor. "Bay Wolfe mu? Ne... Neden burada?"

Sözleri bana her yumruktan daha sert vurdu. Elim havada dondu. Neler oluyor?

"Başka bir zaman tekrar gelmesini rica edebilir miyim?" diye soruyor Dr. Ramirez.

"Hayır!" Lucy'nin puslu sesi panik ve şaşkınlıkla doluydu. "Neden burada? Başım belada mı?"

Odasının dışındaki soğuk duvara iyice yaslanmış, derin derin nefes almaya çalışıyorum. Acı gerçekler yüzüme çarpıyor. Ona göre, Bay Wolfe'a geri dönmüşüm.

Beni sadece bir şirket dolandırıcısı olarak değil, kesildiğinde kanayan, yaralandığında acıyan, herkes gibi zaafı olan bir adam olarak görmesini sağlamak sonsuza dek sürdü. Savunmalarımı aşmasına izin vermek mi? Bu daha da zordu. Ama başardım.

Son olayların hararetinde belki sevgisini nefretle karıştırmış olabilirdi ama en azından tutku vardı, duygu vardı.

Şimdi mi? Yine aynı noktaya geldik.

"Kim o canım?" diye sordu bir başka kadın sesi, muhtemelen annesi.

"Şirketin sahibi o! Vay canına! Ama olamaz... değil mi? O değil."

"Sorun değil," diyor Dr. Ramirez yatıştırıcı bir şekilde. "Şimdi uygun bir zaman olmadığını ona bildireceğim."

"Aman Tanrım, ya beni kovmak için buradaysa?" Lucy'nin paniği geri dönüyor. "Onunla daha önce karşılaşmıştım... bazen sanırım... yoksa sadece bir kez miydi? Hatırlamıyorum..." Sesi umutsuzlukla dolarken susuyor. "Kafam tuhaf. Uçup gidiyor ve sersemliyorum..."

Yumruklarımı soğuk duvara sıkıyorum, kalbim sanki beni yere serecek kadar adrenalin enjekte edilmiş gibi çarpıyor.

İçimi bir çaresizlik hissi kapladı, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlü ve daha kuvvetli. Öfkeye, nefrete, kızgınlığa hazırdım. Ama buna... Buna hazır değildim.

Göğsümde bir homurtu yükseliyor, sessiz koridorda yankılanan ilkel bir ses. Belki de hastane odasında duyabilecekleri kadar yüksek.

"Her şey yolunda Lucy," diye onu rahatlatmaya çalışıyor Dr. Ramirez.

"Patronumu böyle göremiyorum. Tam bir enkaz gibiyim."

Annesi, "Saçını düzeltebilirim Luce," diye teklifte bulunuyor.

"Hayır, mesele saçlarım değil. Lütfen ona uyuduğumu falan söyle."

Bu sözler beni Quinn & Wolfe karargahının zirvesinden serbest düşüşe, bir düşüşe sürüklüyor.

Ben bir yıl önce tanıştığım adamım. Tamamen yabancı biri. Şirketinin başkanı. Eskiden korktuğu o Koca Kötü Kurt. Onu önemseyen, onu seven, onunla birlikte büyük hatalar yapan ve o zamandan beri her gün bedelini ödeyen adam değilim.

Bu sadece acı bir kızgınlık değil. Daha da kötüsü. Bu bir boşluk. Bir kara delik.

Lucy'nin hayal kırıklığı dolu iniltisi kapıdan içeri sızdı. "Ah, kahretsın."

"Dil, Luce!"

"Neden burada olduğunu biliyorum. Sigortamın bu hastaneyi karşılamamasıyla ilgili bir karışıklık olmalı! Bu yerin gecelik ücreti ne kadar?"

"Sanırım buraya bu yüzden gelmedi," diye araya girdi Dr. Ramirez. "Belki de civardaydı ve şirket adına ziyaret etmeyi düşündü. Lütfen sakın kalmaya çalışın."

"Arkadaşın Matty, ben geldikten sonra seni görmeye geldi," diye araya girdi annesi. "Ekibine söylediğini söyledi. Bu adamla mı çalışıyor?"

İki elimi duvara bastırıp kesik kesik nefesler alıyorum.

Sorun değil. Geçici. Bunu düzelteceğim.

"İyi misiniz Bay Wolfe?" Etrafta dolaşan genç hemşire pazıma dokunuyor.

Çenemi sıkıp ona doğru döndüm ve ona düşmanca bir bakış attım. Sürekli dikkatimi çekmeye çalışmak yerine siktirip gitmesini diledim. "İyiyim," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Hemşire şaşkınlıkla bir adım geri çekilip Dr. Ramirez belirince hızla oradan uzaklaştı. Koridorda onu takip etmemi işaret etti.

Gergin bir sessizlik içinde yürüyoruz, Lucy'nin odasından uzaklaşıyoruz, ta ki duyamayacağımız bir yere kadar.

Dr. Ramirez bana baktı, gülümsemesi kırılıyordu.

"Beni hatırlamıyor," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum. Kirli sakalımı ovuşturarak kontrolü ele geçirmeye çalışıyorum. "Beni görmek istememesine hazırdım ama bu... beni hatırlamıyor bile. Hiçbir şekilde önemli değil."

Dr. Ramirez koluma dokunuyor. "Seni hatırlıyor. Ama bir yıl önce tanıştığı adam olarak. O zamandan beri birkaç şeyin değiştiğini tahmin ediyorum."

Öyle diyebilirsin.

"Doğru," diye cevaplıyorum, sesim çakıl taşı gibi gıcırıyor.

Başını sallıyor. "Bunun zor olduğunu anlıyorum."

"Yani bana," diye yavaşça başladım, "Lucy'nin tarihimizi sildiğini mi söylüyorsun? Beni hafızasından sildiğini mi?"

Dr. Ramirez bana uzun ve ölçülü bir bakış attı. "İstemeyerek de olsa, evet."

Gözlerimi ona dikmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Midemde bir sancı oluşuyor. "Burada ne yapacağım doktor? Oraya gidip hafızasını geri mi getireyim?"

Hafifçe geri çekildi, hazırlıksız yakalandı. "Şaka mı yapıyorsunuz, Bay Wolfe, anlayamıyorum."

"Ben de yapamam," diye homurdandım.

Bana yakındaki sandalyelere doğru işaret ediyor.

"Hayal kırıklığınız ve kafa karışıklığınız tamamen normal," diyor otururken. "Ama onu geçmişle boğmamaya dikkat etmeliyiz. Bilgiyi zorla aktarmak yanlış anılar yaratabilir ve olayları anlamasını zorlaştırabilir. Sizin durumunuz gerçekten karmaşık, nadir görülen bir durum; bir erkek arkadaşın veya partnerin tamamen unutulduğu bir durumla sık sık karşılaşmıyoruz."

Çenem kasılıyor. Lucy'nin bana bunlardan hiçbirini diyeceğini sanmıyorum. Artık değil. Başımı duvara yaslıyorum. "Yani Lucy şu anda bana karşı hiçbir şey hissetmiyor mu?"

Cevap verirken kırık cam çiğniyormuş gibi görünüyor. "İlişkiniz, hafızasının sona erdiği noktadan sonra ilerlediyse, o zaman bu ilişkiyle ilgili hiçbir duyguyu hatırlamayabilir."

"Yani bu kesinlikle hayır." Sesim kısılıyor ve daha fazla duygu göstermemek için çenemi sıkıyorum.

Ayağa kalkıp volta atıyorum, elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Bu nasıl oluyor? Zihniniz hayatınızın bazı kısımlarını seçip saklıyor, geri kalanını da çöpe mi atıyor?

Bu gerçeküstü. Sanki bir Hollywood dizisinin setine girmişim gibi hissediyorum. Gerçek hayatta böyle saçmalıkların yaşanmaması gerekir.

Yürümeyi bırakıp ona döndüm. "Yani Lucy acı dolu anıları engelliyorsa, onları geri çağırmak faydadan çok zarar verebilir mi?"

Başını sallaması anladığımı doğruluyor. "Lucy'nin şu anki sıkıntısı, unutulmuş bir çizgi roman kongresi gibi nispeten

önemsiz bir meseleye dayanıyor gibi görünüyor. Daha önemli olaylarda, zihninin kontrolü ele almasına ve anılarını hazır olduğunda ortaya çıkarmasına izin vermek daha iyi. Onu çok erken hatırlamaya zorlamak akıl sağlığına zarar verebilir."

Duraksıyor, bakışları rahatsız edici derecede dikkatli. "Onu rahatsız edebilecek önemli bir olay var mı?"

Sorusu göğsümde bir çılgınlığa yol açıyor.

Boğazımı temizledim, sesim sessizliği bozdu. "Lucy ve ben... en hafif tabirle karmaşık bir ilişkimiz vardı."

"Devam et. Burada neyle uğraştığımızı bilmemiz onun iyileşmesi için daha iyi olur."

Sahne, zihnimde yıpranmış bir film şeridi gibi canlanıyor; her karesi öfke, acı ve pişmanlıkla dolu. Bu özel acıyı neredeyse hiç tanımadığım birine anlatmak yanlış geliyor. Ama artık konu ben değilim. Konu Lucy. Hep onunla ilgiliydi.

"Derinden pişman olduğum davranışlarda bulundum."

Yüzü ifadesiz bir şekilde bana bakıyor. "Anlaşmazlık yaşadınız."

"Anlaşmazlık," diye tekrarladım, acı bir kahkaha sesim kaçmaya yeltendi. "Evet, öyle diyebilirsiniz."

Sadece "anlaşamadık" demedik. Tam bir pisliktim ve onu ittim. Hayır, bu çok hafif kalır. Onu neredeyse uçurumdan aşağı ittim. Sonra da ortalıkta görünmeyince şaşırma cüretini gösterdim.

Bu benim. Her şey benim sorumluluğumda.

BEŞ

Lucy

Sanki dün doğmuşum gibi.

Metrodan inerken, Libby ve Priya, ilk adımlarını atan bir bebek gibi iki yanımda duruyorlar. New York metrosunun o bilindik vücut kokusu ve çiş karışımı tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Yankee Candles gibi koksaydı, fena halde çıldırabilirdim.

Washington Heights'a doğru yola çıktık. Dairem, bohem şıklığı ile mahallenin daha az tercih edilen unsurları arasında tehlikeli bir çizgide yer alıyor.

Bir tarafta avokado tostı yiyen sağlık düşkünü hipsterlar, diğer tarafta uyuşturucu satıcıları.

New Jersey'deki annemde geçirdiğim bir haftadan sonra... hiçbir şey öğrendim, gerçekten. Annem hayatım hakkında pek bilgi veren biri değilmiş meğer. Onun terapi anlayışı, dumanı tüten kakao fincanları eşliğinde içten bir sohbet veya eski fotoğraf albümlerini karıştırmak değildi. Bunun yerine, beni bahçe merkezinde begonyaları incelerken sürükledi, eleştirel bakışları çoğunlukla yıpranmış kot pantolonuma takıldı.

Banka ekstrelerim daha açıldı. Bana artık etik, kadın odaklı bir porno sitesine abone olduğumu ve tam on yedi kez izlediğim tek bir filme olan tuhaf saplantımı söylediler.

New Jersey'den buraya kadar olan yol boyunca, kayıp yılımın o kocaman kara deliğinde kızları sorguya çektim. Her soru sorduğumda, otuz saniyelik bir gecikme oluyor; sanki bana aynı anda çok fazla şey söylerlerse beynimin kısa devre yapmasından endişe ediyorlarmış gibi. Çıktığım gizemli adamın kim olduğunu hâlâ bilmiyorum.

"Neden size ondan bahsetmeyeyim ki?" diye soruyorum, bezgin bir şekilde. Hiç mantıklı değil. "Sizce o bir dolandırıcı

falan mı?"

"Onun gerçekten çirkin olduğunu düşündüm ve sen utandın," diyor Libby.

"Güzel, hoş."

Priya, "Bunun uzun süre böyle devam edeceğini beklemediğini söyledin," diyor.

"Harika, demek hafızasını kaybetmiş kız arkadaşını aramaya gelmemiş," diye mırıldandım caddeyi geçerken. "Zaten onu Adem'den beri tanıyorum. Hastane kocaman bir bulanıklık. Sizi gördüğümü hatırlamıyorum. Ve sözde patronum Andy de uğramış. İnsanlar bir anda sıradan bir lekeye dönüşmüş."

"Biliyoruz." Libby gülüyor. "Oradaydık. Sanki sürekli esrarlı sakızların etkisindeymişsin gibi."

Priya bana şaşkın bir bakış attı. "Telefonunuzdaki verileri kurtarmanın bir yolu yok mu?"

"Yedeklemeyi buluta aktarmak konusunda tembel davranmışım."

"Ama sen birBTkişi."

Omuz silkiyorum, kendimi kaybolmuş hissediyorum. "O şeyde önemli hiçbir şey tutmuyorum! Dizüstü bilgisayarım artık tek bilgi kaynağım ve gösterdiği tek şey işle ilgili bilgiler ve Matty ile birkaç sohbet kaydı. Hafıza kaybı gibi, keşke evrimişi hayatım konusunda bu kadar titiz olmasaydım diye düşündüğüm zamanlar oluyor. Sosyal medya paylaşımlarım sadece ikimizin fotoğrafları ve Comic Con'dan tek bir fotoğraf. Sanırım tek başıma gittim, değil mi?"

Priya hafifçe gülümsedi. "Sanırım yle Luce. Hastaneye kaldırılacağını bilseydim, ben de gelirdim, son seferden sonra bile..."

"Kafanı tuvalete sokmayı tercih edersin," diye tamamlıyorum cmlmesini başımı sallayarak. "Biliyorum, sorun değil. Benim tarzım bu."

"Lateks kıyafetli adam kalçama vurmaya başladıktan sonra, oyundan ıktım."

"Elastik Adam." Pişmanlıkla gülümsüyorum. Geçen yıl tek başıma gitmiştim. Kendime acıyorum.

Ya Comic Con'a katılırsın ya da katılmazsın. Priya daha çok ayakları yere basan bir kız, bense akıllı bir karış havada bir kıyım. Benim için Comic Con, bir günlüğüne başka biri gibi davranmanın heyecanı; bir süper kahraman gibi.

"Yani, yılımın kısa bir özeti: terfi almadım, hala aynı dairede yaşıyorum, başarısızlığa mahkum bir ilişkiye başladım ve tek olumlu şey, doktorun sonunda dirseğimde oluşan kızarıklığın nedenini bulmasıydı."

Priya hafifçe gülümsüyor. "Küçük, idare edilebilir artışlar. Hatırladın mı? Seni bir yılda edineceğin anılarla boğmak istemiyoruz. Doktor tavsiyesi."

Ona şüpheyle yan gözle bakıyorum. Olayların azlığı sıkıcı hayatımın bir göstergesi mi, yoksa kızlar mı geri planda kalıyor?

Priya'nın poker surati çok gergin. Bu yüzden çok başarılı bir avukat. Yalan söylemiyor; sadece elini göstermemeyi biliyor.

Şu anda sanki elinde kocaman bir deste varmış gibi hissediyorum.

Libby ise tam bir sözlü kusmuğun eşiğinde görünüyor. "Broşürde size hayatınızdan ufak tefek şeyler yedirmemiz tavsiye ediliyordu," diye kekeliyor, neredeyse titriyor.

Gözlerim devirdi. "'Unutulmuş Anılar Ama Asla Unutulmayan Dostlar' adlı broşür mü?"

Herhangi bir grafik tasarımcının gurur duyacağı hoş, rahatlatıcı bir yazı tipiyle yazılmıştı.

Bana, Priya'ya ve Libby'ye benzeyen üç kişinin birbirine sarıldığı bir çizim vardı. Biri, iri, mavi gözleri ve kahverengi saçları olan şapşal bir kızdı; ikincisi Priya gibi Amerikalı-Sri Lankalı olabilirdi ve sonuncusu da Libby gibi kıvrıkcık sarı saçlıydı. Bu gösterişli klinik, broşürleri hastaya özel olarak hazırlıyor mu?

"Bahse girerim ki tüm bitkilerim solmuş ve buzdolabım da bir bilim deneyi," diye homurdanıyorum, çöp kutularının

oluşturduğu engel parkurunda ilerlerken. "Hastanenin yemekleri gerçekten güzeldi. Menlerini hatırlarken kendi hayatımın yirmi yedide birini hatırlayamamam ne kadar da ilginç."

Aslında hiç de komik değil.

Tam caddeyi geçmek üzereyken, aptal bir bisikletli neredeyse yanımızdan geçiyor ve ben yaklaşık iki metre havaya fırlıyorum. Sinirlerim geriliyor.

Priya kolumu sıvazlıyor. "Her şey yoluna girecek Luce. İlk terapi seansın iyi geçti, değil mi?"

"Evet, ama hâlâ hiçbir şey hatırlayamıyorum. İyi tarafı, bana günlük farkındalık temalı memlerin olduğu bir takvim verdiler."

Sokakta aniden durdum, ağzım açık kalmıştı. "şaka mı yapıyorsun?"

Sevdiğim Perky Pot Caf'nin yerindeki fast food kızarmış tavuk restoranına dehşet içinde bakakaldım. "Aman Tanrım, bu kesinlikle en kötüsü."

Kızlar endişeli bir bakış attılar birbirlerine.

"Hı-hı," diyor Priya nazikçe. "İki blok ötedeki başka bir kahveciye gitmeye başlamışsın."

"şaşılacak bir şey değil," diye inliyorum, bana göz kırpan o kibirli tavuğa dik dik bakarak. Bu tam bir felaket.

Libby bana dikkatle baktı. "Gerçekten hatırlamıyorsun*herhangi bir şey*?"

"Lib, cidden, bunu eğlence olsun diye yapmıyorum," diye homurdandım, sinirlenmiştim.

Beni nazikçe tavuktan uzaklaştırıyorlar.

Libby, Atlanta'da geçirdiğimiz hafta sonuyla ilgili hikayelerle hafızamı canlandırmaya çalışıyor ama hiçbir şey olmuyor.

"Tamam. Bir tane daha," diyor. "Restoran havuzunda istakozlarla konuşan adamı yakaladığın tarih mi? Onu hatırlıyor musun?"

"Ne?" Samalıkla boğuşurken kaşlarım çatıldı. "Hayır, nada, niente. Ama bu bana tipik bir buluşma malzemesi gibi

geliyor."

"Tamam, tamam, anladım. Bunu hatırlamalısın. Geçen ay sıçtın ve günlerce yataktan çıkamadın mı? Çok şikayet etmiştin."

"Libby," diye araya girdi Priya. "Kes şunu."

Tavuğun travması hâlâ üzerimdeyken, kaldırımda ağır ağır yürürken iç çekiyorum. En azından pizzacı hâlâ ayakta.

Sokağıma dönmeden hemen önce Priya beni durduruyor.

Dudağını ısıyor, sonra boğazını temizliyor. "Birkaç değişiklik daha oldu. Sakin ol, tamam mı?"

Avukat sesini kullanıyor. Bu iyi olamaz.

Ona inanmaz gözlerle bakarken, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Perky Pot'un kapanmasından daha kötü ne olabilir ki?"

"Derin nefesler al, Luce." Libby aniden ellerimi tuttu, derin nefesler alıp yüzüme üfledi. "Benimle birlikte nefes al."

Sinirlenerek geri çekildim. "Aman Tanrım, Lib, bu hiç yardımcı olmuyor."

Aklın sesi Priya'ya bakıyorum ama gözlerinde gördüğüm tek şey derin bir yorgunluk.

Ve işte o zaman anladım. İşler çok daha kötüye gidecek.

Lucy

Halüsinasyon görüyorum. Tek açıklaması bu.

New York kayboluyor, şehrin tüm kokuları ve sesleri. Geriye sadece ben ve vitrindeki 1.80 boyundaki şişme bebek kalıyor. Kusursuz plastik göğüsler ve sürekli şaşkınlıkla büzülmüş kırmızı dudaklar.

Fırının olduğu yerden, oturduğu yerden bana bakıyor. Dairemin hemen altında, her sabah yatak odası penceresinden içeri sıcaklık ekmek ve tereyağlı hamur işi kokuları sızıyordu.

Ağzım açık kalıyor, onun O'suna uyuyor.

Şişme komşum avuçlarını cama bastırıyor, parlak kırmızı külotu düzgün bir penis halkası ve tüylü kelepçe yığınının bastırılmış. Gösterişli pembe peruk, başının üzerinde eğik duruyor ve kıvrık bir saçak baştan çıkarıcı bir şekilde gözünün üzerine düşüyor.

"Dairemin altında bir seks dükkanı mı var?" Kelimeler bir nefeste uğuldayarak çıkıyor. "Fırın nerede? Eddie'nin Tarçınlı Çörekleri nerede?" Sesim hırıltılı bir tona dönüşüyor. Kızlara dönüp bakıyorum. "Lütfen bunun bir pop-up olduğunu söyle, kahretsin."

Ama kimse gülmüyor.

Priya sakın ve avukat gibi görünmeye çalışarak boğazını temizliyor. "Aslında Luce, burası... bir seks dükkanından daha fazlası. Bir... genelev."

Kendi tükürüğümde boğulacak gibi oldum. "Yine mi?"

"Geceleyin genelev oluyor."

"Aman Tanrım." Ona sanki iki başı varmış gibi bakıyorum. "Bayılacak gibi hissediyorum."

Priya omuzlarımdan tutup beni kendisine doğru çevirdi. "Bunu daha önce de başardın. Tekrar başarabilirsin. Fırın,

yerini kaydettikten sonra kapandı. Genelev kısa süre sonra taşındı."

"Ama... ama... bu yasal olamaz," diye fısıldıyorum. "Polisi arayamaz mıyım?"

Priya başını sallayıp hüzünle gülümsüyor. "'Masaj salonu' ruhsatıyla faaliyet gösteriyor. Birisi hazırlıksız yakalanmadığı sürece kanıtlayabileceğimiz hiçbir şey yok. Ve yerel polislerden bazıları... müşteri olabilir gibi görünüyor." Çaresizce omuz silkerek susuyor. "Özür dilerim Luce."

Korkuyla kızlarla plastik baştan çıkarıcı arasında bakışıyorum.

"Seks satar," diyorum yutkunmakta zorlanarak. Demek bastırdığım şey buymuş. Bilinçaltım ne kadar aptal olduğumu düşünüyor? Dairemin altında tam boy bir seks bebeği fark edeceğimi düşünmemiş miydi?

"Ama neden satmadım ki?" Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. "Neden burada kalayım ki?"

"Kalmayı sen seçmedin Luce," dedi Priya yatıştırıcı bir sesle. "Sadece... kötü bir zamanlamaydı."

Gerçek beni bir ton pislik gibi sarstı. "Dairem bir yıldır piyasada. Bu yüzden satılmadı."

Bebeği, penis halkalarını ve Tanrı bilir ne için olduğunu bildiğim uzun pembe metal çubuğu gördüğümde hüngür hüngür ağlamamak için tüm irademi kullanıyorum.

Elbettesatılmadı. Kim bunun üstünde yaşamak ister ki?

Duygu barajı yıkılırken, ilk hıçkırık geçirme gibi ağızımdan kaçıyor. "N-neler oluyor?" diye haykırıyorum, kızlar bana sarılıp sarılırken. "Karmakarışık bir alternatif evrende uyandım. Bu yıl berbat."

"Şoku atlatacaksın," diye güvence verdi Priya, yanağımı nazikçe silerek. "Her zaman bir yol vardır. Yardımcı olabilecek bir şirket arıyordun. Defterini al."

"Al bakalım... Ne işe yarıyorlar?" Burnum çirkin bir şekilde akarken homurdanıyorum. "Nasıl çalışıyorlar?"

"Ehm, evleri istenen fiyatın çok altında bir fiyata satın alıyorlar."

"Ne kadar büyük bir kesir?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Hayır, söyleme. Şimdi bununla başa çıkamam."

Burnumdan nefes alıyorum, kendime nefes almayı hatırlatıyorum. Unutmak istememe şaşmamalı. Uyandığımda o kıza benzememe şaşmamalı. *Şeytan Çıkaran*. Hayatımın lanet olası bir şeytan çıkarma ayinine ihtiyacı var.

Plaza merdivenlerinden aşağı başım önde inmiş olmalıyım, çarpma anında prefrontal korteksimde lobotopsi yapmayı umuyordum. Ve prefrontal korteks olduğunu bilmemin tek sebebi, o lanet hastane broşürleri.

"İş nedeniyle Vegas'ta biraz kalıyordun. Havuz başı fotoğrafları göndermiştin." Priya kolunu benimkine doladı ve sıcak bir gülümsemeyle gülümsedi. "Her şey o kadar da kötü değil. İçeri gel, seni yerleştirelim."

İnanamayarak başımı iki yana sallarken, onun arkasından ön kapıya doğru sürükleniyorum. "Bundan daha kötüsü olamaz herhalde."

Libby'yle birlikte Priya'nın arkasından merdivenleri çıkarken aklım başımdan gidiyor. Tek ihtiyacım olan güzel, sıcak bir banyo ve bir fincan sıcak çikolata, biraz düşünmek için zaman, sonra her şey yoluna girecek.

Burası Manhattan, Tanrı aşkına. İnsanlar burada yaşamak istiyor. Tabii ki daireyi satacağım.

"Aşağıda sevişirken bu kadar gürültülü olamazlar. Zaten hiç uyumayan bir şehirde fazla uyuyabileceğinizi sanmazsınız," diye kızlardan daha çok kendi kendime mırıldandım, durumun katlanılabilir olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak.

Belki bir genelevin üstünde olmak bir satış noktası bile olabilir; rahatlık arayan seks bağımlılarını çekebilir. Emlakçı bunu bu şekilde pazarlayabilir.

Anahtarımı kilide sokup çıkarmaya çalışıyorum. Geçen yıldan beri daha da gergin. Neyle karşılaşacağımı düşündükçe sinirlerim geriliyor. Ya baştan aşağı tadilat

yaptırıp da nefret edersem? Ya hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmiyorsam?

Kapıyı iterek açtım ve çantamı düşürdüm.

"Çok güzel bir şey-" Kanepede yayılmış, dağınık sakallı, kasıklarında tava dengeleyen tuhaf adama bakakalırken çığlık atarak kendimi susturdum.

Çiğneyerek yukarı baktı. "Geri döndün," diye mırıldandı dolu ağzıyla.

"Kahretsin," diye mırıldandığını duydum Priya'nın arkamdan.

"Örümcek'i tamamen unuttuk," diye araya giriyor Libby. "Neyi bilip neyi bilmediğini takip edemiyorum. Bir yıl çok çabuk geçiyor."

Örümcek?

"Mutfağın tam ortasında, olduğum yere kök salmışım." *Sen* "Erkek arkadaşım mı?"

Sanki ağır çekimdeymiş gibi sakalından aşağı yuvarlanan yulaf tanelerini izliyorum.

"Hayır," diye aceleyle araya girdi Priya. "O senin oda arkadaşın."

"Ha." Sakallı adam bana bakıyor, hâlâ çiğniyor, sakalına yulaf ezmesi parçaları serpiştiriyor. "Yani hafıza kaybı gerçek mi? Arkadaşın Matty'nin kafayı bulduğunu sanıyordum."

İnanamayarak bakıyorum, her göz kırpışımda kaybolmasını umuyorum. Bu sakallı, rastgele herifle nasıl ev arkadaşı oldum? Yaşam alanımı paylaşmaya dayanamıyorum.

Priya koluma nazikçe dokundu. "İpotek konusunda yardıma ihtiyacın vardı."

"Bunun hakkında ufak bir uyarıda bulunmak iyi olmaz mıydı?" diye tısladım. "Bunu atlamak çok büyük bir hata."

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Bak, özür dilerim. Seks dükkanına nasıl tepki vereceğin konusunda endişelenmekle o kadar meşguldük ki, Örümcek'i burada tamamen unuttum."

"Sorun değil. Senin suçun değil." Mutfak adasının yanındaki bar taburesine çöküyorum ve bakışlarım bu adama borçlu olduğum kırıntılara kayıyor.

"Ama ipotek borcumu her zaman kontrol altında tuttum." Dehşete kapılmış bir şekilde Priya'ya döndüm. "Her zaman."

"Eh, biraz zor zamanlar geçirdin Luce. Ve ne yazık ki, aşığıdaki tüm o penis halkalarından rahatsız olmayan tek kişi Spider'dı."

Yeni ev arkadaşım, izlediği programa odaklandığında, kalçasını kaşımak için bacağını kaldırıyor. Tüm bu karmaşanın sebebi, alt kattaki penceredeki plastik sunta.

"Tanımadığım bir adamla yaşıyorum," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime. Sonra ona daha yüksek sesle, "Adının Örümcek olduğunu mu söyledin? Böcek gibi mi?" diye sordum.

Çatalı havada duruyor. "Ciddi misin?"

"Evet," diye cevaplıyor Priya, sesi sertti. "Ben Örümcek."

Derin bir nefes alıyorum. Bu pisliğin yerine gerçek örümcek istilasına uğramayı tercih ederdim. En azından düzenliler.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun, Örümcek?" Bu aptalca lakap ağızımdan çıktığı anda tiksiniyorum. Birisi bu lakabı nasıl edinir? Duvarlara tırmanma yeteneği falan mı var?

Tencereyi masaya bıraktı. "Kadın, sen tam bir psikopat mısın?" Başını iki yana sallayıp mırıldandı: "Yarım yıl."

"Hı hı. Peki sen ne yapıyorsun?" Mekânın durumuna bakılırsa, profesyonel bir temizlikçi değil.

"Ben canlı model çizimi yapıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu bir iş mi? "Lütfen bana burada bunu yaptığını söyleme!"

"Hayır. Şehrin dört bir yanındaki sanat stüdyolarına gidiyorum."

Hafif bir rahatlama nefesi alıyorum. Küçük bir merhamet. "Neden benim tenceremden yiyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Daha kolay, değil mi?"

"Ama o benim re el yapmak için kulland ım özel tencerem."

Tüm daireyi, garip  r mcek Adam'ı da dahil olmak üzere, derinlemesine temizleme iste imi bastırarak sızlanıyorum ve bunun gelecekteki Lucy'nin görevi olacağına karar veriyorum.

 antamla birlikte yatak odamın yarısına kadar gelmiş olan Priya'ya bakıyorum.

"Seni yatak odana götürelim, Luce."

"Tamam," diye ciyaklıyorum.

"Hey," diye sesleniyor örümcek arkamızdan. "Kirayı d   rmeyi kabul ettiğini unutma."

Kızlar beni yatak odama tiki tırırken, "Yalvarırım bana iyi bir haber verin," diye inliyorum. "K vette ceset olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor mu?"

Yatak odamın aynı görünmesine sevinerek yatağa y  ıldım.

"Sakinle tirici nefesler al," diye ısrar ediyor Libby yanıma yerleşerek. "Sana aromaterapi tuzlarıyla güzel, sıcak bir banyo hazırlayabiliriz. Üstelik bunu hiçbir cesetle payla mayacaksın."

"Teşekkürler Lib, çok hoş. Ama şu anda aromatik köpüklerden daha güçlü bir şeye ihtiya ım var."

Odayı tarıyorum, bir anının canlanması için dua ediyorum. Ba ucumdaki komodine odaklanıp çekmeceyi açıyorum.

" izgi roman mı?" Priya  ekmecedeki zulaya bakarak sırtıttı. "Komodinin üzerinde tuttu un şey bu mu? Benimkinde ne olduğunu görsen  l rd m."

"Evet, hayır, teklifin için teşekkür ederim." En üstteki çizgi roman y  ınını karı tırıyorum. Daha yakından bakarsa, bazılarının erotik çizgi romanlar olduğunu görecek; benim porno versiyonum. Sonra da sıradan şeyler var: faturalar, ipotek belgeleri...

 ekmeceyi gürültülü bir şekilde kapatıp kendimi yukarı çektim ve odama bir kez daha göz attım. İpuçları

aradım.*Herhangi bir şey.*

Sinirlenerek gardırop kapaklarını açtım ve... Vay canına. Artık yeni kot pantolonların, seksi gömleklerin ve harika bir küçük siyah elbisenin gururlu sahibiyim.

"Bunu gerçekten... giyiyor muyum?" diye soruyorum, elbiseyi havaya kaldırarak.

Priya sırttı. "Biraz değişiklik yapmak istedin."

Onaylayarak mırıldanıyorum, parmaklarım askı dizisinin üzerinde gezinirken parlak siyah bir kumaşa rastlıyorum.

"Bu da ne?" Daracık mavi-altın rengi mayomu ortaya çıkarırken ağzım açık kaldı. İki göğsündeki kocaman delikler ve aman Tanrım, kasık kısmı olmasa Comic Con'da mükemmel görünürdü. Anlaşılan cosplay'i bambaşka bir boyuta taşımışım.

Şaşkınlıkla, "Bayan Nova," diye bağırdım, kimseye belli etmeden.

"Bayan Nova ne zamandan beri seksi bir makyaj yaptı ki?" diye sırttı Priya. "Yatak odası rol yapma oyunları için Superwoman veya Wonder Woman daha iyi olmaz mıydı?"

"Bayan Nova, cinselliğinden çekinmeyen güçlü ve küstah bir kadın," diye karşılık verdim, onu savunmaktan bıkmıştım. "Ve ışık parçacıklarını kontrol edebiliyor. Klasik bir süper kahraman rol modeli!" Duraksayıp, o cüretkâr kıyafeti inceledim. "Yine de, beni bunu almaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

"Görünüşe göre bize söylemiyorsun*her şey*"Luce," diyor Libby. "Sen karanlık bir adamsın,*kirli*atış."

Bu keşfin ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Sırada iç çamaşırı çekmecesini var. Şaşkınlıkla, 26 yaşındaki Lucy'nin giydiği kaliteli pamuklu iç çamaşırlarının arasında bir sürü şehvetli iç çamaşırı buldum. Güzel.

İpeksi kumaşa dokunarak sırtıyıyorum. Sonra seksi siyah erkek külotunu kaldırırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Kızlara dönüp onları havaya kaldırıyorum. "Bunlar kimin?"

Peki bunların sahibi neden benimle iletişime geçmiyor? Neden benim için endişelenmiyor?

Priya kaşını kaldırırken Libby omuz silkti. "Belki de Spider çamaşırlarını seninkilerle karıştırmıştır?"

İç çamaşırlarını inceliyorum, gözlerim kısılıyor. Tasarımcı. Cehennem kadar seksi. Kesinlikle Spider'ın değil.

"Eğer bir erkek arkadaşım varsa, neden henüz görkemli bir şekilde ortaya çıkmadı?"

Priya huzursuzca kıpırdanıp Libby'ye baktı. "Belki de bu adamı unutman en iyisiydi. Sanırım sonu iyi bitmedi. Biraz... üzgündün."

*Üzgün*Havada asılı kalıyor, bana kötü bir his veriyor. Tam olarak ne kadar üzgünüz? Üzgün, yani *Ağladım bana bir hafta boyunca şarap veya üzgün olarak Platinum Plaza Otel'i'nin merdivenlerinde kuğu dalışı yapmak düşünülüyor?*

Priya ve Libby bana göz kırpıp hiçbir cevap vermiyorlar, ben ise ciğerlerim patlayana kadar çığlık atmak istiyorum.

Meğer bugün çok şey öğreniyormuşum.

Bir: Evim artık bir bölüm *Cehennemden Oda Arkadaşları*.

İki: Hafıza tatilim sırasında cinsel hayatım ilginç bir hal aldı.

Ve üçüncüsü: Beni ağlatan bu gizemli adam kim olursa olsun, gerçekten çok ateşli külotları var.

Lucy

Düşüncelerim çıldırtıcı bir saklambaç oyunu oynuyor, ama ben o yakalanması zor küçük pislikleri avlayacağım.

Ve buna başlamak için günlerimin çoğunu geçirdiğim ofisten daha iyi bir yer neresi olabilir ki?

Örümcek'le üç günlük ev hapsi yeterliydi. Banyoda gizlenen kaçak ayak tırnağı kırıntıları hakkında ne kadar az konuşulursa o kadar iyi.

Daireme her adım attığımda, yeni hayatımın gerçek boyutlu, şişme hatırlatıcısı Roxy karşılıyor beni. Ambalajında Roxy yazıyor.

Plaza Otel'i'ne yaptığım amaçsız bir ziyaret dışında, çoğunlukla dairemin tuhaf tanıdıklığında debelendim. Libby, iyi niyetli ama sonuçsuz girişimleriyle reiki yoluyla hafızamı açmaya çalışıyordu.

Ama ne yazık ki, tüm bunlar boşa çıktı; oraya gittiğime dair en ufak bir anım bile yoktu.

Manhattan'ın beton hayvanat bahçesinin ortasında yer alan Quinn & Wolfe Hotel Group Genel Merkezi, cam, hırs ve egodan oluşan yetmiş katlı, göz kamaştırıcı bir yapı. Tepesinden çelik bir uç, ufuk çizgisine uzanan parlak bir orta parmak gibi, agresif bir şekilde dışarı doğru uzanıyor.

Genel merkezin resepsiyonuna girmek tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Her şey aynı: Takım elbiseliler takım elbiselerinin içinde, yaratıcılar kot pantolonlarıyla ve ben... şey, ipek bluzumla kendimi oldukça seksi hissediyorum.

Kumaşı düzeltiyorum, kendimi takım elbiseli Wonder Woman gibi hissediyorum. Hâlâ kot pantolon giyiyorum ama bluz, her zamanki kareli gömleklerimden bambaşka bir hava katıyor.

27 yaşındaki Lucy biraz daha sofistike. Ben "önemli bir toplantım var" diyen Lucy'yim, "HR güvenlik sunumunu bitirmeden bir sürü tavuk kanadını yiyebileceğim" diyen Lucy değil.

Matty ile yaptığım e-postalara ve telefon maratonlarına bakılırsa, birkaç ay içinde terfi için bir şansım daha var. Amnezi benim lehime olmayacak ama belki bu stil yükseltmesi bana birkaç artı puan kazandırır.

Resepsiyon alanı her zamanki gibi hareketli. İnsanlar asansörlere doluşuyor, yürürken gözleri telefonlarında, birbirlerine çarpıp küfür ediyorlar.

Her şey aynı, ama bir şeyler kesinlikle ters.

Ben. Başımın üzerinde "ŞU TUHAFLIYA BAKIN!" diye bağırın kocaman bir ok var.

"Lucy!" diye cıvıldıyor resepsiyondaki Abigail. "İyi görünüyorsun. Daha iyi hissettiğine sevindim!"

Ona gülümsedim. "Teşekkürler, Abigail."

Şu anki durumum hakkındaki değerlendirmesine katılıp katılmayacağımdan emin değilim, çünkü kendimi lanet olası bir geleceğe ışınlanmış gibi hissediyorum.

El sallıyorum, zihnim çoktan masama doğru koşuyor. Geçen yıla dair hiçbir şey hatırlamadan uyum sağlamak kolay olmayacak ama evde somurtmak da yardımcı olmuyordu. Kendimi işe verme zamanı, anılarım olsun ya da olmasın.

Birkaç tanıdık yüz görünce başımla selam verip asansörlere doğru koştum. Quinn & Wolfe çok büyük, buradaki sosyal çevrem ise nispeten küçük. Andy'nin haklı olduğu bir nokta var. Küçük bir balonun içinde yaşıyordum, dışarı çıkmaya çekiniyordum.

"Merhaba güzelim!" İri yarı bir güvenlik görevlisi ağır adımlarla yanıma geldi. Beni kastettiğini anlamam bir dakika sürdü.

"Şey, merhaba," diye kekeliyorum, içimdeki kaygı kabarmaya başlarken yüzüme sert bir gülümseme

yerleştiriyorum. şimdi itiraf edip bu adama kim olduğunu bilmediğimi söyleme zamanım.

İsim etiketini belli belirsiz okudum. "Logan! Merhaba! Üzgünüm, duramam. Görüşürüz."

Bana göz kırpıp başparmağını havaya kaldırıyor. "Harika olacaksın Lucy, her zaman öyle yaparsın."

Asansöre bindiğimde, boş olduğunu görünce rahatladım. Sinirlerim gerilmişti ve henüz kata bile varmamıştım.

Asansör kapanmak üzereyken, birisi ayağını araya sokarak asansörü durdurur.

Yukarı baktığımda JP Wolfe içeri giriyor.

*Varaldı*şaka yapıyor olmalı. Bugün asansördeki olası arkadaşlar arasında, görmek isteyeceğim son kişi o; karanlık, düşünceli ve mantıksızca göz korkutucu ortak sahibi. Gerçek bir kurtla kilitli kalmayı tercih ederim.

Bu kutu aniden klostrofobik hissettirmeye başladı. Kırkinci kata ulaşmak için yeterli oksijen var mı?

Koşarak dışarı çıksam garip olur mu?

"Günaydın Bay Wolfe," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum. O çizgi film fiyaskosunun görüntüleri kafamda canlanıyor; sanki daha dünmüş gibi.

Bir daha bana karşı gelersen, anında kovulursun.

"Lucy," diye selamladı beni, sesi tüylerimi diken diken etti.

Böylece ismimi hatırlıyor.

Bana öyle yoğun bir şekilde bakıyor ki, tüm o iğrenç küçük sırlarımı görebildiğinden eminim. Yanaklarım bir nanosaniye içinde sıfırdan alev alev yanmaya başlıyor.

Hiçbir şey söylemeden kapatma tuşuna basıyor.

Kapı tekrar kayarak açılıyor.

"Dolu. Bir sonrakine bin," diye homurdanıyor, ayağı eşikten sarkmış halde donup kalan zavallı adama.

"Ö-özür dilerim efendim," diye kekeledi adam, o kadar hızlı geri çekiliyordu ki yanlışlıkla arkasındaki kadının üzerine bastı.

Gözlerim tabak gibi. "Şey, bir sonrakini de alayım mı?" diye sormayı başarıyorum, kaçış yoluna doğru ilerliyorum.

Bakışları sertleşiyor, burun delikleri açılıyor, gözleri için için yanıyor ve aniden olduğum yere çakılıyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor. Aman Tanrım, hâlâ benden nefret mi ediyor?

"Hayır." Sesi derin ve pürüzlüydü ve sinirlerimi aşırı derecede gerdi.

Tekrar kapatma düğmesine basıyor ve ikimizi de metal kutumuza kilitliyor.

Sessizce, yan yana yükseliyoruz.

İçimdeki Harika Kadın'ı ortaya çıkarıyorum, düz ileriye bakıyorum, dizüstü bilgisayarına bir can simidi gibi tutunuyorum, onun her hareketinin farkındayım; göğsünün inip kalkışının, yumruklarını sıkıp gevşetmesinin, elinin saçlarında sabırsızca gezinmesinin.

Benden bir kafa boyu uzun; burnum omzuyla aynı hizada. Beni kovmakla tehdit ettiği gün giydiği aynı bembeyaz gömleği giymiş. Kolları sıvanmış, bronzlaşmış, kaslı ön kollarını sergiliyor.

Kolonyası baş döndürücü, topraksı ve seksi. Erkeksi havasına mükemmel şekilde uyan türden bir koku.

İstenmeyen düşünceleri savuşturmak için kendime içimden tokat atıyorum. İşte tam da bu yüzden, en tepedekilerle omuz omuza olmayı beceremiyorum. Ya da bu durumda kurtlarla. Taylor, onunla olan yayın süresini mecazi anlamda kışını öpmek için kullanırdı. Başkaları da Amerika'nın en gözde bekârlarından biriyle flört ederek şanslarını deneyebilir.

Ben mi? Kapılara defalarca yüzüstü düşme dürtüsüyle savaşıyorum, ta ki beni serbest bırakana kadar.

Gözlerim önümde olmasına rağmen, bakışlarının üzerimde gezindiğini, tenimi yaktığını hissedebiliyorum.

Kendine gel artık. Tabii ki hayır.

"Nasıl hissediyorsun?" Derin sesi sessizliği yırtıyor ve ben neredeyse yerimden sıçrayacağım.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum. Şimdi ağzım göğüs kaslarıyla aynı hizada. Gözlerimiz buluştuğunda çenesi kasılıyor. Çenesinde hafif bir sakal var.

Bir anlığına bacaklarımın arasında nasıl bir his olduğunu merak ediyorum ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Her yerdeki o eller, kulağıma fısıldayan, bana ne kadar kötü bir kız olduğumu söyleyen o hırıltılı ses...

Hah. Kendine gel artık.

"Kazamı biliyor musun?" diye soruyorum, beni kimin ihbar ettiğini merak ederek. İK mı?

Öfkeli görünüyor. "Elbette öyle."

"Kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum, teşekkür ederim." Bu asansörlerin klimasını gerçekten açmaları gerek. Bir kız çocuğu sıcaktan bayılabilir.

"Geçtiğimiz yıldan herhangi bir anı geri döndü mü?"

"Şey, korkarım hâlâ üzerinde çalışılan bir konu." Ensem arkasını ovuşturuyorum. Kaza haberinin şirket basamaklarında yükselmesi hiç iyi olmaz.

Kaşlarının arasında bir kırılganlık belirliyor. "Verileri kurtardın mı? Metinleri? Fotoğrafları?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bütün iş dosyalarım birikti efendim. Hiçbir şey kaybolmadı."

Kaşları daha da çatıldı. Baş ağrısı olabilir ya da belki de sadece üzüne yakışır bir şekilde yaşıyor. Kurt, Bay Sempatik olarak tanınmıyor.

"Kişisel verilerinizi kastettim. Telefonunuzdan herhangi bir şey kurtarmayı başardınız mı?"

"Ah. Hayır," diye ciyakladım. Neden benimle konuşuyor ki? Normalde bana hiç vakit ayırmaz. Şirket etkinliklerinde, sanki orada yokmuşum gibi bana bakmadan geçer. Tam da sevdiğim gibi.

"Geçen yıldan hiçbir şey hatırlamıyor musun? Hiçbir şey?" Sesi şimdi gergindi. Bana doğru bir adım atıp elini asansörün arka duvarına dayadı.

Bu kötü. Kurtların radarında olmak istemiyorum.

Yaptığı her hareket sanki benim fark etmemi istiyormuş gibi kasıtlı görünüyor. Muhtemelen zavallı, savunmasız yaratıcıları korkutmak için bir güç oyunu.

Yirminci kat, hadi, çekil artık.

Yalan mı söylüyorum?

"Henüz değil efendim, ama tedavi planım hazır. Eminim hepsi yakında bana geri dönecek!" diye cıvıldıyorum.

Burun delikleri tekrar genişledi. "Bu pek ideal değil," diye cevapladı ve bana o kadar uzun süre baktı ki, kafamda aniden üçüncü bir meme ucu mu çıktı diye merak etmeye başladım. Parmaklarımı dudaklarımda ve burnumda hafifçe gezdirdim; görünürde bir sorun yoktu, gerçi hastanede birkaç kez burun kanaması geçirdim.

Bakışları hiç değişmiyor ve nabzım bir kademe daha hızlanıyor. Ne oluyor? Hafızamı kaybettiğim için mi öfkeleniyor? Plaza'daki korkuluktan pervasızca kaydığım falan yok, Tanrı aşkına.

Otuzuncu kat. Çıkمام gerek.

Sonunda asansör benim katımda çınlıyor. Kırkıncı.

Kapılar açılırken çıkmak için bir hamle yapıyorum.

"Bekle Lucy." Wolfe durdurma düğmesine basıyor ve kapı aniden duruyor. "Doktor ne dedi?" Duraksıyor. "Sanırım yakın zamanda bir sağlık kontrolünden geçtin?"

Belki de projeyi mahvedeceğimden endişeleniyor. Parmağı durdurma düğmesinde kaldığında kaygım artıyor.

"Dedi ki... bana her şeyi hemen hatırlayacağıma dair güvence verdi." Boğazım düğümlendi. Yalan söylemek hiçbir zaman güçlü yanımdı.

Sanki işaret almış gibi, kattaki biri asansörü çağırmaya çalışıyor. Kapılar açılmaya çalışıyor, ancak Wolfe kapıları kapalı tutuyor ve bu da rahatsız edici bir ping sesinin tekrar tekrar duyulmasına neden oluyor.

"Gerçekten mi?" İkna olmadığı belli olan kaşını kaldırdı.

"Evet. Kesinlikle."

Dışarıdaki adam ısrarcı, kiminle yarıştığının pek farkında değil.

"Endişelenmenize gerek yok Bay Wolfe," diyorum aceleyle. "Birinci Aşama'da yaptığımız her şeyi okudum, hemen geri döndüm. Siz de burada inecek misiniz? Burası benim katım."

Bir kez daha yüksek sesle nefes veriyor ve bukesinliklealçak bir homurtuya dönüşür.

Cevap beklemiyorum.

Düğmeyi bıraktığında asansör kapıları hafif bir vınlamayla açıldı. İçeri girmeye çalışan kişi artık pes etmişti.

Neredeyse kendime takılıp düşecekmişim gibi asansörden fırlayıp özgürlüğe doğru koşuyorum.

Metal kutunun içinden yüksek bir ses geliyor ama geriye bakmaya cesaret edemiyorum. Umarım bu, kurtla son karşılaşmam olur.uzunsırasında.

Tekrarı yüreğim kaldıramayabilir.

SEKİZ

Lucy

Ofis katı çok şükür ölü. Henüz kimse gelmedi.

Masama doğru ilerlerken, sanki bütün gece Red Bull ve Taco Bell'le yaşayıp kod yazmış gibi görünen bir geliştiriciden yorgun bir baş selamı alıyorum.

Masamın üzerinde "Daha iyi ol Lucy!" yazan dev bir balon asılı, yanında da yüzümün hiç de hoş olmayan bir resminin yer aldığı ikinci bir balon var.

Aman Tanrım. O kadar çarpık ki çenem tamamen yok oldu ve yanaklarım sanki kabuklu deniz ürünlerine karşı ciddi bir alerjik reaksiyon gösteriyormuşum gibi görünüyor. Matty, sen ölü bir adamsın.

Geçmiş olsun kartlarını incelerken gözlerimden yaşlar süzülerek sandalyeme yığıldım. En azından her şey tanıdık geliyor: güvenilir mavi defterlerim, Post-it notlarım ve özenle dizilmiş kalemelerim. Fark ettiğimden daha çok alışkanlıklarıma bağlı biriyim.

Sonra bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum; monitörümün tepesinde meydan okurcasına duran bir aksiyon figürü. Lev Gleason'ın Altın Çağ'dan kalma "Daredevil"ı; koyu kırmızı ve koyu lacivert tonlarında, kendine özgü koyu mavi başlığıyla tamamlanan, klasik iki tonlu kostümünü giymiş. Gözlerini göremesem de, sanki bana odaklanmış gibi.

Garip. İşe asla çizgi roman hatırası götürmem, hatta biraz fazla fangirl'lük bir durum olduğunu düşünürüm. Kendi kuralımı neden çiğneyeyim ki?

Bakışlarım tasarım ekibinin bulunduğu alanda dolaşıyor. Bazı şeyler hiç değişmemiş: Ayın ekip üyesi için aptalca ezik taç, Matty'nin mısır gevreği kutuları, Taylor'ın kupaları ve hata yapana günün aptalı şapkası.

Duvarda Wendy ve Matt'in dizlerini popoya benzetme çabaları asılı, dudaklarımda küçük bir gülümsemeye neden oluyor.

İnce farklar var. Duvarlarda, Tangra Projesi'nin ikinci aşamasını ayrıntılarıyla anlatan yeni şemalar ve Post-it'ler asılı. Ama Birinci Aşama'nın kalıntıları hâlâ görülebiliyor. Çok heyecan verici görünüyor. Yazık ki bir dakikasını bile hatırlamıyorum.

Masamdaki kullanıcı yolculukları ve tasarım planlarıyla dolu çıktıları incelerken, tam olarak anlayamadığım bir başarı duygusu hissediyorum. Bunları ben mi yaptım? O kadar tuhaf ki hatırlayamıyorum. İki hafta öncesine aitler.

Kimsenin beni ağlarken görmemesine sevindim. Beynim neden bu kadar inatçı bir pislik?

Yeterince debelendim. Hafızamdaki kara delikle boğuşurken her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalsam bile, işe koyulma zamanı geldi. Tek yapabildiğim, suda çırpınıp batmamayı ummak.

Wolfe'a her şeyin yolunda olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Elbette, bu tasarımların ardındaki kan, ter ve gözyaşlarını hatırlamıyorum. Gece geç saatlere kadar süren çalışmaları, stres kaynaklı baş ağrılarını ve Tangra'yı batırabilecek arayüz detayları üzerine atılan bağırış çağırışları hatırlamıyorum.

Ama gerçekler burada. Tüm sıkı çalışmamızın gerçek, somut sonuçları. Ve apaçık ortada, burada durmaksızın çalışıyordum. Geçtiğimiz yılın neden bu kadar olaysız geçtiğini açıklıyor. 7/24 bu masada yaşıyor olmalıyım. Tüm bunlar, terfi almadan.

Birinci Aşama için önemli bir başlangıç yaptık. Wolfe'un kronometresine göre olmasa da, buna yakındık. Atlantic City'nin en küçük kumarhanesi, Wolfe'un vizyonuna göre, artık yüksek bahisli oyunlarında yüzde 100 nakitsiz.

Bazı e-postaların zaman damgalarına bakılırsa, çok çalışmışız ve hiç uyumamışız.

İşime o kadar dalmışım ki, dokuz civarındaki meslektaşlarımın yavaş yavaş gelişi radarımda bile görünmüyor. Öngörülemeyen değişikliklerden korkarak midem bulanıyor.

Ama birkaç yeni yüz dışında herkes tanıdık: Genç Kullanıcı Araştırmacımız Wendy, iki Tony, geliştiriciler, grafik tasarımcı Brody ve takım playboyu. Taylor henüz yok. Matty geç kaldı, belli.

Masamın etrafında toplanıyorlar, sonra sorular başlıyor. İnsanlar bir yıl kaybettiğime inanmıyorlar.

Ya da anlamıyorlar.

"Hey Luce, nasılsın?"

Ardından: "Kahretsin, gerçekten hafızanı mı kaybettin? Andy dün bir e-posta gönderdi."

Kendimi bir ucube gösterisi sergisi gibi hissediyorum.

Şüphelidirler.

Anladım, inanılmaz.

Evet, hafızamı kaybettim. Hayır, geçen hafta ne yaptığımı bilmiyorum. Ve ne yazık ki, hafızasını kaybetmiş bir süper kahraman gibi bir gecede hafızamı geri kazanamadım.

Doktorun bana dikkatli davranmaları gerektiğini söylediğini söylüyorum.

Başlarını sallayıp sempatik sesler çıkarıyorlar, hemen işle ilgili sorulara geçiyorlar. İyi ki hazırlıklarımı yapmışım. Ama tüm bu ilgi beni endişelendiriyor, sanki mikroskop altındaymışım gibi. Sahte bir gülümseme takınıp, hissetmediğim bir özgüven takınıyorum.

"Luce, özelliğimin şimdiki tasarımıyla uyumlu olup olmadığını kontrol edebilir misin?"

"Luce, sana gösterdiğim fotokopi sorununu çözdün mü?"

Post-it'ler ve kağıtlar yüzüme çarpıyor. Dizüstü bilgisayar ekranları önüme konuyor çünkü insanların cevaplara ihtiyacı var.

Her taraftan bana bakan kafalar, kendimi klostrofobik hissetmeme neden oluyor. Nazikçe acele etmemi ve

hatırlamamı istiyorlar çünkü iki haftadan uzun süredir oyundan uzaktım ve işler birikiyor.

"Matty!" diye sesleniyorum onu koridorda gördüğümde. İş arkadaşlarımdan korunmak için insan kalkanı görevi görmesini istiyorum.

Yanıma oturup bana hızlıca sarılıyor. "Görünüşe göre ilgi odağı sensin."

"Evet, ama iyi anlamda değil."

"Dinleyin, gösteri bitti," diye duyurdu, hâlâ bana bakan herkese. Andy'yi taklit ederek iki elini de başına koydu, güneşten kavrulmuş sörfçü saçları artık atkuyruğu yapılabilecek kadar uzamıştı. "Burada yapılacak işler var millet."

Ona sırtıyıyorum. Matty beyin nakli geçirmediyse, Yılın İşkolu ödülünün poster çocuğu olacağından şüpheliyim.

"Geçen yılı hatırlamadığına hâlâ inanamıyorum," diyor bir kaseye mısır gevreği koyup dizüstü bilgisayarını açarken. "Hastanede seni ziyaret ettiğimi hatırlıyor musun?"

Başımı hüznle sallıyorum. "Hayır. Ama yine de teşekkürler."

"Muhtemelen en iyisi, yüzünden salyalar akmasıydı."

"Teşekkürler." Tahıl gevreğinin üzerine yoğurt dökerken ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Şunu açıklığa kavuşturayım: Bir tür zaman atlamalı hafıza olayın var, sanki bir yıl önceki şeyleri dün olmuş gibi hatırlıyorsun, öyle mi?" Kaşlarını çattı, kafası açıkça karışmıştı. "Bu oldukça iyi bir numara. Geçen yıl bu zamanlar ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Sanki iki haftalık bir tatile çıkmışım, sonra geri dönüp seyahatten önceki her şeyi unutmuşum gibi. Anılar biraz bulanık."

"Bunun için tatile ihtiyacım yok. Her gün bu ofisten çıkıyorum ve ertesi sabah geldiğimde ne yaptığımı hatırlamıyorum."

Gözlerimi devirip gülümseyerek masasına doğru eğildim. "Hey, Andy'nin e-postasında benim hakkımda ne

yazıyordu? Umarım aklımı kaçırdığımı söylememiştir."

"Hayır, tam tersiydi." Omuz silkip yağurdu ağzına tıkıyor. "Nasıl biri olduğunu biliyorsun," diye mırıldanıyor lokmaların arasında. "Aslında hafızanı kaybetmişsin ama her şey yolunda... ah, bir de BT ekibi toplantısı bugün bir saat ertelendi. Hatta, ana mesaj buydu."

Tipik Andy. "Sanırım Andy'nin umursamaz olması iyi bir şey. Tüm ofisin hafızası olmayan garip kıza bakakalmasına ihtiyacım yok." Duraksayıp alt dudağımı ısıyorum. "Wolfe'u asansörde gördüm. Her zamanki gibi asabiydi ama hafıza kaybım hakkında sorular sormaya başladı. Sanırım beni bir yük olarak görüyor."

"Çok şanssız olmalısın." Matty yüzünü buruşturdu. "Bütün hafta boyunca morali bozuktu. Gerçi kimse fark etmez. Neyse ki, her zamankinden daha az ortalıkta dolaşıyor."

"Aman Tanrım, onun etrafta olacağını hiç beklemiyordum." Wolfe'la tekrar karşılaşma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Başını camla çevrili köşe ofise doğru çeviriyor. "Bazen buraya geldiğinde o ofisi kullanıyor. Genellikle de proje hakkında bizimle konuşmaya geldiğinde."

"Kahretsin." Ofise temkinli bir şekilde bakıyorum. Her an ortaya çıkabileceğini bilmek içimi rahatlatmıyor. Quinn kardeşlerle yönetim katında olmak yerine bizimle neden vakit geçiriyor? "Bizimle nasıldı?"

"Hepimizin tanıdığı ve nefret ettiği o soğuk kalpli herif," diyor Matty alaycı bir şekilde. "Biraz abartıyor olabilirim; aslında son birkaç ayda yumuşadı. Ama, bir son teslim tarihi gelip de kârını etkilediğinde, acımasız oluyor."

"Sanırım onun yolundan çekildim," diye soruyorum, karalama fiyaskosundan beri bir şekilde radarından uzak kalmayı umarak. Matty bana projeden atılmadığımı söylemişti, bu da bir şey. "Yollarımız sık sık kesişti mi, yoksa gerçekten kesişmedi mi?"

Dişlerinin arasından hava üflüyor. "Tuhaf bir his. Uzun zamandır senden nefret ediyor gibiydi. Sanırım biraz yumuşayıp kayıtsızlığa dönüştü."

"Benden nefret mi ediyor?" diye dehşetle soruyorum. Bu açıklamayla tüm vücudum ürperiyor. "Sanırım kim olduğumu bilmediği zamanları daha çok seviyordum."

"Bir toplantıda ona ağzını bozmuştun. Seni projeden kesinlikle çıkaracaklarını düşünmüştük."

Kalbim iç çamaşırımın içine doğru fırlarken Matty'ye bakakaldım. "Wolfe'a mı laf soktum? Şaka mı yapıyorsun?"

Matty yüzünü buruşturarak boş yoğurt kabını itti. "Evet, en iyi zamanın değil. İşinin bittiğine emindik."

Başımı ellerimin arasına aldım. Bu durum gittikçe daha da iyiye gidiyor. "Ona ne dedim ben?"

Omuz silkti. "Ona taleplerinin gerçekçi olmadığını söyledin. Dürüst olmak gerekirse, gerçekçiydiler. Haklısın ama zaman ve yer yanlıştı."

"Aman Tanrım," diye inliyorum. Adamı kızdırmak için tek başıma bir haçlı seferine çıktım.

"Eğer yardımcı olacaksa, bundan sonra biraz rahatladı. Yumuşamış gibiydi. İşini kaybetme korkusuna rağmen hepimiz sessizce seni destekliyorduk."

"Eh, ufak tefek iyilikler falan," diye mırıldandım. Yine de, varlığımdan nefret eden bir patronla aynı katı paylaşmak zorunda olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Hayranlık uyandırıcı.

"Sadece başını öne eğ. Biliyor musun, seni Plaza merdivenlerinden aşağı ittiğine dair bir şaka var."

"Ne?" Tükürüğümde boğulur gibi oldum, yüzüne sıçradı.

"Jestiniz için teşekkür ederim, ancak bugün erken saatlerde duş aldım."

"Özür dilerim. Ama neden? Bu şaka neden ortalıkta dolaşıyor?"

"Düşüğünde yanındaydı. Ambulansı aradı."

Ona dehşet içinde baktım. "Düşüşe tanık oldun mu? Başka gören oldu mu?"

"Hayır, üzgünüm Luce. Bunu yapan birini tanımıyorum."
Çok perişan görünüyor olmalıyım ki kolumu dürttü.
"Rahatla. Aptalca bir şaka bu. Aslında seni ittiğini sanmıyoruz."

"Bu çok utanç verici," diye mırıldandım. "Neden sarhoş olmak zorundaydım ki?"

Matty omuz silkti. "Üzgün görünüyordun. Sorduğumda, aylık ziyaretçini suçladın ve bana bırakmamı söyledin."

Ne saçmalık.

"Hey, merak etme. Geçmişî kurcalamana gerek yok, şu an zaten yeterince sorunla başa çıkman gerekiyor."

Yutkunup başımı sallıyorum, ama Wolfe'un benim aşağılanmama tanıklık etmesi düşüncesi kafamdan atmak zor.

Bu felaketin daha fazlasını anlatmaya hazır değilim; zaten kaygı seviyem de tavan yapıyor. Konuyu değiştirmenin zamanı geldi.

"İşte, şuna bir bak..." Monitörümün altına sakladığım Daredevil aksiyon figürünü çıkarıyorum. "Bunu neden masamda tuttuğumu biliyor musun?"

Matty kaşlarını çatı. "Neden bana soruyorsun? Sen süper kahramanlık işlerine meraklısın."

"Evet, ama iş yerinde göstermiyorum." Elimdeki Daredevil'a bakıyorum, sonra yukarı bakıyorum ve midem bulanıyor.

JP Wolfe, yüzü çelikten yapılmış, aşılmaz bir maske gibi koridorda hızla ilerliyordu.

Aman, siktir git.

İK Helen onun yanından süzülerek geçmeye ve onunla sohbet etmeye çalışır, ancak dikkatini çekmeyi başaramaz.

Hayır, bunların hepsi benim ve aptal Daredevil'ımın suçu.

Gözleri öyle bir şiddetle parlıyordu ki, yerdeki herkes bunu hissediyor olmalıydı.

Belli ki, işe döndüğüm ilk gün burada oturup oyuncaklarla oynadığım için çalışmaya uygun olmadığımı

düşünüyör. Sanırım tersine yaşlandım. Onunla kıyaslandığında, 27 yaşında bir kadın yerine çocuk gibi hissediyorum ve o benden sadece on yaş büyük.

Çılgınca bir şekilde sandalyemi geriye doğru çekiyorum, bu sırada dizime çarpıyorum. Vay canına.

Monitörümün arkasına saklanıp Daredevil'i masanın altına itiyorum; ama o aptal plastik aptalın başka planları var, yuvarlanarak yere düşüyor ve yaklaşan fırtınanın tam ortasına düşüyor.

Kendi kendime küfür ederek yere atıldım ve Daredevil'i kurtarmaya çalıştım. Wolfe neredeyse üzerime geliyordu.

"Lucy." Sesi alçak sesle gürleyör. Hayal görüyörüm, elbette, ama... hayır. Dudaklarından dökülen kesinlikle benim adımdır.

Kalbim göğsümde çarparken, ona bakmaya cesaret ediyörüm. Tuhaf, hareketsiz bir girdabın içindeyiz, gözlerimiz dile getirilmemiş bir çıkmazda birleşmiş.

Yanaklarım derin bir kızarıklıkla şişiyor, kulak memelerim kan akışından zonkluyor.

Gargara yaparak "Merhaba" diyorüm.

Eğilmeye başladığında, Daredevil'a doğru umutsuz bir hamle yapıyorüm ve Wolfe'dan önce onu yakalıyorüm.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar sandalyeme geri dönüyörüm ve Wolfe yanımdan süzölürken dizüstü bilgisayarımın ekranına derin bir ilgi duyuyormuş gibi yapıyorüm.

Wolfe ile aramızdaki tuhaf etkileşime tepkisini ölçmek için Matty'ye bakıyörüm ama o YouTube'daki bir videoya dalmış durumda.

Ne oldu şimdi?

Kafam kırk ton bozuk gibi. Wolfe'un gazabının korkusuyla, beklenmedik ilgisinin sarhoş edici heyecanı arasında kalmış durumdayım.

Ve hangisinin beni daha çok korkuttuğu hakkında en ufak bir fikrim yok.

DOKUZ

Lucy

Taylor. Görmem gereken son kişi.

İçeriye iş odaklı bir şekilde girdi, eteği savruluyordu, saçları o kadar sıkı bir topuz yapılmıştı ki, Matty'nin şirket masasında dikizlerken yakalandığı porno yıldızına rakip olacaktı.

Geçtiğimiz yıl içerisinde yeni bir güç oyuncusu seviyesine ulaştı, ceketinin omuz pedleri bile 80'lerin süper kahraman kostümlerini anımsatıyor.

Oturmak yerine koridorda duruyor. "Beşinci toplantı odası. Hemen."

Etrafıma bakıyorum. Herkes etkilenmiş görünmüyor; Matty bile kaşını bile kıpırdatmıyor.

Sivri topuklarının üzerinde dönerek teatral bir piruet yapıyor ve ardından beşinci toplantı odasına doğru salına salına yürüyor.

Sırayla meslektaşlarım onun arkasında sıraya giriyorlar.

Burada bir şeyler yolunda değil.

Matty bile mısır gevreğini bırakıp masasından kalkıyor.

Endişelenerek, ayrılan sürüye katılmadan önce kolunu yakaladım. "Neler oluyor? Taylor bizi neden toplantı odasına çağırıyor?"

Bana dik dik bakıyor. "Aman Tanrım. Bilmiyorsun."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Bilmek mi? Neyi bilmek?"

"Taylor, Project Tangra'nın başında Luce var. Andy onu sorumlu yaptı."

Kanım ayaklarıma doğru çekiliyor. "Taylor benim patronum mu?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum. "Bu, işe döndüğüm ilk gün için bir tür hastahane şakası mı? Hepiniz işin içindesiniz, değil mi? Sen, Spider, kızlar, hatta Wolfe?"

Kahkahalarla gülüyor. "Kusura bakma Luce, ama bu tam bir komedi. Suratına bak! Ama evet, Taylor işi yönetiyor."

Konuşamayacak kadar travmatize oldum.

Ondan başka kim olursa olsun. Şeytan'a hesap vermeyi tercih ederim.

"Hadi ama." Beni koltuğumdan iterek kaldırdı. "E-postalardan anlamadın mı?"

"Hayır," diye tısladım. "Taylor her zaman otoriter ve baş belasıydı. Ben sadece... yani, kendisi gibi davrandığını sanıyordum."

Beynimin beni koruduğu anı bu mu? Şimdi her şey anlam kazanıyor.

"Geçtiğimiz yıl tam bir cehennem miydi?" diye sızlanıyorum.

"Aynen öyle," diye ifadesiz bir tavırla cevap veriyor.

Esprinin sonunu bekliyorum ama bir türlü gelmiyor.

Omuz silkiyor. "Andy'nin Türk büfesi yasağı konusunda sert olduğunu sanıyordum. Şimdi müdahale etmiyor ve Taylor sorumlu, bana neredeyse hiç izin vermiyor."

"Hiç vazgeçmeyi düşündük mü?"

"Hadi ama, ikimizin de bunu yapacak kadar kendimize özgü alışkanlıklarımız olduğunu biliyorsun."

Sıkışık toplantı odasına doğru ilerliyoruz.

Tüm koltuklar dolu olduğu için rahatladım, böylece arkada saklanıp Matty'nin önümde duvara yaslanabilirim. Toplantı odaları beni klostrofobik yapıyor ve konuşmak zorunda kaldığımda geveze bir enkaza dönüşüyorum.

Otuz kişi sardalya gibi sıkışmışken, birkaç meraklı bakış üzerime çekiliyor. Bazıları, hafızası olmayan kadına bakmak için boyunlarını uzatıyor.

Eğer bu bir çizgi roman olsaydı, ben Kaptan Confusion olurum.

Taylor, takım elbisesinin ceketini düzelterek masanın başına doğru yürüyor.

"Lucy." Bana gülümsüyor, sesinde dişlerimi gıcırdatacak kadar tatlı bir tını var. "Seni geri almanın ne kadar harika

olduğunu gerçekten anlatamayız. Umarım daha iyi hissediyorsundur?"

"Bir milyon dolar gibi," diye mırıldandım, zoraki bir gülümsemeyle.

"Bu harika." Ellerini göğsünde kavuşturdu, sanki bir pembe dizi seçmelerine katılıyormuş gibi. "Yönetim adına, içiniz rahat olsun, iyileşme yolculuğunuzda size destek olmak için buradayız."

"Demek artık patron sensin." Kelimeler dudaklarımdan bir inilti gibi dökülüyor. Bu bir tür çarpık kabus olmalı. Her an bir hastane yatağında uyanabilirim.

Kendini dizginlemeden önce bir anlığına sırttı. Şüphesiz, yüzümde beliren dehşetten zevk alıyordu. "Ah, *sensahip olmak*" Birkaç şeyi unuttum. Evet, projeye ben liderlik ediyorum."

Taylor sevincini gizleyemediği gibi ben de şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Aldırmaz olmaya çalışıyorum ama sonunda garip bir gülümsemeyle karşılaşıyorum.

Tüm bu kötü şanslar arasında, Taylor'ın patron olması hafıza kaybıyla aynı şey. Hatta daha da kötüsü.

O konuşurken ben de odaklanmaya çalışıyorum; İkinci Aşama'nın ilk sprint'indeyiz ve heyecanlıyım, ama bu hem tatlı hem de buruk çünkü ne kadar çok çalışırsam çalışayım, projeyi ne kadar çok seversem seveyim, yine de Taylor'a hesap vermek zorundayım.

Acaba bu acı hapi ilk yutmam ne kadar sürdü?

Tam bu buluşma daha da kötü olamaz diye düşündüğüm anda boynum karıncalanıyor. Arkamı dönmeden varlığını hissedebiliyorum. O kokuyu.

Taylor cümlesini yarıda kesiyor, gözleri kapıya kayıyor.

"Beni umursamayın," diye arkamdan gelen yumuşak, derin bir ses odanın enerjisini harekete geçiriyor. Herkes içgüdüsel olarak daha dik oturuyor.

Yavaşça dönüp bakışlarıyla buluştuğumda kaslarım gerginleşiyor. Keşke arkalarda bir yer seçmeseydim.

Duvara yaslanıyor.

"Biz de tam retrospektifi tartışıyorduk efendim," diye kekeleydi Taylor, adamın varlığından açıkça etkilenmişti.

"Devam edin," diye emrediyor, gözleri rahatsız edici bir an için gözlerime kilitlendikten sonra dikkatini ön taraftaki dehşete kapılmış takıma çeviriyor. "Takımın zorluklarını duymak istiyorum."

Arkamı dönüp, sinirlerim gergin bir şekilde Taylor'a odaklanmaya çalışıyorum. şimdi alarmdayım, aramızdaki her santimin farkındayım. Bir adım geri çekilsem, neredeyse kaşık gibi olurduk. Nefesi tenimde olurdu.

Dikkatlice dinleyip hemen harekete geçmem gerekiyor ama tek düşünebildiğim, elimi geri çekersem Bay Wolfe'un penisine dokunacağım.

Beni anında kovmakla tehdit ettiğinden beri, geldiğinde nasıl bir ses çıkaracağını hayal ediyorum. Eminim ilkel ve vahşidir. En gizli fantezilerimde (ki bunu asla kimseye itiraf etmem), Wolfe herkese ofisten çıkmalarını emreder, sonra o kurt karikatürünü çizdiğim için bana bir şaplak atar ve ardından kocaman, öfkeli penisiyle uygun bir ceza verir.

Adam benden nefret ediyor ve aklım gidiyorOrası?

Taylor sesini yeniden bulurken kulaklarım alev alev yanıyor. Tüm kirli düşüncelerimi ortaya döküyorlar. Eminim onlara bakıp, hangi sağlık sorununun onları bu kadar parlattığını merak ediyordur.

Eğer bu projeyi dinlemeye geldiyse, gerçekten bu projeye yatırım yapmış demektir. Her iki haftada bir, düşük seviyeli, incelikli tartışmalar içeren retrospektif toplantılar düzenliyoruz.

Nadiren de olsa, yönetim kurulu üyeleri, özellikle bir son teslim tarihini yetiştirmek için on iki saatlik mesai yaptığımızda, bize sanki bizden biriymiş gibi göstermek için bazı toplantılara katılırlar.

Ama biz minyonlar ile onlar, Rolex'li Takım Elbiseler arasındaki fark, birkaç milyar dolar, aşağı yukarı. İyi iş çıkardığımızı söylemek için başımızı okşamak dışında parmaklarını bile kıpırdatmalarına gerek yok.

Taylor odada güncellemeler ararken, yanma gelince irkiliyorum. "Söylemek istediğin bir Şey var mı Lucy? Katkıda bulunmak istediğin bir Şey var mı? Kendini dıŐlanmış hissetmeni istemiyorum."

Şaka mı bu?

Ona Şüpheyle bakıyorum. Son toplantıdan bu yana neyin iyi gittiğini, neyin iyi gitmediğini söylememiz gerekiyor.

Bakalım. İyi geçti: Hastane pencereden Empire State Binası'nın harika manzarası vardı. Her gün uyuyabildim.

Pek iyi değil: merdivenlerden düştüm, beynim lapa oldu, bir hafta boyunca uyuşturucunun etkisinde kaldım, komŐumun Şişme bir seks bebeği olduğunu öğrendim, bir örümcekten adını alan bir oda arkadaşım var, ah, ve bir keresinde hastanede, zamanında yataktan çıkmadığım için neredeyse altıma kaırıyordum.

"Hayır Taylor. Ekleyecek bir Şey yok."

Sıra Matty'de.

Taylor kollarını kavuşturarak, "Yeni barkod tasarımının durumu nedir?" diye sordu.

Cevap vermiyor. Gözleri açık uyuyor.

Taylor parmaklarını Őıklattı ve ben de parmağımı sırtına sapladım.

Duvardan kendini iterek sersemliğinden kurtuldu. "Ah, Şey... Yarın Lucy'nin yeni tasarımlarıyla üçüncü kullanıcı deneyimi oturumumuz var. Test ettiğimiz iki olasılık kaldı."

"Yedi gün içinde yayınlamamız gerekiyor." Taylor'ın dudakları inceldi ve gözleri kısıldı. "Yedi gün."

"Eksik edebilir miyiz?" diye soruyor Matty, sesinde hafif bir panik tınısıyla. "Luce'un yetiŐmesi için biraz daha zamana ihtiyaı var."

Dikkatini bana çeviriyor, sinirini bir glmsemeyeyle saklıyor. "Salı gününe kadar hafızanı tazeleyebilirsen harika olur Lucy."

Yine Şaka mı bu? BT sektöründeki kadın kardeŐliđine ne oldu Taylor?

Kaşlarım çatıldı. "O zaman beyin RAM'imi yükselteyim. Belki işe yarar."

Odada kahkahalar yükseliyor, muhtemelen benimle değil de bana doğru.

Büzülerek duvara daha da gömüldüm. Bu şimdiye kadar yaptığım en geek bilişim şakası olmalı.

"Taylor," Wolfe'un kalın sesi arkamdan yankılandı ve anında terlememe neden oldu. "Lucy çok şey yaşadı. Personelimizin ihtiyaçları son teslim tarihinden daha önemli. Ertele."

Taylor şaşırmış, hatta gücenmiş görünüyor. "Elbette efendim," diyor tereddütlü bir sesle. "Ama... Kumarhaneler... Bekliyorlar. Şirket genelinde bildirimler gönderdik bile; hepsi hazır."

"Bırak da onu ben düşüneyim."

Taylor hemen başını sallıyor. "Elbette."

Olduğum yere çivilenmiş gibi kalakaldım, her sığ nefes bir mücadeleleydi. Sıcaklık kulaklarımdan boynuma doğru ilerliyordu. Ateşin sebebinin onun bakışları olduğunu biliyordum. Hiçliğe doğru küçülmekten başka bir şey istemiyordum.

Yavaşça dönüp Wolfe'un koyu gözleriyle buluştum. "Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Minnettarlığımı belirtmek için başını sallamadan önce dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Dediğim gibi Lucy," diyor, sesi ölçülü ve kararlı, ama çenesinde hafif bir kasılma var. "Senin iyiliğin benim için en önemli şey."

Öyle mi?

Bu ifade aramızda öyle bir asılı duruyor ki, sanki sadece bize özgüymüş gibi hissedilen bir yoğunlukla, odadaki diğer otuz kişinin farkında bile olmadan.

Bakışlarım dudaklarına kaydı. Sert, seksi bir kirli sakalla dolgun, erkeksi dudaklar. Sanki karşılık verircesine hafifçe aralanıyorlar.

Titreyen bacaklarım tamamen pes etmeden önce hemen Taylor'a odaklandım.

Bu neydi yahu? Wolfe bana... iyi mi davranıyordu?

Belki merdivenlerden düştüğüm için bana acıyordur, belki de şirketi dava edeceğimden endişeleniyordur.

Sanırım gerçek, yaşayan bir DNA'dan yapılmış bir adam ama sadece kârını düşünen o soğukkanlı patronu görmezden gelmek zor. Bir nebze de olsa pislik olmadan milyarder bir kumarhane patronu olamazsınız.

Ama o güç kıyafetinin altında insani duygular da olmalı.

Ve eğer duyularım bana oyun oynamıyorsa, o bana yaklaşıyor.

Kulaklarımda başlayan sıcaklık şimdi aşağı doğru sızıyor, olmaması gereken yerlere yerleşiyor. Masumca boğazını temizlediğinde, karıncalanan bir heyecan dalgasını bastırmak için bacaklarımı birbirine kenetlemek zorunda kalıyorum.

Taylor'ın sesi beyaz gürültüye dönüşüyor. Klingonca konuşuyor da olabilir.

"Lucy," diye geldi arkamdan o zengin, derin ses, tam Taylor konuşmasını bitirirken.

Saçmalık.

Yanlış duyduğumu umarak arkamı döndüm.

Öyle bir şansım yok. Wolfe arkamda duruyor, yoğun bakışlarını bana dikeyyor. "Bir dakika burada kalabilir misin?"

İsteği odanın içinde yüksek ve net bir şekilde yankılanıyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum yapmacık bir kayıtsızlıkla.

Aniden, BT ekibi topluca ağır çekimde hareket etmeye karar verir. Kapının her zamanki favorisi Matty, artık yürüme kavramıyla boğuşmaktadır.

Wolfe, sanki onları yeni bir tane parçalamaya hazırlanıyormuş gibi, belirgin bir öfkeyle iç çekiyor.

Ve sonra, sonuncusu da dışarı çıktığında, sadece o ve ben kaldık. Yalnız.

Midemde sinir düğümlemesi oluştu, yutkunmamı zorlaştırdı. Şimdi ne olacak?

"İşe döndüğüne göre her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi alçalarak.

"Kesinlikle! Geri döndüğüm için çok heyecanlıyım." Savunmaya geçmeye karar verdim. "Sanırım hakkımda yanlış bir izlenim edinmişsin."

Kaşını kaldırıyor. "Peki senin hakkında nasıl bir izlenim edindiğini düşünüyorsun?"

Masamın üzerindeki aptal Daredevil heykelciğini düşünüyorum.

"Şey, eğer bir tahminde bulunacak olsaydım... işini ciddiye almayan biri olurdu."

Bakışları kararıyor, yüzeyin altında bir şeyler yanıyor. "Çok yanılıyorsun."

Bu ne demek oluyor?

Etrafımızda görünmez bir gerilim kuvveti alanı belirirken nabzım maraton gibi atmaya başlıyor. Elektriksel. Boğucu.

Wolfe tekrar konuşmak için ağzını açıyor ama cama aniden vurulması onu durduruyor. Gözlerim yukarı kayıyor ve Killian Quinn'in Wolfe'a ters ters baktığını görüyorum. Şirketin diğer huysuz kurucu ortağını gördüğüme hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Wolfe ona kısa bir baş selamı verip derin bir iç çekti. "Gitmem gerek Lucy."

"Elbette," diye hemen cevap veriyorum, Wolfe ile aramıza mesafe koyma fırsatını değerlendirip toplantı odasından fırlıyorum.

Sonraki yarım saat boyunca doğru düzgün nefes almaya çalışıyorum.

Japon

İş ortaklarım Killian ve Connor'ın yanına gitmek için kendimi toplantı odasına sürüklüyorum, bitkinliğim her kasıma sinmiş durumda. Lucy'nin dün ofise dönmesi beni bütün gece uykusuz bıraktı.

"Tyson'ın en iyi döneminde on raunt dövüşmüş gibisin," diye espri yapıyor Killian, beni baştan aşağı süzerek. Adam asla ritmini kaybetmiyor.

Tesadüfen, şampiyona bu hafta sonu amiral gemisi kumarhanemizde düzenleniyor. Ve işletme sahibi olarak, tüm prodüksiyonu denetlemem gerekiyor.

"Öyle mi?" diye homurdandım, Armani ceketimi masaya fırlatıp kollarımı sıvayıp yumuşak deri koltuğa yığılırken. "Dün gece bok gibi uyuyamadım."

Killian'ın keskin yüz hatlarında endişe belirdi. "Her şey yolunda mı dostum?"

"Harika," diye cevap veriyorum, sesim tiz bir gümbürtüyle. Saçmalık alarmı: onuncu seviye.

Gerçek mi? Önceki günü Lucy'nin işe geri dönüşünün ilk gününü nasıl atlattığını izleyerek geçirdim. Hafızasını kaybetmiş bir Lucy, benden ve paylaştığımız yoğun geçmişten habersiz. Sonra akşam karanlığı, tavanla bakışma yarışına dönüştü; beynimdeki çarklar bu imkânsız görünen bilmeceyle boğuşurken gıcırdıyordu. Meşhur kaya ve sert zemin, hafızasını kaybetmiş Lucy'nin yanında hiçbir şeydi.

"Başka bir tatile ihtiyacın var mı?" Killian'ın sorusu gergin havada asılı kaldı, altta yatan ima ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

Ha. Ne tatil ama. Çoğu insan, sözde "R&R"ımın Maui'de kokteyller ve bikinili kadınlar yerine yoğun bir detoks inzivası olduğunu bilmiyor. Ama Killian ve Connor biliyordu

Çünkü kendimi tamamen yok etmenin eşiğindeydim. Lucy'nin kazası olduğunda henüz birkaç gün önce dönmüştüm.

"İyiym," diye mırıldandım, yorgunluğumun sesime yansımasını engellemeye çalışarak. "Biraz nefes almaya ihtiyacım olursa, alarmı alarım."

"Tamam dostum," diyor Connor. "Bize haber ver yeter. Killian'la çalışmanın herkesi nasıl çileden çıkarabileceğini biliyorum."

Killian ona dik dik bakıyor.

"Bozuk plak gibi gelmeyeyim ama, asıl ihtiyacım olan şey," -derin bir nefes verdim- "kumarhane sektöründen uzaklaşmak." Ve belki bir manastıra kaydolabilirim. Hatta belki de Himalayalar'da, kimseye zarar veremediğim yerde, yak çobanlığı yapabilirim.

Ama onlar bunu zaten biliyorlardı. İçimdeki o bastırılmış i çekişi dışarı çıkardım.

Quinn & Wolfe imparatorluğunun kuruluşundan bu yana kumarhane işletmeciliğine nclk ediyorum. Kumarhaneler benim sadece işim değildi, aynı zamanda uyururucum, adrenalinim, tüm hayatımdı.

Ama şimdi bir çıkışa ihtiyacım var.

Vegas, eğlenceli vakit geçirme kisvesi altında sizi sömüren acımasız bir canavar. Geriye sadece pislik, etin anlar ve olmak istediğim adamın silüeti kaldı.

Sanırım kumarhane içinde başarılı olmamın sebebi, zmde "iyi yönetilen" bir kumarbaz olmamdı. Cuma günü bir milyon kaybetmeyi umursamayıp, Cumartesi brunch'ında yumurta benedict servis edilene kadar parayı geri kazanabilen biriydim.

Karavan parkı hayatının pisliğinden ve umutsuzluğundan sıyrılıp yolunu bulan bir işkoliğim. İşe meraklı bir kumarbazım. Ama aynı zamanda zmde ie dönük, karizmadan yoksun biriyim. Balinaları kumarhanelerimize çekmem, kumar komisyonlarını sırtımızdan uzak tutmam ve politikacıların avucumdan yemesini sağlamam gerekiyordu.

Doğamda olmayan bir çekicilik yaymam gerekiyordu. Ve en iyi "Bolivya yürüyüş barutu"ndan birkaç satır genellikle işe yarardı.

Hayır, Manhattan benim ruh halime daha uygun.

"Royal Casinos'tan Tony Astion'ı röportaja mı çağırdık?" diye sordum.

"Tony bu işe uygun değil," diye araya girdi Connor. "JP, sen adamsın. Kumarhanelerde güvendiğimiz tek kişi sensin. Vegas sahnesini senden daha iyi kimse bilemez. Bağlantıların, nüfuzun, mafyayla, federal ajanlarla, zenginlerle bağlantıların var."

"Teşekkür ederim Connor," diye cevap veriyorum, sesim alaycı bir tonla. "Elimde tam bir iğrenç karakterler listesi olduğunu hatırlamak her zaman iyidir." Bu konuşma son iki aydır tekrarlanıyor. "Ortadan kaybolmuyorum. Geri çekiliyorum. Ve ideal olarak, Vegas'ta yaşamıyorum."

"Abartıyorsun," diye araya girdi Killian. "On beş yıldır sektördeyiz ve şimdi vites değiştirip lanet olası bir hippie komünü kurmamızı mı istiyorsun?"

Aslında Quinn & Wolfe'un bir sağlıklı yaşam merkezi şubesini açmaya çalışıyorum. Çenem sıkışıyor. Quinn kardeşler olmadan, bu tek başına zorlu bir mücadeleye dönüşebilir. "Bir kumarhanede yağmur yağdırabiliyorsam, insanları bir spa'da da rahat ettirebilirim."

Bir yıl önce, meditasyon ve yeşil meyve suyu fikri beni iki büklüm ederdi. Ama her şeyden sonra, belki de tam da ihtiyacım olan şey bu tür bir huzurdur.

"Yeter ki 'Birlikte tezahürat yapalım, matcha içelim ve iç huzurumuzu bulalım' tarzı bir yer yaratmayı hedeflemeyelim," diye kıkırdadı Connor, kendi kendine gülerek. "Rulet çarklarını yoga matlarıyla değiştireceksek, JP, biraz sohbet etmemiz gerekecek."

"Belki biraz meditasyon o alaycı kışına iyi gelir," diye karşılık verdim gözlerimi devirerek.

Connor bana bilmiş bilmiş sırıtıyor. "Orta yaş krizi gibi kokuyor. Suda bir şey olmalı. Killian da az önce aynısını

yaşadı."

"Peki benim orta yaş krizim neydi?" diye karşılık veriyor Killian, gözleri kısılarak.

"Dadı ile takılmak."

"Clodagh bir ilişki değil," diye homurdandı Killian. "Ve sözlerine dikkat et, yoksa gerçek orta yaş krizim yüzünü yumruğuma sokmamla sonuçlanabilir."

Ah, Killian, sanki iç ısıtan bir Hallmark filminin seçmelerine katılıyormuş gibi İrlandalı dadıyı seçmek zorundaydı. Kibirli iş adamı, aniden kendini canlı ve ateşli İrlandalı dadıya sıırıslam aşık buluyor. Her ne kadar Clodagh tipik bir dadı gibi görünmese de.

"Ama Killian'ın aşağı bakan köpek pozu tam isabet," diye kıkırdadı Connor, kardeşinin sinirlerine dokunarak. Killian İrlandalı dadısıyla Bay Darcy taklidi yaparken, Connor ise Manhattan'daki çoğu mankenle bambaşka bir yolda. "Hoş yoga eğitmeni Clodagh ona iyi bir eğitim verdi. İlk müşterini çoktan buldun, JP."

"Tamam, yeter," diye mırıldandım şakaklarımı ovuşturarak. Bu bitmek bilmeyen sohbetlerin ağırlığı üzerime çökmeye başlıyor. Bu günlerde tek yaptığım, insanları hayatımı farklı bir yöne doğru götürmeye çalıştığıma ikna etmeye çalışmak gibi görünüyor.

Killian bana baktı, alaycı sıırıışı daha ciddi bir ifadeye dönüştü. "JP, senin yanındayız. Rehabilitasyon, yoga, lanet olası kristal şifa, aklına ne gelirse. Ama Quinn & Wolfe'un omurgasını unutmayalım: gece hayatı, lüks oteller ve kumarhaneler.*Ye Dua Et Sev*"geri çekilmeler."

"Anlaşmıştık," diye hatırlatıyorum ona, sesime bir rahatsızlık siniyor. "Birini deneyelim. Kârlı hale getirebilirim."

"Bak JP," diyor Connor, alışılmadık derecede nazik bir sesle. "Bu konuda tutkulu olduğunu anlıyorum ama duygularının kararını etkilemesine izin verme. Bunun tehlikeli olduğunu biliyorsun."

Ve biliyorum. Duygularımın körüklediği kötü bir iş kararı beni bir kez batırdı. Quinn & Wolfe otel imparatorluğu henüz

girişimci gözlerimizde bir parıltı bile yaratmadan çok önce. İlk motelime, batan bir gemiye dönüşmesinden çok sonra tutundum.

Ama ironik olan şu ki, Connor yanılıyor; duygular her zaman işimin bir parçasıdır, sadece ben bunu göremiyordum.

"Bir sağlık kampı," diye itiraf ediyor Killian, uzun bir aradan sonra masadan uzaklaşıp ayağa kalkarak. "Ama kumarhaneleri yönetecek başka birini bulmadan önce Tangra'yı bitiş çizgisine getireceğine söz vermiştin."

"Ve yapacağım." Sesim sert ve kararlı. Çünkü, ne olursa olsun, yeni bir yol çizmeye kararlıyım; kendimi neon ışıklara ve boş sefahatlere boğmadığım bir yol. Belki de Lucy'nin affını kazanma şansım olabilir.

Tangra Projesi'ni ülke çapında hayata geçirmek bizi yeni zirvelere taşıyacak. şu anda üzerinde çalıştığımız en önemli proje olan bu projenin gelirinde %15'lik bir artış öngörölüyor.

Kumarbazlar, banknot ve fiş sayma zahmetine girmeden paralarını ortaya koymak isterler. İşte biz de bu hizmeti sunmak için buradayız.

Geri adım atmadan önce Tangra'nın sınırı geçmesini sağlamam gerek. Sözümden asla dönmem. Bazı oyunları nakitsiz oynuyoruz, ama henüz hepsini değil.

Killian, yerden tavana kadar uzanan pencerelere doğru yürüyor. "Bu ani yoga inzivası isteği... BT departmanındaki mavi gözlü bir elemanla mı ilgili?"

Bana dikkatle bakmak için döndü. Yüzüme balyoz gibi hafifçe indi.

Bakışlarına eşit bir şekilde karşılık veriyorum. "Mesele iş; portföyümüzü genişletmek, yeni gelir kaynakları aramak. Ve benim farklı bir yaşam tarzı seçmemle ilgili."

Ve umarım bu yaşam tarzı Lucy'nin bir yanını da beraberinde getirir.

"Peki o nasıl?"

"Her zamanki gibi dirençli. Çoğu çalışan mümkün olduğunca uzak durur, hastalık iznini sömürür." Boğazımı

temizledim, duygular bunu zorlaştırıyordu. "Ama mesafemi koruyorum. Beni hatırlamadığı için, ne kadar istesem de hayatına geri dönemem."

Başını sallıyor. "Elimizde bir dava olması konusunda endişelenmemiz gerekiyor mu?"

"Neden?"

"Neden? Bir çalışanla sevişiyorsun ve o da merdivenlerden düşüyor. Bana nedenini sorma JP."

Sözleri üzerine yumruklarım istemsizce sıkıldı. "Dava konusunda endişelenmemize gerek yok. Kazara oldu."

Connor homurdanıyor, belli ki ikna olmamış. "Kazaların genellikle davaya dönüşme gibi kötü bir huyu vardır. Özellikle de bir milyarder, spiral bir merdiven ve bir sevgili kavgası söz konusu olduğunda."

Tüylerim diken diken oldu. Tuz, yaraya değdi. Plaza Oteli'ndeki o gece yaşananları tekrar gündeme getirmek, o çirkin, karmaşık karmaşayı çözmek gibi bir niyetim yok.

"Onu merdivenlerden aşağı ittiğine dair bir söylenti dolaşıyor, biliyorsun," diyor Connor, rahat ses tonuyla kelimeler daha da sert vuruyor.

Dikkat kesildim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak kıkırdadı. "Ben sadece haberciyim. Pazarlamacıların dedikoduya karşı doymak bilmez bir iştahı var gibi görünüyor."

"Peki bunu neden seninle paylaşıyorlar?" Sesim sertleşiyor.

Yüzünde bir sırıtış belirdi. "Sanırım siz ikinizden daha ulaşılabilirim."

Burnumun kemerini sıkıyorum, baş ağrısı yaklaşıyor. "Aman Tanrım."

Lucy'nin bu saçma söylentileri duyması en son isteyeceğim şey.

Melek değilim ama onu merdivenlerden aşağı iteceğimi mi ima etmek? Bu, ofis dedikoducuları için bile yeni bir alçaklık. Normalde iftiraları umursamazdım; şirket sırtlanlarının itibarının kemiklerini yemesine izin verirdim.

Ama Lucy söz konusu olduğuunda... artık mesele sadece ben değilim.

Connor kıkırdadı. "Onlara senin yapmadığını söyledim. Benim teorim, senin tıraş losyonundan aşırı doz aldığı için bayıldığı yönünde."

Boynumda karıncalanma hissi duyuyorum. Belki de Lucy'nin ilgisini tekrar çekmek için fazla çabaladım. Bu kokuyu her zaman çok sevmiştir.

Lucy'nin işe dönüşünün ikinci günü ve ben şimdiden hasar tespit çalışmalarına başladım. Gül alıp mum ışığında akşam yemekleri planlamak yerine, cinayete teşebbüs söylentilerini savuşturuyorum.

Sanki zaten uğraşmam gereken yeterince gömülü skandal yokmuş gibi.

Connor'ın sözlerinin ağırlığı üzerime çökerken, içimi kemiren bir farkındalık beni pençeliyor. Elimde zorlu bir mücadele var; zamana, söylentilere ve kendimi yok etme konusundaki o lanet olası yeteneğime karşı bir mücadele. Ve zaman daralıyor.

ON BİR

Lucy

Kazadan sonra neredeyse iki tam gün boyunca resmen işe döndüm ve hafızam hâlâ yerinde olmasa da, en azından bakışlar ve fısıltılar azaldı. Şimdilik, sadece yetismeye ve Wolfe'un beklenmedik hoşgörüsüne rağmen herkese işimi nasıl yapacağımı unutmadığımı kanıtlamaya odaklanıyorum.

E-postalara cevap vermeye o kadar odaklanmışım ki, Öfkeli Andy yanımdan geçene kadar bacaklarımın uyuştüğunu fark etmiyorum.

"Andy," diye seslendim ve duraksadı. "Hastanede beni ziyaret ettiğin için teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksın."

Duygusal alışverişlerden nefret ederek homurdanarak karşılık veriyor.

Gölümsedim. Annem patronumun ziyarete geldiğini söylediğinde neredeyse yataktan yuvarlanıyordum.

"Hafızan nasıl?"

"Hala tatildeyim" diye şarkı söylüyorum, kendi hayatınızı hatırlayamadığınızda mizah en iyi başa çıkma mekanizmasıdır.

"Pekala o zaman," dedi Andy geri çekilmeye başlayarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Biliyorsun, hafıza durumu için."

Dudaklarım titriyor. Ne gibi? Ergonomik bir fare artık bana yardımcı olmaz.

"Aslında, İK'dan Helen'la konuş." Hızla başını sallıyor ve koridorda hızla ilerliyor.

Onun gözden kayboluşunu izliyorum ve bakışlarım şeffaf ofisinin ardından Wolfe'un bakışlarıyla buluşuyor. Neredeyse kendimden geçiyorum. *Kendine gel, sen akıl sağlığını değil hafızanı kaybetmişsin.*

Dişlerimi sıkarak dikkatimi tekrar ekrana yöneltiyorum.

Wolfe bir bilmececi.

Onu anlamak çok zordu; dünkü toplantıda bana karşı sarf ettiği sözler, onu açıkça sinirlendirdiğim halde, şaşırtıcı derecede nazikti. Ama bundan da fazlası var; onda, bana göz koyduğunu düşündüren, beni tedirgin eden bir şey var.

Hayal mi görüyorum?

Wolfe gibi bir adamı harekete geçiren şey nedir? O karanlık, karanlık gözlerde hangi gizli hikayeler saklıdır?

Dayanamadım ve camdan yakışıklı ve korkutucu adama bir kez daha baktım.

Telefonda konuşurken dudakları oynuyor ama kaşları çatık bir şekilde bana bakıyor.

Gözlerinde bir duygu parıltısı beliriyor - nefret mi? Hayır, daha yumuşak, pişmanlık gibi. Ama sonra kayboluyor ve ifadesi her zamanki anlaşılmaz maskesine dönüşüyor.

Matty'nin o gece Wolfe'un beni ittiğine dair aptalca şakası aklıma geldi ve içimde huzursuz bir his uyandırdı. Aslında buna inanmıyorum ama ne? *yaptı* Olur mu? Dün gece saatlerce dönüp durdum, beynimi zorladım. Dştğm kimse görmedi ve ben de hatırlamıyorum. Bilmemek beni ldrecekmiş gibi geliyor ama Wolfe'un ofisine gidip ona doğrudan soramıyorum bile.

Dikkatimi tekrar ekrana çevirmeye çalıştığım anda kafama bir şey çarptı: ofis aptal şapkası.

"Gerçekten mi Matty?" diye ıkıştım, Wolfe'un bunu görmemiş olmasını umarak. Matty'nin bana fırlattığı tavuk şapkasını kaptım ve gözlerimi ona diktim.

O da sırtarak karşılık verdi. "Ne? Bugün kesinlikle hak ettin."

"Bana iyi davranman gerekiyor. şu an çok kırılgan bir ruh halindeyim," diye öfkeyle inliyorum. "Ve şık kliniğimdeki doktorların hafıza kaybı hastalarına bir şeyler fırlatmayı önerdiğini sanmıyorum."

"Seni tekrar eski haline döndürmek için." Gülümsemesi hiç değişmiyor. "Bütün yıl boyunca o şapkayı sana fırlatıp durdum."

Ona bir bakış attım. Anlaşılan buralarda biraz saygı görmek için ipek bir bluzdan fazlası gerekiyormuş.

İşime geri dönerek, masamın çekmecesindekileri karıştırıp ihtiyacım olan tel kafes maketlerini arıyorum. Çok şükür ki titizim.

Yanlarında bir görüntü belirliyor: Bir çizgi roman fuarında çekilmiş bir fotoğrafım. Stand fotoğraflarından biri.

İçimde bir spazm kopuyor ve onu bastırmak için aceleyle öksürüyorum, kalbim hızla çarpıyor. İşte oradayım, tüm Miss Nova ihtişamımla. Ve orada Odır.

Seksi külotlu adam mı?

Cesaretli.

Sen kimsin, Daredevil?

Varlığına dair ilk somut kanıtım olan bu resme bakarken düşüncelerim kontrolsüzce akıp gidiyor. Yatak odamda bulduğum erkek külotu benim yaptığım bir alışveriş olabilirdi, ama bu fotoğraf bambaşka bir hikaye.

Uzun boylu, gözlerini ve burnunu gizemle örten bir maske takıyor. Kolu beni korumacı bir şekilde sarmış. Yüzümde kocaman, bulaşıcı bir gülümseme, kozmik mavi ruj ve yıldızlarla dolu kedi gözlerine çekilmiş eyeliner var. Mavi ve kırmızı tulumlu bu maskeli adama, sanki tüm iğrenç fantezilerimin canlanmış haliymiş gibi bakıyorum.

Gerçekten bu kadar mutlu muydum?

O kıyafetin içine 1,80 metreden fazla, taş gibi sert kas sıkıştırılmış gibi görünüyor. Deri bacak arası kısmındaki o takviyeli dolgu mu, yoksa beni gördüğüne mi sevindi? Umarım öğrenmişimdir. Ona seksi Miss Nova kıyafetimi gösterdim mi? Umarım beğenmiştir.

Belki de orada çalışan birisidir sadece...

Hayır, oydu - gizemli adamım. Vajinamın örümcek hisleri karıncalanıyor.

Bu adama karşı bir şeyler hissettim.

Unutma Lucy, hatırlaman gerek.

O maskenin ardındaki sen kimsin, ne paylaştık? Gerçek kimliğini hiç öğrenebilecek miyim?

Arka plan, genellikle katıldığım Manhattan'daki çizgi roman fuarına benziyor. Bu hafta sonu yine aynı fuardayız. Bunu fark edince nabzım hızlanıyor.

Masama bir hatırlatma koyduysam onu sevmiş olmalıyım. Lanet olsun aklımı kaçırıyorum.

"Matty." Sandalyemi yanına çekip, ne yapıyorsa onu bölüyorum, ki bu kolay bir şey. "Hey, sana bir şey sormam gerekiyor ve benimle uğraşmamamı istiyorum."

Sırıttırıyor. "Bunu garanti edemem."

"Ciddiyim." Sandalyemi biraz daha yaklaştırdım. "Erkek arkadaşım var mıydı, var mı?"

"Bir erkek mi? Yok canım. Bana söyledin."

Fotoğrafi ona gösteriyorum ama omuz silkiyor.

"Herkes olabilir Luce. O adamlar hep yanında poz veriyor. Sanki Chippendales'in inek versiyonu gibi."

"Hayır," diye ısrar ediyorum, fotoğrafa dik dik bakarak. "Annem, Priya ve Libby birkaç aydır biriyle görüştüğümü söylediler. Yani sana hiçbir şey söylemedim mi?"

Tekrar omuz silkti. "Hiçbir şey."

Garip. Biriyle görüşüyorsam neden Matty'ye söylemeyeyim ki?

Öte yandan, kadınlar erkeklerden farklı bir yapıya sahip. Sanırım erkeklerden daha çok randevulardan bahsediyoruz. Matty'nin gündelik buluşmalar döngüsüne ayak uyduramıyorum bile. Onun da uydurabileceğini sanmıyorum.

"Ama eğer biriyle görüşüyorsam, neden şimdiye kadar ortaya çıkmadı?"

Bir an durup düşünüyor. "Belki iş için şehir dışındadır ve hiçbir fikri yoktur. Ya da sanırım zaten seninle ilişkisini bitirecekti ve bu da işini kolaylaştırıyor."

"Matty."

"Bilmiyorum Luce. Kim bilir? Ben basit bir adamım. Ortaya çıkardım."

Belki de Matty haklı. Beynimin engellediği şey bu mu? Daredevil tarafından terk mi edildim yoksa hayalet mi oldum?

"Matty," diye mırıldanıyor Brody yan masadan.
"Patronun ofisine bak."

Biz onun görüş hattını takip ediyoruz.

JP, ofisinde İK'dan Helen ile konuşuyor. Uzun, dalgalı saçları ve hayran olunacak bir fiziği ve yüzüyle, sözlükte "göz alıcı" kelimesinin yanında yerini almış gibi görünüyor.

Wolfe masanın üzerinden eğilip aralarındaki boşluğu kapatırken midemde garip bir burulma hissettim.

Ofiste etrafa göz gezdiriyorum. Çocuklar yazmayı bırakmış, Helen'a dik dik bakmaktan dillerini ağızlarına sokmaya çalışmakla meşguller.

Onları camdan izlerken, kadınların neden onun hakkında fanteziler kurduğunu anlamak kolay. İmkansızı başaran, o sert dış görünüşü kırmayı, keskin çenesini gevşetmeyi, hatta tek dizinin üzerine çökmesini sağlamayı başaran tek özel kadın olmayı kim hayal etmez ki?

Hatta, adamın çatlamasını sağlamak için bilegölümsemek.

Bu sabah yatakta yatarken, bu aptalca fanteziyi beslediğimi itiraf etmekten utanıyorum.

Wolfe'un beni, her zamanki tuhaf tipler grubum yerine çekici bulması.

Deneyimli, başarılı,seksiWolfe gibi bir adam bana Helen'e baktığı gibi bakıyor.

Beni, çıktıklarına dev penisler çizme alışkanlığı olan BT ekibindeki bir aptaldan daha fazlası olarak görüyor. Beni esprili, çekici, kendisiyle eşit bulabileceğini. Bana saygı duyabileceğini. Ve tüylü benzerliği olan o karikatür yüzünden beni azarlamak için kıyafetlerimi yırtmak isteyebileceğini.

Böyle bir aptal olduğum için kendime kızıyorum. Söz konusu olan Wolfe. O adamın içten bir gülümsemeyle gülümsediği gün...Ben, dört atlı yola çıkacak, uzaylılar ortaya çıkacak, dünya tersine dönecek ve annem sonunda WhatsApp'ı öğrenecek.

Abartılı bir boğaz temizleme sesi düşüncelerimi bölüyor.

Etrafıma bakınca Dwayne'in masamın üzerinde dikildiğini görüyorum.

"Merhaba, Dwayne." Sanki günüm daha da kötü olamazmış gibi.

"Merhaba Lucy," diye cevaplıyor ciddi bir tavırla, gözlerini bana dikmiş, ellerini kravatının üzerinde gezdiriyor. Her iki hareket de aynı derecede rahatsız edici. "Yani bu yıldan gerçekten hiçbir şey hatırlayamıyor musun?"

Aman Tanrım, daha kaç kez sorulacak bu soru? Bir pankart mı taşımalıyım?

"Bu doğru."

"İlginç." Yavaşça başını sallıyor, belli ki üzerinde düşünüyor. "Durumunuz hakkında biraz araştırma yaptım."

İşte başlıyoruz.

"İzlenmeye ihtiyacınız olacak."

Kaşlarım saç diplerime kadar kalktı. "Affedersiniz?"

"Bildiğiniz gibi, veri koruma görevlisi olmanın yanı sıra, bu katın atanmış sağlık ve güvenlik bekçisiyim de."

"Hı hı," diye mırıldandım, şimdi kulakları dikilmiş olan Matty'ye bakarak. "Peki 'izlemek' derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Güvenlik protokolüne uyduğunuzdan emin olmak için sizi gözlemleyeceğim."

Şimdi tüm kat, dinleme yapmak için görevlerini durdurdu.

"Ben gündüzleri serbest bırakılan bir hükümlü değilim," diyorum dişlerimi sıkarak.

Dwayne gözlüğünü burnunun yukarisına doğru kaydırarak bana hiçbir meydan okumaya müsamaha göstermeyeceğini belli eden bir bakış attı. "Güvenlik her şeyden önemli. Bu senin iyiliğin için. Ve yakın zamanda geçirdiğin kafa travmasını da göz önünde bulundurarak, çalışma alanını olası tehlikelere karşı değerlendirmem akıllıca olur."

Gülüyorum. "Ne, tehlikeli zimbalar gibi mi?"

Dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Ben işimi ciddiye alıyorum. Sana da aynısını yapmanı öneririm. Şimdi, izin verirsen..." Bana beklentiyle baktı.

Homurdanarak kendimi yukarı çektim. "Pekala, o zaman bitirelim şu işi."

Matty sandalyesine yaslanıp gülümseyerek bakarken, Dwayne incelemeye başlıyor. "Luce'un ofiste kask takmasını düşündün mü? Yani, daha fazla kafa travması yaşamaması için?"

"Uçan bir zimba bana çarparsa diye mi?" diye alaycı bir şekilde ekliyorum.

Dwayne incelemenin ortasında duruyor ve masamın altından dışarı bakıyor. "İmkânsız değil. Matty'nin sana tavuk şapkası fırlattığını gördüm."

Dwayne masamın etrafında telaşla dolaşırken, tüylerim diken diken oluyor. Köşedeki ofisten bana bakan gözleri hissediyorum. Kadın içgüdüğü deyin buna.

Dikkatlice gözlerimi köşedeki ofise doğru kaydırdım ve işte oradaydı: bağlantının verdiği heyecan.

Sezgilerim yerinde.

Wolfe'un bakışlarını penceresinden görüyorum. Helen gitmiş. Wolfe elinde telefonla kafesteki bir hayvan gibi volta atıyor. Ama gözleri mi? Bana yapışık. Tam bir gülümseme değil, daha çok yoğun bir bakış. *Seni izliyorum.*

Aman Tanrım, ne yapacağım?

Andy, ağ kurmanın önemli olduğunu söyledi. Elimi kaldırıp Wolfe'a dostça bir el sallayıp en rahat "Nasılsın patron!" ifademi takındım.

"Lucy, ne yapıyorsun sen?" Taylor'ın sesi neredeyse tüylerimi diken diken ediyor. Kolları bir yığın evrakla dolu, masasına yaklaşıyor. "Bay Wolfe'a geçit törenindeymişsin gibi el sallamayı bırak."

"Doğrudan bana bakıyordu!"

Bana inanmaz bir bakış attı. "Oa~~çık~~çaArkadaki istatistik panosuna bakıyorum, dahi."

"Ah." Omzumun üzerinden ilerlememizi gösteren panoya baktım. Eh, bok. Bu daha mantıklı. Yüzüm yanıyor.

"Bay Wolfe ile son tartışmanızı hatırlıyor musunuz? Kovulacağınızı düşünmüştük."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Hayır. Hafıza kaybı, hatırlıyor musun?"

Gözlerini devirip iç çekti. "Sadece... ondan uzak dur, tamam mı?"

Tüylerim diken diken oldu. Hatırlamıyorsam, yaşanmamıştır. Değil mi?

Japon

Ofisimin cam duvarından Lucy'ye bakıyorum. Bana bir tür psikopatmışım gibi bakıyor. Muhtemelen ona dik dik baktığım içindir. Dünkü toplantıdan sonraki kısa sohbetimizden beri, bütün gün onunla konuşmadım.

Tanrı varsa, hasta bir mizah anlayışı var demektir. Buradaki ders ne dostum? Mutlu olamıyorum mu?

Lucy'nin kazasından önceki haftalarda, kurtuluşun kıyısında yürüyor, geçmişimin lekelerini temizlemeye çalışıyordum. Daha iyi bir insan olmak için yaptığım tüm çabalar boşa gidiyordu. Ama şimdi, hepsi boşuna görünüyor.

Killian'ın ofisime doğru yürüdüğünü görüyorum.

Son birkaç gündür, kendine has çarpık tarzıyla nazik olmaya çalışıyor. Belki de yeni aşkı Clodagh'ın etkisidir. Belki de aşk sonunda o taş kalbini yumuşatıyor ve onu dost canlısı kılıyor.

Arkadaşlar. Dostlar. Killian ve Connor için kullanabileceğim terimler bunlar mı?

İş konusunda karşılıklı bir anlayışımız, kusursuz işleyen bir makinemiz var. Bu milyar dolarlık imparatorluğu birlikte kurduk, her birimizin kendine özgü rolleri var. Ben gece hayatı ve kumarhanelerle ilgileniyorum, Quinn kardeşler ise otel zincirlerinin başında.

Eğer bir gün bana sırt çevirmeye karar verirlerse, kirli çamaşırlarımı ortaya döküp beni kurutmaya yetecek kadar çok şey biliyorlar.

Peki Killian, şirketin kârından çok benim refahımı, benim isteklerimi mi ön planda tutardı? Connor, beni kamuya açık bir skandaldan kurtarmak için hisselerinin değer kaybetme riskini alır mıydı?

Teoriyi hiç test etmem gerekmedi.

Yakın zamana kadar ben de onların duygularını paylaşıyordum. Birkaç ay önce, önemli olan tek şey şirketti. Kimliğim. Amacım.

Arkadaş edinmek için çaba harcamayı hiç düşünmedim. Denizdeki en büyük balınaysan, arkadaş peşinde koşmaya ne gerek var?

İki milyar dolarlık bir banka hesabının büyüğü, tam bir mıknaş gibi çalışmasıdır. İnsanları kendine çeker, onları isteğine göre yönlendirir. Ben kimseyi memnun etmek için elimden geleni yapmak zorunda kalmadım.

Ama şimdi Lucy'ye baktığımda, o gücün boşluğunu anlıyorum.

Killian, her zamanki gibi, davet beklemeden ofisime dalıyor.

"Killian," diye onayladım.

Kaşları havaya kalkarken, işaretli bir zarf çıkarıp masama fırlattı. "Durumunuz göz önüne alındığında size biraz müsamaha göstereceğim ama bu..." -zarfı işaret etti-"bunun düzeltilmesi gerekiyor. Hemen."

Açıyorum ve bağırsaklarım paramparça oluyor. Kahretsin. İçeride, parlak görüntüler bana bakıyor, tam bir hata yaptığım gecenin acı hatıraları. Lucy'yi bana düşman eden gece, sonun başlangıcı.

O kadar heyecanlanmışım ki birinin fotoğraf çektiğini bile fark etmedim.

"Ben hallediyorum," diyorum alçak sesle.

"Bundan daha kötüsü var. Bir videosu var."

"Gördün mü?"

"Evet. Sen yaptın mı?"

"Evet." Dudaklarımdan derin bir iç çekiş dökülüyor. Magazin gazeteleri yorum yapmam için bana göndermiş bile. Şimdi onları yasal yollara bağlamak ve o lanet videonun gün yüzüne çıkmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Killian homurdanıyor. "Biz bir iş imparatorluğu yönetiyoruz, arka sokak dolandırıcılığı değil. Kumarhaneleri,

kulüpleri siz yönetiyorsunuz ve bu size bazı... özgürlükler sağlıyor. Peki ya bu?" Zarfı, altındaki maun ağacını ezecek kadar sert bir şekilde dürtüyor. "Bu, halkla ilişkiler için saatli bir bomba. Hisselerimizin değer kaybetmesine ve oyun komisyonunun lisanslarımızı iptal etmesine bir manşet kadar yakınız."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor, ama içimi kemiren daha büyük bir korku var. Görmediği. Umursamadığı. Hikâye sızarsa, Lucy sonsuza dek yok olacak. Onunla aramı düzeltmek için ikinci şansım da suya düşecek.

"Farkındayım." Dişlerimin arasından kelimeleri zorla söyledim.

"Ve mesele sadece medya değil," diye devam ediyor Killian, sözümü kesmeme aldırmadan. "Çalışanlarımız sizi bir lider, bir rol model olarak görüyor. Bunu gördüklerinde ne olacak?"

Başımı ellerimin arasına alıyorum, aklım başımdan gidiyor. "En iyi avukatlar bu konuda çalışıyor," diye temin ediyorum onu, ellerim kelimelerimi bastırıyor. Bakışlarım sertleşerek yukarı bakıyorum. "Kontrol altında."

Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Bundan emin misin?"

"Olabildiğince eminim," diye cevap veriyorum, sesim hissettiğimden daha kararlı.

Yıllar boyunca özenle inşa edilip sürdürülen, iyi uygulanmış bir özgüven cephesi. Ama şimdi çatlaklar kendini göstermeye başladı.

"Pekala, o zaman," diye homurdandı Killian sonunda. "Sadece... şu boku düzelt, tamam mı?"

Ofisten çıkışını izlerken başımı sallıyorum. Arkasındaki cam pencerede kendi yansımamı görüyorum; koyu gözler, ağzının etrafındaki gergin çizgiler, kendi günahlarının ağırlığı altında ezilen bir adamın bakışı.

Nasıl oldu da bu noktaya geldim? Dünyanın tepesinde, zenginlik ve güçle çevriliyim, ama kendimi çok boş hissediyorum.

Lucy benim güneş ışığımdı. Ama şeytanlarımın beni tüketmesine izin verdim ve bu süreçte onu kaybettim.

O asansör yolculuğunda, onu kendime çekip tekrar benim yapmamak için kendimi zor tuttum. İnce bir buzun üzerinde yürüyorum, sürekli söylemek istediklerimle söyleyebileceklerim arasında sıkışıp kalıyorum.

"Kendimin en büyük düşmanıyım," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Telefonum çalıyor, beni düşüncelerimden ayırıyor.

"Hey, abi." Maggie'nin sesindeki neşeli ton, benim kendi karmaşamla tam bir tezat oluşturuyor.

"Maggie."

"Vay canına. Beklediğimden daha kötü konuşuyorsun. Sanırım Lucy konusunda hiç ilerleme kaydedemedin?"

En yakın sırdaşım, küçük kız kardeşim Maggie, Lucy'yi biliyor. Ama Lucy ile neden ayrıldığımızın ardındaki acımasız gerçeğin farkında değil. Çok utanıyorum.

"Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum." Sesim titreyerek, uzun zamandır sürdürdüğüm imajı bozuyor. "Sanki sıradan bir çalışanmış gibi davranması... beni öldürüyor."

Maggie'nin cevabı empati dolu. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum JP."

Bu itiraf boğazımdan işkence dolu bir homurtu kopardı. "Tedirginim, Maggie."

"Sadece... aceleci bir şey yapma, tamam mı?"

İçimde bir suçluluk duygusu var. Şimdi de küçük kız kardeşimi endişelendiriyorum.

O benim şeytanlarımı biliyor ama onları asla görmüyor.

Onu her zaman korur, karanlık tarafımdan uzak tutardım. Anne ve babamızı kaybettiğimizden ve on dokuz yaşında Maggie'nin vasisi rolünü üstlendiğimden beri, onu her şeyden korumak benim sorumluluğum oldu. Şimdi otuzlu yaşlarında ve benden sadece dört yaş küçük olmasına rağmen, ona hâlâ küçük kız kardeşim gibi davranıyorum.

"Neler yaşadığını tahmin edebiliyorum," diyor Maggie. "Ama unutma, Lucy'nin iyileşmesi için zamana ve alana ihtiyacı var. Sadece sabırlı ol."

"Sabır mı? Fark ettiysen, bu benim güçlü yönlerimden biri değil."

Geri adım atmıyor. "Kendine acıman yardımcı olmaz. Odağını Lucy'de tutmalısın. Sana ihtiyacı var, şu anda farkında olmasa bile."

Kuru bir kahkaha attım. İroni çok yoğun. Bu durum, ölümden bile daha sinir bozucu, tabii böyle bir şey mümkünse. En azından ölüm mantıklı.

Ama bu? Bu, özellikle benim için tasarlanmış bir işkence. Yaşayan ve nefes alan, ama tamamen ulaşılmaz olanların kederi. Yürüyen, konuşan, nefes alan ama hatırlamayan bir kadın.

"Beni tamamen aklından çıkardı. Bizi hatırlamak istemiyor."

"Şimdi dinle, huysuz herif, bu çok saçma. İkinizi birlikte gördüm. Lucy sana çok değer veriyor."

Bu, her şeyi mahvetmeden önceydi.

Lucy'ye gizlice bir bakış attığımda, çatık kaşları ve yoğun odaklanması içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Tam gaz, koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor, elindeki işe lazer gibi odaklanmış. Nadir bulunan gülümsemesi, şimdiye kadar girdiğim her kumara değer.

Çok güzel, ama o bariz pin-up kızı gibi değil ama kalbimi çarptıran türden.

Onda bir gösterişsizlik var. İlk şirketim battığında eski karımın yaptığı gibi beni terk eder miydi?

İçgüdülerim bana başka türlü söylüyor.

İçgüdülerim, imparatorluğum bir gecede yıkılsa bile Lucy'nin yanımda kalacağını söylüyor. Ve bu değişken piyasada asla fazla kibirli olamazsınız.

O muhteşem yüzün ardındaki kadını tanıdığım için çok şanslıyım, her ne kadar o benim yüzümün ardında ne olduğunu hatırlamasa da.

Bir zamanlar bana o bebek mavisi gözleriyle öyle bir ateşle bakıyordu ki, krallığına ona teslim etmeye bile razı oluyordum. Şimdi ise gördüğüm tek şey temkin.

Maggie'nin hattında uzun ve rahatsız edici bir sessizlik var. "Peki doktorlar ne tavsiye ediyor?"

"Yavaş yavaş yeniden tanıştıralım," diye cevaplıyorum, gözlerimi Lucy'den hiç ayırmadan. "Anılarını kendi hızında yeniden keşfetmesine izin ver. Sorun şu ki bana bir tür canavarmışım gibi bakıyor."

"Killian bana ofisteki herkesin senden korktuğunu söyledi. Büyük Kötü Kurt," diye şaka yapıyor.

Hiçbir mizah duygusu olmayan bir homurtuyla karşılık veriyorum.

Göz ucuyla Lucy'nin veri koruma görevlisiyle hararetli bir sohbet ettiğini görüyorum. Adam masasına bir tabela koyuyor ve Lucy de tabelayı geri vermeye çalışarak karşılık veriyor.

Maggie'nin sesi tamamen sempatikti. "Sadece dayan. Ona zaman ver, bir şeyler hissetmeye başlayacak. Tedavinin işini yapmasına izin ver."

Söylemesi kolay. Sabırsızlığım ve sonuç alma azmimle bir hayat, bir servet, bir imparatorluk kurdum ve şimdi aynı inatçılık, içinde bulunduğum durumun gerçekliğiyle çelişiyor. Kumarhane masasında olmak gibi, tüm olasılıklar kasada.

"Anıları hâlâ orada, JP," diye devam ediyor, sessizlikten nefret ederek. "Evet, kilitliler ama oradalar. Geri döneceklerini biliyorum. Biliyorum."

"Maggie, bildiğini iddia etme," diye çıkıştım sert bir ses tonuyla. Her zamanki iyimser Maggie tavrıyla yardım etmeye çalışıyor. Çocukken bile, her zaman olumlu tarafı gören oydu. Ailemiz öldüğünde, ilk iş girişimim battığında, eski sevgilim beni terk ettiğinde, her zaman inancını korudu.

"Özür dilerim. Ben sadece... Şu anda çok kararsızım. Burada boğuluyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Sert bir iç çektim. "Bunu hızlandırmam

gerekecek. Onun yanımda olmasını gerektiren bir durum yaratmalıyım."

"İş toplantıları ve birlikte öğle yemeği yemek gibi mi?" diye heyecanla soruyor.

"HAYIR."

Bu yeterli olmazdı. Çok yavaş. Çok ama çok yavaş.

Elimi sertçe saçlarımın arasından geçirdim. "Bilmiyorum. Bunu iyice düşünmem gerek."

"Unutma JP, senin için buradayım. Lucy'yi geri alacaksın. Biliyorum."

"Teşekkürler Mags. Çocuklara en sevdikleri amcalarının onları özlediğini söyle."

Aklımda net bir strateji olmadan telefonu kapatıp açık ofis planının genişliğini geçiyorum. Lucy'nin masasına yaklaşırken, sesindeki gerginliği duyunca koruyucu içgüdülerim devreye giriyor.

Yumruklarını kalçasına sıkıca bastırmış, Data Guy'a meydan okuyor. "Beni dinle Dwayne, cidden, kaldır o şeyi!"

Sırıtmamı bastırıyorum. Ona patlamaya hazır.

"Burada sorun ne?" diye soruyorum.

Ani girişimden dolayı afallamış bir şekilde bana doğru döndüler.

Dwayne'in elinden tabelayı kapıp bir göz attım. Üzerindeki yazı kanımı kaynattı: Lucy hafızasını kaybetmiş. Lütfen sabırlı olun ve dikkatli davranın.

"Bu da ne böyle?"

Ağzı açılıp kapanıyor. "Ben Sağlık ve Güvenlik Görevlisiyim, Bay Wolfe," diye kekeliyor. "Ofisteki potansiyel riskleri vurgulamamız gerekiyor."

Burun deliklerim genişledi. "Lucy riskli değil," diye çıktım ve tabelayı yakındaki bir masaya bıraktım. "Bundan kurtul."

İnanamayarak başımı sallıyorum. Burada çok tuhaf insanları işe alıyoruz.

Ofisteki ani sessizlik sağır edici.

Lucy ve Data Guy, kaçıp kaçmamaya karar veriyormuş gibi donup kalmış görünüyorlar.

"Masamdaki şu tabelayı da kaldırabilir miyim?" diye sorar Lucy'nin sarışın arkadaşı Matty.

Çalışma masasına yapıştırılmış mavi notu okudum:*Bu masa Sağlık ve Güvenlik Görevlisi tarafından güvenlik açısından tehlikeli ilan edilmiştir.*

İstemedenden de olsa derin, gür bir kahkaha attım. Aman Tanrım, bu departman.

"Evet, eğer o tahıl kutularından kurtulursan."

Lucy'ye dönüp sesimi alçalttım ve "Lütfen ofisime gelebilir misiniz?" dedim.

O büyüleyici bebek mavisi gözleriyle bana bakıyor ve bakışlarımın ardındaki vahşiliği görebildiğine yemin edebilirim. Altımda kıvranan bedeninin anıları bir gelgit dalgası gibi geri geliyor; orgazmını tattığımda nefes nefese inlemeleri.

Neredeyse bir sevgi sözcüğünü ağızımdan kaçıracaktım, tam zamanında durdum.

"Elbette, Bay Wolfe."

Öne geçmesi için ona işaret ediyorum. Biraz garip bir şekilde koridorda ilerlerken, bakışlarımı ondan ayırmakta zorlanıyorum.

Benim ne kadar perişan olduğumu göremiyor mu?

Ofis kapısını bir tık sesiyle kapatıp, kendimizi izole ediyorum.

Japon

Lucy huzursuzca duruyor, sanki buraya ilk kez geliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Büyük maun masanın karşısındaki sandalyeye doğru işaret ediyorum. "Rahatına bak." Ama bu noktada, cehennemin donması onu burada benimle sıkışıp kalmaktan daha rahat ettirebilir.

Kenara tünedi, parmakları içgüdüsel olarak kolyesine, kişisel kaygı boncuğuna uzandı. Bu, babasından bir hediye idi. Şu anda, karşısındaki canavarı savuşturan bir haç gibi ona tutunuyor.

"Lucy, o kolyenin nabızı olsaydı şu anda nefes nefese kalırdı," diye şaka yapıyorum.

Bakışları bana kayıyor, yüzündeki ifade, şaşkınlık tonunu tam olarak gizleyemeyen soğuk bir maske. Mizah tutmasa da eli kolyeden düşüyor. Küçük zaferler, sanırım. Kimse bana komedyen dememişti.

Aramızdaki gerginlik gülünç olurdu, ama içimdekileri paramparça ediyor.

Onu yakalamak ve sıkıca tutmak için karşı konulmaz bir istek vücudumun her damarında dolaşıyordu.

Ama bunun yerine mesafemi koruyup, doğrudan görüş alanına girecek şekilde masamın önüne yaslanmayı tercih ediyorum. "İşe dönüşünüz nasıldı?"

"İyiyim, teşekkürler," diye karşılık veriyor, gülümsemesi gergin, vücudu kaskatı. Sanki bir kaktüsün üzerinde oturuyormuş gibi. "Ekip harika ve her şeyi belgeledik, bu yüzden hemen toparlıyorum," diye devam ediyor. "Yeni bir projeye başlamak gibi, anlıyor musun? Sadece hemen işe koyulman gerekiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Yaklaşırken sesim alçaldı ve parfümünün tatlı kokusunu aldım - yasemin ve başka bir şey, kendi doğal kokusu. Kalan azıcık özdenetimimi sınıyor.

"Senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum," diyorum, sesimi olabildiğince yumuşak tutmaya çalışarak. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, ister işle ilgili ister kişisel olsun, söylemen yeterli."

Sanki onu ısırmakla tehdit etmişim gibi geri çekildi. Kolçakları daha sıkı tutarsa, deriyi delip geçecek. "Teşekkür ederim Bay Wolfe, çok nazıksınız. Ama sizi rahatsız etmeme gerek kalmayacağından eminim."

"Bay Wolfe" her seferinde canımı acıtıyor.

"Lucy, asla sorun çıkarmazsın." Onu inceliyorum, kafasının içinde gerçekten neler döndüğünü anlamaya çalışıyorum. "Bu duvarların dışında hayat sana nasıl davranıyor? Ailen seni destekliyor mu?"

İfadesi donuklaşıyor. "Evet, her şey yolunda, ilginiz için teşekkürler."

Cam temizleyicisinin beklenmedik bir sesi dikkati dağıtır. Lucy'nin dikkati sese yönelir, vücudu camdan dramatik bir çıkış yapmayı düşünüyormuş gibi kaskatı kesilir.

Onun için bu kadar dayanılmaz mıyım? Her hareketi, burada olmaktan başka herhangi bir yerde olma arzusunu haykırıyor. Benimle birlikte.

"Benimle konuşmak seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" diye sertçe soruyorum, kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Sinirleniyor. "Rahatsız değilim. Sadece... bu iş benim için çok önemli ve geleceğim üzerinde çok fazla güce sahipsin. Ağ kurmak benim güçlü yanımdır değil."

"Anlıyorum. Yaptığımız şey bu mu yani? Ağ mı kuruyoruz?" Sözlerim alaycılıkla dolu ve daha fazla patlamamak için dişlerimi sıkıyorum.

Lucy, gece geç saatlerde bu masada neler yaptığımızı hatırlıyor musun?

Aklı şu an yerinde olmayabilir ama vücudu yerinde. Altımda kıvranıp inlediği, arzumla dolu olduğu zamanları hatırlıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp ondan bir tat almak için yalvarsam ne yapardı?

Muhtemelen binayı yıkıp güvenlik görevlilerinin içeri girmesini sağlayacağız.

Alt dudağını ısıyor, gözle görülür bir huzursuzlukla spor ayakkabısının ucunu halıya sürtüyor. Ona o spor ayakkabıları benim aldığımı söylesem bir şey fark eder mi? Her üç ayda bir saat gibi onları değiştiriyor, yıpranmış her çifti aynı modelle değiştiriyor.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Burada ne yaptığımızı bilmiyorum; beni neden çağırđını söylemedin."

Dudaklarıma kısa bir bakış attıktan sonra gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

İçimde bir arzu dalgası nabzı atıyor, ne kadar uzun zamandır yakın olmadığımızın keskin bir hatırlatıcısı. Haftalar geçti. Teninin sıcaklığını tenimde hissettiğimden, onu içime çekebildiğimden beri ne kadar da acı dolu haftalar geçti.

"Nasıl dayandığını görmek istedim," diyorum, ses tonumu yumuşatmaya çalışarak. "şirket etkinliğinde fena halde düştün, hastanede yattın. Yaygın inanişin aksine, ekibimi önemsiyorum."

Başını sallıyor, ama şüpheciliğini hissedebiliyorum. Güzel gözleri, bir türlü toparlayamadığı sorularla dolu, gözlerimin içine bakıyor. "Meydanda olduğunuzu duydum, ben... suya atlarken?"

Kaskatı kesiliyorum, nabzım hızla çarpıyor. O gecenin adı bile beni geriyor.

Aman Tanrım, ne diyeyim? Buna nazikçe yaklaşmalı, hayatına yavaşça geri dönmeliyim. Eski yaraları deşmenin zamanı değil, henüz zihinsel olarak kırılanken.

Yüzümü bir soğukkanlılık maskesine zorladım. "Doğru. Oradaydım."

Kaşları çatıldı, alnına küçük çizgiler çizildi. "Ne olduğunu anlatabilir misin? Her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum."

Doğru kelimeleri, onu tamamen şaşkına çevirip kontrolden çıkarmayacak bir hikaye versiyonunu arıyorum. "Konuşuyorduk, sonra sen gitmek için döndün. Ne yazık ki o yüksek topuklu ayakkabılar seni ele verdi ve merdivenlerden düştün."

Hararetli tartışmamızı hatırlatan bir kıvılcım görmek için yüzüne bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Tipik ben. Topuklu ayakkabılarla tam bir felaket. Dwayne'in önerdiği gibi, bir sağlık ve güvenlik uyarısıyla gelmeliyim." Kendini küçümseyen kahkahası, suçluluk duygumu daha da artırıyor.

"Utanmana gerek yok," diye karşılık verdim, biraz fazla aceleci bir tavırla. "Ama bizi çok korkuttun. Ambulansta baygındın."

Sesimi düz tutmak için mücadele ediyorum. "Hastanede uyanman saatler sürdü."

Bana ağzı açık bakıyor. "Sen *kaldı* Benimle mi? Hastanede mi?"

Onunla mı kaldım? Neredeyse hastane koridorlarında dolaşıp, uyanacağına dair herhangi bir işaret bekledim. "Evet, uyandım."

Geri çekildi, dudaklarından yumuşak bir "oh" çıktı. "Bu gerçekten çok nazıksın."

Keşke o gecenin yarısını, tüm hikayesini bilseydi. Kesinlikle beni övmezdi.

Kuru ve mizahsız bir kahkaha attım. "Söylentilerin aksine Lucy, beni gösterdikleri kadar canavar değilim. Seni merdivenlerin dibinde beyin sarsıntısı geçirmiş halde bırakacağımı mı sandın gerçekten?"

"Evet, ama bunu İK'ya iletecek bazı yöneticiler tanıyorum," diye espri yapıyor, ağzının kenarlarında bir gülümsemeyle. "Gecenizi mahvettiysen özür dilerim."

"Her şeyi kendi başıma mahvetmekte gayet iyiyim," diyorum gergin bir sesle. Benim gecem ve önemli olan her

şey.

Gözleri yumuşadı, şaşkınlığın yerini merak aldı. "Ne hakkında konuşuyorduk... ben düşmeden önce?"

Nabzım yükseliyor.

"Önemli bir şey değil." Şeytanı bile blöfleyebilecek bir poker suratım var; harika bir kumarbaz olmamın sebeplerinden biri de bu. Ama bunu ona karşı kullanmak kötü bir tat bırakıyor. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, eğer o saçma ofis muhabbetlerini duyduysan, seni hiç umursamadım."

Hafifçe kıkırdadı. "Bunların tek kelimesine bile inansaydım, şu anda burada olmazdım."

"Hakkımda duyduğun her şeye inanmadığını bilmek güzel."

"Elbette hepsi iyi."

"Elbette," diye tekrarlıyorum, sesim alaycı bir tonla. Gözlerim ona kilitleniyor. "Söyle bakalım Lucy, ne...*Yapmak*" Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Tepkisi paha biçilemezdi. Gözle görülür bir yutkunma, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Hakkında*Sen*?"

"Bu doğru."

"Yani, senin hakkında ne biliyorum ki?" Bir an durup yavaşça nefes veriyor. "Şirketimizin kurucu ortağısın, belli ki. Ve Tangra Projesi'nin sponsorusun."

Temel bilgiler. Kamuoyunun bilgisi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum, ağzımın köşesinde hafif bir gülümseme belirdi.

"Ve Killian Quinn ile tanıştıktan yıllar sonra otel grubunu kurdunuz. O zamanlar Queens'te ilk otelinizi açmıştınız..." Duraksıyor, sanki bir tür testten geçip geçmediğini anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Siz, ah, çok başarılı bir iş adamısınız ve... eh, harika bir rol modelsiniz. Aradığınız şeyin bu olduğundan emin değilim, Bay Wolfe?"

"Biyografimi sormuyorum. Lucy'nin benim hakkımda kişisel olarak ne bildiğini bilmek istiyorum."

Koltuğunda kıpırdanıp sesli bir şekilde yutkundu. "Daha önce birkaç, eh, etkileşimimiz olduğunu biliyorum ama umarım temiz bir sayfa açabiliriz. Profesyonel filtrem üzerinde çalışacağım."

Temiz bir sayfa mı? Bana tokat atsa da olurdu. Temiz bir sayfa, hiçbir şey hatırlamadığı anlamına geliyor.

"Birkaç ay önce toplantıda sıra dışı konuştuğum için özür dilerim." deyince yanakları kızardı.

İçimde bir umut dalgası yeşeriyor. "Hatırlıyor musun?"

"Evet?" diye cırtlak bir sesle konuşuyor.

Nefes almakta güçlük çekiyorum. "Şu an bana karşı dürüst müsün? Gerçekten olanları hatırlıyor musun?"

"Hayır mı?" Sesi daha da yükseldi. Kaşları çatıldı, gözleri bir kaçış yolu arıyormuş gibi etrafta dolaştı. "Hangi cevap seni daha az sinirlendirir?"

Burnumun kemerini sıkarak inledim. "Gerçek."

"Matty bana anlattı."

Aman Tanrım.

Ama onu bu işten sıyrıp atmayacağım. "Peki ya son karşılaşmamız? Bununla ilgili ne hatırlıyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, kabul edilebilir bir cevap aradı.

"Rahatla. Tuzak kurmuyorum. Bana doğruyu söyle."

"Project Tangra hakkında konuşmaya geldiğin gündü. O gün pek de benim en büyük hayranım değildin."

Ona doğru yaklaşırken dudaklarım bir sırtışa dönüştü. "Seni karikatürle yakaladığımda."

İnliyor, öfkeden kızarıyor. "Aman Tanrım, bu çok tuhaf. Bunu daha önce söyleyip söylemediğimi bilmiyorum ama gerçekten çok üzgünüm. Matty herhangi bir yaptırımı olmadığını söyledi, bu yüzden hoşgörülü davrandığın için teşekkür ederim."

Hafifçe kıkırdıyorum ama gerçek bir mizah içermesi için fazla sinirliyim. "Sana temin ederim ki aptalca bir karalama beni korkutmaya yetmez Lucy."

"O sırada oldukça öfkeli görünüyordun."

"Öyleydim." Sırıttım. "Departmanınız beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Ve artık öyle değil mi?"

"Hâlâ öyle."

Yüzünü buruşturup başını sallıyor. "Geçtiğimiz yıl yaptığım herhangi bir uygunsuz davranış için özür dilerim."

"Duyduklarınızın hepsini unutun. Projedeki performansınız gerçekten olağanüstüydü."

Rahat bir nefes verdi. "Bunu bilmek çok güzel."

"O zamandan beri birbirimizi daha iyi tanıdık. Bana eskiden olduğu gibi JP diyebilirsiniz."

Kaşlarının arasında, defalarca çizdiğim bir çizgi beliriyor. "Ah... tamam. Şey, JP."

İsmim dudaklarından dökülürken gözlerinde bir parıltı belirdi. Doğru şekilde körüklenirse anıları yeniden canlandırabilecek bir kıvılcım.

Hadi Lucy.

Zihninde dönen çarkları izliyorum. Bacaklarını çaprazlayıp açıyor, hareketleri huzursuz ve gergin.

Bir anı. Orada bir tane var.

Orada olduğunu biliyorum.

Hadi, bana bir kemik at.

Unutma tatlım, hatırlaman gerek.

Dalgın dalgın bluzunu düzeltiyor. "Artık New York'ta mı yaşıyorsun? Arkadaşlar son zamanlarda çok ortalıkta dolaştığını söylediler."

İç çekip zorla hafifçe gülümsüyorum. "Son zamanlarda New York'ta olmak için daha çok sebebim oldu. Yani evet, zamanım burada ve Vegas arasında bölünüyor."

Neredeysen, orada olmam gerekiyor. Antarktika olsa bile.

Bakışları benimkilerle buluştu, içinden bir merak fısıltısı geçti. Ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu, yerini kibar bir baş sallaması aldı. Sanki havadan bahsediyormuş gibi. Umurunda değil. Hatırlamıyor.

Daha önce gördüğümü sandığım her şey gitti.

Sinirli bir homurtu dudaklarımın arasından kaçıyor, onu kafese koyabilmemden önce ve o gözle görülür şekilde irkiliyor.

Hemen kendimi toparlayıp derin bir nefes alıyorum, onu daha fazla korkutmak istemiyorum.

"JP, efendim," diyor doğal olmayan bir resmi tonla. "Bu görüşme için teşekkür ederim. Şey... benden başka bir isteğiniz var mı?"

Hiçbir tanıma veya sıcaklık belirtisi göstermeyen yüzüne bakmak, içimi bir balyoz gibi sızlatıyor. Lucy ve benim böyle bir dünyada olacağımızı hiç hayal etmemiştim... şimdi neyiz? Üstün ve aşağı mı? Yutması acı bir hap.

"Lanet olası anılarını geri kazanmak için nasıl çalışıyorsun?" Kelimeler ağzımdan patladı, bastırılmış hayal kırıklığı ve çaresizliğin karışımı sesimi istediğimden daha sert hale getirdi. Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda pişman oldum.

İrkiliyor, gözlerini kırıştırıyor, sonra kendini toparlayıp omuzlarını dikleştiriyor. "Saygılarımla efendim, bu konuda soru sorulmasından gerçekten bıktım. Doktorların ve terapistlerin bana söylediği her şeyi yapıyorum. Danışmanlık, koçluk... Başka ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Haklısın, özür dilerim," diyorum sert ses tonumu yumuşatmaya çalışarak. Birinci sınıf bir pislik gibi davranıyorum. "Bu haddini aştı."

Şimdi tamamen çıldırmadan önce gitmesini istiyorum. "Burada işimiz bitti. Gidebilirsin." Kalırsa, daha da pişman olacağım bir şey söyleyebilir veya yapabilirim.

Başını sallıyor, sonra kalkıp dışarı çıkıyor.

Onun gidişini izlerken kalbimin parçalandığını hissediyorum.

Bunu bir eşek gibi karşıladım. Sertifikalı, gerçek bir eşek. Maggie bana bir tane daha yapardı.

Gözlerimi içki dolabına çevirdim, cilalı yüzeyi yorgun gözlerimi yansıtıyordu. Sert bir içki için çok mu erken? Ya da

belki biraz daha sert bir şey. Eminim bu ofiste bir yerlerde biraz pudra vardır.

Çok cazip. Neredeyse tadını alabiliyorum, burnumda o tanıdık yanma.

Ama ben değiştim, bu alışkanlıktan kurtuldum, bu hayattan vazgeçtim. Hayır, ihtiyacım olan şey bir şişede ya da pudralı bir çizgide değil.

İhtiyacım olan şey bir plan. Çok iyi ve hızlı bir plan.

Çeyrek saat sonra ofisimden çıkıp açık planlı çalışma alanına adım atıyorum.

"Taylor," diyorum sesim ofisteki konuşmaları bastırarak. "Herkesi topla ve beş numaralı toplantı odasında buluşalım."

Şaşırان Taylor hemen toparlanır ve ekibi harekete geçirir.

Teker teker içeri girip meraklı bakışlarla bana bakıyorlar. Onlar yerlerine yerleşirken, ben de masanın başına oturuyorum. Alçak sesle konuşmaları anında kesiliyor, yerini endişeli bir sessizlik alıyor.

"Hepinize ek süre verdim," diye başladım bakışlarım odayı tararken, "ama zaman boşa harcanacak bir şey değil." Sesim sertleşiyor, odadaki gerilim bir kademe daha artıyor. "Birinci Aşama'yı bitirdiğinden beri rehavete kapıldın. Şu an gördüğüm fikirler zayıf. Vizyondan yoksunlar. Cesaret. Daha ileri gitmemiz gerek."

Sözlerimin ağırlığını havada asılı bırakarak duraksadım ve asıl vurucuyu ekledim. "Yani, her şeyimizi ortaya koyuyoruz. İstisnasız. İki hafta içinde başlayacak bir haftalık bir hackathon düzenliyoruz. Normalde bu etkinlikleri Vegas'ta düzenlediğimizi biliyorum ama bu sefer değişiklik yapıyoruz."

Odada bir huzursuzluk hissi dolaşiyor. Onu görmezden gelip devam ediyorum: "Bear Mountain Eyalet Parkı

yakınlarındaki tatil evimde buluşacağız."

Oda ölümcül bir sessizliğe büründü, bazıları Günah Şehri'ne gitmediğimiz için hayal kırıklığına uğramış durumda, bazıları ise hiçbir yere gitmemeyi diliyor.

Gözlerim, tepkisini gerçekten merak ettiğim tek kişi olan Lucy'nin gözlerine kilitleniyor.

Ses tonumu yumuşattım. "Lucy, gelmek istemezsen anlarım. Söyle. Ama ihtiyacın olan her şeyin yanında olmasını sağlarım."

Yüzündeki duygu yoğunluğu midemi bulandırıyor ama o kararlı bir şekilde başını sallıyor.

Bir zamanlar "sığınağı" dediği o kulübede geçirdiğimiz sayısız saati düşününce, bu tuhaf bir kopukluk. Belki kibirli davranıyorum ama orayı çok sevdiğini biliyorum. Hudson Highlands'da, engebeli tepelerle çevrili, nefes kesici güzellikte bir yer.

Onu oraya geri götürmek, onun için bazı anıları canlandırabilir. İdeal olarak, bana karşı hislerini yeniden canlandırabilir.

Ayrıca önümüzdeki haftaki terapi programını da biliyorum; gelişimini takip ediyorum.

Şu lanet olası dairesini bana satsa, her gece kendine ait bir sığınağı olurdu. Özgür olurdu.

Ama gururu yardımımı kabul etmesine izin vermiyor, bu yüzden Örümcek adında bir palyaçoyla pis bir seks dükkanının üstünde yaşamaya devam ediyor. Güvenlik kontrolü, gerçek adının William olduğunu ortaya çıkardı.

Ekipten birkaç kişi rahatsız bir şekilde yerlerinde kıpırdanıyor. Bir adam boğazını o kadar sert temizliyor ki boğuluyor gibi oluyor. Her şeyi bırakıp işe gitmelerini mi talep ediyorum? Muhtemelen. Ama maaşları, ara sıra yaşadıkları sıkıntılara katlanmalarına yetecek kadar cömert.

Kimse itiraz etmeye cesaret edemiyor. Kimse katılamayacağını söylemiyor.

Hackathon'lar zorludur. İsmi, iş dünyasının dışındakiler için yanıltıcı olabilir; bilgisayar korsanlarıyla başlayıp BT

departmanları için daha yaygın bir uygulama haline geldi. Temel prensip, yetenekli teknoloji uzmanlarını ve yaratıcıları, ihtiyaç duyulan çözümleri üretene kadar bir odaya kilitlemektir.

Kulağa acımasızca geliyor ama zorluklarla başa çıkmaktan keyif alıyorlar. Burası onların oyun alanı. Parladıkları yer burası.

"Sorun değil JP," diye tiz bir sesle bağırdı Taylor. Son derece sinir bozucu ama kadın her şeyi hallediyor. "Bu harika bir plan gibi görünüyor. Hedefleri bizimle paylaşabilir misin, böylece onlara senin için ulaştığımızdan emin olabiliriz?"

Sorularını yanıtlarken bakışlarım Lucy'nin üzerinde kalıyor.

Onu tekrar kendi yerimde görme, kendimi mümkün olan her şekilde hafızasına kazıma isteği beni boğuyor. Onu utandırmadan önce bakışlarımı kaçırmaya çalışıyorum.

Unutulmak mı daha kötüdür yoksa nefret edilmek mi?

İşte milyon dolarlık soru. Lucy beni hatırlamazsa, yeni bir başlangıç yapma ihtimali var. Geçmiş sil, sıfırdan başla. Lucy'nin onu ne kadar incittiğimi hatırlamasını istemiyorum.

İşin sırrı mı? Bu, er ya da geç öğreneceğini bilerek, saatli bir bombayla yaşamak gibi. Boynumda görünmez bir ilmik. Ama belki, sadece belki, gerçeği öğrenmeden önce onu tekrar bana aşık edebilirim.

Yeni bir başlangıç. Yeniden başlama. Pek çok kişi bunlardan birini elde edemez.

ON DÖRT

Lucy

Wolfe tepemde dikiliyor, sesi tehditkâr bir gürlemeye dönüşüyor. "Sana bir şey sorayım Lucy. Giyinip süslenmekten hoşlanır mısın?"

Ona bakakaldım, donakaldım. Vücudumdaki her damla kan yüzüme hücum ediyor. Quinn & Wolfe'un patronu gerçekten bana bunu mu sordu?

"Comic Con'dan mı bahsediyorsun?" diye boğuk bir sesle konuşuyorum.

"Sanırım ikimiz de burada gerçekten ne demek istediğimi biliyoruz," diye homurdandı. Görüş alanımda o büyüdükçe oda küçülüyor, başı tavana doğru yükseliyor ve benim geçmiş olsun balonumla aynı boyutta, tavana yakın bir yerde asılı kalıyor.

Bu herifle baş edemiyorum.

Ofisinden fırlayıp yere düştüm.

Pazarlamadan Brenda dehşet içinde bana bakıyor. Etraftan nefes nefese sesler yükseliyor. Neden herkes bana bakıyor?

Aşağı bakıyorum. Aman Tanrım. Göğüs uçlarında delikler olan Miss Nova kıyafetini giyiyorum. Bölgemi kapatmaya çalışıyorum ama hasar çoktan verilmiş. Her şeyi görmüşler.

Tamamen çalışmayı bırakıp bana bakmaya başladılar. Telefonlar hiç susmuyor, görmezden geliniyor.

Olduğum yerde donup kalmış, parçalarım kopmuş haldeyken, onlara lanet olası telefonlara cevap vermeleri için sessizce bağıriyorum. Ama tek bir gıcırtı bile çıkmıyor.

Durun bakalım...

Bu benim alarmım.

Sıçrayarak uyanıyorum, çarşaflar buruşmuş ve sıırılsıklam. Ah, çok şükür. Sadece tuhaf bir rüya daha.

Wolfe'a gelince, hiç de fena değil. İlginç.

Dün onunla yaşadığım o tuhaf karşılaşmayı düşünmeden edemiyorum. Sözleri biraz tatlıydı ama yüzü? Granitten yontulmuş gibiydi. En azından artık beni itmediğini biliyorum.

Adam tam bir muamma ve onunla konuşmak beni kaygılandırıyor. Tanıdığım insanlarla sohbet etmek bu hafıza kaybı saçmalığıyla iyi gidiyor ama Wolfe'la ilgili en net anım, beni kovmakla tehdit etmesi.

Artık benden nefret etmiyor gibi görünüyor, ama bende onu sinirlendiren bir şey var. Dün çenesini sıkması bunu açıkça belli ediyordu.

Yataktan zorla kalktım, hayalet meme uçlarının görüntüsü hâlâ aklımdan çıkmıyordu. En azından günümün bu kabustan daha kötü olamayacağına kendimi ikna edebiliyorum.

Ya da öyle umuyorum.

Üç saat sonra tekrar ritmimi bulmaya başlıyorum.

Matty ve ben kullanıcı akışları ve tasarımlarıyla meşguldük ve kafa karıştırıcı hayatıma nadir bir normallik parçası geri getirdik.

İnsanlar düğme tasarlamamanın basit olduğunu düşünüyor. Şirketin geri kalanı da bizi düğme fabrikası olarak görüyor.

Elbette, keyfimize göre bir renk seçip, üzerine Comic Sans yazı tipini ekleyip istediğimiz içeriği yapııştırıyoruz, değil mi? Düğme yerleşimi ve doğru tonu seçmek kimin umurunda?

Elbette biz tasarımcılar değil. Her bir piksel için saatlerce uğraşmıyoruz. Çünkü kötü yerleştirilmiş bir butonla veya cehennem gibi bir kullanıcı deneyimiyle uğraşmak zorunda kalmaları Allah korusun.

"Bitirdik." Matty'ye gülümsedim. "Gösteri yapmaya hazırız."

Geri çekilip esnedi ve dağınık saçlarını karıştırdı. "Zamanı geldi. Bütün hafta yaptığımın çoğunu yaptım."

Göz devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Teknik olarak yüzde 80'ini yaptım.

"Lütfen daha fazla iş muhabbeti yapmayın. Yemin ederim, iş hakkında bir şey daha konuşursak, hemen bir tatil rezervasyonu yaptıracağım," diye homurdanıyor. "Bu arada..." Telefonunu çıkarıyor. Birkaç kaydırmayla, ortasında sırttığı lüks bir yüzme havuzunun fotoğrafını gösteriyor. "Bir şey çağrıştırdı mı?"

Görüntüye dikkatle bakıyorum, bir anımı hatırlamaya çalışıyorum. "Orası... Wolfe'un evi mi?"

"Evet. Playboy Malikanesi gibi. Adamın her şeyi var. Bu sefer bizi ıssız bir yere götürmesi çok kötü. Vegas'takiler çılgındı. Gerçekten, çok üzgünüm."

"Vay canına. Bu ne muhteşem bir havuz." Daha yakından bakmak için eğildim. "Yani, daha önce buraya gelmiş miydik?"

Başını sallıyor. "Dört kez."

"*Dört mü?*"

"Sonuncusu çok zordu; yirmi saat boyunca aralıksız. Ama sonra Wolfe, etrafta dolaşıp villada eğlenebileceğimizi söyledi. Vay canına, orası çok büyük. Kaç odası olduğunu bile bilmiyorum."

Matty ekranı kaydirdiğinde Wolfe'un bakımlı beyaz malikanesinin daha fazla görüntüsü ekrana geliyor.

"Şık bir yaşamdan bahsediyoruz." Fotoğraflara bakıyorum. "Orada tek başına mı yaşıyor?"

"Öyle görünüyor." Matty omuz silkti. "Yine de, dedikodular doğruysa, Wolfe neredeyse hiç yalnız kalmaz."

"Anlam?"

"Şey, diyelim ki dostumuz Wolfe rahat durmayı seviyor. Hem de çok. Pazarlamadaki kızlar her hafta sonu onun çılgın, şey, 'sosyal toplantıları' hakkında konuşmayı seviyor."

Çenem gevşiyor. "Ciddi misin?"

"İddiaya göre." Komplocu bir tavırla sırtıyor. "Söylentilerin manşetlere çıkmasını engellemek için hukuk her daim açık. Yine de onu suçlayamam. O villa benim olsaydı, orası da seks partisi merkezi olurdu. Yani, davetiyem nerede?"

Sanki taş yutmuşum gibi.

Bay Wolfe'un ofisinde aptalca, kısa bir an için, bana olan ilgisinin... profesyonellikten öte bir şey olduğu düşüncesini kendime kabul ettirdim.

Kendine gel Lucy.

Dikkatimi geniş villaya geri çeviriyorum, mekanın büyüüne kapılıyorum *bir adam* Tamamı camdan, tepede, göz alıcı Vegas manzarasıyla gözlerden uzak bir konumda. Havuzu Central Park kadar büyük görünüyor.

"Onun dünyası bizimkinden çok farklı bir evren. Anlaşılan ülkenin her yerinde evleri var." İç çekiyorum. Batman, Gotham'ın sıradan ölümlülerine karşı.

Herkesin işini bırakıp bir anda kendi isteklerini yerine getirmesini istemesi ne kadar mantıksız? Atla diyor ve biz de zıplayan bir sopa kapmak için çabalıyoruz.

Wolfe'un dinlenme alanının fotoğrafına kaşlarımı çatarak bakıyorum. Hackathon için el koymuşuz gibi görünüyor. Post-it notlarıyla dolu kocaman bir beyaz tahta ve bir grup fotoğrafımız var. Daha önce buraya gelmişim gibi hissetmek çok tuhaf.

Yüzümde aptalca bir sırıtış var. Ne düşünüyordum acaba?

Kendimi hatırlayamadığım bir yerde görmek tüylerimi diken diken ediyor. Sanki bir ikizime bakıyormuşum gibi. Bu fotoğrafta beni üzen bir şey var. Tıpkı Daredevil'daki gibi. Belki de kameraya poz vermek için değil, gerçek bir gülümsemem olduğu içindir. Bu fotoğraflar, hayatımın yeni bir döneminin kanıtı gibi. Gelip geçen bir dönemin.

Ve belki de neden mutlu olduğumu asla hatırlamayacağım.

Tamam. Devam edeceğim.

İşte tam da böyle zamanlarda doktorumun hayatı küçük parçalara bölerek yaşamam ve adım adım ilerlemem gerektiği yönündeki tavsiyesini hatırlıyorum.

Bugünün görevi: İş gününü atlatmak ve bir sonraki adımlarımı planlamak için o emlakçıyla iletişime geçmek.

Yarının görevi: Örümcek'i dairemin pansiyon olmadığına ve çamaşır perisi olmadığıma ikna etmek. Her seferinde kanepemde poposunu kaşımak için bacaklarını uzattığında dişlerimi sıkıyor ve ipotek borcumun her saniye azaldığını hayal ediyorum.

Matty'ye dönüp zorlukla yutkundum. "Hayatımı toparlamam ve mali karmaşamı çözmem gerek; dün gece kontrol ettim, ipotek ödemelerim tavan yapmış. Örümcek'im olmasına şaşmamalı. Kazadan önce her gün endişeden aklımı mı kaçıırıyordum?"

Bir an düşünüyor. "Muhtemelen şimdi daha da kötü, çünkü her şey aynı anda geliyor. Eskiden yavaş yavaş alışıyordun. Ama evet, kazadan önceki haftalarda gerçekten gergin görünüyordun, sanki her şey üst üste geliyormuş gibiydi. Neredeyse hiç konuşmadığımız için bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Hatta birkaç kez bana çıktın."

O zamanlar stresli olduğumu bilmek şimdi stresime stres katıyor.

"Özür dilerim," diyorum utanarak. "Sanırım apartman dramı beni bunalttı."

Sırıttırıyor. "Harika. Bunu hak etmiştim."

"Bana şans dileyin, hemen emlakçımı arıyorum." Derin bir iç çekerek masamdan kalkıp ofiste sessiz bir köşe bulup aramayı yapıyorum. Bu adamla en son konuştuğumu hatırladığımda yaklaşık on iki ay önceydi.

Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda, hattın diğer ucundan bir ses yükseliyor. "Dave Watson."

"Merhaba Dave. Ben Lucy Walsh."

"Ah, Bayan Walsh," diyor hiç tereddüt etmeden, ama beni tanımaya çalıştığını anlayabiliyorum. "Sizden haber

almak çok güzel. Nasılsınız?"

Ona olayların kısa versiyonunu anlattım. "Harika. Kafamda küçük bir... şişlik var."

"Bu korkunç," diye yanıtlıyor, prova edilmiş bir ses tonuyla. Sanırım ona kafa nakli geçirdiğimi söylesem de aynı cevabı alırdım. "Senin için ne yapabilirim?" Sesinde pek de belli olmayan bir sabırsızlık tınısı var.

"Dairemin satışının nasıl gittiğini öğrenmek istedim."

Son zamanlarda e-postalar korkutucu derecede sessizdi ve son birkaçında Dave yanıt bile vermedi.

"Elbette, elbette. Arada sırada ilgi de artıyor. Eminim çok geçmeden bir alıcı buluruz."

"Hiçbir umrumda değil" tonu midemi bulandırıyor.

Dişlerimi sıktım, onunla ilk tanıştığım zamanı hatırladım. Adam bir su parkına su satabileceğini övünerek söylemişti. Kravatını düzeltirkenki o kibirli gülümsemesini dün gibi hatırlıyorum.

Şimdi, muson yağmurlarına yakalanan birine şemsiye satamayacağını düşünmeye başlıyorum.

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Bu hafta herhangi bir görüşme olacak mı?"

"Bana bırak."

Bu evet mi, hayır mı?

"Ama bana, listelendikten sonraki üç gün içinde bana bir teklif vereceğini söylemiştin!"

Rahatsız edici derecede uzun bir sessizlik oluyor. "Piyasa şu anda biraz durgun; sizin... şey... alt kattaki özel işiniz, hareket etmeyi biraz zorlaştırabilir. Belki istenen fiyatı biraz daha düşürebilirsiniz... yetmişe indirmek yeterli olur."

Telefonu neredeyse düşürüyordum. *Yetmiş?* Yetmiş bin dolar mı?"

"Güvenli olmak için belki doksan yapalım."

"Doksan." İnsanlar bana meraklı bakışlar atarken, bu kelimeyi söylerken boğuluyorum. Midem bulanıyor olabilir. "Ama bu, satın aldığım fiyatın çok altında. Bedavaya da verebilirim."

"Evet, bu çok talihsiz," diyor. Beni dinliyor mu acaba? "Dinleyin, gitmem gerek. En kısa sürede daha fazla görüşme ayarlayacağız. Yakında görüşürüz, Bayan Walsh."

Kulağımda bir çevir sesi var ve olan bitenin ağırlığı midemi bulandırıyor.

Çok kötü durumdayım.

Birikimlerimin her kuruşunu bu "akıllı yatırıma" harcadım. Manhattan'daki gayrimenkullerin asla değer kaybetmediğini söylerler; ancak bir şişme bebek her şeyi batırdı.

Yakında ben de Roxy ile birlikte o pencerede olacağım, boynumda da "Beni Al" yazılı bir tabela olacak.

Ya da belki ikinci bir işe başlarım, mesela geceleri Uber şoförlüğü yaparım, çünkü artık araba kullanabiliyorum.

Hayat benimle alay mı ediyor? Babamın bana bıraktığı tüm para, tüm birikimlerim oraya aktı. Annemin sesini neredeyse duyabiliyorum, bu kadar çok para yatırdığım için aptal olduğumu söylüyor ama babamın gurur duyacağını sanmıştım. Peki ya şimdi? Hepsi gitti.

Kendimi, annesinin büyük topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek yürüyen, nasıl yapacağını bilemeyen, yetişkin rolü yapmaya çalışan bir çocuk gibi hissediyorum.

Ağladığımı fark etmem bir dakika sürdü, ta ki teknisyenlerden biri dehşet içinde bana bakıp rahatsız edici bir şekilde "İyi misin?" diye sorana kadar.

"Evet," diye mırıldandım, çünkü duymak istediği buydu.

Histerik kadından kurtulduğu için rahatlayarak olay yerinden kaçıyor. Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Görüş alanımdan çıkar çıkmaz hıçkırıklara boğuldum. İş yerinde böyle ağladığıma inanamıyorum. Kendimi bu noktaya nasıl getirdim?

İğrenç bir öksürük havayı yardı ve beni gözyaşlarımdan sıçrattı. Başımı kaldırıp baktığımda Dwayne'in sanki ilk kez gözyaşı görüyormuş gibi bana baktığını gördüm.

Sikiş aşkına.

Bana doğru eğilip beceriksizce sırtıma vurdu. "Hadi, hadi."

Utanarak omuz silktim. "İyiyim," diye homurdandım.

"İnsan Kaynakları'nı aramamı ister misin?"

Başımı sallayıp neredeyse gülüyorum. Ne işe yarayabilirler ki?

"Tamam." Orada durup baktı.

Burnumu koluma sildim ve olabilecek en şık şekilde davrandım. "Gerçekten, Dwayne. İyiyim."

Şimdi yürüyüşe çıkalım.

Başını beceriksizce sallayıp defterini çıkarıyor. "Bunu yine de bir 'olay' olarak kaydedeceğim. Sağlık ve güvenlik için."

Çenem düşüyor ve bütün duygularım kusuyor.

"Ciddi misin?" diye kükredim. "Evimi satamadığımı ve sonsuza dek Örümcek adında bir herifle 1.80 boyunda bir seks bebeğinin üzerinde yaşamak zorunda olduğumu öğreniyorum ve sen beni aptal sağlık ve güvenlik siciline mi eklemek istiyorsun? Tanrım, seni boğacağım."

Tüm alan ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Herkes kocaman gözlerle bana bakıyor, parmakları yazı yazarken donup kalıyor.

Derin bir nefes alıyorum, vücudumdaki her kas geriliyor.

"Lucy," diyor derin, gür bir ses. Başımı eğip JP Wolfe'un ofisinin kapısında duran delici bakışlarını görüyorum. "Lütfen ofisime gelin."

Aman Tanrım, işte bu, değil mi? Bu sefer çok fena hata yaptım. Beni kovacak mı?

Sessizlik Dwayne'in yüksek sesle dişlerini emmesiyle bozuldu.

"Bu yüzden bunu bir... şey... bakalım... işyeri stresi olarak kaydedeceğim ve olaylar tırmanırsa İK'ya danışılması gerekebileceğini de belirteyim. Evet. Bu her şeyi gerektiği gibi kapsamalı."

İçimden ona orta parmak gösteriyorum ama kalbim çarparak Büyük Kötü Kurt'la beni bekleyen bilinmeyen

kadere doğru tökezliyorum.

Japon

Ofisime, idam mangasıyla karşı karşıya olan birinin hevesiyle giriyor. Geçen seferden bile daha kötü ve bunun fiziksel olarak mümkün olduğunu düşünmüyordum.

"Bay Wolfe," diye aceleyle söylüyor kapıyı arkamızdan kapatırken. "Dışarıdaki sahne için özür dilerim. Tamamen haddini aştı."

Aramızdaki mesafeyi iki hızlı adımla kapattım. "Bana JP demeni söylemiştim."

"JP. Anladım." Kaçacak gibi görünüyor. Aman Tanrım, buna katlanmak benim için çok zor.

Bir kapı sesi geldi ve Amanda başını içeri uzattı. "Satış ekibi altı numaralı toplantı odasında bekliyor, patron."

"İptal et," diye emrettim, gözlerimi Lucy'den ayırmadan. Şu anda, karşımdaki kadına odaklanmam gerekiyor.

"Elbette efendim," diye cevaplıyor Amanda, sessizce uzaklaşmadan önce.

Lucy olduğu yerde kalakalmış, dikkatle bana bakıyordu.

Ellerimi cebime sokup onu kişisel alanıma çekmemeye çalıştım. "Şimdi, bu da neydi? Neden bu kadar sinirlendin?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, bakışları pencereden bizi dikizleyen ekibe kaydı. "Beni kötü bir anımda yakaladı. Az önce beni... sarsacak bir telefon görüşmesi yaptım."

"Arama neyle ilgiliydi?"

"Kişisel şeyler. İşle ilgili değil. Burada beni etkilemesine izin vermemeliydim."

"Sana yardım edebilirim."

Gözleri aniden bana döndü, endişeyle kocaman açılmıştı. "Hayır... efendim. JP. Sorun değil. Bu benim sorunum ve işe karışmasına izin vermemeliydim."

Elimi saçlarımın arasından geçirip sakinliğimi korumaya çalışıyorum. Onu rahatlatamamak tam bir işkence. "Benimle konuşmazsan sana yardım edemem."

Teklifime pek sıcak baktığını söyleyemem.

"Bu sadece emlak işiyle ilgili bir baş ağrısı," diye hemen lafa girdi. "Dairemi satmak zor. İşyerinden aramamalıydım."

Derin bir iç çekiyorum. Ah, apartman. Belki şimdi, hafızasını kaybetmeden önce istediğim gibi araya girebilirim. Şimdi, ipleri elimde tuttuğumu bilmeden bu karmaşayı çözebilirim.

"Endişelenmeyin, hallederiz. Sizin için bir finansal plan hazırlarız."

"Ne? Aman Tanrım, soramazdım..." Dudaklarını kemirerek sustu. "Şey, aslında... Sanırım finansal hizmetlerle konuşmanın bir zararı olmaz. Teşekkür ederim." Başını utançla eğdi ve bundan nefret ediyorum.

"Güzel. Şimdi seni eve götürüyorum."

Gözleri sanki Empire State Binası'ndan paraşütle atlamayı önermişim gibi fal taşı gibi açıldı. Çıplak. "Ha?"

"Seni eve götürüyorum," diye tekrarladım. "Amanda eşyalarını getirecek."

Şaşkınlıkla boynunu ovuşturup endişeyle kapıya doğru yöneldi. "Dramatikleştirdiğim için özür dilerim ama beni kovmanıza gerek yok."

"Seni hiçbir yere göndermiyorum. Seni eve götürüyorum. Ve bu konu tartışmaya açık değil." İdeal olarak benim evime, ama henüz buna hazır değil. "Bugünlük yeter Lucy. Seni işte ağlarken izlemeyeceğim." Cüzdanımı ve anahtarlarımı alıyorum.

Bana tamamen kör bir şekilde bakıyor. İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ciddi bakışımı fark edince hemen fikrini değiştiriyor.

Sinirlerini yatıştırmak umuduyla ona sııttım. "Bak, ofiste bir çalışanın diğerini öldürmekle tehdit etmesine izin veremem."

"Halkla ilişkiler açısından kötü mü?"

"Sadece bir dokunuş. Hadi gidelim," diyorum nazikçe, kapıyı işaret ederek, daha fazla coşku duymayı umuyorum.

"Washington Heights'ta yaşıyorum. Biraz ücra bir yer."

"Sorun değil. Kuzeydeki otellerimizden birine bakmam gerek." Yalan.

Sessizce asansöre kadar beni takip ediyor.

Amanda'ya Lucy'nin eşyalarını masasından almasını söylüyorum.

Boş asansöre biniyoruz ve aşağı inmek için düğmeye basıyorum.

Yavaşça ona doğru döndüm ve bakışlarımı endişeli, arayan gözleriyle buluşturdum.

"Bu, bana işten çıkarılma belgemi bizzat teslim etme şeklin mi? Sorumluluklarımı yerine getiremeyecek kadar sorunlu olduğumu mu düşünüyorsun?"

Sözler beni hazırlıksız yakaladı. Sesim istediğimden daha sert çıksa da karşılık verdim, sözler küçük, kapalı alanda yankılandı. "Saçmalama," diye hırladım. "Lucy, Tanrı aşkına, beni nasıl bir adam sanıyorsun? Mesele bu değil. Kesinlikle değil."

Bana temkinli bir şekilde baktı. "Satış bölümünden beş kişiyi işten çıkardığını gördüm. Onlar da bunu tahmin edemediler."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, bezgin bir şekilde. "Mesele o değil. Belli ki streslisin ve ben sadece rahatlayabileceğin bir yerde olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ama neden özel şoför hizmeti?" diye cevap veriyor, sesi hafifçe titriyor.

"Çünkü istiyorum."

Çenesi, çok iyi bildiğim o meydan okuyan tavırla yukarı kalktı. "Sen her zaman istediğini elde edersin, değil mi?"

Dudaklarımda buruk bir gülümseme belirliyor. "Yüzde 99."

"Peki ya yapmadığın yüzde 1?"

"Yenilgiyi kabul etmek bana göre değil."

Bir adım öne atılıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Bir an sadece birbirimize bakıyoruz.

Gözleri kocaman açıldı, dudakları aralandı. Ve şu anda tek istediğim, o dudakların benimkilerin altında ezilmesini hissetmekti.

Artık ona dokunabilecek kadar yakıным. Bir adım daha atarsam onu havaya kaldırıp bacaklarını bana dolayacak kadar yakın olacağım. Penisim pantolonumun içinde geriliyor. Kahretsin, bunu kontrol etmek benim için çok zor.

Kapılar kayarak açılıyor ve büyük bir çabayla bu dürtüyü bastırıyorum. Boğazımı sertçe temizliyorum. "Bu taraftan."

Onu Aston Martin'ime götürüyorum ve yolcu kapısını açıyorum. Bir an tereddüt ediyor, sanki tuzak kurduğumdan şüpheleniyor gibi.

Sonunda deri koltuğa oturdu ve sanki daha önce hiç burada olmamış gibi lüks iç mekanı gözleriyle taradı.

Kravatımı gelişigüzel gevşetip torpido gözüne atıyorum. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakmasına bakılırsa, basit bir kumaş parçasını çöpe atmaktansa striptiz gösterisi yaptığımı sanırsınız.

Sırıtmamı bastırarak, emniyet kemeriyle boğuşmasını izliyorum, tokası işe yaramayınca da kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Eğilip elim tokenin üzerinde onun elini buldu ve nazikçe kenara itti. Bana doğru döndüğünde nefesi boğazında düğümlendi, aramızdaki yakınlık arabayı aniden çok daha küçük hissettirdi.

Gözlerimiz kenetlendi, şimdi tehlikeli bir şekilde yakın. Lucy'yi oluşturan tüm o tatlı küçük detayları görebiliyorum: kirpiklerinin çırpınışı, yanaklarına serpilen hafif çiller ve villamda düştüğünde burnundaki o küçük yara izi. Onu sardım, "iyileştirmek" için yarayı öptüm. Şimdi ise gördüğü ama artık geçmişini hissetmediği bir iz daha.

Onun yerine, yeni bir yara var, birlikte unuttuğumuz hayatımızın sürekli bir hatırlatıcısı.

Göz kırpmayı bıraktı. Nefes de alıyor gibi görünüyor.

"Rahatla," diye mırıldandım, sesim alçak ve samimiydi. Kemerin altında kaybolduğu yere kadar takip ettim. Nefesim yanağında gezinerek gözle görülür bir ürpertiye neden oldu. "Isırmayacağıma söz veriyorum."

En azından kışkırtılmadığı sürece.

Ona dokunmadan bu kadar yakın olmak, tüm gücümü sınar. Her ne kadar tüm benliğim onu kendime çekmek istese de, bu cazibeye direniyorum. Bunun yerine, sert bir sesle, "İyi misin?" diye soruyorum.

"Hı-hı," diye nefes veriyor.

"Mükemmel." Dudaklarım sırtarak gerildi. "Yara izin iyileşiyor."

"Kliniğim oldukça üst düzey," diye esprili bir şekilde nefes nefese söylüyor. "Mucizeler yaratabiliyorlar."

Yapabileceklerini biliyorum. Bunun bedelini ödüyorum.

Göz göze gelmeyi bırakıp motoru çalıştırıyorum.

Lucy elektrikli camı açmak için düğmeye basıyor. "Buraya biraz hava alabilir miyim?"

Gaza basıp Altıncı Cadde'ye doğru sürerken sırtışıma daha da genişledi. "Hiç de bile."

Altıncı Cadde'den sessizce geçerken, sesler ve kokular açık penceresinden içeri sızıyor. Onu bağladığıma sevindim, ama içimden bir ses hareket halindeki arabadan atlamayı mı planladığını merak ediyor.

Öfkeli bir korna sesi onu yerinden sıçratıyor. Kahretsin, tedirgin. Bu yutması zor bir hap. Eskiden yanımda kendini güvende hissedirdi. Dizlerini lotus pozisyonunda, tamamen rahat bir şekilde kaldırırdı.

Şimdi ise çok gergin ve katı.

Bakmadığımı sandığında bana gizlice yan yan baktığını, bir sonraki hamlemi bulmaya çalıştığını görüyorum. Keşke o kafasından neler geçtiğini bilseydim.

"Sizin gibi meşgul bir adamın kendi şoförünün olacağını varsaymıştım" diyor.

"Gizliliğimi seviyorum. Araba kullanmak bana düşünmek için alan sağlıyor."

Radyoyu açmak için uzanıyor ama eli düğmenin üzerinde donuyor. "Ah, özür dilerim," diye mırıldanıyor, kaşları daha da çatılarak. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Kalbim hızla çarpıyor. Nedenini biliyorum.

"Sorun değil." Hafifçe kıkırdıyorum, telefonum arabanın ses sistemine bağlanana kadar ayarlar arasında geziniyorum.

Hoparlörlerden yükselen iğrenç sakızlı pop müziği beni ürpertiyor. Kulak zarlarım kanamaya başlamadan önce sesi aceleyle kısıyorum.

Tepkisini ölçmek için ona hızlıca baktım. Telefonumdaki o saçma şarkı onun suçu.

Dudakları seğirdi. "Seni bir K-pop hayranı olarak düşünmemiştim."

Daha çok müzik zevkinizin sorgulanabilir bir rehinesi gibi.

"Değilim. Kulak zarlarıma ve akıl sağlığıma bir saldırı bu. Beni nasıl bir adam sandın?"

"Daha yoğun bir şeyler dinleyen türden." Utangaç bir şekilde baktı. "Bakalım... bir kumarhane patronu ne dinlerdi?*Game of Thrones*"Sizi fetih ruhuna sokmak için temayı döngüye sokuyoruz."

Kıkırdadım. "Kesinlikle hayır. Kurumsal bir Westeros'u yönettiğim eğlenceli zihinsel imaja rağmen, hayal kırıklığına uğratacağım."

"Bu komik." Sırıttırıyor ve zavallı bir adam gibi, onu gülümsettiğim için mutlu oluyorum. Onu bana geri getirme mücadelesinde küçük ama önemli bir zafer gibi geliyor. "Peki, daha ilham verici bir şey ne dersin? Rahiplere ilahi söylemek?"

"Benim için sıradan rock müziği yeterli."

"Sende bunu görebiliyorum. Eski kafalı bir adamsın."

Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor. Kulağının arkasındaki o saç tutamını silmemek için ellerimi direksiyona bastırmak zorunda kalıyorum.

Kırmızı ışıktaki duruyoruz ve ben ona doğru dönüyorum.

Bakışları bana kaydı. "Ciddiyim, Washington Heights'ın engebeli tarafında yaşıyorum. Böyle bir araba çalınmayı bekliyor. Beni istediğin yere bırakabilirsin, hatta buraya bile."

Çenem sinirle kasılıyor. Üç blok bile yürümedik. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Seni eve kadar götüreceğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Saygısızlık etmek istemem ama senin ilgilenmen gereken önemli CEO'luk işlerin yok mu?"

"Şu anda yapmam gereken en önemli CEO işi bu."

"Bir çalışanın şoförlüğünü mü yapıyorsun? Bu yolculuk senin binlerce dolarlık zamanına falan değmiyor mu?"

Koltuğunda kıpırdanıyor, bu hareket bluzunun göğsüne doğru çekilmesine ve kobalt mavisi dantelin bir kısmının görünmesine neden oluyor. İçimde tanıdık bir sızı uyanıyor. O seti onun için almıştım. Onu vücudundan çıkarma anıları zihnimi dolduruyor.

"Kafamı boşaltmam gerekiyordu," diye mırıldandım, parmaklarımla direksiyona vurarak.

"JP Wolfe'un boş zaman anlayışının araba kullanmak olduğunu mu söylüyorsun?" diye şüpheyle soruyor.

"Beni beladan uzak tutmak için ne gerekiyorsa," diye cevap veriyorum, Lucy başımın ne kadar belaya girebileceğini hatırlasaydı bu konuşmanın ne kadar farklı olacağını aklımdan çıkaramıyorum.

Gülüyor. "Sanırım artık araba kullanabiliyorum. Ne zaman ve nasıl öğrendiğimi hatırlamıyorum."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Gerçekten de bu arabanın direksiyonuna birkaç kez geçmişti.

"Manhattan'da araba kullanmak bana hiç eğlenceli gelmiyor." Koltuğunda kıpırdanıp camdan dışarı baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Hangisini tercih edersin, New York mu, Vegas mı?" Kederli bir şekilde iç çekerken sesi kısıldı. "İşin garibi, hackathon'lar için Vegas'a gittiğimi bile

hatırlamıyorum. Yani, o kadar yer varken, Günah Şehri'ni nasıl unutursun?"

"New York," diye cevap veriyorum, bakışlarım önümdeki yola kilitlenmiş halde.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Gerçekten mi? New York mu? Vegas'tan ayrılan son adamın sen olacağını sanıyordum."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum, sesi kulaklarıma bile boş geliyor. Ben de öyle düşünüyordum. "Vegas beni yıprattı. Hayatımın bir sonraki bölümüne geçmeye çalışıyorum." Ona bakıyorum, meraklı bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Bu... şaşırtıcı." Lucy başını çevirip bana yeni bir ilgiyle bakıyor.

"Bunu henüz tam olarak duyurmadım ama Quinn & Wolfe çatısı altında sağlıklı yaşam merkezleri kurmayı planlıyoruz."

Sessizlik sardı içimizi.

"Sağlıklı yaşam kampları mı?" diye soruyor gülümseyerek. "Gerçekten mi?"

Yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeyle başımı sallayarak onayladım. "Evet, gerçekten."

"Vay canına. Bu... kumarhanelerden oldukça farklı bir yaklaşım."

"Evet. Plan bu."

"Sağlıklı yaşam hakkında ne kadar bilginiz var?"

Kıkırdadım. "İhtiyacım olduğunu bilecek kadar."

Sözlerimi sindirerek susuyor. "Peki bu sağlıklı yaşam merkezlerinin benzersiz satış noktası ne? Zenginler için tükenmişlik sendromundan kurtulma mı?" Sırıttıyor.

"Öyle bir şey işte. Mutluluğu yanlış yerlerde arayan benim gibi tükenmiş herifler," diye açıkladım. "Bu, kişisel isteklerimi yansıtan bir iş girişimi. Vegas'ın çılgınlığıyla aramda biraz mesafe koymam gerek."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Ama sahibi sensin. Kumarhane operasyonlarını devredemez misin?"

"Yapabilirim. Ama cazibesi her zaman orada, pusuda bekliyor olacak. Tamamen uzaklaşsam daha iyi. Doğrusunu söylemek gerekirse, artık daha sakin bir hayat özlüyorum." Direksiyonu daha sıkı kavrıyorum, kollarım gömleğimin kumaşının altında gergin. "Bu kayıt dışı Lucy. Şirkette bu plandan pek fazla kişi haberdar değil."

Gözleri kocaman açılmış, zihni tıkr tıkr işleyerek bana bakıyor. "Dudaklarım mühürlü. Zaten kimsenin bana inanacağını sanmıyorum. Peki, seni sağlıklı yaşamla tanıştıran ne oldu?"

"Bir inzivaya gittim. Özel birinden özür dilemek için," diye itiraf ediyorum, tehlikeli bir yere fazla yaklaştığımı hissederek. "Bunu pek isteyebileceğimi düşünmemiştim ama hayatımın en güzel uykusunu çektim."

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıyor ama bakışlarını tekrar geçip giden şehir manzarasına çevirdiğinde tek söyleyebildiği yumuşak bir "ha" oluyor.

"Demek ilahi söyleyen rahipler konusunda haklıymışım, ha?" diye sordu bir an sonra, gözlerinde şakacı bir parıltıyla.

"Muhtemelen."

"Bu harika. Hafta sonu kaçamağı yapacak olsam kumarhanelerdense burayı tercih ederdim sanırım. Vegas gibi bir yerde kendimi asla evimde hissedemeyeceğimi düşünüyorum."

Biliyorum bebeğim.

"Ama aslında mesele yer değil," diyorum, gözlerim gözlerine dikilmiş, nefesinin hafifçe titrediğini fark etmeden. "Önemli olan kiminle olduğum. Kollarımda doğru kişi varsa, şehrin bir önemi yok."

Alt dudağını ısırarak tereddüt etti, sanki bir soruyla boğuşuyormuş gibi. "Biriyle mi görüşüyorsun?"

Bok. Köşeye sıkıştın.

Çenemi sıkarak gaza bastım. "İşler... karmaşık."

"Ah."

Araba bir kavşakta duruyor ve ona gizlice bir bakış atıyorum, gözlerindeki duygu parıltısını fark ediyorum.

Kıskançlık mı? Söylemesi zor.

Dudakları hala dişlerinin arasında kalmış, hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor.

Şimdilik onu daha fazla zorlamamaya karar verdim.

"Bak, hackathon'dan bahsediyorum," diyorum. "Çok fazla gelirse, söyle ve kurtul. Seni orada istiyorum ama rahatından ödün vererek değil."

"Hayır, sorun değil. İşe, rutinime dönmem gerek. Normal hayatıma ne kadar çabuk dönersem o kadar iyi... ve görünüşe göre buna sizin malikanelerinizden birinde düzenlenen hackathon'lar da dahilmiş."

Dudaklarım gergin bir gülümsemeye kıvrıldı. "Gerçekten de öyle."

"Çalışanlarınızın kişisel alanınıza girmesine izin vermenize şaşırdım."

"Bazı müdahaleler diğerlerinden daha hoş karşılanır."

Kaşlarının çatıldığını görmek için ona baktım.

Aramızdaki sessizlik, pervasız bir aptal şeridimize girene kadar devam ediyor. Nefes nefese kalırken frene asılıyorum, elleri içgüdüsel olarak emniyet kemerini kavramış. Aniden durmam torpido gözünün açılmasına ve içindekilerin ayaklarının dibine dökülmesine neden oluyor.

"Özür dilerim. İyi misin?" diye sordum, diğer sürücüyeye olan öfkem sesimde homurdanma olarak yansıdı.

Görüş alanım, önüne elle yazılmış "JP" yazısı karalanmış soluk mavi bir zarfa takıldı. İçimden bir ürperti geçti. Mektup. Kahretsin, orada saklı olduğunu tamamen unutmuşum. Fırsatım varken yakıp kül etmeliydim.

Hızla hareket edip belgeleri yerden alıp, gereğinden biraz daha fazla güçle torpido gözüne geri tikiyorum. En son isteyeceğim şey, onun o mektubu görmesi.

Gözleri şaşkınlık ve bir parça da rahatsızlıkla parladı. "Onları okumayı planlamıyordum."

"Hı hı," diye homurdandım, gergin hissediyordum.

GPS bana bir sonraki sola dönmemi söylerken freni bıraktım, direksiyonu sıkıca tutan tutuşum yavaş yavaş

gevşedi.

"Beni CVS Eczanesi'ne bırak," diye talimat veriyor.

Kaşlarımı çattım. Sokağından bir blok ötedeyiz. "Bu sokakta mı yaşıyorsun?"

"Birkaç kapı ötede," diyor neşeyle. "Burası iyi."

Yalancı.

Seks dükkanını görmemi istemiyordu. Satın almamı da istemiyordu; bu, aramızdaki en büyük anlaşmazlıklardan biriydi.

İstifa ederek içten içe iç çekiyorum ve arabayı CVS'nin yakınındaki boş bir yere sürüyorum. Motoru durdururken havada tuhaf bir gerginlik hissediyorum.

"Bıraktığın için çok teşekkür ederim," diye mırıldandı, sanki kışının altında ateş varmış gibi kapı koluyla oynuyordu.

"Bir saniye bekle," diye sertçe araya girdim, yanımdan çıkıp kapısını açmak için döndüm.

Uzanıp elini tutup ona yardım ediyorum, dokunuşuyla elektrik çarpmış gibi hissediyorum. Olması gerekenden uzun sürüyor ama şikayetçi değilim. Hamlemi yapıyorum. "Biraz yemeğe ihtiyacın var gibi görünüyor. Buradan çok uzakta olmayan harika bir Eritre lokantası biliyorum. Ne dersin, gelmek ister misin?"

Kaşları havaya kalktı. "Orayı biliyor musun? Neredeyse müdavim sayılırım. Nereden öğrendin?"

"Bir arkadaşım bana bunu tanıttı. Peki sen ne diyorsun?" Ses tonumu rahat tutmaya çalışıyorum ama gizleyemediğim bir umut ışığı da var.

Dudağını ısıyor, belli ki yırtılmış. "Yapamam. Birazdan arkadaşlarımla bir planım var. Ama teklifin için teşekkürler."

Reddedilmenin canımı acıttığını itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla.

Bana yarı eğlenceli, yarı şaşkın bir bakış attı. "Seni plastik sandalyeler ve kutu şaraplar satan bir adam olarak düşünmezdim."

Sırıtişını taklit edip ona doğru eğildim, nefesi kesildi. "Yine benim hakkımda varsayımlarda mı bulunuyorsun?"

"Belki. Seni daha çok kahvaltıda havyar yiyen, şampanya yudumlayan, Michelin yıldızlı biri olarak değerlendiririm. Yani, Quinn & Wolfe pek mütevazılığıyla tanınmıyor."

Başımı sallayıp onun alaycı tavırlarına eşlik ediyorum. "Ben kötü şirket planlarımı hazırlarken *veGame of Thrones*" Arka planda müzik çalıyor."

"Aynen öyle." Gülümsemesi biraz daha tuhaf bir şeye dönüşüyor. "Şey... tekrar teşekkürler, JP."

"Bekle," diye araya giriyorum, tam kaçmak üzereyken. Bunu henüz planlamamıştım ama bir anlık dürtüyle cüzdanımdan bir anahtar çıkarıp ona uzatıyorum. "Bu, burada kendini güvende hissetmezsen kalabileceğin bir dairenin anahtarı. Arabaya döndüğümde adresini sana e-postayla gönderirim."

Anahtarı görünce gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Ofise daha yakın bir şirket dairesi, ne zaman ihtiyacın olursa senin." Sanırım ben de yalancıyım ama kişisel dairelerimden biri olduğunu söylersem onu korkuturum.

Tamamen şaşkın görünüyor, düşüncelerini dile getirmek için ağzını açıp kapatıyor.

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Anahtarı al yeter."

"Teşekkürler." Bana ve anahtara bakıyor, sanki ona gerçek altını uzatmışım gibi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Umursamazca homurdandım, keşke sözde iyilik hareketlerim onu bu kadar telaşlandırmıyaydı. "Sorun değil."

Nefesi kesiliyor, gözleri gözlerime kilitleniyor. Aramızdaki sessizlik uzuyor, havada elektriksel bir gerilim var. Onun da bunu hissettiğini biliyorum.

"Lucy," diye mırıldandım, ona bakarak. "Bak, şu anda öyle görünmeyebilir ama gayet iyi gidiyorsun. Güçlü ve dirençli bir kadınsın."

Umursamaz bir kahkahayla karşılık veriyor. "Şu anda seninle aynı fikirde olduğumdan emin değilim."

Kendine verdiği değerden her zaman daha güçlüydü. "İnan bana, bu durumu idare etme şeklin gerçekten takdire şayan."

Onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Gitmeliyim. Biraz dinlen ve bu gece çok geç saatlere kadar dışarıda kalma."

Başını sallıyor. "Tekrar teşekkürler. Her şey için çok minnettarım. Tamam... o zaman hoşça kalın."

Onun sokakta bir salyangoz hızıyla yürüyüşünü izliyorum, bu apartmanlardan herhangi birine girmesinin mümkün olmadığını biliyorum.

"Lucy," diye seslendim, sesim kalabalık sokağın gürültüsünü bastırıyordu ve Lucy arkasını döndü.

"Ayı Dağı'nda seninle vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum," diyorum, yanakları kızarıırken gülümsüyorum.

O da bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve bu kabus başladığından beri ilk kez, geçmişteki eylemlerim hakkındaki gerçeği ortaya çıkaracağı anı duyduğum ezici korkuya rağmen, kendime bir umut ışığı tanıyorum.

ON ALTI

Lucy

Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve kalbim deli gibi çarparak kapıya yaslanıyorum.

Ne. Lanet olsun.

Orada Nice Wolfe'u mu gördüm acaba?

Şu anda o şoku vücudumdan atmak için buz banyosuna ihtiyacım var. Acaba Wolfe bunları şık sağlıklı yaşam merkezlerine dahil edecek mi?

Delici bakışlarının deri koltuklarda kıvrınmam yüzünden mi yoksa tüm bu gerginliğin benim sapkın hayal gücümün bir ürünü mü olduğunu anlayamadım.

"Alo?" diye bağıriyorum boşluğa.

Sessizlik. Harika. Örümcek çıplak modellik yapmaya gitmiş gibi görünüyor.

Derin bir nefes verip başımı kapıya yasladım. Wolfe ile dar alanlarda daha fazla etkileşime girebileceğimi sanmıyorum. Adam çok şiddetli bir şekilde hem sıcak hem soğuk üflüyor. Bir an tamamen cazibeliyken, bir sonraki an sanki değerli postalarını çalmaya çalışan bir posta hırsızıymışım gibi bana bakıyor.

Şimdiye kadar karşılaştığım en seksi adam, özellikle seksi bir şey yapmasa bile. Elleri direksiyonu sıkıldığında, kadınsı organlarım onların kıcımlı sıkıldığını hayal etti. Çığlık attılar.*Beni o büyük ellerinle götür!*

Belki de yolculuğu uzatmak için ona başka bir eyalette yaşadığımı söylemeliydim.

"Kendine gel, azgın kadın," diyorum yüksek sesle, su almak için lavaboya doğru sendeleyerek yürürken.

Arkamda çılgın bir an, arabadan inmeme yardım ederken beni gerçekten öpeceğini sandım. JP Wolfe

olmasaydı, kesinlikle öpeceğini düşünürdüm.*flört etmek* Benimle.

"Güçlü ve dirençli olduğumu söyledi," diye mırıldanıyorum kendi kendime, boğazımda tuhaf bir yumru oluşuyor. Beni gerçekten böyle mi görüyor? Yoksa bu da onun stratejilerinden biri mi?

Açıkçası bu hafıza kaybı beni duygusal bir aptala çevirdi.

"Bu lavaboyu kullanmayın. Tıkalı." Lavabonun üzerine bantlanmış el yapımı tabelayı okudum. Gerçekten de, tanımlanamayan bir pislikle tıkanmış. Öf. Ne olacağını mı sanıyordu, tesisatçı perilerinin gelip bunu tamir etmesini mi?

Salak herif.

Uyarılmayı azaltmak için yağlı bir lavaboyu temizlemekten daha iyi bir şey yoktur.

Wolfe'un taşınma teklifini değerlendirmeli miyim? Hayır, Örümcek Çocuk'u çok uzun süre yalnız bırakırsam dairem kullanılamaz hale gelir.

İç çekerek lastik eldivenleri alıyorum. Ne zaman bu kadar kolay lokma oldum? İstenmeyen oda arkadaşımın geride bıraktığı pisliği kendi lavabomdan temizlemek için buraya nasıl geldim? Wolfe -hayır, JP- şimdi "dayanıklı kadını" görebilseydi, bu değerlendirmesini yeniden düşünebilirdi.

"Sana bir alkolsüz kokteyl aldık." Libby, bar taburesine oturduğumda bana neon renkli, şemsiyeli bir içki uzatıyor. En azından bizim mahalle barı aynı. New York'taki on bin farklı bar seçeneğine rağmen, bu peynir ve şarap barı yıllardır her zamanki uğrak yerimiz.

"Ah, ne güzel." Çantamı masaya bırakıp saf margaritadan şüpheyle bir yudum alıyorum. Doktorun emri, şimdilik alkol yok. Keşke vücudumu lahana smoothielerinin

daha iyi olduğuna ikna edebilseydim. "Umarım hayatımdaki şarap şeklindeki boşluğu dolduracak bir ton peynirin vardır."

"Hemen geliyorum," diye kıkırdadı Libby.

Priya, tek eliyle öfkeyle bir şeyler yazıyor ve ekrandan başını bile kaldırmıyor, cin martinisinden bir yudum alıyor.

"Çalışmasını durdurun," diye sızlanıyor Libby. "Öfkeyle yazı yazması beni tedirgin ediyor. Şuna bak! Sanki altı eli varmış gibi."

"Bu iftira davası başımı ağrıtıyor," diye mırıldandı Priya, şakaklarına masaj yapmak için duraklayarak. Dizüstü bilgisayarını isteksiz bir iç çekişle kapattı. "Özür dilerim Luce. Hafıza kaybından sonraki ilk gecen ve ben de her zamanki gibi davranıyorum. Sen nasılsın?"

Daha fazla şekerli hüznü bastırıyorum. "İyiyim. İşe döndüğüm ilk birkaç günü atlattım."

"Aklım almıyor," diye mırıldandı Libby, yüzü gerçek bir şaşkınlıkla buruşmuş bir halde. "Nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Her şeyi silmek..."

"Evet, oldukça korkunç," diye itiraf ediyorum, yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirerek. İyi bir karşılaştırma arıyorum. "Şimdiye kadarki en kötü akşamdan kalmayı hayal edin. Uyanıyorsunuz ve geceniz kapkara bir boşluk. Ama etrafınızda içki içmeyen, sürekli "Ne yaptığını hatırlamıyor musun?" diye soran insanlar var. Ve bu, içinde Tanrı korkusu yaratıyor, sanki birine siktir git mi dediniz, altınıza sıçtınız mı, ağır bir suç mu işlediniz falan gibi. Çünkü size bakış şekillerine bakılırsa - korkunç olmalı. Ve bu, hiç de yakın değil."

Şaşkınlık ifadeleri her şeyi anlatıyor.

Priya sonunda alçak sesle "İsa" demeyi başarıyor.

Dişlerimi sıkarak onlara emlakçı Dave'in dairemde doksan bin dolar düşürmemi istediğini söylüyorum.

Priya'nın eli elimin üzerine kapandı. "Biraz dayan. Seks dükkanları muhtemelen diğer işyerlerinden daha geçicidir. Henüz bir şey yapma. Gelecek yıl orada küçük, güzel bir pastane olacak, kekler ve pahalı kahveler satacak."

Pipetimle bardağıma vuruyorum. "Kötü sürprizlerin sonu bu olsa gerek, değil mi? Sex shop, Spider. Taylor."

"Mmm," diye seslendi Priya, Libby'ye anlamlı bir bakış atarak.

"Bu da ne*Hmm*"Ne anlama geliyor?" diye sordu şaşkınlıkla. Bakışlarım aralarında gidip geldi. "Öyle mi? Hikayenin sonu mu?"

Bir an duraklıyor, sonra: "Evet... tabii."

"Evet... emin misin?" Sesim, güçlükle kontrol altına alabildiğim bir panikle tizleşti. "Priya, daha fazlası var, değil mi?"

Libby ile bakışlarını tekrar değıştiriyor, Libby şarabını yudumluyor. "Muhtemelen en kötüsü bu."

Muhtemelen?

Sinirlerimi yatıştırmak için i eceğimden bir yudum daha alıyorum. İhtiyacım olduğunda bu peynir nerede?

Libby sessizliğı bozuyor. "Ne olursa olsun, senin yanında olacağız." Elini koluma koyuyor.

"Teşekkürler," diye cevapladım cılız bir gülümsemeyle. "Siz ikiniz olmadan mahvolurdum. Annem tam bir felaket. Ama New York'a seyahat etmekten nefret etmesine rağmen terapi seanslarına gitmeyi kabul etti."

Priya'nın kaşları kalkık, gözleri ilgiyle bakıyor. "Seanslar nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyorum, dalgın dalgın perçemlerimi kıvrıp geçici bir tek boynuzlu at boynuzu yapıyorum. "Tamam, sanırım? Hiçbir referans noktam yok zaten. Bilişsel davranışçı terapi teknikleri uyguluyoruz. Ama mucizevi bir tedavi yok. Beni düzeltmek benim elimde, ki bu korkutucu."

"En azından bu gece seni serbest bıraktılar," diye araya girdi Libby, gözleri kocaman açılmış bir şekilde. "Bırakmayacaklarından endişeleniyordum."

Gözlerimi devirmeden edemiyorum. "Kim bunlar?"*Onlar*Libby? Evde deli g mleğiy le zincire vurulmamı mı bekliyordun? Ben Hannibal Lecter değılim. Hâlâ arkadaşlarımla dışarı çıkabilecek kapasitedeyim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben sadece... Hafıza kaybı yaşayan başka birini tanımıyorum! Bunu sadece filmlerde duyarsınız."*Bugün Aslında Düdü!*"

"Lütfen, hayır. O zavallı herif tekrar tekrar dinliyordu. Bu daha çok*Denize*"Ama bir yat ve yakışıklı bir marangoz yerine bir seks dükkanım ve bir Örümcek'im var."

"*Denize*Bayılıyorum." Libby'nin aklının çalıştığını görüyorum. "Aman Tanrım, seni yakalayabilirim."*Sayfa 12!* Bu biraz*Hayatımızın Günleri*"Seviye draması. Okuyucular bayılacak."

Titriyorum. Libby'nin çöp magazininde tık tuzağı yemi olarak kullanılmaktan başka bir şeye ihtiyacım yok. "Hayal edebiliyorumneler pişireceklerini.*Lucy de kim yahu? Bir anı kitabı*Senin magazin gazeten olmasaydı, hiçbir mantıklı sebep olmaksızın iç çamaşırlarımla olurdum. Olmayacak, Lib."

Libby'nin omuzları çöküyor.

"Neyse," diye devam ettim, "doğaya çıkmama izin verilmişken... bu hafta sonu bir çizgi roman fuarı var..."

"Kahretsin," diye tısladı Priya.

"Lastik kıyafetli rastgele bir adamı bulmaya çalışmıyorsun, değil mi?" diye homurdandı Libby. "Bu çok saçma. Tek bir fotoğraf, bu adamın ruh eşin olduğu anlamına gelmez."

"Biliyorum," diye tersledim, sözleri midemi bulandırarak. "Ama içimde bir his var. Kafam düzgün çalışmadığı için içgüdülerime güveniyorum. Ayrıca doktorum normal hayatıma dönmem gerektiğini söyledi ve bu benim normalim. Her yıl gidiyorum." Onlara masumca gülümsedim. "Yani... geliyorsunuz, değil mi? Çünkü 'sevgi dolu ve destekleyici' arkadaşlarımsınız, öyle mi?"

Priya gözlerini kıstı. "Bize çok şey borçlusunuz hanımefendi."

Sahte bir tatlılıkla sırtıyorum. Hafıza kaybının bazı avantajları var.

"Ve bir iyilik daha," diye devam ediyorum, kendimi kaptırmışken. "İkiniz de üç gün içinde online bir terapi seansına katılabilir misiniz? Detayları daha sonra gönderirim."

"Elbette yapabiliriz," dedi Priya omuz silkerek, ardından Libby başını sallayarak. "Doğrusu, bu sağlık hizmeti olağanüstü. Arkadaşlarım bile dahil."

"Görünüşe göre bu, işimin sigorta paketinin bir parçası."

Priya, şarabı ağzına kadar gelmişken yukarı bakıyor. "Etkileyici. Belki de Wolfe ve Quinn kardeşler sandığımız kadar pislik değillerdir."

"Aslında..." Duraksadım, pipetimi içeceğimde döndürdüm. "Wolfe bugün beni eve bıraktı."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"*JP Wolfe?*" Priya sanki yanlış duymuş gibi papağan gibi tekrarladı. "Gerçekten mi? Ama neden?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Dwayne'de sinir krizi geçirdikten sonra beni ofisine götürdü. Kovulacağımı falan sanmıştım ama bunun yerine beni eve bırakmakta ısrar etti."

"Dur bakalım." Priya'nın kaşları saç diplerine doğru uzandı. "Wolfe'un milyarder kışını araba koltuğuna koyup seni kendisi mi sürdüğünü söylüyorsun?"

"Hı hı."

Öyle şaşkın görünüyorlar ki, neredeyse hakaret sayılıyor.

"Bu çok tuhaf." Libby burnunu kırıştırdı. "NedenOsürmek istiyorumSenEv?"

"Teşekkürler Lib, beni özel hissettirmenin yolu bu."

"O büyük patron. Ben sadece olanı söylüyorum."

İçimi çekip göğsümdeki o sinir bozucu hayal kırıklığı sancısını bastırıyorum. "Tamam, peki, belki de haklısın. O bile değil."*Benim*"Patron. Aramızda koca bir şirket merdiveni var. Adımı bilmesi bile inanılmaz."

"Aman Tanrım," diye inledi Priya, ağzı açık bir şekilde. "Kesinlikle seni becermeye çalışıyor."

İçeceğimi neredeyse püskürtecektim. "Ne? Hayır, değil! Ofiste başka birçok seçenek var, inan bana."

"Bu sana asılmadığı anlamına gelmiyor." Sırıttıyor. "Belki de hafızasını kaybetmiş insanlara karşı bir zaafı vardır."

İsyen sözcükleri dudaklarımda yitip gidiyor. Erkeklerin ne düşündüğünü anlamakta pek iyi değilim.

*Oldu*Wolfe bana mı asılıyor? O sesi. Günahkâr derecede seksiydi. Sözleri sanki klitorisimi gıdıklıyormuş gibiydi.

Ama o zaman neden bunu yapsın ki?

İlişki durumu hakkında ne söyledi? "Ona biriyle görüşüp görüşmediğini sordum ve oldukça kaçamak cevaplar verdi."

"Onun gibi adamlar hep öyledir. Muhtemelen karısını ve on çocuğunu saklıyordur."

İçimde tuhaf bir his var. Piyasadan çekilmiş olması fikri, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı sıkıyor. Saçma, biliyorum ama içimde küçük bir parça onun ulaşılabilir olmasını istiyor.

Aptal.

Kızlarla tanışmadan önce biraz internet araştırması yaptığımı söylemekten utanıyorum. İnternette yaptığım aramalarda güzel ve şık kadınlarla çekilmiş fotoğrafları çıktı ama kız arkadaş olup olmadıklarını anlamak zordu.

"Bana bir şeyler yemek isteyip istemediğimi sordu," diyorum göz temasından kaçınarak.

"*Birtarih?*" Libby öyle güçlü bir çığlık attı ki, yüzümde bir esinti hissettim.

"Hiç de bile. Sanırım acıkmıştı ve ben de tam yanımdaydım. Hayır, ben onun tipinin tam tersiyim," diyorum küçümseyerek.

Priya başını sallayıp bana şöyle bir baktı. "Doğru... muhtemelen onun tipi değilsin. Güzelsin ama Wolfe gibi biri için fazla geeksin."

"Benimle bu kadar çabuk hemfikir olmak zorunda değilsin." Kaşlarımı çatıp destek için Libby'ye bakıyorum ama o sadece özür dilercesine omuz silkiyor.

Kafamın içindeki o rahatsız edici ses, sinir bozucu, ısrarcı bir misafir, tekrar ortaya çıkıyor... Ya JP...*vardı* arabada bir hareket mi yaptın?

İçimde bir heyecan dalgası esti. Altıncı Cadde'de giderken Aston Martin'iyle ona oral seks yaptığım an gözümün önünden geçti.

İsa, neden gittim?*Orası?*

Kendi kendime sırtıyorum ve aptalca düşünceleri kafamdan atıyorum.

Priya kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş kaşını bana doğru kaldırdı. "Lütfen bana, onunla arabada mahsur kalırken en azından biraz dedikodu yaptığını söyle."

Sağlıklı yaşam kampları hakkında söylediklerini düşünüyorum. Bu bir sürprizdi. Sağlıklı yaşamla dalga geçen bir adam gibi görünüyor. Onu aşağı bakan köpek pozisyonunda hayal edemiyorum.

Aslında, bundan bahsederken bile gergin görünüyordu ki bu biraz tezat oluşturunuyordu. Sanki sağlıklı yaşam merkezlerini sevmek, BDSM kulüplerine sık sık gitmek gibi utanç verici bir şeymiş gibi, yerinde kıpırdanıp boğazını temizledi.

Ama bunu kızlara söyleyemem.

"İnanmayacaksın ama aslında K-pop'a meraklı," diyorum, kahkahamı bastıramadan. "Eve dönerken onu en sevdiğim kız gruplarından birini dinlerken yakaladım."

Priya iğrenmiş görünüyor. "Olmaz. Ona olan saygım birdenbire azaldı."

Libby kaşlarını çattı. "K-pop dinleyerek dans edecek tipte birine benzemiyor."

Hayır, yapmaz.

Daha çok hayvanlar gibi sevişmeyi anlatan Nine Inch Nails şarkısını seven bir adama benziyor.

Uzun zamandır beklediğimiz peynirlerimiz geldi.

"Lucy." Garson kız omzuma elini koydu, yüzünde endişe vardı. "Seni tekrar görmek güzel, senin için endişeleniyordum. Şimdi daha iyi misin?"

"Evet, teşekkürler. Şimdi iyiyim," diye kekeliyorum, bu kadının adını bilmem gerekip gerekmediğinden emin değilim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Kendine iyi bak." Gülümsedi ve devam etmeden önce koluma güven verici bir şekilde vurdu.

Kızlara döndüm. "Kazayı nereden biliyordu?"

Birbirlerine bakıyorlar, yüzlerinde hafif bir huzursuzluk var; bu günlerde tekrarlanan bir ifade.

Priya sessizliği bozuyor. "Birkaç hafta önce de aynı şey oldu. Burada küçük bir... ağlama... yaşadın."

Parmaklarım bardağımın etrafında dondu. "Ne yaptım? Neden? Sarhoş muydum?"

"Bilmiyoruz Luce. Doğrusunu söylemek gerekirse..." Derin bir nefes almak için duraksadı. "Kazadan önce mesafeli görünüyordun. Birkaç kez durdun, durdun, ağlamaya başladın."

"Ne?" Sanki anlaşılmasın şeyler söylüyormuş gibi ona baktım. "Dairenin satılmaması konusunda mı?"

Omuzlarını silkti, şaşkın görünüyordu. "Bize söylemedin."

"Neden bunu benden zorla çıkarmadın? Beni yere yatırıp, dökene kadar peşimi bırakmadın?"

Priya ağzı açık bakıyor. "Denedik! Sorduk, hatta yalvardık. Hazır olduğunda bize söyleyeceğini söyleyip durdun."

"Aman Tanrım," diye inledim. "Daredevil'la bir ilgisi mi vardı? Beni terk etmiş olmalı. Belki de hatırlayamadığım bir lütuftur."

"Belki."

Sinirlerimi yatıştırmak için içkimden bir yudum daha alıyorum. Gizli bir sır, barda ağlamama neden olacak kadar muazzam bir şey fikri beni derinden sarsıyor.

Dudağını kemirerek bana endişeyle baktı. "Doktor küçükten başlayıp yavaş yavaş ilerlememizi söyledi, bu yüzden... Umarım doğru yoldayızdır."

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Yani mesele Taylor'ın patronum olması, seks bebeği, Örümcek ya da daire değil, öyle mi?"

İkisi de kıvranıyor.

"Emin değiliz."

Onlara bakakaldım, zihnim hızla çalışıyordu. Kalbim göğsümde çarparken barın sesleri kayboldu.

Daha da kötüsü var mı?

ON YEDİ

Lucy

"Bu lateks bana mantar enfeksiyonu bulaştırıyor, yemin ederim," diye homurdanıyor Libby, dar elbisesini düzeltirken. "Neden spor kıyafetleri giyemedik ki?"

Kalabalık kongre merkezinde dolaşırken gülmemeye çalışıyorum. Uzman vücut boyama becerilerim sayesinde ikisi de çok havalı görünüyor, ama bunu kabul etmiyorlar. Libby siyah bir kedi kostümüyle göz kamaştırırken, Priya kendinden emin bir şekilde Poison Ivy'yi canlandırıyor; kıvrımları sarmaşıkların ve yaprakların altında gizlenmiş, tepesinde ateş kırmızısı bir peruk var.

Ne harika bir Cumartesi. Hafıza kartı sayesinde onları buraya getirmek bir mucizeydi. Hafızam yerine gelirse, gelmemiş gibi davranmaya devam edebilirim, çünkü bu, iyilik yapmanın harika bir yolu. İşe döndüğüm ilk haftayı atlatmak, bu eğlenceli geziyi fazlasıyla hak ettiğimi hissettiriyor.

Bazen diğer çizgi roman tutkunlarıyla buluşuyorum ama çizgi roman tutkunu arkadaşım Los Angeles'ta ve bu etkinliklere katılamıyor.

Kıyafetime gelince, kışkırtıcı dekolte ve kasık pencereleri hariç, Miss Nova'nın daha mütevazı bir versiyonunu seçtim. Parıldayan yıldızlar ve parlayan hilal amblemiyle süslenmiş metalik mavi bir tulum, diz üstü güneş parıltılı çizmeler ve cesur süpernova mavisi rujla kendimi hem seksi hem de havalı hissediyorum.

"Herkes cosplay yaparken biz spor kıyafetleriyle gelemeyiz," diyorum. "Ya büyük oyna ya da eve git."

"Ya da normal bir bara gidip sıradan New Yorklular gibi giyinirim," diye alay ediyor Priya, ama ben onu görmezden geliyorum.

Sergi salonu bulaşıcı bir enerjiyle dolu. Renklerin ve yaratıkların bir patlaması. Her süper kahraman, mutant, kötü adam, robot, ninja ve casus toplanmış gibi görünüyor.

Bir Stormtrooper beceriksizce ayağıma bastı, bir Viking ise sahte kalkanı yere çarparak yanımızdan geçti.

Kızları kalabalığın arasından yönlendiriyorum, Libby de kaba külotlu çoraplara dayanabilmek için her birkaç saniyede bir kıyafetlerini düzeltiyor.

Ama içime çekiyorum, kendimi mutlu hissediyorum. Örümcek Adam'ın ağları. Kovboy şapkaları. Power Rangers. Catwoman'ın deri tulumu. Joker'in yeşil saçları ve mor kostümü.

Hatırlıyor olsam da olmasam da, burası sanki evim gibi. İçlerindeki kahramanı -ya da kötü adamı- tutkuyla ortaya çıkaran insanların arasında, o rahatlatıcı aidiyet duygusuna kapılıyorum.

Kalabalık, Doctor Who'dan bir Dalek'in elektronik olarak bozuk bir sesle "Yok Et!" diye bağırmasına yol vererek yol açıyor. Yüzümde kocaman, aptalca bir gülümseme olduğunu biliyorum.

Stilettolar ve mini etekle yanımızdan geçen bir Pikachu, tombul ve tüylü kıcıyla baştan çıkarıcı bir şekilde kıpırdanıyordu.

"Bu Pokémon'daki sarı şey mi?" diye mırıldandı Libby, gözlerini hızla kırıştırarak. "Sanki asit atmışım gibi hissediyorum."

Ona sırtarak baktım, rahatsızlığın isteksiz bir meraka dönüştüğünü gördüm.

Müthiş bir KratosSavaş TanrısıOmuzlarına iki plastik balta asılmış halde kaslarıyla yanımızdan geçti.

Priya, çıplak göğsüne hayranlıkla bakıyor. "Buna hayır demem."

"Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyor Libby, Jessica Rabbit'in yanından süzülerek geçmesine bakarak. "Karaktere falan mı bürünmem gerekiyor?"

Gülümsedim. "İstersen yapabilirsin. Ya da yapabilirsin."
"atmosferi içinize çekin."

Parıldayan kırmızı ve mavi bir kumaşla kaplı, belirgin hatlara sahip bir kıçın görüntüsü nabzımı hızlandırıyor. Cesur. Lev Gleason'dan.

Ama hayal kırıklığı içimi parçalıyor. Bu o değil.

"Hadi gidip barı bulalım," diye öneriyorum, en yakındakini ararken.

Libby'nin yüzü aydınlandı. "Alkol mü veriyorlar? Bu çok daha çekici hale geldi."

Barda bira sipariş ediyoruz. Kazadan beri ilk defa alkol alıyorum, bu yüzden hafif bir şeyler içiyorum. İçeceklerimizi yudumlarken, kızlar eşliğinde ortam yumuşamaya başlıyor.

"Gerçekten güçlendirici bir şey," diye düşünüyor Libby, gözleri parlayarak. "Bir maskenin arkasına saklandığında, herkes olabilirsin, değil mi?"*herhangi bir şey.*"

"Pek sayılmaz, Lib." diye kıkırdadım. "Bunun maskeli bir seks partisi olmadığını unutmayalım."

Elastik Adam yanından geçerken Priya irkildi, yüzü buruştu. "Tanrım, lütfen bana geçen seferki sapık olmadığını söyle."

"Sanmam," diye cevaplıyorum. "Burada yüzlerce Elastik Adam olmalı." Tıpkı Cesur Adamlar gibi.

Başka bir Daredevil geçiyor ve neredeyse yerimden fırlıyorum. Uzun boylu. Sağlam. Ama o değil. Nabzım, her tanıdık kırmızı ve mavi kostümle birlikte yükseliyor, ta ki umut tükenene kadar.

Her yerde gözü pek tipler var, hem Matt Murdock hem de Bart Hill gibi, beni kışkırtıp kışkırtıyorlar. Her tarafta kopyaları var, bu da tanımadığım bir adamı arama çabalarımı anlamsız kılıyor.

Yüzünü teşhis sırasında bile tanıyamadığım bir adamı arama görevi, benim için Nerede Waldo'nun çizgi roman versiyonu haline geliyor.

Kalabalık insan ve tezgahların arasından geçerken bir yudum biramdan alıyorum.

"Bu sabahki klinik seansın nasıl geçti?" diye soruyor Libby.

Çenem kasılıyor. Annemle ilk ortak seansımızdı, muhtemelen bu yüzden şimdi içmeyi seçtim.

"Sanırım içeri girdiğimden daha kötü bir halde ayrıldım," diye mırıldandım. "Beni sinirlendirme konusunda bir yeteneği var. Sürekli kusur arıyor."

Bir yudum daha bira içiyorum, hatıralar hâlâ canımı sıkıyor. Kızlar huzursuz görünüyor.

"Bunu fark ettim," diyor Priya. "Ama muhtemelen bu tür stresle başa çıkmakta pek iyi değil. Çoğu annenin hafıza kaybı yaşayan kızlarıyla uğraşması gerekmez."

Moralimi bozmamak için homurdanarak karşılık veriyorum. Burası benim mutlu yerim, bir çizgi roman fuarı.

Adrenalin yüklü altmış dakika boyunca kalabalığı tarıyorum, her Daredevil gördüğümde vücudum beklentiyle geriliyor. Nabzım her seferinde hızlanıyor, yükseliyor ve düşüyor, ta ki onun o olmadığını anlayana kadar.

Her kimse işte. Onu gerçek hayatta görmediğim için çaresizim. Fotoğrafta uzun boylu ve sağlam görünüyor, benden epey uzun, ama bildiğim kadarıyla bir kürsüde duruyor olabilirdi. Bu isimsiz, yüzsüz Cesur'a tapıyorum.

Ölümüne Meydan Okuyan Cesur #360 parlak kırmızı ve mavi takım elbisesiyle yanımızdan geçerken, ona neredeyse hiç bakmıyorum. Kızların enerjisi de bira yakıtına rağmen azalıyor.

"Luce," diye seslendi Priya apaçık ortada olan gerçeği. "Burayı beş kez dolaştık. Onu aramaktan vazgeçmenin zamanı gelmedi mi?"

"Evet, sanırım." Omuzlarım çöktü.

Haklı. Hayal kırıklığı yerleşiyor, midemde ekşi bir his. Burada benim için bir Daredevil yok. Hepsi, aptal, aşırı aktif hayal gücümün tek bir fotoğraftan yarattığı bir fantezi. Acınası.

"Hadi," diyor Libby. "Son bir içki daha içelim, sonra yola çıkalım. En sevdiğin Eritre restoranına gidelim."

"Teşekkürler çocuklar," diye mırıldandım, cosplayer'ları bara doğru yönlendirirken kollarımı onlarınkine doladım.

Örümcek Adam topluluğunun arasına sıkışarak üç tabure kapıyoruz.

Tayt ve sahte kılıçlardan oluşan çılgın sirki incelerken içimi sıcak bir his kaplıyor - muhtemelen biradan. Bu, bir terapistin ofisinden her zaman daha iyidir; gerçek hayattaki dramlar beni burada etkileyemez. Ne seks dükkânı, ne Spider, ne Taylor, ne de o küçük amnezi denen şey.

Üstelik, Bayan Nova olmak özgüvenime harikalar katıyor. Kendimi son derece mutlu hissediyorum. Hatta yenilmez.

"Son bir tarama yapacağım, sonra işimiz bitecek," diye yeni bir kararlılıkla beyan ediyorum.

Priya gözlerini kıstı. "Bunu bir saat önce söyledin. Ama tamam, bir tane daha, sonra ciddi ciddi gidiyoruz."

"Söz veriyorum," diyorum, zihnim tezgahların arasından geçmenin yolunu çiziyor bile.

Gülümseyerek kalabalığın arasına karışıyorum, bir hedefim yokmuş gibi davranıyorum. Ama tam olarak nereye gittiğimi biliyorum.

Adımlarım yavaşladı, onu fark ettim - erotik çizgi roman standı. Belli ki.

Cesur henüz burada değil, bu yüzden kağıt ve hayal gücüm yeterli olacak.

Parmaklarım parlak resimli kapakların üzerinde kayıyor. Neden daha fazla kadın bunlara ilgi duymuyor? Gerçek erkekler iyidir ama silahlı metal bir tulum giymiş milyarder bir süper kahramanla kıyaslanamazlar.

Küstah başlıklar arasından seçim yaparken dudaklarımda kurnaz bir gülümseme beliriyor. "The Incredible Bulk" bir kıkırdama yaratıyor ama bugün aradığım şey bu değil.

İşte! Tanıdık kırmızı ve maviyi görünce nefesim kesiliyor. Lev Gleason'ın tüm ihtişamıyla Daredevil'i - o kıyafetin her santimi güç, hız ve ham zevk için geliştirilmiş kaslara

yapışmış. Vücuduna göre şekillenmiş, başı coşkuyla geriye atılmış, sanki... patlamak üzereymiş gibi yarı çıplak bir kadın var.

Seksi solo seans materyali: edinildi.

En azından daha sonra, sayfaların arasında, hazır ve nazır bir şekilde beni bekleyeceğini biliyorum. "Ben" ve fantezi sevgilimin yer aldığı açık sahneleri çevirip yanaklarım kızarak dolaşıyorum.

"Kitlelerden kaçmak mı?" diye gürlüyor arkamdan derin, kadifemsi bir ses.

Kalbim tekliyor, sonra çılgınca bir ritimle atıyor. Olamaz. Bu mümkün değil.

Arkamı dönüp inanamayarak donakaldım. Orada, duvara yaslanmış, Daredevil'in ta kendisi beni izliyordu.

İşte o. Gerçek o.

Ölümcül zarafet ve sarmal güç, koyu kırmızı ve canlı mavi metalden yapılmış, her bir kas parçasına mükemmel bir şekilde uyum sağlayan kendine özgü bir zırhla sarmalanmış. Beni kaldırıp yerine sabitlemek için tasarlanmış bir vücut... ya da hiç çaba harcamadan ezmek için. Yüzü, ikonik kırmızı ve mavi maskesinin ardında tamamen gizli, ama bakışlarının yoğunluğunu fiziksel bir dokunuş gibi üzerimde hissedebiliyorum.

Duvardan iterek aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapattı. Bana otuz santim kala durup, maskesindeki yarıktan aşağı bakarken nabzım fırladı.

"Seni tanıyor muyum?" Sesimi bir şekilde buluyorum, ama kısık ve kısık çıkıyor.

Başını eğip düşünüyor. Uzun bir süre cevap vermeyeceğini düşünüyorum.

"Sen mi?" diye sonunda boğuk bir sesle karşılık verdi.

"Benimle oynama," diye uyardım, sesim titreyerek.

"Zihin oyunlarına meraklı değilim. Sen gerçekten kimsin?"

Ona bakıyorum, nefeslerim hızlı ve sığ.

Daha da yaklaştı ve maskesinin altındaki sırtışı hissettim. "Bugün sadece Daredevil'im." Bir sessizlik oldu.

"Görünüşe göre benim hakkımda... kötü düşünceler besliyordun."

Hazırlıksız yakalandım, gözlerim önümdeki sayfaya kaydı. Polly Photon, mavi ve kırmızı takım elbisesiyle Ölüm Meydan Okuyan Şeytan'ın üzerine cesurca oturmuştu.

Yanaklarım kızararak çizgi romanı kapattım.

Aramızda sadece birkaç santim kalana kadar bir adım daha yaklaşıyor. Vücudundan yayılan sıcaklık, baharat ve çiğ erkeklik kokusuyla üzerime yayılıyor. Sinirlerim canlı bir tel gibi, vücudum bu yabancının aşırı farkındalığıyla karıncalanıyor. Bu bir rüya mı? Uçarı fantezim gerçek mi oldu?

"Dinle," diye kekeledim, "bu çılgınca gelecek ama hafızamı kaybettim. Aramızda... aramızda bir şey mi oldu?"

Sessizlik çöküyor. Öylesine gergin bir sessizlik ki nefes almakta zorlanıyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, her yerimi görüyor ama ben hiçbir şey göremiyorum. Kendimi savunmasız hissediyorum.

"Aramızda inanılmaz bir şey yaşandı," diye mırıldandı sonunda.

Kitabı daha sıkı kavriyorum. "Ama bitti mi?"

Yine bir sessizlik, gergin ve korkutucu. Sinirlerim her saniye daha da geriliyor.

"Buraya kaçmak, bir günlüğüne başka biriymiş gibi davranmak için geldin," diyor sonunda. "Neden benimle birlikte rol yapmıyorsun? Kendini bir anlığına Bayan Nova'nın yerine koy. Hayalinin gerçekliğini deneyimle."

Nabzım hızla çarparak ona bakıyorum. Aman Tanrım, bu adam kaçamak cevaplar veriyor. "Bayan Nova'dan hoşlanıyor musun?"

"Dünyadaki herkesten daha çok," diye cevaplıyor, sesi karanlık bir vaatle dolu.

O maskenin altında gülümseyip gülümsemediğini bilmek istiyorum.

Boğazım düğümlendi. "Onu bu kadar çekici kılan ne?"

"Onda sadece fiziksel bir güç yok," diye yanıtlıyor, sesi alçak ve temkinli. "Karşısına ne çıkarsa çıksın, asla geri adım atmıyor, her zaman ani kararlar alıyor. Darbelere göğüs gerebiliyor, çoğu insanı yerle bir edecek şeyleri sakinlikle karşılayabiliyor. Beni büyüleyen şey ise ruhu. Muhteşem dayanıklılığı."

Sözleri aramızda asılı kaldı, söylenmemiş anlamlarla dolu. Övgüleri göğsümdeki tuhaf ağrıyı savuştururken, zihnimde uyarı çanları çalıyordu.

"Ama yaralanmıştı, değil mi?" diye fısıldadım. "Daredevil tarafından mı?"

Bir dayanılmaz yüklü sessizlik daha.

"Evet."

Göğsümdeki sızı gerçek bir acıya dönüşüyor. Kaynağını anlamasam da gerçek bir acı. Derinlere gömülmüş anılar, yaklaşan tehlike konusunda içgüdülerim beni uyarıyor. Bu adam bir tehdit. Daha önce de acı verdi. Tekrar verecek.

Titrek bir nefes alıp kelimeleri zorla ağızımdan çıkardım. "Neden bana zarar verdin?"

"Çünkü hayatımdaki güzellikleri mahvediyorum," diyor sertçe. "Ama pişmanım. Her şeyden çok."

Oda etrafımda sallanıyor sanki. "Sana güvenmemeliyim... Sana güvenmemeliyim."

"Yapmalısın." Tereddüt etmeden söylüyor. İç çekişi maskenin ardından bile duyulabiliyor. "Maskemi çıkarmamı ister misin?"

"Evet. Hayır. Tanrım, bilmiyorum. Bu beni korkutuyor."

"Seni üzmem istemiyorum. Gitmeliyim Lucy."

"Bekle." Çenemi meydan okurcasına kaldırdım, ama vücudum titriyordu. Bunun çarpık bir halüsinasyon olmadığına dair kanıtı ihtiyacım var. Çılgınca gelebilir ama ondan bunu yapmasını istemeliyim. "Bana ne kaçırdığımı göster. Öp beni."

Zaman dayanılmaz bir yavaşlıkla geçiyor. Beni reddedecek mi?

Sonra eldivenli elleri hareket ediyor, maskesini ağzının baştan çıkarıcı bir görüntüsünü ortaya çıkaracak kadar kaldırıyor; sert çenesindeki sert sakalla gölgelenen şehvetli dudaklar.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandı.

Söyleneni yapıp yavaşça gözlerimi kapatıyorum, güçlü kollar belime dolanıp beni kendine çekerken içimde bir enerji dalgasının dolaştığını hissediyorum. Dar kıyafeti vücuduma baskı yapıyor.

Titriyorum, gerçekten fiziksel olarak titriyorum. Tüm vücudum titriyor.

Karanlık duyularımı daha da keskinleştiriyor. Nefesinin hafifçe kesildiğini duyuyorum, sonra dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissediyorum.

Ağzımı açıyorum. Bir davet.

Bunu coşkuyla karşılıyor, dudakları benimkileri, nefesimi kesen, tüketen bir öpücükle sahipleniyor. İçimde bir sıcaklık alevleniyor, içimden yayılan bir özlem.

Dudakları cennet gibi; yumuşak ve dolgun ama aynı zamanda hem erkeksi hem de sert. Dudaklarıma mükemmel bir şekilde oturuyor.

Gür sakalları tenime sürtünerek, omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti yayıyor. Bal ve nane tadında, vahşi ve tehlikeli bir alt akıntıyla harmanlanmış.

Güçlü kolları beni daha da sıkı sarıyor ve kostümün içinden büyüyen ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissediyorum. Daha önce hiç kimse beni böyle öpmemişti.

Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, dokunuşum altında her kasının gerildiğini hissediyorum. Tam vücut kostümü giymiş iki kişi olmamız, bir çizgi roman fuarının ortasında kendimizi müstehcen bir gösteriye dönüştürmemiz umurumda değil.

Karşılığında inledi, öpücüğü daha da talepkarlaştı. Sanki baştan çıkarılmamak için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi, beni daha da sıkı kavradı.

"Dur," diye nefes verdi, titrek bir nefesle hararetli öpücüğümüzden uzaklaşarak.

Gözlerimi açıyorum, içimdeki çaresizlik o maskenin ötesini görme isteğini tetikliyor. Parlak mavi rujumun izleri büyüleyici ağzında iz bırakıyor.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı. Başparmağı alt dudağımda, sahiplenici ve talepkar bir şekilde gezindi.

İçimde bir panik dalgası yükseliyor. "Seni tekrar görebilecek miyim?" diye nefes nefese soruyorum.

Susuyor, ifadesiz maskenin ardından bana bakıyor. Zaman durmuş gibi, belirsizlik yüreğimi parçalıyor.

Acı dolu bir sonsuzluktan sonra nihayet uyanıyor. Nazik ama kararlı bir şekilde başımın arkasını kavrayıp beni kendine çekiyor. Dudakları alnıma masum bir öpücük kondururken, yüzündeki boya izlerini umursamadan, nabzım çılginca çarparken donup kalıyorum.

"Şimdi arkadaşlarının yanına dön."

Sadece dönüp arkasına bakmadan uzaklaşırken bakabiliyorum, o heybetli figür kalabalığın içinde kayboluyor.

Titrek bacaklarımla kızların oturduğu yere doğru yürüyorum, sıkılmış görünüyorum.

Bana dik dik bakıyorlar.

"Nereye gittin?" diye patladı Priya, burnu şaşkınlıkla kırışarak. "Ve yüz boyan neden berbat durumda?"

Anlaşılmaz bir sebepten dolayı gözyaşlarına boğuldum.

Japon

Elli turluk amansız bir şekilde suyun yüzeyine fırladığımda, soğuk, klimalı hava akımı tenimi sızlattıyor, ciğerlerim hava için çırpınıyor.

Cumartesi gecesi saat 22:00'de, apartmanımın altındaki olimpik havuzda tek başımayım. Sessizlik tam bir nimet.

Bu gece yüzmeleri kutsal bir ritüele, Quinn & Wolfe'un dümeninde olmanın ve bitmek bilmeyen sorumluluk ve beklenti selinde yol almanın getirdiği bitmek bilmeyen çılgınlıktan gerekli bir mola haline geldi.

Suyun iyileştirici güçleri olduğu söylenir. Çağlar boyunca fısıldanan kadim bir gerçek. Kutsal Ganj'daki arınma, Hristiyan vaftizlerinin yeniden doğuşu. Her zaman akışkan, ebediyen mevcut olan su, bir tür arınma sunar.

Belki de ben o şifanın bir kısmını arıyorum.

Las Vegas'ın nabzının attığı kalbinde hayatını kuran bir adam için, basit bir yüzme havuzunda huzur aramak komik derecede yanlış görünüyor.

Kendimi fayanslı kenara çekerken, kollarımı serin yüzeye dayadığımda, yüzümde bir sırtış belirdi. Bir yıl önce, bir kadının dikkatini çekmek için süper kahraman kostümüyle ortalıkta dolaşmak saçma gelirdi. Ama Lucy için, o baş döndürücü anıları, onun erişemeyeceği bir yerde yeniden yaşama şansı için, siktiğimin stormtrooper'ları arasında bir çizgi roman kongresi cosplay'cisi oldum.

Lucy ve ben daha önce cosplay yapmıştık, hatta gittiğimiz son çizgi roman fuarından sonra, o kostümlerle dairemin her yerinde sevişmiştik. Keşke Lucy hatırlayabilseydi, bunlar tekrar hatırlamayı özlediğim anılar.

Dudaklarının tadı, elli tur klora rağmen dudaklarımda kalıyor.

Bu benim kötü bir hareketim miydi?

Orada olacağını biliyordum. Bu apaçık bir ihtimal değildi, inkâr edilemez bir kesinlikti. Rutinlerini, alışkanlıklarını, hobilerini biliyorum... Lucy'yi tanıyorum. Hatta onu nerede bulacağımı bile biliyordum.

Ve içimden onun beni aradığını biliyordum.

Şimdi, muhtemelen onu bir çıkmaza soktum. Ona zarar verdiğimi itiraf ettiğimde yüzü mahvolmuş gibiydi. Ve bu beni yine mahvetti. Yalan söyleyemedim. Şimdi ise tehlikeli bir ip cambazlığı yapıyorum çünkü Lucy, maskeli adamın yüzü olmayan kimliğini benimkiyle ilişkilendirirse, telafi etme, ona dönüştüğüm adamı gösterme fırsatım olmadan... işte o zaman oyun biter.

Korkutucu düşünceleri üzerimden atarak ayağa kalktım, göğsümden aşağı sular akarken kendimi kurulamak için bir havlu aldım.

Cam pencereye sert bir vuruş sesi duyuluyor.

Kahretsin. İstemsizce yüz ifadem buruştu. Birkaç kat aşağıdaki manken Lisa. Geçmişteki pervasızlığımın yaşayan, nefes alan bir örneği. Lucy ile seviştiğim o korkunç gece oradaydı.

Camın arkasından dudakları bir gülümsemeye kıvrılarak beni çağırıyor.

Üzerinde minik bir elbise var, kıvrımlarını doğru yerlerde vurguluyor.

"Merhaba JP," diye mırıldandı, havuzun cam kapısı yumuşak bir hışırtıyla açıldı. Bakışları aşağı kaydı, çıplak göğsümü süzdü ve sonra benimkine kilitlendi. "Demek saklandığın yer burasıydı? O sıçrayışlarla neredeyse kalp krizi geçiriyordun."

"Dikkatli ol," diye alçak sesle uyarıyorum, bakışlarım havuz kenarında tehlikeli bir şekilde sallanan stiletolara kayıyor. Akli başında kim topuklu ayakkabıyla havuz fayanslarını dener ki?

"Cumartesi gecesi burada tek başına ne yapıyorsun?"
Yüzünde kocaman bir gülümseme var, sesi ima dolu.

Burada mayoyla dururken bir açıklamaya gerek var mı?

"Sessiz bir gecenin tadını çıkarmak için bir nedene mi ihtiyacım var?" diye karşılık veriyorum, havluyu belime dolarken sözlerim sinirli bir tonla. Bu gece hiçbir dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım yok. Bir daha asla.

Gözleri eğlenceli ve bir parça da şüphe dolu bir şekilde gülüyor.

"Sen mi? Sessiz bir gece mi? İşte bu yeni bir şey," diye takıldı.

Bana doğru bir adım atıyor, kaygan fayanslara takılıp düşmesinden korkarak kolunu tutuyorum.

"Daha sonra biraz arkadaşlığa ne dersin?" diye sordu, gözleri bir kez daha göğsümde gezinirken. "On bir civarında dönerim."

Geçmişin baştan çıkarıcı cazibesine direnmek hiç de kolay değil, özellikle de dar kırmızı bir elbise giymişken ve cumartesi gecesi saat 22:00'de kapımı çalırken. İçimde, bu teklifi kabul etmekten başka bir şey istemeyen bir erkek hayaleti var.

Başımı sallıyorum, yüzümü ifadesiz tutuyorum. "İyiyim," diyorum, sesimde kararlı bir nezaket tonu var.

Gözlerinde kısa bir sinirlilik belirdi, ama gülümsemesi yeniden ortaya çıkınca hemen bastırıldı.

"Akşam için eğlenceniz hazır mı?"

İçimi çekerek onun varsayımına katılıyorum. "Doğru." Bariz bir yalan ama eğer onu gitmeye zorlayacaksa, öyle olsun.

Dudaklarını sımsıkı tebessümle bana baktı. "Gecenin tadını çıkar."

Düşmemesine dikkat ederek onu çıkışa doğru yönlendiriyorum, sonra kurulanıyorum, eşyalarımı alıyorum ve çatı katındaki daireme doğru gidiyorum.

Bir bira açarken, sıvı boğazımdan aşağı kayarken, gözlerim köşede alaycı bir şekilde duran teleskopa kaydı. O

şeyi en son ne zaman kullanmıştım ki? Haftalar önce, Lucy gitmeden önce mi?

İç çekerek gidip objektiften baktım ve şehrin karşısındaki Washington Heights'ı görene kadar ayarladım. Evde mi yoksa arkadaşlarıyla mı dışarıda? Beni hiç tanıştırmak istemediği arkadaşları, çünkü çıktığımızı itiraf etmekten çok korkuyor veya utanıyordu. Seksle başlamış olabilir ama çok daha fazlasına dönüştü ve bu onu korkuttu.

Birlikteyken, tam burada, bu dairede, birbirimizin arkadaşlığından keyif alırdık. Ben de ona yemek pişirme becerilerimde ne kadar ilerlediğimi göstermek için yeni bir yemek deniyordum. Şimdi asıl odak noktam vücuduma iyi bakmak, kendimi içten dışa yeniden inşa etme yolum.

Yüzmek ve yemek pişirmek gibi küçük şeylerin değerini bilmek beni gerçekten mutlu ediyor.

Bu notu almam yaklaşık kırk yılını aldı.

Yumuşak kanepeye gömülüp dizüstü bilgisayarımı açtım ve Quinn & Wolfe markası altındaki ilk sağlıklı yaşam merkezi için planlarıma dalmaya hazırdım.

Avukatımdan "Acil" ibareli bir e-posta bekliyor. Sinirli bir iç çektim. Gelen kutumda bu kelimeyi görmekten nefret ediyorum.

Mesajı tarıyorum. Bu, magazin dergilerinin altın çağını yaşadığı, benimle ilgili dolaşan videonun bir güncellemesi. "Gizliliğin ihlali ve iftira nedeniyle durdurulun ve vazgeçin. Geri çekiliyorlar," yazıyor.

Derin bir nefes veriyorum, omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. Mesele sadece Lucy'nin gözündeki itibarımı korumak değil. Kapalı kapılar ardında müsrif bir hayat yaşıyor olabilirim, ama yeğenlerimin bu iğrenç detayları bilmesine ihtiyacım yok. Beni bir tür rol model olarak görüyorlar ve onlar için bunu böyle sürdürmeliyim.

İnziva planlarının olduğu dosyayı açıp tıklıyorum.

Bunu başarabilir miyim? Quinn'ler haklı, sağlıklı yaşam merkezleri kanımda yok. Kumarhaneler gibi değil. Ama

avukatlarım hakkımdaki suçlayıcı görüntüleri ortadan kaldırdığı için artık mümkün gibi geliyor.

Reklam panosunda Quinn & Wolfe varsa, birinci sınıf olmalı, daha azı değil. Adımıza leke sürülmesine izin vermem.

Konuklar helikopterlerle alınıp, özel saunalar, masaj odaları ve sağlık barlarıyla donatılmış gösterişli villalara götürülecek. Çiftlikten sofraya restoranımızda, mineral havuzları, tenis kortları ve golf sahalarıyla dolu arazimizde Michelin yıldızlı şeflerimiz organik soslu tofu heykelleri ve buğday çimi shot'ları hazırlayacak...

Hatta at terapisi fikrini bile ortaya atıyorum. Görünüşe göre atlarla vakit geçirmek duygusal gelişimi destekliyormuş. Eğer durum buysa, koca bir hara çiftliğine ihtiyacım var.

Benim hedefim geniş bir arazi parçası—New York sınırlarının ötesinde. Lucy'nin hayalleri ve benimkiler bir araya gelebilseydi, annesinin yanında, arkadaşlarının yanında olurdu. Şehir hayatından bir kesit, biraz kırsal alan - mükemmel bir kokteyl. Elbette, beni Arizona'daki Maggie ve çocuklardan daha da uzaklaştırırdı, ama neyse, o yolculuğu yapacak özel bir jetim var. Ayrıca, Vegas'ta onu kaç kez ziyaret edemeyecek kadar meşgul olduğum için başından savdım?

Belki de çok uzak olmayan bir gelecekte Lucy ve benim de kendi çocuklarımız olurdu, Maggie'nin çocuklarının kuzenleri.

Lanet olası bir tsunami gibi, çizgi roman fuarındaki anısı üzerime yıkılıyor. O daracık kostümle bana yaslanmış bedeninin görüntüsü zihnimi dolduruyor, o güzel mavi gözleriyle bana bakıyor. Onlar sıradan gözler değil, lanet olası ruhum için sakinleştiriciler, stresi eritiyorlar.

Havuzun elli nefes kesici turunda görebildiğim tek görüntü buydu. Parıldayan yıldızlarla bezeli o daracık kozmik mavi mayoyla, diz üstü güneş parıltılı çizmelerle ve o

büyüleyici mavi gözlerle. Bu gece havuzda kendi kişisel rekorumu kırmış olabilirim.

Cehennem kadar seksi görünüyordu. Yüzü deli bir galaktik savaşçı gibi mavi rujla bulaşmış olsa bile, bin dolarlık tasarımcı elbisesiyle Lisa'dan çok daha çekiciydi.

Onun bana sürtünmesini ve sanki dünyada başka hiçbir şey umurunda değilmiş gibi beni öpmesini düşününce, horozum zonkluyor.

Beş muhteşem dakika boyunca geçmişimizi unuttum. Kayıp anılarını unuttum. Hayatımın kaosunu, Vegas'ın kaosunu unuttum. Beş dakika boyunca tek uyuşturucum oydu.

En büyük fantezisinin bu olduğunu biliyorum. Onu kontrol altına alan uzun boylu, gizemli süper kahraman. Bunu düşünerek mastürbasyon yaptığını biliyorum. Belki de şu anda bile. Tanrım, umarım öyledir. Zırhlı iri adamın onu bir yere sürükleyip elbisesini çıkardığını hayal ederken klitorisile oynuyor.

Onu çıplak, minik yumuşak amıyla ıslak ve bana yalvarırken görmek istiyorum. Onun, büyük, zonklayan penisimi ve onu daha önce hiçbir erkeğin beceremediği gibi becerebildiğimi hayal ederken kendini tatmin etmesini görmek istiyorum.

Onu o kostümle becermek istiyorum. Tekrar tekrar. Giydiği her kostümle becermek istiyorum. Onu dört ayak üzerinde, o seksi kıkına sertçe vururken beni becermem için yalvarırken görmek istiyorum.

Şortumu indirip ağrıyan penisimi serbest bırakıyorum. Şu anda onun üzerinde oturması için neler vermezdim. Kendimi tüm gücümle içine girerken hayal ederken, neredeyse penisimin etrafındaki sıkılığını hissedebiliyorum.

Penisimi yumruklarken inledim. Bu kadın için çok sertleştim. Kalın damarlarım, kanın acil bir ihtiyaçla pompalandığı shaftımın gergin derisinin altından dışarı fırladı.

Penisimi ona doğru sürterken, etrafımdaki sıkı duvarların kasıldığını hissetmek istiyorum. Onu sınırlarına kadar

zorlarken boğazından gelen iniltileri duymak istiyorum. Adımı tekrar tekrar haykırmasını duymak istiyorum.

Onu sert ve sert bir şekilde becermek istiyorum. Kim olduğunu ve nerede olduğunu hatırlamayacak hale gelene kadar becermek istiyorum. Sadece beni hatırlayacak hale gelene kadar becermek istiyorum.

Ta ki ne olursa olsun, onun asla unutamayacağı bir an olduğundan emin olana kadar, amnezinin umurunda bile değil.

Penisimden fışkıran sıcak spermin çıplak karnıma çarpması ve karnımdaki kıllar boyunca sıcak ve yapışkan bir iz bırakmasıyla inliyorum.

Şortumu yukarı çekiyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bu sabah Vegas'a geri döndüm. Şehrin takvimindeki en büyük etkinlik olan yıllık ağır sıklet şampiyonluk dövüş hafta sonu için geri döndüm ve orada bulunmanın akıllıca olduğunu düşünüyorum.

Örneğin, geçen yıl testosteronla beslenen kaos dalgaları, küçük bir kolluk kuvvetleri ordusunun müdahalesini gerektirdi. Erkeklere birkaç günlüğüne Günah Şehri'nde rahat durmaları için bir bahane verin, aniden Vahşi Batı'ya dönerler.

Lucy'nin yaşadığı New York'tan ayrılmak kolay olmadı. Ama itiraf etmeliyim ki, memleketime geri dönmek, yalnızca Vegas'ta var olan o elektrik enerjisine dalmak güzel hissettiriyor. Kendime ne kadar uzaklaşmam gerektiğini söylesem de, bir yanım burayı her zaman sevecek.

Kumarhanenin kalbine, benim kumarhaneme doğru yürüyorum; neon ışıklar takımyıldızlar gibi parlıyor. Mekanın uğultusu, şehrin nabzına uygun kalp atışları, kahkahalar,

kadeh tokuşturmaları, tatlı bir heyecan uğultusu ve yayın süresi için yarışan yüzlerce sohbetin gürültüsüyle dolu.

Kumarhane salonu beni seslerin senfonisiyle karşılıyor: ödeme yapan slot makinelerinin sürekli çınlaması, rulet masalarından gelen tezahüratlar ve homurtular, blackjack masalarındaki kartların sesi ve fişlerin istiflenip ayrılmasının çıkardığı tıkırtılar.

Burası tamamen para ve oksijenle ilgili bir yer. Quinn'lerle birlikte insanların mutlu olacağına inandığımız iki şey var.

Kelimenin tam anlamıyla, her yerde peçete gibi duran faturalar var ve havalandırmalardan oksijen pompalanıyor, bu da herkesin olması gerekenden daha canlı hissetmesine neden oluyor.

Yöneticim kalabalığın arasından bana doğru ilerliyor.

"İyi akşamlar JP," diye selamladı beni, bir tomar kağıt uzatarak. "Zaten 1,5 milyon dolarlık oyun gelirimiz var."

"Fena değil," diyorum, dudaklarım memnuniyetle kıvrılırken. Saat daha 21:00, bu rakamların artmaya devam etmesi için geceye daha çok var.

"Yaya trafiği nasıl?" diye soruyorum.

"şimdiye kadar 5.000'den fazla kişi geldi," diye yanıtlıyor. Mekan tıklım tıklım, tam da görmek istediğim gibi.

"Bilmem gereken büyük kazananlar var mı?" diye sordum, kol düğmelerimi düzeltip umut dolu yüzlerin oluşturduğu denize bakarken.

"Sadece bir tane. Yerel bir adam, slot makinelerinde 75.000 dolarlık büyük ikramiyeyi vurdu. Kontrolümüz altında."

"Aferin."

Kumarhanenin zemininden geçerken, kafalar bana doğru dönüyor, baş sallamalar ve göz kırpmalar yapıyor. Tanıdık "İyi akşamlar JP" mırıltısı ve saygılı "Sizi görmek güzel efendim" sesi, peşimden gelen bir koro oluşturuyor. Egomu okşuyor ve evet, inkar etmeyeceğim, iyi hissettiriyor.

Buradan her geçtiğimde, böyle bir yere ilk adım attığım zamanı düşünüyorum.

Yirmi bir yaşında, bekarlığa veda partisinde çimenler kadar yemyeşildim ve bir içki turuna yetecek kadar param bile yoktu. İlk bahsimi oynadığımı, kalbimin göğsümde nasıl çarptığını, adrenalinin baş döndürücü yükselişini hatırlıyorum.

O zaman onu gördüm, tam bir oyuncuydu, purosunu tütürüyordu, sanki puro onunmuş gibi, her iki kolunda birer manken, fiş yığınları o kadar yüksekti ki yüzünü kapatıyordu. İşte o yenilmezlik hissini, dünyaya hükmetme hissini özlemiştim.

Beni hâlâ içine çeken, bu yüzden tam ortasında olmam gereken şey bu. Bu heyecana paha biçilemez.

Vegas'ın sahibi olduğumu sanıyordum. Vegas'ın kralı olduğumu sanıyordum.

Gecelerce eğlenerek, sadece "işimi yapıyorum" yanılgısına kapıldım.

Şehrin her titreşen, ışıldayan ışığı benim kontrolüm altındaydı.

Kumarhaneler, şov kızlarıyla aptalları gelip zor kazandıkları paralarını bir hayal uğruna harcamaya çağırıyordu; onlar benimdi. Onları ben yönetiyordum, oranlarını ben belirliyordum, o lanet olası zenginliklerinin tadını çıkarıyordum.

Masalardaki aptallar mı? Onlar da benim cebimi dolduruyordu. Yüksek bahisli oyuncular, gözleri yıldızlarda turistler, şeker babalarının parasını harcayan saf oyun tavşanları, hepsi benim melodimle dans ediyordu.

Sonra müzik idolleri vardı. Pop yıldızları ve rock efsaneleri tiyatrolarımızda yer kapmak için yarışırken, kitleler onları dinlemek için şehre akın ediyordu.

Ama acı gerçek şu ki, Vegas bana sahip. Ve zamanı geldiğinde, çekip gidecek kadar güçlü olmayı umuyorum.

ON DOKUZ

Lucy

Daredevil'la öpüşmemizden bu yana son birkaç gündür tuhaf bir hormon balonunun içinde yüzüyorum; uyarılma ve heyecan, korku ve dehşetle karışmış. Beynim sanki kulaklarımdan akacakmış gibi. Şimdi, Daredevil'la tanıştım, bana cevaplardan çok sorular bıraktı.

Salı günü ve günler geçtikçe akıl sağlığımı sorgulamaya başladım. Bu oldu mu yoksa Roxy seks bebeği gibi gerçek boyutlu bir Daredevil bebeğiyle dudak dudağa mı tutuştum?

Kızlar gözyaşları içinde geri döndüğümde çok korktular. Eritre restoranında ağzıma sotelenmiş et gelince kendime geldim.

O zamandan beri sersemlemiş durumdayım. Lucy diyarı. Ziyaretçiye izin verilmiyor, Matty o aptal şapkayı bana ne kadar fırlatırsa fırlatsın, Taylor parmaklarını yüzüme ne kadar sert şaklatırsa şaklatsın, Dwayne bana bir tür deneymişim gibi ne kadar yoğun bir şekilde baksa da, annem ne kadar sinir bozucu mesajlar gönderse de, Spider reçel tenceremden ne kadar sık yese de.

Wolfe'un son birkaç gündür ofiste görünür bir şekilde yokluğu dikkat çekiyor. Söylentiye göre Vegas'a gitmiş.

Huzursuz bir şekilde komodinindeki çekmeceye uzanıp Daredevil'ın fotoğrafını çıkardım. Gülümseyen gözlerimi fotoğrafa diktim. Bana nasıl zarar verdi? Hiç öğrenebilecek miyim? Beni aldattı mı, beni sahte bir numaraya mı sürükledi? Kongreden sonra konuşmayı kafamda milyonlarca kez tekrarladım. Hafızamı kaybettiğimi söylediğimde tepki bile vermediğini sonradan fark ettim. Yani ya bu onun için tuhaf bir şekilde önemli bir şey değildi ya da zaten biliyordu.

Ve peşimden gelmedi.

Fotoğrafları çekmeceye geri atıyorum. Belki de gerçeği asla öğrenemeyeceğim. Belki de fotoğrafla birlikte bırakmak en iyisidir.

Ön kapı gürültüyle kapanıyor. Harika. Saat gece 1 ve Örümcek evde ve anladığım kadarıyla, yanına çektiği zavallı bir kadınla birlikte. Burası onun evi, bu yüzden misafir getirmesini yasaklayamam.

Yorganımı homurdanarak üstümden atıyorum; artık uyuma ümidi yok.

Duvarın diğer tarafından bir gümlleme sesi, ardından boğuk bir çarpma sesi ve küfürler geliyor. Örümceğin odası.

İçimi bir korku dalgası kapladı. Lucy diyarı sandığım kadar aşılmaz değilmiş gibi görünüyor.

"Arkanı dön," diye emrediyor Örümcek, zavallı kadına duvarın arkasından.

Aman Tanrım. Gürültü önleyici kulaklığımı oturma odasında unutmuşum.

Daha fazla ayak sürüme ve homurdanma.

"Hadi bakalım bebeğim."

Cidden bunu mu duydum? Hafıza kaybından daha fazlası için terapiye ihtiyacım olacak.

Deriye vurulan tokat sesi beni doğrultuyor.

"İşte bu. Sen pis küçük bir kovboysun."

Duvardan bir şaplak sesi daha yankılanıyor ve yüzümü yastığıma gömüyorum. Uzun zamandır seks tokatlaması duymamıştım ve şimdi bunu başka birinin teninde mi duyacağım?

Uzun, alçak inlemelerin ardından gelen tiz kadın çığlıkları, şu anda orada ne yaptıklarını kristal kadar net bir şekilde ortaya koyuyor.

"Yeehaw, bebeğim!"

Başlık duvara çarpıyor, tempo artıyor ve doğal olmayan homurtular duyuluyor. Sanki bir eşeğin seks yapması gibi. Homurtular bir anlığına dinliyor, sonra beni irkilten yüksek bir inilti çıkarıyor.

Bu seks sesleri beni Tibetli rahiplerin cinsel perhizine katılmaya yöneltiyor.

Belki de bilinçaltım beni bundan korumaya çalışıyordu: Örümcek'in hoedown'ları.

Kulaklarım. Zavallı kulak zarlarım bu ihlalden sonra bir daha asla temiz olmayacak.

Tamam, bu bardağı taşıran son damla. Oraya gidip Örümcek'e biraz akıl vermeliyim ama ben çok korkak biriyim.

Gözümün ucuyla JP'nin bana günler önce verdiği anahtarı görüyorum. Şimdi beni çağırıyor sanki, bir kaçış.

Bir saat sonra kendimi Manhattan'ın en gösterişli gökdeleninin lobisinde, aceleyle toplanmış bir spor çantayla buldum.

JP geçen hafta e-postayla bana e-posta gönderdiğinde, bahsettiği gökdelenin bu olduğundan emin değildim. Manhattan'ın üzerinde yükselen doksan katlı çelik ve camdan bir gökdelen. Milyarderler ve nüfuzlu kişiler için inşa edilen bu gökdelenin tek derdi, bir sonraki ziyaret edecekleri özel adaya karar vermek.

Ve ben, Central Park'ta yanlış yola sapmış, kaybolmuş bir sırt çantalı gezgin gibiyim.

Ama asansörlere doğru yürürken güvenlik görevlilerinin tamamı gözünü bile kırpmadı. Hatta biri bana kibirli bir sırıtış attı. Sütyensiz halimi gizlemek için paltoma sarındım. Serin gece havası meme uçlarımı asker selamı verdi. Spider bitirmeden önce bir taksiye atlayıp kaçtım. Şu anda kafamda bir sürü yeni alan var ve onu bunlarla doldurmama gerek yok.

Cam asansör yükseldikçe paniğim de artıyor.

Quinn & Wolfe'un şehrin dört bir yanına dağılmış mülkleri var ve taşınan çalışanlara geçici konaklama

sağlamalarıyla tanınıyorlar. Peki ya burada?

Bu nasıl bir saçmalık?

Sekseninci katta asansörden inerken yüreğim boğazıma düğümlendi. Bu bir hata; çiçek aranjmanlarının dairemden daha pahalı olduğu bir yere ait değilim.

Parlak mermerin üzerinde ilerlerken spor ayakkabılarımın, farelerin üzerine basılmışçasına utanç verici bir gıcirtısı var.

Derin bir nefes alıp ünite numarasına yaklaşıyorum ve anahtarla uğraşıyorum, hayatımdaki herhangi bir yerden daha fazla yersiz hissediyorum kendimi.

En sonunda kilit kırılıyor ve kapı açılıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, daireye baktığımda gözlerim neredeyse kafatasımdan fırlayacak gibi oluyor.

Bu New York parasının kokusu işte böyle. Şık, krem rengi iç mekanlar, konuşmak için megafona ihtiyaç duyacağınız kadar yüksek tavanlar ve yerinden çıkarsa ciddi hasara yol açabilecek Swarovski kristallerinden yapılmış gibi görünen bir avize.

"Lucy."

Derin bir nefes alıp vermem beni çılgılık attırıyor. Dönüp dururken, JP koridorun karşısındaki daireden ağır ağır çıkarken derin bir nefes alıyorum.

"Sen... burada mı yaşıyorsun?" diye kekeliyorum, onu izlerken.

Sik beni. Yanlara doğru.

Kafamda onu 7/24 takım elbise içinde, bir tür CEO cyborg gibi canlandırıyordum. Muhtemelen takım elbiseleriyle yıkanıyordu. O lanet şeylerin içinde uyuyordu. Yatma vakti ve yaramazlık zamanı için özel takım pijamaları vardı.

Hayır.

Göğsü çıplak, seksi bronz kaslarının göz alıcı bir şekilde sergilendiği yer. Müstehcen.

Ve o eşofmanlar. O mükemmel V şeklindeki, skandal derecede düşük kesimli eşofmanlar, gözlerimi aşağı doğru

yalvarırcasına indiriyor, doğaçlama bir göz sikme yapmamı istiyor.

O eşofmanların içinde kocaman bir paketin saklı olduğu apaçık ortada.

Allah'ım bana güç ver.

Bunu görmeden edemiyorum. Bu görüntü beynime kazındı, sonsuza dek, amin.

"Evet, burası benim yerim. Neler oluyor?" Bana doğru yaklaştı, tepeden bana doğru yükselirken gözleri yüzümü endişeyle taradı ve tüylerimi diken diken eden başka bir şey daha oldu.

Koridor etrafımızda daralıyor ve bakışları altında bedenim kaskatı kesiliyor.

"Lucy? İyi misin? Bu saatte neden buradasın?"

Kendimi toparlamaya çalışarak boğazımı temizliyorum.

"İyiyim," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum, dikkat dağıtacak kadar fit vücuduna bakmamaya çalışarak. "Uyuyamadım. Ev arkadaşım çok can sıkıcı, bu yüzden teklifini kabul edip buraya gelmeyi düşündüm. Gerçekten çok üzgünüm, seni uyandırdığıma inanamıyorum. Bu binada yaşadığını bilmiyordum. Ben olsam..."

"Hey." Çenemi parmağıyla kaldırıp gözlerimi onunkilerle buluşturdu. Yemin ederim koridordaki tüm hava doğrudan emildi. "Endişelenme. Beni uyandırmadın. Ben de uyuyamadım." Duraksadı, yakışıklı yüz hatlarında okunaksız bir ifade belirdi. "Ve inan bana, uykusuz gecelerin işkencesini anlıyorum. Benim de aklımda çok şey var."

Bu ani savunmasızlık gösterisi, dilimin filtresizce hareket etmesine neden oluyor. "Demek sürekli surat asmanın sırrı buymuş," diye patladım ve hemen elimle ağzımı kapattım. "Aman Tanrım, demek istediğim... Uykusuzluk. Suçu ona at!"

Şaşkınlıkla, koridorda derin ve zengin bir kahkaha yankılandı. Ve aman Tanrım, kulağa ne kadar da hoş geliyor. Beni saran ve tenimi karıncalandıran seksi bir gürleme.

Yumurtalıklarım teslimiyetin küçük beyaz bayraklarını sallıyor.

"Bu da bir parçası. İşin daha fazlası var."

JP Wolfe'un geceleri uykusunu kaçırın şeyin ne olduğunu sormak istiyorum ama cesaret edemiyorum.

Elini kapı pervazına dayayıp üzerime dikildi, sert kasları ve çıplak teniyle. Şimdi aniden çıplak meme uçlarına tehlikeli bir mesafedeyim.

Her kadın o düşük belli eşofmanların altında ne olduğunu görmek ister. Muhtemelen Amerika'daki her kadın.

Hadi Lucy, gözlerin yukarı.

Gözleri şehvet ve tehlikeli bir şeyle parlıyor. Dudakları küstahça bir sırıtışla kıvrılıyor. Piç kurusu, üzerimde nasıl bir etki bıraktığını çok iyi biliyor. "Açıkça huysuzluğumu fark eden ilk kişi sen değilsin."

"Nedense pek çok çalışanın bunu yüzünüze söylediğinden şüpheliyim," diye mırıldandım.

"Hayır." Koyu gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Sadece... bana yakın olanlar."

Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Oops.

Bakışlarımı hemen o muhteşem sandıktan kaçırdım.

"Senin Vegas'ta olduğunu sanıyordum."

"Öyleydin. Yirmi dört saat kadar. Yapmam gereken bazı şeyler vardı. Şimdi geri döndüm."

İşte sensin.

"Burası," diye kekeledim, nefesim kesilerek. "Gerçekten çalışanlar için mi?"

Bana sırtıttı. "Öyle bir şey işte. İstedğin kadar senin olsun."

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. "Karşıdaki komşum olacağından bahsetmemiştin."

Yaklaşıyor, koyu gözleri beni aç kalmış ve tek besin kaynağım olan bir adam gibi yiyip bitiriyor. Sesi bir oktav alçalıyor. "Bilseydin yine de gelir miydin?"

Aramızdaki hava çıtırdıyor. Kendimi onun kollarına atma isteği duyuyorum.

Dudaklarında yavaş ve tehlikeli bir gülümseme belirirken diğer elini başımın yanına koyup beni kafese

kapattı. Yakınlığının verdiği coşku, kolonyasının baş döndürücü kokusuyla birleşince duyularım daha da hızlandı.

"Evet," diye fısıldadım ve sonunda çantamı ölümcül bir şekilde kavramayı bıraktım.

"Güzel." Sesi kısık.

İkinci kez nefesimi tutuyorum, beni öpeceğini düşünüyorum.

Bunun yerine, "İhtiyacınız olan her şey dairede mevcut: temiz havlular, tuvalet malzemeleri, her şey. Buraya hiçbir şey taşımayın." diyor.

Bu gerçekten çok tatlı. "Bu çok fazla. Umarım sadece bir geceliktir. Yarın oda arkadaşıyla bir barış anlaşması müzakere edeceğim."

"Gerek yok."

Daha fazlasını söyleyecekken çenesi aniden kilitlendi, bakışlarının sıcaklığı göğsümü kemirdi.

Aman siktir.

Montumun açık durduğunu ve meme uçlarımın tişörtümden gururla sergilendiğini unutmuşum. Dikkat çekmek için yalvarıyorum.

Gözleri onlara odaklandı, uyarılmayla sertleşti ve asi meme uçlarım açıkça bana meydan okuyarak bir selam çaktı.

Kahretsin.

İşte tam da böyle bir his, serseri bir yarının erkek versiyonu.

Sinsice paltomu çekiyorum, boğazının garip bir şekilde dans etmesine neden oluyor ve ardından yüzüme dönüyor.

Wolfe aslında telaşlı mı? *Ben?* Bu düşünce beni olması gerekenden daha çok mutlu ediyor.

"Burada istediğin kadar kal, istersen kalıcı olarak taşın."

Ya da en azından meme uçlarınız sakinleşene kadar, onun sahte sesi kafamın içinde homurdanıyor.

Ciddi mi? Ben burada mı yaşıyorum? Hemen yanında mı?

"Bu... şey... yani... vay canına, yani... inanılmaz cömert ama, şey..." diye kekeleyorum, beceriksiz bir aptal gibi kendi kelimelerimi tekrarlıyorum. "Yapmamalıyım... yani... kesinlikle yapamam..."

Panik halindeki ifademi fark edip, ürkmüş bir kediyle uğraşıyormuş gibi kapıdan geri çekildi. "Endişelenme. Şimdi karar vermene gerek yok. Ama teklif geçerli, ne zaman hazır olursan."

"Bu," midem bulanıyor, Wolfe'a bu kadar yakın olma fikri bana çok fazla geliyor, "inanılmaz derecede cömertsin."

Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle kendi kapısına doğru çekiliyor. Sanki elini uzattığında bile bir kol boyu uzakta tutulmaya alışmış gibi. "İster inanın ister inanmayın, nazik bir yanımdır. Bazen belli olmuyor."

"Bunu görmeye başlıyorum," diye fısıldıyorum.

Bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki, gözleri gözlerime kilitlenmiş, kıvrınmama neden oluyor. Ne için baktığına dair en ufak bir fikrim yok.

"İyi geceler JP," diyorum, sesim normalden biraz daha yüksek. Lanet olsun sinirlere.

Tam kapıyı kapatacağım sırada konuşuyor.

"Bekle," diye homurdandı, sesi derin ve boğuktu, hareketimi durdurdu. "İkimiz de uykudan uyandığımıza göre, içeri gelmek ister misin?"

Neredeyse boğuluyorum.

"Saat sabahın üçü," diye fısıldıyorum.

"Saat okuyabiliyorum," diye mırıldandı, sesi düzensiz nabzımı pek de rahatlatmayan boğuk bir tona büründü. "Ama soruma cevap vermedin. İçeri girmek ister misin?"

Yutkundum, gözlerim çıplak göğsüne kaydı, sonra tekrar yoğun bakışlarına. Aman Tanrım, o seks şaplağı sesleri inanılmaz olmalı.

Kesinlikle evet.

Acil servisleri arayın; tehlikeli seviyede korna sesiyle saldırıya uğruyorum. Oksijen gönderin. Ya da vibratör. Belki ikisi de.

Kesinlikle evet. Tüm Daredevil fantezilerimi yaşayabilirim.

Cevabımı beklerken boğaz kasları kasılıyor.

Derin nefesler alın. Temel dürtülerinizin üzerine çıkın. Saf, sakinleştirici düşünceler düşünün. Soğuk duşlar. Rahibeler. Ülserler. Siğiller. Tuvaletteki örümcek.

"Hayır," diye fısıldıyorum, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Başka bir şey söylemeden daireye daldım. Kalbim iyi bir gece uykusundan daha öte bir şeye karşı doymak bilmez bir ihtiyaçla çarpıyordu ve kafam Büyük Kötü Kurt hakkında ne hissettiğim konusunda tamamen ve tümüyle karıştı.

Japon

"Kendini toparla," diye homurdandım, kafese kapatılmış bir canavar gibi mutfakta dolaşırken. O kadar gerginim ki, antrede asılı beş milyon dolarlık Pierre-Auguste Renoir'ı yumruklayabilirim.

Bu kadar sinirlenmem nadirdir. Kız kardeşim beni şimdi görseydi, bunu asla unutmama izin vermezdi.

Pazartesi, hackathon'un ilk günü. Geçen haftaki karşılaşmamızdan beri Lucy'den uzak duruyorum, ama mesafeli durmak kolay olmadı. Geçen gece fazla ileri gittim, şimdi anlıyorum. Onu daireme davet etmemeliydim. Gözlerindeki endişeyi gördüğüm anda pişman oldum. İlk tanıştığımız zamanlarda, onun üzerinde de aynı etkiyi bırakmıştım.

Ama kendimi tutamadım. Ona yakın olmalıydım, ellerimi ona değdirmeyeli, onu kendime yakın hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Şimdi bana kalan tek şey onu sapık bir röntgenci gibi izlemek. Onu ekibiyle birlikte izlemek, çalışmasını izlemek, şeytanlarıyla boğuşmasını izlemek ve benim müdahalemin onun acısını daha da artırıp artırmadığını merak etmek.

Sonra eve gidiyorum, çok fazla viski içiyorum, zavallı ağrıyan penisimi yumruğuma dolduruyorum ve onunmuş gibi davranıyorum.

Ama bu, Lucy'yi tekrar kazanma şansım. Quinn ve Wolfe'un BT departmanını da bu yolculuğa davet etmek zorunda kalmam gerçekten üzücü.

Cep telefonuma takılıp kaldım, gözlerim Ayı Dağı'na tırmanan o minik noktaya dikilmiş. Nakliye araçları, artık çok yakın.

Lucy burayı çok sevdi. Tavandan tabana uzanan sonsuz pencereler, Bear Mountain Eyalet Parkı ve aşağıdaki Hudson Nehri'nin muhteşem manzaralarını sunuyordu. Vadi uyanırken Dunderberg Dağı'nın üzerinden gün doğumunu izlemeyi, gün batımının odayı nasıl renk cümbüşüyle aydınlattığını çok seviyordu.

Sevildi. Geçmiş zaman.

Nereye dönsem bizi hatırlatan şeyler görüyorum; birlikte yemek pişirmek, salonda akşam yemeği yemek, kanepede televizyon izlemek gibi sıradan şeyler. Beni bir süper kahraman kostümü giydirip evin içinde kıkırdayan vücudunun peşinden koşturduğunda, beni yakaladığını anlamıştım.

Ve bu konaktaki her düz yüzeyin kutsal vaftizini unutmayalım. Kanepeler. Yataklar. Mutfak masası. Havuz terası.

Elimden alındığında ne kadar önemsiz saydığımı fark etmemi sağlıyor.

Malikanenin elektronik kapıları gıcırdayarak açılıyor ve mermer tezgahı öyle sıkı tutuyorum ki kollarımdaki her damarın dışarı fırladığını hissediyorum. Kendimi toparlamak için sessiz bir mantra gibi, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

BT ordusu minibüslerden inerken gevezelik sesleri ve neşeli kahkahalar daha da yükseliyor.

Konağın görkemli meşe kapılarını ardına kadar açıyorum ve gevezelik kesiliyor, herkes bana utangaç, tereddütlü bakışlar atıyor. Lucy'nin "merhaba"sının diğerlerinin arasına karıştığını görüyorum.

Onları içeri davet ediyorum. "Rahatınıza bakın," diyorum ve onları mutfağa yönlendiriyorum. "Özel şefimiz yakında dışarıda akşam yemeği hazırlayacak."

Huzurlu dağların kesintisiz panoramik manzarasını sunan cam duvarlı yaşam alanının ihtişamını izlerken, ağızları neredeyse yere geçecek.

"Bay Wolfe," diye mırıldandı Taylor, "burası muhteşem! Bu harika bir plan! Ekibin burada harika işler

başaracağından eminim."

Lucy'nin boş gözlerle odayı taradığını görüyorum. Kazadan haftalar sonra bile, onu hatırlamıyor olmak sinir bozucu.

Hadi, bana bak. Bir bağlantı kur. Ve işte orada - gözlerimiz bir anlığına da olsa buluşuyor ve sanki göğsümüze adrenalin pompalanıyor.

Ama sonra hızla bakışlarını kaçırdı, boynunda bir kızarıklık belirdi, elleri yakasıyla oynamaya başladı.

"Vegas'takiyle aynı," diye ilan ediyorum ve içki dolabından birkaç şişe bira ve şarap alıyorum. "Buzdolabındaki her şeyi yiyip içebilirsiniz, ama tüm yemekleriniz sizin için hazırlanacak."

Salonda etrafa dağılan tezahürat sesleri odayı dolduruyor.

Sarışın sağ kolu Matty, içkilere doğru koşuyor. "Benim için sorun yok, patron."

Lucy, peşindeki geek veri adamıyla birlikte ilerliyor.

"Bir kadeh kırmızı şarap ister misin?" diye uzatıp en sevdiği şaraptan bir kadeh uzatıyorum; ama eminim ki bu ayrıntıyı hatırlamıyordur.

"Evet, lütfen," diye cıvıldadı, gülümsemesi midemi bulandırıyor. "Sadece yarım bardak."

Şarabını yudumlamasını, dudaklarının bardağın ağzını şefkatle sarmasını izlerken... tatlı Tanrı annesi.

Dwayne anı bozuyor. "İçmen gerektiğinden emin misin Lucy?"

Geri çekildi, sesi gergindi. "Bir yudum beni öldürmez, doktor öyle söyledi. Her hareketimi izlemeyi bırakabilir misin?"

Dwayne cevap veremedi Taylor araya girdi. "Peki Bay Wolfe, yarın sizinle birlikte olmaktan mutluluk duyacak mıyız? Görüşlerinizi duymak isteriz ama zaman ayıramazsanız da anlayışla karşılarız."

Bardan ayrılıp gruba katıldım ve Lucy'nin yanına yerleştim.

"Bana JP de. Ve evet." Kollarımız hafifçe birbirine değdi, aramızda bir elektriklenme oldu. "Buralarda olacağım. Haber vereceğim."

Bakışlarımı tekrar diğerlerine çeviriyorum. "Odalar ilk iki katta. En üst kattakinin paylaşılması gerekecek. Bundan rahatsız olan varsa, dağın aşağısındaki otelimde konaklama ayarlayabilirim."

Tıpkı benim Vegas'taki evimde olduğu gibi, ekip beş bin dolarlık ipek çarşaplarda uyuyacak, şeyhler için tasarlanmış derin küvetlerde yıkanacak ve işlerini birinci sınıf, uzaktan kumandalı, popo ısıtıcı Japon süper tuvaletlerinde yapacak.

Matty, Lucy'nin omzuna kolunu attığında, içimde bir kıskançlık dalgası esti. "Ev arkadaşı olacağız. Böylece Luce, ayağa kalkmamı sağlayabilir."

Onunla aynı odayı paylaşmaktan rahatsız olmuyor, hatta belki de memnun görünüyor. Onun yanında, sadece bir odadan fazlasını paylaşan ben olmalıyım.

"Bundan emin misin Lucy?" diye sordu Taylor kaşını kaldırarak. "Matty ile aynı odada kalmak cehennem gibi olacak."

Şakacı bir şekilde sırtıyor. "Hey, o bir genelevin üst katında, Örümcek adında bir oda arkadaşıyla yaşamaya alışkın. Ben ondan bir adım öndeyim."

"Evet, doğru." Taylor küçümseyerek ona baktı. "Neden o bölgede yaşamayı seçtiğini hiç anlayamadım. Ve sonuca bak - Brooklyn'i seçtiğim için rahatladım."

Lucy'nin çenesi kasılıyor, konuşmanın rahatsız edici olduğu belli. "Taşındığımda şirin bir fırındı, tamam mı? Bir genelev bölgesine dönüşeceğini nasıl tahmin edebilirdim ki? Ama insan yaşar, öğrenir. Matty ile idare ederim."

Gülümsemesi biraz fazla gergin, gözleri biraz fazla hüznü. Hareketlerinden anlayabiliyorum.

İşte bu kadar. O lanet olası daireyi, onun onayı olsun ya da olmasın, satın alacağım. O mücadele ederken kenarda durmayacağım.

Aylar önceki hararetli tartışmamız hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Beni hayatını kontrol etmekle suçluyor, her kelimesinde bir burukluk var.

Niyetim kontrolden ziyade endişeden kaynaklanıyordu. Ama belki de sert davranmıştım, koruyucu içgüdülerim baskıcı davranışlar olarak kendini göstermişti. Yoksa aramızdaki sürtüşmeyi artıran onun inatçı gururu muydu?

Son derece bağımsız, her zaman kendi yükünü taşımak isteyen biri. Bu, onda sevdiğim şeylerden biri ama aynı zamanda aramızda bir uçurum yaratan da bu.

"Acıman gereken benim," diye sırtarak araya girdi Matty. "Uykusunda Daredevil'dan yakınıp beni bütün gece uyutmayacak."

"Ne?" diye soruyor Taylor, kafası karışmış bir şekilde.

Lucy kızarak Matty'ye sert ve uyarıcı bir bakış attı. "Hiçbir şey!"

Göz göze gelince sırtımdan edemedim. Güzel, bırak da o buharlı anımızı düşünsün, maskenin ardındakinin ben olduğumu bilmese bile.

"Peki bu sefer Vegas'tan neden farklı bir mekana geçtiniz?" diye sordu bir geliştirici. Sanırım adı Tony.

"Çünkü bu hackathon," diye başladım, dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı kıvrılarak, "biraz farklı görünecek."

Toplu vücut dilleri sertleşiyor, sanki bir darbeye hazırlanıyorlarmış gibi.

"Genellikle çılgınlar gibi çalışıp daha çok eğleniyorsunuz ama ben tempoyu biraz değiştirmeyi öneriyorum." Kapıyı işaret ederek, "Beni takip edin," diyorum.

İkisi de hem şaşkın hem de korkmuş görünüyorlar.

Onları bahçeye götürüyorum, ayak seslerimiz çakıl taşlarına çarpıyor.

"Aman Tanrım," diyor Matty, sesi akşam havasında yankılanırken.

Onun tepkisi, geri kalanı için bir ipucu, etrafta yankılanan bir nefes alışlar ve mırıltılar senfonisi.

Ama ben sadece tek bir tepkiyle ilgileniyorum. Lucy'ye bakıyorum. Orada öylece duruyor, donakalmış, ağzı hafifçe açık. "Sanki... bir cennet gibi," diye söylemeyi başarıyor.

Kıkırdamadan duramıyorum. "Fikir bu."

Manzaranın tadını çıkarıyorlar. Kulübeler, patikalar, yemyeşil bitki örtüsü... Hepsi özenle tasarlanmış, huzurlu bir vaha. Yeşillikler arasında kıvrılan gizli patikalardan oluşan bir labirent, huzuru daha da artırıyor.

Ama asıl ilgiyi çeken sonsuzluk havuzu. Mükemmel bir şekilde ısıtılan havuz, ufukta kayboluyor ve dağ manzarasıyla kusursuz bir uyum sağlıyor.

Kendimi kandırmıyorum. Zen tasarım öğeleri ve birkaç çalının bir tür manevi uyanışa tekabül etmediğini gayet iyi biliyorum. Ama Lucy'nin bunu niyetlerimin bir işareti olarak görmesini umuyorum. Küçük de olsa gerçek değişiklikler yapmak istediğimin bir işareti.

Onun rahatlayıp enerji depolayabileceği bir alan yaratmak istiyorum. Belki de bana bakış açısının değişmeye başlayabileceği bir yer.

"Şafak vakti ve öğle vakti yoga ve meditasyon seansları olacak," diye devam ediyorum. "Saatlerce köle gibi çalışmanıza gerek yok. Zamanınızı yönetin; ilham geldiğinde üretken olun, gerektiğinde rahatlayın. Elinizdeki tüm olanaklardan yararlanın. İnanın bana, üretkenliğiniz zarar görmeyecek, hatta hafta sonuna doğru artabilir. En radikal fikirlerimden bazıları rahatlama anlarından çıktı. Bu, zor kazanılmış bir ders."

Asla dilini tutmayan Matty, Lucy'ye fısıldamak için eğiliyor. "Bu, son hackathon'lara hiç benzemiyor," diye mırıldanıyor, sözlerine inanmazlık sinmiş. "Beyin nakli geçirdiğine yemin edebilirim."

Ağzımın kenarlarında bir sırıtma belirdi.

Doğrusu, daha önceki hackathon'larım "çok çalış, çok eğlen" felsefesiyle özdeşleşmiş bir mekan olan Vegas'taki malikanemde gerçekleşmişti. Vegas'ta ise yorucu çalışmalarımın karşılığını, sınırsız kredi kartımla finanse

ettiğim, striptiz kulüplerinde düzenlediğim hedonistik gecelerle telafi ediyordum.

"Yarın, hemen işe koyuluyoruz," diye ilan ediyorum. "Diğer tüm kumarhaneleri, karanlık, arka sokaklardaki bir kumarhane kadar çekici kılacak çığır açıcı stratejiler istiyorum. Ama günün sadece yarısı kadar çalışacaksınız. Diğer yarısında burada dinlenmeyi tercih edebilirsiniz veya maceraperestler için, elimde küçük bir plan var."

Hepsinin birbirine tedirgin bakışları arasında şüpheleri açıkça görülüyor.

"Welch Gölü'nde kürek sörfü. Size temin ederim ki, suların üzerinde en yaratıcı fikirleriniz su yüzüne çıkacak."

Şaşkınlık içindeki sessizlikleri paha biçilmez bir tablodur.

Gözlerim Lucy'yi buldu. "Lucy," dedim sesim yumuşayarak, "katılmak zorunda değilsin ama son olaylar göz önüne alındığında, senin için etkili bir stres giderici olabileceğini gerçekten düşünüyorum."

Teklifimi düşünürken nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Sonra bana gülümseyerek başını sallıyor.

Jackpot. Tam da ihtiyacım olan şey bu. Rahatlamış, benimle vakit geçirmeye açık bir Lucy.

Lucy'nin mayoyla güneşin altında parıldayan görüntüsü heyecanımı artırıyor. Onun yanında sakinliğimi korumak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekecek.

YİRMİ BİR

Lucy

Matty, JP'nin orta yaş krizinde olduğunu söyledi. Sıradan erkekler genellikle bu hayat evresini klişe bir üstü açık arabayla (tercihen çok daha genç, neredeyse çıplak bir kadın ön koltukta) veya bisiklet tutkunu MAMIL'lere (Likralı Orta Yaşlı Erkekler) dönüştürerek atlatır. Ama bunlar sıradan insanlar.

Bir beslenme uzmanını gururla ağlatacak kadar lahana ve avokado içeren, son derece sağlıklı bir kahvaltının ardından ortak bir sonuca vardık. Sadece milyarlarca insanın satın alabileceği aşırılıklarla dolu bir hayatın tadını çıkaran JP, şimdi tam tersini arzuluyor gibi görünüyor. On yıllarca müstehcen bir lüks içinde yaşadıkdan sonra, sonunda sıradan olanı bir yenilik olarak arzulamaya başlıyorsunuz.

İşte kürek sörfü. Meditasyon, yoga ve sağlık dergilerinin kapaklarında sıkça görülen diğer tüm eğlenceler. Orta yaş kurtuluşunu kırmızı bir spor araba motorunun gürültüsünde bulamayacak çünkü muhtemelen on yıldır garajı bunlarla dolu. Belki de bu yeni bulduğu Zen'in onu ölümsüz yapacağını falan düşünüyor.

JP'nin Quinn & Wolfe markası altında sağlıklı yaşam merkezleri açma planlarından bana bahsettiğini Matty'e söyleyemedim.

İtiraf etmeliyim ki, rahatlamış hissediyorum. Matty'nin sağır edici horlamalarıyla geçen bir geceden sonra bile, bu sabah inanılmaz derecede Zen hissederek uyandım. Belki de yemyeşil yataktandı. Ya da Daredevil'in bitmek bilmeyen rüyalarından...

Bu sabah güzel çimenlikte yaptığımız beyin fırtınası seansı da çok keyifliydi. JP mesafeli durdu ve çalışmamıza

izin verdi. Ekip ile çalışmak gerçekten eğlenceliydi; herkes rahattı ve şakalaşıyordu.

Engabeli dağların arasından kıvrıla kıvrıla Welch Gölü'ne doğru yol alıyoruz ve içime alışılmadık bir sakinlik siniyor. Sanki asırlardır hissetmediğim bir his. Sanki dün doğmuşum gibi, başıboş ve şaşkın hissetmekten çok yorulduğ.

Minibüs gürültüyle ilerlerken, aklığın Daredevil'a kaymasına izin verdim. Müziği alarken, Matty hayal kurduğumdan habersizdi.

Onu aklığıdan çıkarmam gerek. Beni bir şekilde incittiğini itiraf etti. Ne kadar ciddiği? Aldattı mı? Birlikte miydik? Belki de Jessica Rabbit'le yakalamadan önce bir kongrede sadece bir öpücüktü. Ama artık önemi yok. Tekrar görüşür müyüz diye sordum ve sustu. Cevabımı aldım.

Ön tarafa hızlıca bir göz attığığda, JP'nin şoförle konuştuğunu görüyorum. Tişörtü kaslı vücudunu tam olması gereken yerlerden sarıyor. Yatmadan önce gece geç saatlerde onun hakkında biraz "araştırma" yaptım çünkü adamı hiç anlayamıyorum. 38 yaşında, bir kız kardeşi var ve işçi sınıfı bir aileden geliyor. Yirmili yaşlarında evlenmiş ama bu evlilik uzun sürmemiş gibi görünüyor. Gördüğüm kadarıyla, o zamandan beri Vegas'ta bekar hayatı yaşıyor.

şoförün söylediği bir şeye kıkırdarken eli kirli sakallı çenesinde gezindi. Bugün gerçekten iyi bir ruh halinde gibi görünüyor. Beni dik dik bakarken yakalamadan önce bakışlarımı kaçırdım. Haksız yere yakışıklı patronuma dik dik bakmak, felakete giden tek yönlü bir bilet.

Otobüstten indiğimizde etrafımızdaki manzara o kadar canlı ki, sanki nefes alıyormuş gibi hissediyoruz. Önümüzde uzanan Welch Gölü, dağların arasında uzanan, büyük ve ışıldayan bir su kütlesi, yukarıdaki sakin gökyüzünü yansıtıyor.

Mayolarımızı giydikten sonra vücudumdaki tüm kaslar kasılmış halde -kıçım kasılmış, karnım içeri çekilmiş, göğsüm öne doğru çıkmış halde- soyunma odasından ıkıyorum. Ayaklarımın altındaki çakıllar varlığını ilan ediyor.

Ekibin çoğu çoktan plaja çıktı, güneş kremi sürdü ve yola çıkmaya hazır. Dwayne bile kürek sörfüne hazır.

Ve işte orada, JP, göl kenarında rahatça uzanıyor, üzerinde sadece mayo şortu var. Hızlıca suya girdiğinin kanıtı - ıslak saçları geriye doğru taranmış, keskin hatlı gövdesindeki su damlaları - omurgamda istemsiz bir ürperti yaratıyor. Ve bu, sıcaklıktan kaynaklanmıyor.

Bakışları üzerime kilitleniyor ve vücudumda tembel bir tarama yapıyor. Karnımı o kadar içeri çekiyorum ki, dalağımın artık akciğer işlevi gördüğünden eminim.

Elinde can yeleğiyle yanıma doğru ağır ağır yürüyor. İçimden bir ses, heyecanımı meme uçlarım ele vermesin diye keşke ortaçağ zırhı giyseymdim diyor.

"Su ne kadar soğuk?" diye soruyorum, gözlerimin göğsüne kaymasını engellemeye çalışarak.

"Soğuk. Yalan söylemeyeceğim. Ama bir kez soğuk suda yüzdükten sonra, bir daha asla sıcak suda yüzmek istemeyeceksin."

"Bunu pek olası bulmuyorum."

Bana son derece samimi hissettiren tembel bir gülümsemeye baktı. "Heyecanlı mısın?"

"Evet, ama pek zarif değilim. Plaza merdivenlerinden yuvarlandım, hatırlıyor musun?"

"Burada düşersen iyileşirsin, hatta sanırım hepimiz bir noktada suya düşeceğiz. Ama yine de güvende olduğundan emin olmak için yanında olacağım." Sesi alçaldı. "Can yeleğini taşımana yardım edebilir miyim?"

"Elbette."

Kollarımı içinden geçirirken ceketini üzerime çekti. Eli karnıma değdi ve sıktı. O kadar yakın ki, üzerindeki gölün kokusunu alabiliyorum; taze su ve saf feromon olarak yeniden markalanması gereken bir kolonyanın baş döndürücü bir karışımı.

"İşte bu. Nasıl hissediyorsun?"

Eli can yeleğinin üzerinde biraz daha yukarı kayıyor ve göğsümün alt kısmına değiyor. Belki de istemedenden de olsa,

dokunuşu içimden doğrudan bir akım geçiriyor.

"Harika," diye hırıltılı bir şekilde söylüyorum, sesim ceketim kadar gergin.

"Hazır mısın?" Parmakları can yeleğimin kayışında oyalanıyor, dokunuşu tenimde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Hı hı."

"Güzel. İyi bir kürek sörfünün sırrını biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, ne oldu?"

Gözleri gözlerime kilitlendi. "Bu, güvenle ilgili. Bedenine, dengene, içgüdülerine güven." Sesi daha boğuk çıkıyor. "Tıpkı... başka birine güvenmek gibi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Bu, orta yaş krizinin etkisi olmalı. Kürek sörfünün, beklemediğim felsefi bir boyutu var gibi görünüyor.

Parıldayan mavi suya doğru ilerlerken güneş tepede. O günahkâr derecede düşük askılı siyah mayosunu yontulmuş kışına germiş JP'ye gizlice bakmadan edemiyorum. Daredevil'la olan o ateşli öpüşme ve şimdi de yarı çıplak ortalıkta dolaşan ateşli patronumla birlikte, kızgın bir köpekten daha gerginim. Çok yakında, biraz rahatlamak için en yakındaki erkek bacağına acınası bir şekilde sürtüneceğim.

Buz gibi göle girerken, su bacaklarımı sardığında nefesim kesiliyor. JP, güçlü bacaklarıyla suyu güvenle yararlanarak önümüzde bir yol açıyor. Biz de itaatkar ördek yavruları gibi onun peşinden sürükleniyoruz.

Su seviyesi uyluklarımıza ulaşana kadar, tahtaların üzerinde cesurca durabileceğimiz derinliğe ulaşana kadar ilerliyoruz. Bazılarımız doğuştan denge yeteneğine sahip olduğu için bunu kolaymış gibi gösteriyor. Tamamen acemi değilim ama şunu söyleyebilirim ki, *Sahil Güvenlik* Seçmeler. Birkaç titrek kalkıştan sonra, sonunda ayağa kalkmayı başardım, dizlerim hafifçe çömelmiş halde.

"Gözlerinizi ayaklarınıza değil, ufuklara dikin," diye tavsiyede bulunuyor JP. "Ayaklarınız ne yaptığını biliyor.

Onlara güvenin."

Matty, tahtasının üzerinde ve dört ayak üzerinde, JP'ye hoşnutsuz bir bakış atıyor. "Senin için söylemesi kolay," diye homurdanıyor, bir kez daha ayağa kalkmaya çalışıyor ama müthiş bir şekilde başarısız oluyor. Dizlerinin üzerinde, tahtasının kenarlarını ölümcül bir şekilde kavramış, konsantrasyonla dilini dışarı çıkarmış, tekrar ayağa kalkmaya alışıyor. Ve bir kez daha. Komik olan şu ki, güneşten kavrulmuş srf saçlarıyla, bunu başarabileceğini düşünürdünüz.

"Matty, tahtanın üzerinde durman gerekiyor, kaşıkla değil," diye laf atıyorum ve çetenin kakhaha atmasını sağlıyorum.

Yumruğumu bir meydan okuma olarak algılayıp bana doğru hamle yapıyor, tahtası ürkek bir midilli gibi altında titriyor.

Kendimi savunmak için kreğimi savuruyorum. "Dikkat et dostum! Geri ekil."

Performansının etkileyici finalinde Matty denize düşüyor ve gle atlaması sonucunda beni sırlsıklam eden küçük bir gelgit dalgası oluşuyor.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde tekrar yüzeye ıktı, "Mayolarım!" diye nefes nefese söyledi.

Sessizlik. Sonra bir yerden bir kakhaha sesi. Orman yangını gibi yayılıyor.

"Siktir et, buz banyosu!" diye bağırıyor Matty.

Hepimiz onun mayosunu almak için suya dalmaya çalışmasını ve sonra tekrar yukarı sıçramasını izlerken histerik bir şekilde gülüyoruz.

"Onlara ulaşabilirsin," diye kekeledim kıkırdayarak. "Su neredeyse ayakta durma yüksekliğinde."

"Burada leceğim. Ahhh."

"Sakin ol," diye yatıştırıyor JP, sıkıntıda ki kızımıza doğru kürek çekerken. "Nefes al, dostum."

Ama Matty melodramatik davranmakla çok meşgul. ığlık atarak kendini tahtaya geri çekiyor ve bunu yaparken,

kimsenin beklemediği bir cepheden bakış sunuyor. Kahkahalar sağır edici seviyelere ulaşıyor.

"Aman Tanrım!" diye çığlık atıyor Taylor.

Utançtan titreyen bir kahkaha atıyorum, gözlerimi çok geç kapatıyorum. Matty'nin taç mücevherlerinin güneş ışığında parıldaması gözlerime kazınıyor. "Aman Tanrım, Matty!" diye bağıyorum kahkahalar arasında. "Hayatta görülmeyen şeyler vardır!"

"Üşüyorum!" diye bağıyor. "Normalde bundan çok daha etkileyici olur, yemin ederim!"

JP şaşırtıcı bir nezaketle, muhtemelen kayıp sandıkları arama kurtarma görevi için tahtasından göle atlıyor. Bu manzara beni istemedenden de olsa kızdırıyor. Sandıkları kurtarmanın bu kadar kahramanca görünebileceğini kim bilebilirdi ki?

Matty, mütevazı bir tavırla tahtaya yaslanıyor ve kıllı kıcıyla bize aylak aylak bakıyor.

Görüntü bizi kahkaha krizine sokuyor, domino taşları gibi birbirimizi tahtalarımızdan düşürüyoruz. Kahkahalara boğuluyorum ve tahtadan kayarak, büyük bir gürültüyle suya düşüyorum. Gerçekten güveniyorum.

Ağzım sularla doldu, kahkahalarımın kalıntıları hızla söndü ve yerini çılgınca çırpınışlar aldı.

Aniden, belimden güçlü bir kavrayış beni yukarı çekti; o kadar sıkı bir kavrayış ki, yalnızca tek bir kişiye ait olabilirdi. Yüzeye çıktım, nefes nefese ve tükürükler saçarak, ciğerlerim yanıyordu. Galonlarca göl suyu gibi gelen bir miktar kustum.

Arkamdan gelen alçak, emredici bir ses öksürüklerimi bastırıyor. "İyi misin?"

Sonunda yüzümden göl suyu kusmayı bıraktım.

Kızarak ona teşekkür etmek için döndüm, bacaklarım bilinçsizce tepki verdi. Sallandılar ve yanlışlıkla kalçalarının üzerinde bir yer buldular. Vücutlarımız şaşırtıcı derecede samimi bir pozda hizalandı.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ama kolları sıkıca etrafımda dolanıyor, beni olduğum yere sabitliyor. Göz göze geldiğimizde etrafımızdaki kahkahalar uzak bir uğultuya dönüşüyor, tutuşu hiç gevşemiyor.

"Ben..." diye başlıyorum, uzlaşmacı konumumuzu fark edince yanaklarım daha da kızarıyor. "Ben... şey, teşekkür ederim."

Mayo kumaşıma sert bir şeyin bastırıldığının belirgin şeklini aniden fark ettim. Aman Tanrım, JP.yarı sert? Üzerimde mi? Bu soğuk suda mı? Her şey bir mucize gibi geliyor.

Neyse ki diğerleri Matty'ye gülmekle veya kendi tahtalarına geri dönmeye çalışmakla o kadar meşguldüler ki bizim samimi kucaklaşmamızı göremediler.

Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor, ama belimdeki elini daha da sıkılaştırıyor ve artık mayolu amımda sertleşen aletini gerçekten hissedebiliyorum.

Aman Tanrım. Nabzım hızla atıyor ve tüm mantıklı düşünceler kayboluyor. O kadar tahrik oldum ki, tam burada, göl kenarında, takımın önünde sevişmekten mutluluk duyarım.

Dikkatle bana bakıyor, gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmıyor. Gözbebekleri büyüyor ve nefesi sığlaşıyor.

"Kahretsin," diye inledi sertçe.

Kendime engel olamıyorum. Kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor, kumaşın ince katmanları arasından onun uyarılmasının sertliğine baskı yapıyor.

Parmakları kığımın etini sıkıyor, bana ne istediğini hiç sorgulamayacak şekilde sertçe masaj yapıyor: Bacaklarımı iyice açmamı istiyor ki, o da...

Nerede olduğumuzu hatırladığımda bu düşünce kafamda bir duvar gibi çınlıyor: Takım arkadaşlarımız tahtalarının üzerinde uzanıyor ve yakınlarda süzülüyoruz.

Yukarı bakıyorum. Matty, tüm cesaretiyle, onu tekrar tahtadan düşürmek için neredeyse kavga eden iki Tony'nin

arasında sıkışmış durumda.

Kaosun ortasında, dikkatli bir çift göz bize yönelmiş durumda: Taylor.

JP de bunu görüyor. Bir anlığına yüz hatları şaşkınlıkla buruşuyor, sanki bir ekip toplantısının ortasında olduğunu unutmuş gibi.

"Sen tahtaya çıkabilir misin?" diye bana sertçe sordu.

Telaşla başımı sallıyorum. Sonra, suda onu iterek, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken beceriksizce kendi tahtama doğru kürek çekiyorum.

JP, Matty'nin mayosunu tek yumrukta sıkarak güçlü vuruşlarla suyun içinden geçiyordu. Adrenalin bulutu içinde mayoyu çıkardığını bile fark etmemiştim.

JP mayoları tahtasına fırlattığında Matty rahatlayarak "Mayolarım!" diye bağıyor.

JP kendini tahtasına çekerken, su her bir yontulmuş kastan aşağı akıyor ve ellerimin izlemesini canla başla istediğim yolu izliyor. Soğuk su, damarlarımda erimiş arzunun aktığı bir kaplıca gibi.

Japon

Saatlerce kürek sörfü yaptık, ta ki soğuk hava ve su bizi geri dönmeye zorlayana kadar. Vegas'ın hareketli gece hayatına özlem duymalarına rağmen, ekip gerçekten eğlenmiş görünüyordu. Genellikle veri analizine gömülen Dwayne bile iyi vakit geçiriyor gibiydi. Gözetimim altında herhangi bir yaralanma olmadığını bildirmekten mutluluk duyuyorum.

Günün yorgunluğu otobüste herkesi vuruyor, teker teker uykuya dalıyor.

Lucy'nin bu kadar rahatlamış halini, kahkahasının suyun üzerinde yankılandığını görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Suda geçirdiğimiz kısa an, aramıza görünmez bir duvar örmesine neden olmuştu. Ulaşamayacağım kadar uzaktaydı ama ışıltılı mutluluğunun tadını çıkarabileceğim kadar da yakındı.

Onun aklından geçenleri okuyamıyorum ama o değerli saatler boyunca, hafıza kaybını bir anlığına bir kenara itebildiği ve sadece eğlenebildiği hissine kapıldım.

Gözlerimiz, tıkırdayan yemek masasının üzerinden buluştu; Matty ile sohbetine geri dönmeden önce yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. Benden en uzak noktadaki stratejik oturma tercihinin farkındayım.

Otobüs yolculuğundan akşam yemeğinde çatal bıçakların dansına kadar, mesafeyi ustalıkla koruyor, kusursuz bir nezaketle etrafımdan dolaşıyor; eve geldiğimizden beri mükemmelleştirdiğimiz sessiz bir fokstrot.

Tuvalete gitmek için özür dileyip geri dönmediğinde, sanki geceyi bitirmiş gibi bir hisse kapılıyorum. Ya da ustaca benden kaçınıyormuş gibi. Bu yüzden avlanmaya çıkıyorum.

Onu bir kat yukarıda, dağ silüetinin büyüüne kapılmış halde buluyorum; gecenin karanlığı, uzak evlerden gelen ışıklarla dolu. Elbette burada. Burası, malikanedeki en sevdiği gözetleme noktası.

Yansımanı görünce sıçradı ve hızla dönerek bana doğru döndü.

"Özür dilerim," diyorum yanına gelip. "Seni korkutmak istememiştim."

Garip bir şekilde kıpırdanıp beni baştan aşağı süzdü. "Sorun değil. Sonuçta burası senin evin."

"Hey, kürek sörfünden sonra seninle konuşma fırsatım olmadı. Hoşuna gitti mi?"

Gözleri parlıyor. "Kesinlikle! Çok eğlenceliydi. Neden burada, muhteşem gölün kenarında bir tatil evi istediğini anlayabiliyorum."

Başımı sallıyorum. "Evet, şehirden güzel bir kaçış. Hafta sonları biraz uzaklaşmak için geliyorum."

"Haklıymışsın, biliyorsun. Su üzerinde epeyce harika tasarım fikrim var. Ofiste bulabileceğimden çok daha fazla. Tabii Matty dikkatimi dağıtmadığı zamanlar." Yumuşakça gülüyor.

Gülümsedim. "Seni bu kadar rahat ve mutlu görmek güzeldi."

"Teşekkürler," diye mırıldandı, dengesini kaybederek.

"Peki, suda yaşanan o küçük olay hakkında konuşmak ister misin?"

Gözleri kocaman açıldı ve dudağını kemirdi. "Matty'nin mayo faciasından mı bahsediyorsun? Çok utanç vericiydi."

Bakışlarını kaçırdım. "Oyun oynamayalım. İkimiz de ne demek istediğimi biliyoruz."

Masum bir gülümseme takındı. "Matty'nin kıllı çıplak poposunu görünce telaşlanmış olmalısın."

Çenemi sıktım, anı hâlâ tazeydi. Bacakları suyun altında bana dolandığı anda, zaman ve mekan algımı tamamen kaybettim. Gölde sadece ikimizin olduğu eski hayatımıza geri döndüm. Bu bana umut verdi.

"Yeterince kaçamak cevap verdin." Derin bir nefes verdim, sakinleştirici bir iç çekiş. "Benden bilerek mi kaçırıyorsun?"

"Senden kaçınmak mı? Olamaz. Yani, evet mi? Bilmiyorum. Sadece güzel cam evinize hayran kalmıştım, saklanmaya falan çalışmıyordum. Gerçekten, böyle bir manzaraya kim karşı koyabilir ki?" Tekrar göle baktı. "Eviniz... olağanüstü."

Konuyu değiştirmesine izin verdim. "Böyle düşünmene sevindim."

"Duvarlar tamamen camdan mı yapılmış?"

Şeffaf bariyere rahatça yaslanıyorum. "Çoğunlukla."

"Evlerimizin aynalar gibi olduğunu, kim olduğumuzu yansıttığını biliyorsunuz."

Merakla gülümsedim. "Öyle mi? Öyleyse burası sana benim hakkımda ne anlatıyor?"

Camın ötesindeki dünyayı sevimli, çatık kaşlarıyla inceliyor. "Bütün bu şeffaflık, açık bir kitap olduğunuzu düşündürebilir. Gizleyecek hiçbir şeyiniz olmadığını. Ama bunun pek de doğru olmadığını hissediyorum."

Nabzım biraz hızlandı ama kendime gelip gülümsedim. "Beni yakaladın. Tek taraflı cam."

Gülüyor. "Tıpkı senin gibi. Gizemle örtülü kalırken dünyayı içine çekiyorsun."

"Sanırım bu bir yorum. Evimden benim hakkımda başka neler öğreniyorsun?"

Başını eğerek düşünüyor. "Yeşillik ve manzara, Vegas gibi bir yerde yıllarca yaşadktan sonra doğada teselli arayan bir adam olduğunuzu açıkça gösteriyor. Koridorunuzdaki, bence özgün tek sanat eseri ise inceliğe ve sadeliğe değer veren bir adamı gösteriyor. Muhtemelen benim dairemde bile daha pahalıdır."

"Çok anlayışlıyım. Hayatımın her alanında nicelikten çok niteliğe önem veririm."

Yüzünü buruşturdu. "Düşündüm de, bu teoriye pek sıcak bakmıyorum. Dairemi düşündüğümde..." Sanki yaşadığı

yerin adını anmak bile başını ağrıtıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Beni eve bıraktığın o gün hakkında... Gerçeği çarpıtmış olabilirim. Evim CVS'nin hemen yanında değil."

Kaşlarımı kaldırıp şaşırmış gibi yaptım. "Öyle mi?"

İç çekiyor. "Evet, Naughty Nonsense'in tepesinde oturuyorum, merak ediyorsan orası yetişkinlere yönelik bir yenilik mağazası, ayrıca çıplak modellik yapan bir oda arkadaşım olan Spider da var. Hakkımda ne söylediğini tahmin etmem gerekirse, mazoşist olmalıyım."

"Yaramaz Saçmalıklar'ın üstünde yaşadığını bilseydim, seni eve daha erken bırakmayı teklif edebilirdim. Tabii ki, tamamen araştırma amaçlı."

"Her an ev takasına varım." Sırıttıyor ama sonra ifadesi düzeliyor.

Neredeyse refleksif bir şekilde uzanıp çenesini yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakıyorum.

"Hey, ciddiym, biliyorum ki o şakaların ardında çok fazla acı gizliyorsun. Mevcut yaşam durumuna gelince, ideal olmadığının farkındayım. Şirket dairesi daha iyi bir seçenek. Yanımda." Bir tutam saç gözlerinin önüne düşüyor. Tanıdıklık, onu görmezden gelmemi sağlıyor ama kendimi tutuyorum. "Ve kapım her zaman açık."

Sırıttıyor. "İnsan Kaynakları öyle diyor."

"İnsan Kaynakları anlamında söylemiyorum."

Cama hafifçe vurunca onu geri çektiğimi fark ettim.

Bebek mavisini bakışları beni delip geçiyor, eşit miktarda korku ve arzu. Gözleri, ah o lanet olası gözler. Birkaç değerli an için ruhumun nefes almasına izin veriyorlar.

Çenemi sıkıyorum, içimde büyüyen neredeyse acı verici uyarılmayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Boynundaki nabzın çirpinişini görebilecek, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımda. Ve Tanrım, hatırladığım kadar güzel kokuyor.

"Kapınız her zaman açık mı? Gecenin 3'ünde bile mi?" Kelimeleri güçlkle söylüyor.

Niyetim ona karşı sert davranmak değildi ama, şu an bana bakış şekline bakılırsa, ona dokunma isteğim neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Başımı, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar eğip, yüzünden bir tutam saçını geriye attıktan sonra sesimi kısık bir fısıltıya indiriyorum. "Özellikle sabahın 3'ünde."

Bana bakarken nefesi boğazında düğümleniyor, göğsü her nefesle hızla inip kalkıyor.

Dili dışarı fırladı, alt dudağını ıslattı ve iradem daha da yıprandı.

Kendime engel olamıyorum. Onu hissetmeliyim. Parmak uçlarım çenesini takip ediyor, nabzının çılgınca çarptığı kulak memesinin hemen altındaki noktayı buluyor.

Ben ona doğru eğilip nefesimin şakaklarını gıdıklamasına izin verdiğimde hafifçe nefes verdi.

"Bana olan ilgini gerçekten gizleyebileceğini mi sanıyorsun?" diyorum kısık sesle. "Bana bakış şeklini, o küçük gülümsemeleri, göz göze geldiğimizde kızarışını fark ettim."

"Oldukça kendine güveniyorsun, değil mi?" diye nefes alıyor, kayıtsız görünmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Güven, somut delillere dayanır."

Gözleri için için yanıyor, arzu mantıkla savaşıyor. "Bak, sen çekici bir adamsın, gözü olan herkes bunu görebilir. Ama aynı zamanda patronumsun, maaşımı da onaylayan adamsın. Bu... karmaşık."

Bakışlarını sabit tutuyorum. "Bir anlığına unvanları, hiyerarşileri bir kenara bırakalım. Tam burada, tam şu anda, sadece sen ve ben varız. Biz yetişkinleriz, kendi kararlarımızı verebiliriz."

"Söylemesi kolay, Bay Hiyerarşinin En Üstü, kendi unvanını seçen adam." Gözlerini devirdi, sesinde hem mizah hem de can sıkıntısı vardı. "Ama o unvanların benim için bir ağırlığı var."

Ona başımı sallıyorum. "Haklısın. Haklısın ve bu gücü kötüye kullanmak istemiyorum. Ama şunu bil ki,

etrafımdakileri her zaman korudum. Ve sen, tatlım, bir istisna değilsin."

Parmak uçlarım atletinin omuz askılarının altından kayarak köprücük kemiğinin kıvrımlarını takip ediyor.

Titriyor, yanakları kızarıyor. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, gözleri kocaman açılmış.

Meme uçlarının parmağımın hafif bir dokunuşuyla sertleşmesini izlerken içimde bir heyecan dalgası dolaşıyor. "Rahatsız oluyorsan, durmamı söyle."

Elim üstünün altına kayıyor ve göğüslerinin kıvrımlarıyla karşılaşıyorum, ama o hâlâ geri çekilmiyor.

"Bu uygulamalı yaklaşımı tüm çalışanlarınıza uyguluyor musunuz?" diye sahte bir cesaretle espri yapıyor.

Boynunu ısıırıyorum, titreyişinin tadını çıkarıyorum. "Sadece yerlerinin hatırlatılması gereken özel kişiler."

Nefesleri hızlı ve sığdı. "Peki benim yerim neresi?"

"Tam burada," diye mırıldandım tenine doğru, "benimle."

Belinden yakalayıp onu kendime çekiyorum, sertleşmiş uyarılmam onun yumuşaklığına karşı.

Bu temas onun nefesini kesiyor.

Güzel. Ona ne kadar zor zamanlar geçirdiğimi hissettirmem gerek.

Vücudu benimkine karışıyor. Tam burada, tam şu anda, bu duvara yaslanmam için yalvarıyor ve benim tek ihtiyacım olan ona olan susuzluğumu gidermek.

"Beni çıldırtıyorsun," diye hırladım dişlerimin arasından, onu kendime daha da yakınlaştırarak. "Biliyor musun?"

"Aman Tanrım... Yapmamalıyım..."

İtirazını bitirmesine fırsat vermiyorum. Elimi saçlarına daldırıp ağzını kendi ağzımla kapatıyorum.

Öpücüğe doğru nefes nefese kalıyor, sonra elleri kollarımı kavlıyor.

Haftalardır içimde biriken uyarılma patlıyor ve onu duvara yaslayıp bacaklarından birini benimkine doluyor, neredeyse onu yerden kaldırıyorum.

Tatlılığını tadıp kokusunu içime çekerken göğsümde bir kükreme yükseliyor. Beni ona karşı o kadar çaresiz kılıyor ki, doğru düzgün düşünemiyorum ve işleri ağırdan alma planımı suya düşürüyor.

Her anıyı, her duyguyu iletiyorum *biz*bu öpücükte.

Ona karşı hissettiğim duygularımın derinliğini, en azından kısa bir an için bile olsa, bilmesini istiyorum.

Bana açıklıkla sarılıyor, sanki vücudu nihayet istediğini verdiğim için bana teşekkür ediyor.

Elleri omuzlarıma doğru ilerledi ve sonra boynuma kaydı.

Bu ağız, bu beden. *O*. Onu çok özledim.

"Tatlım," diye inledim ağzının içine, dilimle boynunda sıcak bir iz bırakmak için kendimi geri çektim. "Şimdi bana inan?"

Sırtını kamburlaştırıyor ve kıvrımlarını vücuduma doğru itiyor, daha fazlasını istiyor.

Hassas meme uçları ilgi için çığlık atıyor ve ben de bunu sağlamaktan fazlasıyla mutluyum.

Vay canına, bu inanılmaz bir duygu.

Avucum tüm göğsünü kapladığında keskin bir zevk iniltisi çıkarıyor. Bu hissi hatırlıyor mu?

Bir elimle göğsünü okşarken, diğer elimle belini sıkıca kavradım ve sert penisimi onun merkezine doğru ittim. Aklımı kaçırmadan önce onu becermem gerek.

Tam ağzımı göğsüne doğru yaklaştıracakım sırada koridordan gelen sesler bizi ürkütüyor.

Vücudu kaskatı kesildi.

Öpücüğü bir homurtuyla bölüyorum, nefes nefese kalıyorum.

Geri çekildi, eylemlerimizin ağırlığı ona çarpıyormuş gibi gözleri büyüdü. "Kahretsin," diye kekeledi, kavrayışından çekilerek.

"Sorun değil Lucy."

Ama artık bana bakmıyor; gözleri koridorda dolaşıyor.

"Bekle," diye boğuk bir sesle seslendim, onun kaçıp gitmesini izlerken. Koridorda öylece kalakaldım, başladığımız işi bitirmek için can atıyordum.

YİRMİÜÇ

Lucy

Aman Tanrım.

Günahkâr cazibelerden uzaklaşarak eğlence odasının göreceli güvenliğine doğru koşuyorum.

Bu tür bir hatanın "geri alma" seçeneği yok. Ctrl+Z artık beni kurtarmayacak. Patronuma kuru sıkı vurmak kesinlikle hackathon gündeminde yoktu.

Ben ne düşünüyordum acaba?

Gerçekten JP Wolfe ile dudak dudağa mı tutuştum?

Hem de koridorunda. Ya biri görseydi?

O öpücük... Kelimelerim yetmiyor. Elbette daha önce de erkekleri öptüm ama bu... bu bambaşka bir şeydi. Maskeli süper kahramanımla öpüştüğüm anla boy ölçüşebilecek bir şeydi.

Takımın sohbet ettiği, kadehlerin tokuşturulduğu salonun dışında yavaşça nefes alıyorum.

Anlayacaklar. Perişan haldeyim. Söylediklerine o kadar dalmıştım ki, dağ ışıklarına aptal aptal bakıyordum ki bacaklarım ona doğru kayıyordu.

Sevgilim.

Bana canım dedi. Öptüğü herkese canım mı diyor?

Ne yazık ki, müsait olan tek koltuk Matty ile Dwayne arasında sıkışmış rahat bir yer.

Kanepeye çökerken, göz temasından kaçınırken Matty'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Sahte bir gülümseme takınıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. Üzerimde Wolfe kokusu var mı acaba? "Evet! Harika. Sadece biraz ferahlamam gerekiyordu."

"Saçlarınla garip bir kıvrım yapıyorsun, sanki bir penis yapıyormuşsun gibi görünüyor."

Elimi hemen perçemlerimden çekiyorum. "İyiyim," diye savunmacı bir şekilde karşılık veriyorum. "Ne konuşuyorsunuz?"

Sanki üzerinde "AZ ÖNCE PATRONLA AZGIN BİR GEÇMİŞTİM" yazan neon bir tabela takıyormuşum gibi hissediyorum.

Meme uçlarım camı kesebilir. Muhtemelen sonsuza dek dik kalacaklar, aptalca flörtümün kalıcı bir hatırlatıcısı olacaklar.

Mucizevi bir şekilde, herkes kendi dünyasına dalmış, içkilerine, sohbetlerine, telefonlarına, her neyse dalmış görünüyor. Patronla birlikteyken beni gören biri olsa, benden geriye sadece duvarda Lucy şeklinde bir delik kalırdı.

"Tamam," diye söze başlıyor kodlayıcılardan biri olan Brody, beni sersemliğimden çekip çıkarıyor. "Bugün aklımıza birkaç iyi fikir geldi. Sanırım ödöl olarak bir bara gitmenin zamanı geldi. Buradan sadece birkaç mil uzakta bir kasaba olduğunu biliyor musun?"

Matty, yanakları gamzeli bir şekilde sırtıyor. "Evet, kesinlikle. Yaşadığım günün ardından buna ihtiyacım var."

Brody sırtıyor. "Hepimizin o felakete tanık olduktan sonra buna ihtiyacı var."

Onların gevezeliklerini pek duymuyorum.

Karşımda Taylor birdenbire ciddileşerek doğruluyor. "Daha ilk günü atlattık. Fazla ileri gitmeyelim, olur mu? Önce iş, sonra parti. Hedeflerimize ulaşana kadar buradan dışarı adım atmayacağız."

Kendisine pis bakışlar atılıyor.

Ona karşı her zamanki sinirliliğime rağmen, kendimi onaylarcasına başımı sallarken buluyorum. Belki de sadece sersemlemiş halimdendir ama takımın dadısı rolünü oynamaktan pek de keyif almıyor olamaz. Andy kesinlikle beceremedi.

"Taylor'ın haklı olduğu bir nokta var," diyorum kendimi, bir inilti korusu eşliğinde.

Taylor bana şaşkın ve minnettar bir gülümsemeye karşılık veriyor. Ben de başımı sallıyorum.

"Tamam, peki," diye homurdandı Matty, gözlerini dramatik bir şekilde devirerek. "Bu gece barlara gitmek yok. Ama burayı değerlendirmeliyiz. Havuz partisine var mısınız?"

Havuz partisi, yine mayo giymek demek. Hayır, meme uçlarım JP'nin etrafında olamaz, uslu durmazlar. Meme ucu kıyameti kopacak. Bunun yerine kendimi odama kapatıp, biraz müstehcen içeriklere göz atıp bu lanet hormon dalgalanmasını atlatacağım.

Dwayne boğazını temizleyip bana doğru eğildi, nefesi yüzüme çarptı.

Geri çekildim. "Ne?"

"Ateşin mi var?" diye soruyor, gözleri şüpheli bir şekilde kısılıyor.

Sadece azgın bir libido nöbeti, hepsi bu.

Sakin görünmeye çalışarak başımı iki yana sallıyorum.

"Hayır, hayır. İyiyim. Sadece biraz midem bulandı."

Hızlanan nabzım gerçek suçluyu ele veriyor.

Aman Tanrım, işte orada duruyor, tüm küstah ve kibirli ihtişamıyla.

Tek bir güçlü ve şaşırtıcı ısırıkta zayıflıklarımı tatmış olan büyük, kötü Wolfe.

Ona karşı verdiğim o ani içgüdüsel tepkiden nefret ediyorum; korku ile kıyafetlerini yırtıp atma isteği arasında bir çekişme.

Kapı pervazına tembelce yaslanmış, heybetli altı üç çerçevesi boşluğu dolduruyor ve tam o anda, odada bir elektriklenme oluyor.

"Herkes yerleşti mi?" diye sordu, sesi alçak ve yankılı bir uğultuydu. "İhtiyacın olanı aldın mı?"

Bunu söylerken gözleri beni adeta büyülüyor ve sanki göz kamaştırıcı bir spot ışığının altında sahnenin tam ortasıdaymışım gibi hissediyorum.

Odada sanki başka türlü söylemeye cesaret edebilecek biri varmış gibi "evet" korusu yankılanıyor.

"Mükemmel. Duymak istediğim şey bu. Dediğim gibi, iş dışında havuza gir, oyun odasını, spa'yı ve sinema salonunu kullan. Burayı bir haftalığına seninmiş gibi kullan."

Sırıtırken gözleri parıldıyor, bakışlarımı haliya doğru kaydıran eğlenceli bir ısıltı.

Kendimi kanepeye daha da gömülü buluyorum, bir şekilde beni yutmasını ve daha az utanç verici bir yere tükürmesini diliyorum.

Sanki mekanın sahibiymiş gibi salona doğru ağır ağır yürüyor, ki dürüst olmak gerekirse öyle de. Çıplak ayakla dolaşıyor ama yine de kendi bölgesi, kendi kuralları.

"Şimdi iş konuşalım." Rahat bir baştan çıkarıcıdan, sert ve acımasız bir iş adamı piçine anında geçiş yapıyor. Bugünkü ilerlememiz hakkında bir dizi soru soruyor. Ve böylece, koridorundaki pervasız azgınlığımızdan hiç etkilenmemiş gibi, şirket sahibi moduna geri dönüyor.

Keşke ben de bu kadar kolay iyileşebilseydim. Dilimi ağzıma geri sokmam yaklaşık on dakikamı aldı.

Sorularım var ama soramayacak kadar telaşlıyım. Talepleri oldukça yüksek. Bizi kürek sörfü ve cazibesıyla kendi dünyasına çekiyor, sonra da büyük hırslarının ağırlığıyla baş başa bırakıyor. Gerçekten kurnazca bir oyun.

Taylor, onun taleplerine karşılık olarak "Anlaşıldı," diye itiraf ediyor, gözleri bizi onu takip etmeye çağırıyor.

Sıkıca gülümsüyor ama boğazındaki hafif seğirmeyi fark ediyorum. Belki de bu cesaretin altında, Taylor'ın bize inandırdığından daha fazla kaygısı var.

Hiçbir kadın bir ada falan değildir.

Eğer teslimat yapmazsak JP'nin onu öğle yemeğine davet etmesinden mi endişeleniyor?

JP'nin telefonu çalar ve cevaplamak için dışarı çıkar.

Bir an aptalca bir şekilde, hattın diğer ucundakinin bir kadın olup olmadığını merak ediyorum ve saçma bir kıskançlık dalgası içimi acıtıyor.

"Sırada Mars'ta kumarhaneler olacak," diye mırıldandı Matty, gergin sessizliği bozarak. "Robot krupiyelerle."

Oda, boğuk kahkahalar ve fısıltılarla doluyor.

Taylor homurdanıp not defterine bir şeyler karalıyor. Gerçekten bitkin görünüyor. Bunu daha önce nasıl kaçırmışım? Yine de hastaneden çıktığımdan beri kendi küçük dünyama o kadar dalmışım ki.

"Yarın için planın ne Taylor?" diye soruyorum. "Saat kaçta başlamamızı istiyorsun?"

Yazmayı bırakıp bana göz kırpmıyor. "Ah, peki... Sanırım beklentilerini karşılama şansımız varsa, sabah 7'de kalkıp işe koyulmamız gerek. Önce yoga yapacağım."

Bir nefes alımı var.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye homurdandı Brody.

"Ciddiyim," diye çıkışıyor.

"Bu konuda Taylor'a katılıyorum," diyorum, Matty'nin dirseğiyle bana vurmasını duymazdan gelerek. "Ne kadar erken başlarsak, o kadar erken bitiririz. Mantık bu, çocuklar. Matty, bu gece parti yok. Üzgünüm dostum."

Oda tiyatroya iniltiyle yankılanıyor.

Taylor bana gülümsüyor ve bu... gerçekmiş gibi geliyor.

Ne zamandan beri Team Taylor'a katıldım?

JP gecenin geri kalanında ortadan kayboluyor ve kafamda şüphelerle dolu bir yer bırakıyor.

Hemen bir karar veriyorum: Ne kadar akıl almaz olursa olsun, o koridordaki düşüncesizliğimi tekrarlamaya hiç niyetim yok. Bu düdüklü tencerede dört gün daha dayanabilirim. Tek yapmam gereken işe koyulmak, Koca Kötü Kurt'un obur çenelerine değil.

Taylor'ın tavsiyesine uyup erken yatmaya karar veriyoruz. Ama uyku kolay gelmiyor. Rüyalarım kontrolden çıktığında asla kolay gelmiyor.

Kendimi çocukluğumun geçtiği evin bahçesinde, Buddy'e doğru koşan minik bir halimde buldum.

Buddy'nin boğazından tehditkâr bir homurtu yükseliyor ama ben onu görmezden gelmeyi tercih ediyorum. Çocuksu inancımla, dokunuşumla öfkesini ve karanlığını eritebileceğime ikna oldum.

Yersiz bir cesaret örneği göstererek kolumu çitin arasından geçiriyorum.

Buddy'nin hırlaması derinleşiyor, bir zamanlar sıcak olan gözleri soğuk bir şeyle doluyor. Ona dokunmak için uzandığımda, Buddy öfkeleniyor, çenesi küçük elimi kavriyor.

"Hayır!" diye bağıriyorum.

Kolumdan başlayıp tüm vücuduma yayılan keskin, yakıcı bir acı. Çığlık atmaya çalışıyorum ama çıkan tek şey bir gıcırtı.

Havlama sesi giderek yükseliyor ve tuhaf, gıcırtılı bir sese dönüşüyor.

Sonra, birdenbire rüya silinip gidiyor ve yerini sabahın erken saatlerindeki yumuşak ışığa bırakıyor. JP'nin malikanesindeki lüks süitlerden birinde olduğumu, kâbusumun içinde hapsolmadığımı fark etmem bir dakikamı alıyor.

Sürekli gelen gürültünün kaynağına bakıyorum.

Matty.

Yatakta bir deniz yıldızı gibi yayılmış, ağzı açık bir şekilde horluyor ve Tutankhamun'u uyandıracak kadar yüksek sesle horluyor.

Yüksek sesle homurdanıyor ve sanki uykusunda görünmez eller ona tokat atmış gibi yatakta sarsılıyor.

Gülmemi bastırıp telefonuma bakıyorum. Saat sabahın 4'ü.

Aman Tanrım, o neydi? Kliniğin bana verdiği rüya günlüğüne uzanıyorum.

Kazadan beri rüyalarım kabus gibi bir yola saptı, sanki bilinçaltım yıllar önce yaşadığım o aptalca yaşlı köpeğin anısını unutamıyormuş gibi.

Gözlerimden uykuyu ovuşturarak, Buddy'nin ısırtığının hayalet acısını hâlâ hissederek, yara almamış koluma baktım.

Daredevil'in resmi günlüğümün sayfalarının arasından kayıp gidiyor. Seksi solo seanslarım, JP ile bumerang şeklindeki şapkasının altındaki yüzü olmayan Daredevil arasında gidip geliyor.

Haftalar içinde iki ateşli öpücük. Sanırım evren, kaybettiğim zamanı telafi etmeme yardım ediyor.

Fotoğrafi buraya getirmek aptalca geliyor. Gözlerimi yeterince kısarsam geçmişin bir anda aklıma geleceğini düşündüm.

Fotoğraftaki mutlu kız sanki şunu söylüyor:*Cesaretli ol, birbirimize geri döneceğiz!*

Benimle onun arasındaki noktaları birleştirmem gerekiyor.

Çünkü bu kişi benim için bir yabancı.

Patronumu öpmek mi? Bu benim tarzım değil. Dikkatliyim, temkinliyim. Şu anda beni belli belirsiz de olsa akli başında tutan tek şey işim; hatta Taylor patronum olsa bile.

Ama şimdi, JP Wolfe ile aramı bulanıklaştırdım, klişe bir ofis şakasına dönüştüm. Gördüğüm kadarıyla, bu durumlar ilgili kadınlar için nadiren iyi sonuçlanıyor. Bu arada, erkekler saygılarını kaybetmeden hayatlarına devam ediyorlar.

Sanki ben, Hafızasız Kadın, hayatımda daha fazla karışıklığa ihtiyacım varmış gibi.

Bildiğim kadarıyla, ofisteki kadınlarla sürekli değişen bir politikası var. Haftanın gözdesi miyim? Kaçmasaydım işler daha da ileri gider miydi?

Pişman mı?

O öpücük.

Çok sıcak.

Daha önce hiçbir erkek bana bu kadar yoğun bakmamıştı. Bacaklarımın arasında kalın, ağır ve inanılmaz lezzetli bir his vardı.

Meme uçlarım hala sert, sanki hayalet parmakları hala üzerlerinde geziniyormuş gibi.

Daredevil'a bir kez daha uzun uzun baktım. Uzun boylu, kaslı, tıpkı JP gibi. Keşke gerçekten o olsaydı...

Ama bu çok saçma. JP Wolfe bir çizgi roman fuarında ölü yakalanmazdı.

Matty öyle yüksek bir homurtuyla patlıyor ki, villadaki herkes duyuyor olmalı. Zavallı adam şaşkın bir ifadeyle ayağa fırlıyor.

Gülümsemeden edemiyorum. İşte çalar saatim; kollarımı sıvayıp Taylor ve JP Wolfe'a tamamen işe yaramaz olmadığımı gösterme zamanı.

JP'nin yakındaki otellerinden birinde servis edilen zengin bir kahvaltının ardından, çimlerin üzerindeki büyük bir masanın etrafında toplandık. Taylor, tepede, göz kamaştırıcı derecede boş beyaz tahtanın yanında oturuyor.

Herkesi süzerek, içlerinden herhangi birinin bu ateşli anımızı yakalayıp yakalamadığını anlamaya çalışıyorum. Hepsi mutlu bir şekilde habersiz görünüyor, Post-it'lere ve yarı yıkılmış kruvasanlara dalmışlar.

Wolfe ile öpüşme sonrası protokol nedir? Hiç olmamış gibi mi davranmalıyız?

"Dünyadan Lucy'ye." Taylor parmaklarını şıklatıp bana kötü kötü baktı. "Yine hafızanı mı kaybediyorsun?"

"Özür dilerim," diye mırıldandım, masum görünmeye çalışarak. "Bunu bana tekrar anlatabilir misin? Sıcaktan beynim biraz... yapış yapış oldu."

Dwayne bana bakıyor. "Seni izliyordum ve bir şeyler ters gidiyor."

Aman Tanrım.

Taylor sorusunu tekrarlayarak beni daha fazla incelemekten kurtardı. Ama sonra bir değişiklik oldu. Sanki

biri voltajı yükseltti ve şimdi hava enerjiyle çıtırdıyor.

Aman Tanrım.

Parmaklarım serin portakal suyu bardağını daha sıkı kavırıyor, karnımdaki sinirler canlanıyor.

Taylor'a hızlı ve kısa bir cevap atıyorum, profesyonel bir tavır takınmaya çalışıyorum ama gerçek şu ki gerginim.

Gerçekten sinirlerim bozuldu.

Herkesin başı dönüyor.

Bir göz atmaya cesaret ediyorum, hemen pişman oluyorum.

Aman Tanrım! Gerçekten muhteşem bir görüntü.

Dar kot pantolonu ve sade beyaz tişörtüyle, Wall Street'in zengin iş adamından ziyade, fotoğraf çekiminde plaj yakışıklısı gibi görünüyor. Bu rahat JP olayı tam bir felaket; onu fazlasıyla insani kılıyor.

"Günaydın," diye megavatlık bir gülümsemeyle duyuruyor ve ekip iyi prova edilmiş bir koro gibi karşılık veriyor.

Yanıma doğru yürürken nefesim kesiliyor. Çok kendinden memnun görünüyor.

Oturması için iki seçeneği var.

Gözlerim yanımdaki boş sandalyeye takılıyor. Panik yükseliyor.

Lütfen buraya oturmayın, lütfen buraya oturmayın...

Diğer sandalyenin yanından geçiyor.

Sessiz dualarım okunmaya bırakıldı.

Yapma, yapma...

Ama o bunu yapıyor ve o memnun gülümsemeyle yanımdaki sandalyeye oturuyor.

Adımı o alçak sesle mırıldanıyor ve bu da klitorisime şok dalgaları gönderiyor.

"JP," diye cırlıyorum, sanki kabuğuyla birlikte bütün bir limonu yutmuşum gibi.

Uzun ve ter içinde bir gün olacağı benziyor.

"Matty tam da kullanıcı araştırma bulgularını paylaşmak üzereydi," diye duyurdu Taylor, solumdaki haksız yere güzel

görünen dikkat dağıtıcı şeye değinerek. "Konu, en çok para harcayanların nakitsiz kumarhane deneyiminden ne beklediğiyle ilgili."

Normalde soğukkanlı olan Matty, koltuğunda gözle görülür şekilde gerildi. Gözleri JP'ye kaydı. "En çok para harcayan yirmi kişiyle görüştük. Fikri beğendiler ama transfer edecekleri büyük meblağlarla verilerinin güvende olup olmadığını bilmek istiyorlar."

Havadaki tüm oksijeni emmiş gibi derin bir nefes alıyor ve ardından, "Kumarın ötesinde, nakitsiz deneyimi spa ve restoranlar gibi alanlara da genişletebilseydik çok sevinirlerdi." diyor.

JP arkasına yaslandı, elini rahat bir tavırla sandalyeme koydu. "Bunu bilmek güzel. Bunu tesisin diğer olanaklarına nasıl uyarlayabileceğimize bakalım."

"Matty ve Lucy prototip oluşturup test etmek için bazı tasarımlar çizecekler," diye araya giriyor Taylor. "Tek engel, zenginlerin zaman ayırmasını sağlamak olabilir."

Başlamak için can atıyorum, başımı sallıyorum.

"Ben hallederim," diyor JP, bakışları her birimizin üzerinde gezinirken. "Sen sadece olasılıkların sınırlarını zorlamaya odaklan."

Konuşurken, bacağı masanın altında benimkine değiyor. Muhtemelen kazaradır ama vücudum sanki bir elektroşok tabancasıyla vurulmuş gibi sarsılıyor.

"Devam ediyoruz." Taylor notlarını tarıyor. "Wendy, kullanıcı araştırması, nakitsiz casino cüzdan uygulamalarını kullanan düşük gelirli konuklar hakkında ne gibi bilgiler sunuyor?"

Wendy gözlüğünü düzeltiyor, notlarını karıştırıyor. "Bazıları elinde nakit olmadan aşırı harcama yapmaktan endişe ediyor. Birçoğu bir kez deniyor, sonra cüzdan uygulamasını tamamen bırakıyor."

Matty alaycı bir şekilde sırtıyor. "Evet, ilk gecende mini bara saldırmak gibi. Pişman olacağını biliyorsun ama o an, hayatının en iyi seçimi gibi geliyor."

Portakal suyum yanlış borudan aktığı için boğuluyorum.
Kahretsin.

"Sakin ol." JP'nin alçak sesle mırıldanması omurgamdan aşağı kayıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Başımı sallamayı başardığımda yüzüm alev alev yanıyor.

Bunun ironisi beni çok yakından ilgilendiriyor, zira Wolfe'u öpmek benim için mini barı boşaltmanın bir yoluydu. O zamanlar harika hissettiren ama şimdi tüm duygusal akşamdan kalmalıkların anasını besliyormuşum gibi hissettiren, son derece kötü bir fikirdi.

Ve şimdi Wolfe, sanki ikinci raunda hazırmış gibi bana bakıyor. Gözleri, aramızdaki her şeyin bitmediğini söylüyor... kesinlikle bitmediğini.

YİRMİDÖRT

Lucy

Dün bütün gün gayretle çalıştık, iyi ilerleme kaydettik. Neyse ki JP, milyarlarını saymak gibi önemli işlerle meşguldü ve tüm zamanını yanımda oturarak geçirmiyordu. Ama varlığını hissettirdi, ilerlememizi incelemek ve sinirlerimi daha da germek için uğradı.

Hackathon'un üçüncü tam günü olan bu sabah, beni şafak vakti uyandıran bir başka aptalca rüyadan sonra yogaya gitmeye karar verdim. Şaşırtıcı bir şekilde, ekibin yarısı geldi. Muhteşem dağların fonunda, alışılmadık derecede neşeli eğitmenimiz çimlerde pozlar vermemize rehberlik etti.

Ancak gözlerim ne dağlarda ne de gün doğumunda. Bunun yerine, JP'nin kobra pozuna sapık gibi bakakalıyorum. Süpermen gibi yapılı bir adam için, o zarif ve güçlü vücudunu kamburlaştıran kontrolü inanılmaz. Sabah güneşi, spor salonundan fırlamış omuzlarından ve kollarından yansıyor; bu kollar son derece günahkâr ve lezzetli bir şekilde geriliyor. Tişörtü her esnemede kuzeye doğru kayıyor, yumurtalıklarımı çıldırtan baştan çıkarıcı bir karın şeridini ortaya çıkaracak kadar yukarı doğru çıkıyor.

Azgın hormonlarımı yatıştıran tek şey, birinin (Matty'yi yogaya sürüklediğimden beri ondan şüpheleniyorum) çıkardığı sessiz, ölümcül osuruktu; bu, kendi ağzıma kusacak gibi olmama neden oluyordu.

JP olmadığını biliyorum. Osuruğu muhtemelen gerçekten seksidir. Hırıltılara dönüşür ve geriye nane, çay ağacı miski ve bir tutam sert sedir ağacının baş döndürücü bir karışımı kalır.

Öğle vakti sinirlerim tepetaklak oluyor. Yoganın sakinleştirici olması gerekiyordu ama aslında bana soğuk bir duş ve itiraf odası ihtiyacı bıraktı. JP'yi öpmeyeli iki gece oldu ve onu her gördüğümde son derece normal davranıyor. Bu arada, kendimi zor tutuyorum. Priya veya Libby ile konuşamadığım için Matty ile idare etmek zorundayım. Muhtemelen bana laf atacaktır ama ona güveniyorum.

Ağzından sarkan bir tavuk kanadıyla onu büfeden sürükleyerek uzaklaştırıyorum.

"Matty, bir kereliğine ciddi olmanı ve söyleyeceklerim hakkında tek kelime bile etmemene ihtiyacım var."

Kaşını kaldırıyor, belli ki sulu bir şey beklemiyor. Benim her zamanki sinir krizlerim daha çok*Ah hayır, yanlış olanı kullandım yazı tipihayat* değiştiren bir dramdan daha iyidir.

"Tamam, yani... Bir şey yaptım."

Tavuk kanadını sabırsızlıkla bana doğru salladı. "Çıkart şunu."

"Ben, şey, Wolfe'la öpüştüm," dedim dişlerimi sıkarak.

"Bundan tek kelime duymadım."

İçimi çekip, etrafı dikkatlice taradıktan sonra itirafımı biraz daha yüksek sesle tekrarlıyorum.

Çenesi düştü, tavuk kanadı havada dondu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," diye tısladım ona. "Bunu sadece şaka olsun diye söylemiyorum."

"*Sen?*"

"Bunun anlamı ne?*Ben?* Ne yani, Wolfe'a layık değil miyim?"

"Hayır, hayır, sen harikasin Luce." Omuz silktili, gerçekten şaşkın görünüyordu. "Sadece bunun olacağını tahmin etmemiştim."

İç çektim. "Evet, ben de. Bu çok büyük bir rezalet."

Yüz ifadesinin şaşkınlıktan ilgiye, sonra da ekşi bir şey yemiş gibi bir yüz buruşturmaya dönüşmesini izliyorum. "Bu nasıl oldu? Ne zaman?"

"İki gece önce. Konuşuyorduk ve..." Nasılıyaptı" Bir hamle yaptı ve ben o anın büyüüne kapıldım. Nerede olduğumu unuttum. Kim olduğumu. Kim olduğumu. O"oldu."

Dişlerinin arasından havayı içine çekiyor ve beni yargının eşiğinde bırakıyor. "Onunla yattın mı?"

"Olmaz! Tamamen PG'ydi. Dur, bu kaç yaşındaydı? Kesinlikle on sekiz ve üzeriydi. Ama bizi sinemadan attıracak bir şey değildi. Öpüştük," diye itiraf ediyorum, perçemlerimi tekrar kıvrarak.

Gözlerini devirdi. "Evet, eminim ki yasaklanmayacaktır."

Kollarımı öfkeyle kavuşturdum. "Çılgınca tutkulu bir öpücüktü!"

Hayatımın en tutkulu anıydı ama şu anda o zihinsel tavşan deliğine giremem. "Ama konu bu değil. Şimdi ne yapacağım? Hiç olmamış gibi mi davranacağım yoksa onunla bu konuda mı konuşacağım?" Kaygı dudağımı kemiriyor. "Her yerim dağınık. Buna izin verdiğime inanamıyorum."

"Bırak gitsin Luce. Wolfe'la kaçamak yapmak için doğru yerde değilsin. Hafıza kaybı olsun ya da olmasın."

"Bekle, ne?!" diye kekeledim gülerek. "Sence Wolfe'la... planladığımı mı sanıyorsun? O kadar aptal değilim."

En azından umarım öyle değildir.

"Güzel." Onaylayarak başını sallıyor. "İlk hackathon'u hatırlamıyor musun?"

"Hayır! Neden?"

"Ah, evet. Senin unuttuğunu unutmuşum."

"Ne?" Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi. "Dök git!"

"Adam kadınların ilgisinden mahrum değildi. Bunu gizli tutmaya çalışıyordu -aslında pek de çabalamamıştı- o hafta en az iki farklı kadınla birlikte olmuştu."

Yutkunup cevap vermeye çalışıyorum. Neyi mi? Son dakika haberi sayılmaz.

"Sadece aptalca bir hataydı." Biraz cesaret topladım. "Söylediğimi unut."

Aman Tanrım. Tam bir aptalım. Wolfe, Vegas'ta değil de ıssız bir yerde sıkışıp kaldığımız için hamle yapıyor. Hackathon ekibinden en uygun seçenek benim. Ekibin çoğu erkek, Wendy üniversiteden yeni mezun ve çok meşgul.*Game of Thrones*ve Taylor zaten bir erkek arkadaşına bağlı.

Las Vegas'ta "etkinliklerde" yanında fotoğraf çektiirdiği o glamazonlarla çevrili olsaydı bakışları bana kayar mıydı? Asla.

Yüzümdeki ifade şoku yansıtıyor olmalı ki Matty'nin kaşları çatıldı. "Luce, ne düşünüyordun?"

Gülümsemeyi başardım. "Mesele bu. Ben değildim. Hafıza kaybı kartını ne kadar süre oynayabilirim?"

"Ah, bunu aylarca sömürebilirsin."

Wolfe'a bir göz atıyorum.

Çimlerde takım arkadaşlarıyla top koşturuyor. Güneş ışığı keskin çenesine yansıyor.

Beynim çılgılık atsa bile, dikkat çeken bir yüz.*Geri çekilin, geri çekilin!*

Ne saçmalıyordum ben? Ofis aşkları için yaratılmamışım, kimseyle değil, hele ki sorumlu adamla.

Priya bunu başarabilir. İş yerinde bir adamla ilişkisi vardı ama şehveti, işi ve aşkı düzgün bölmelere ayırmayı başarıyor. Adamın iş yerinde başka bir kadını da "bölümlere ayırdığını" keşfettiğinde işler daha da karıştı.

Ben bu tür dramalara uygun biri değilim.

Wolfe gibi bir adam beni çiğner, tükürür, istediğini alır ve onurumun kalıntılarını toplamam için beni yalnız bırakır.

Göz göze geldik ve sırttı. Matty'nin sözleri kafamda yankılanıyor ve diğer hackathon'ları hayal edebiliyorum. Adamın küstahlığı. Beni bir hafta boyunca kullanabileceğini sanıyor. Tam bir piç kurusu.

Yanaklarımda bir sıcaklık yükseliyor ve başımı çevirip, perçemlerimi düzeltmekle meşgul oluyorum.

"Yeniden toplanmamıza beş dakika var!" diye seslendi Taylor beyin fırtınası alanından, sesi konuşmaları bastırarak.

JP malikaneye girmeden önce yüzünde kibirli bir sırıtma belirdi. Ben de ona en iyi ölümcül bakışımı atarak karşılık verdim.

Wolfe ile son kez görüşeceğim. Profesyonel kalmalı, Wolfe'dan uzak durmalı ve işime odaklanmalıyım. Yarının su sebilinin etrafında dedikodu malzemesi olmak için burada değilim. Koridorda bir "an" geçirmiş olmamızın bir önemi yok, Wolfe gibi acımasız bir adamla uğraşmak, hele ki patronum olarak, felaketle sonuçlanırdı.

Japon

Öğle yemeğinde Vegas'a yaptığım bir dizi ziyaretin ardından, ekibimin ilerlemesini değerlendirmek için çimlere çıktım. Ama Lucy'nin yokluğu apaçık ortadaydı.

Onu mutfakta, sanki dondurulmuş bir tavuğun kendisiyle sohbet etmesini bekliyormuş gibi dondurucuya bakarken buluyorum.

"Lucy."

Arkasını dönüp buzdolabını sertçe kapattı. Bana cehennemi donduracak bir bakış attı.

Yani yine aynı dansı mı yapıyoruz? İki adım ileri, bir adım geri.

"Hey," diye mırıldandı isteksizce. "Sadece biraz buz alıyordum."

Ona doğru ilerliyorum, bakışlarım bu sabah uyandığımda düşündüğüm o büyüleyici mavi gözlere dikilmiş. Sırtı buzdolabına çarpıyor ve kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturuyor.

"Aramızda bir gerginlik oluşuyor gibi hissediyorum," diyorum, sesim alçak ve kısık. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey bir milyon dolar değerinde," diye çıkışıyor, her kelimesinden alaycılık damlıyor.

Çok sinirli. Neden? Yüzüne bakıyorum. Anılar geri mi geldi?

"Aramızda yaşananlardan pişman mısın?" diye soruyorum hesaplı bir şekilde.

"Elbette," diye hemen karşılık veriyor.

Onun cevabı tam bir fiyasko.

"Ben öyle biri değilim," diye devam ediyor gözleri parlayarak. "Belki de sana yanlış bir izlenim verdim. Normalde... patronla muhatap olmam."

Farkındayım. Sen sadece bana aitsin.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Lucy, seni sandığından daha iyi anlıyorum."

Kıvranıyor, rahatsızlığı elle tutulur cinsten. Belli ki, benimle olmaksızın yerin dibine girmesini tercih ederdi.

İçimde panik kabarıyor, boğazımı mengene gibi sıkıştırıyor. Öpüşmemizden bu yana geçen iki gecede, haftalardır ilk kez gülümseyerek uykuya daldım. Onun da öyle yaptığını sanıyordum. Bunun aramızda yeniden gerçek bir şeyin başlangıcı olduğundan çok emindim. Onu sıkıştırmadan yanında olmak çok zor.

Şimdi bana sanki şeytanın ta kendisiyle muhatap olmayı tercih ediyormuş gibi dik dik bakıyor.

Derin bir nefes alıp yüzünü inceledim. Sinyalleri yanlış mı yorumladım? Öpücük... tek taraflı değildi.

"Durumu yanlış anladıysam özür dilerim. İstediğim son şey seni rahatsız etmek. Ama açık konuşayım: O öpücüğü, yaşandığından beri her saniyesini tekrar tekrar yaşıyorum."

Sanki suratına tokat atmışım gibi irkildi ve sonra aptalca bir umut beslediğimi fark ettim. Öpücüğümüzün onun için bir tür aydınlanma, bizim gerçeğimize uyandığı sinematik bir an olabileceği umudu.

"Bak JP, ben öyle biri değilim," diyor kararlı bir şekilde. "Ben çapkınlık yapmam. Ve açıkçası, senin peşinde olduğun hiçbir şeyi sana sunamam."

Tezgahta unuttuğu limonatasına uzanırken, aramızda biraz mesafe bırakarak geri çekildi.

Çıkarımı beni rahatsız ediyor ve kaşlarım çatılıyor. "Peki, tam olarak neyin peşinde olduğumu düşünüyorsun?"

"Bu çok açık değil mi?"

"Beni eğlendir."

"Bir haftalık bir kaçamak." Sözleri sertti, çenesi meydan okurcasına hafifçe kalkmıştı. Hiç düşünmeden beni bir çapkın arketipine yerleştiriyordu. "Biraz hafif eğlence."

Gözümü kırpıştırdım. "Bu da nereden çıktı?"

Cevap vermekten kaçınarak derin bir nefes verdi.

"Öyleyse farklı sayfalardayız sanırım," diyorum alçak sesle, ama o çoktan uzaklaşmaya, kaçmaya hazır bir şekilde.

"Lucy," diye seslendim, sesim sertti ve mutfaktan çıkmak üzere hareket ediyordu.

Duruyor, omuzları gerginleşiyor. "Evet?"

"Buzunu unuttun," diye karşılık verdim.

Bunun üzerine yanından geçip odadan çıktım, boğazım söylenmemiş sözlerle, çözülmemiş duygularla tıkanmış, alışılmadık derecede güçsüz hissediyordum.

Koşu bandı altımda kükreyerek ilerliyor, bacaklarım durmak bilmeyen bir ritim tutturuyor, ter dalga dalga üzerimden akıyor. Telefonuma bir mesaj gelince ciğerlerim tatlı bir rahatlamayla doluyor, tempoyu yavaş yavaş azaltıyorum.

Kahretsin.

Bu gece büyük bir havayolu şirketinin hayır etkinliği var. Bu adam ülke genelindeki otellerimizi mürettebatıyla dolduruyor, bu yüzden yüzümü göstermem gerek. Anlamsız gevezeliklerle, zoraki sıyrıtmalarla ve kadınların bana asıldığı bir gece.

Ne yazık ki evet dedim. Koşu bandının durdurma düğmesine basıp boynuma bir havlu attığımda ağızımdan sinirli bir homurtu çıktı.

Perşembe, ekip yarın yola çıkıyor. Lucy ile aramızdaki gerginlik, gerilmiş bir tel gibi yükseliyor. Lucy'nin benim hakkımdaki imajını her dakika daha da kötüleştirirken, bu yardım konserinde bütün bir geceyi boşa harcayamam.

Islanmış şortumu çıkarıp duşa girdim, soğuk su, ateşlenmiş cildime sert bir ilaç gibi geldi.

Tamam o zaman. İki sorun, bir çözüm.

Duvara yaslanıp, takımın stratejilerini ortaya koymasını izliyorum. Tam isabet, her hedefi tutturuyorlar.

Lucy, muhtemelen sıcaktan dolayı üzerine dar, mavi bir tişört giymiş. Kumaş vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor, bakışlarım biraz fazla uzun süre üzerinde kalıyor. Saçları dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, perçemleri gözlerinin üzerine dökülüyor.

Sunum sırası kendisine geldiğinde gerginliği açıkça görülüyor.

Matty ile birlikte tasarım konseptlerini beyaz tahtada sunuyorlar. Fikirleri sağlam olsa da, sunumlarında biraz incelik gerekebilir.

Lucy'yi izlerken, beni ilk başta ona çeken şeyin ne olduğunu hatırlıyorum: keskin zekâsı ve işinden bahsederken gözlerinin nasıl parladığı. Onun yanında olmak, ne kadar az güldüğümü fark etmemi sağladı.

Çarpıcı mavi gözleri belirsizlikle bulutlanmış, ayakları sürtünüyor. Topluluk önünde konuşmaktan hiç hoşlanmamıştı ama yine de ayakta kalmayı başarıyor. Bakışlarımı ondan ayıramıyorum, bunun fazlasıyla farkında gibi görünüyor. Ama bakışlarımı kaçırırsam kahrolayım.

Sunumunu bitirirken sesi titriyor. "Bu... uygun mu? İstedğin bu mu?" Bana doğru bakıyor, soru havada asılı kalıyor.

Bakışlarına karşılık verdim. "Tam olarak istediğim bu."

Yanakları canlı bir kırmızıya büründü, sözlerim görünmez öpücükler gibi etki etti. Hayatımda hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiştim.

O anın kaynamasına izin veriyorum, gerilimi tırmanana kadar artırıyorum, sonra sonunda göz temasını kesiyorum.

Duvardan uzaklaşarak mürettebata seslendim. "Etkileyici bir çalışma, çocuklar. Bu fikirler sağlam."

Ardından hep birlikte rahat bir nefes alınır; Taylor rahatlamış bir şekilde "Teşekkürler, Matty ve Lucy" diyerek gruba öncülük eder.

Lucy övgülerden açıkça ürküyor, Taylor'la ilgili sorunları benim için bir sır değil. Ama bunun üzerinde çalışması gerekiyor.

Yemin ederim, bazen bu ekip bir anaokulu sınıfına kafa tutabiliyor. Satış ve pazarlama ekibi sağlıklı rekabetin dinamiklerini anlıyor. Peki ya BT ekibi? İyi ütülenmiş bir tişört görünce kıs kıs gülerler. Bir yıl önce, neredeyse hepsini tekmeleyecektim.

"Bu gece New York'ta katılmam gereken bir yardım etkinliği var," diye söze başlıyorum. "Büyük bir müşterimiz, bir havayolu şirketi patronu tarafından düzenleniyor. Bunu göz önünde bulundurarak, aranızdan birinin benimle birlikte etkinliğe katılmasını istiyorum."

Lucy'nin bakışları not defterinin güvenliğine doğru kaydı.

"Takımı temsil etmekten mutluyum JP," diye söze giriyor Taylor, gülümseyerek.

Ama benim başka planlarım var. "Aslında bunun için aklımda Lucy var."

Taylor'ın gülümsemesi duvara çarpıyor.

Lucy'nin başı aniden kalktı, gözleri kocaman açıldı. Sanki ona şeytani bir ayine katılmasını söylemişim gibi görünüyordu.

"Ne?" diye patladı. "Gidemem. Sonlandırmam gereken planlarım var."

Çenem kasılıyor, kaslarım geriliyor. "Sana bir süre veriyorum. Ekip bu gece çalışmayacak. Ayrıca Andy, ağ

kurma konusunda çalışman gerektiğini düşünüyor. İşte şansın."

Gözleri parladı. "Ortakların kişisel değerlendirmelerimizde söz sahibi olduğunu bilmiyordum."

Ne oynuyor?

"şirketimde her şey benim sorumluluğumdadır," diye sertçe cevap veriyorum.

Odaya gergin bir sessizlik kyor. Kimse konuşmaya, hatta bize bakmaya bile cesaret edemiyor.

Lucy yutkunurken boğazı inip kalkıyor.

"Lucy," diye mırıldandı Taylor. "JP'nin sana ihtiyaı varsa, gitmelisin."

Lucy'nin çenesi öne doğru ıktı. "Giyebileceğim uygun bir şeyim yok."

"Onunla ilgileneceğim," diye temin ediyorum onu, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Bir elbise göndereceğim."

"Gerçekten doğru tercih olduğumu düşünmüyorum. Taylor gitmeli."

"Bu bir pazarlık değil Lucy. Saat altı buçukta hazır ol." Sözler ağzımdan, planladığımdan daha sert bir şekilde çıktı ama sabrımın sınırları tükenmek üzere.

Başka bir şey söylemeden, onları şaşkın bir sessizlik içinde bırakarak uzaklaşıyorum. Bir şekilde işleri daha da ktleştirdim. İşte bu bir beceri.

YİRMİ BEŞ

Lucy

Günün geri kalanı, Matty ve ben tasarımlarımızın kenarlarını keskinleştirirken heyecanlı bir telaşla geçiyor. Ama tüm bunların üzerinde, Wolfe'un bu akşamki görkemli gecesinde benimle birlikte olmamı istemesi var.

O dayanılmaz, kibirli adamla bütün geceyi geçirme fikri mi? Kalbim sanki bir kilo kokain çekmişim gibi çarpıyor.

Taylor sonunda pes ediyor ve salon alkışlarla inliyor. Saat beş buçuk. Saat ilerliyor ve hackathon'un ahmakça tavrından yardım balosu kızına dönüşmem için sadece birkaç saatim var.

Ellerimiz post-it'lerle ve yarınki oyun planımızı karaladığımız kağıtlarla dolu bir şekilde ayakta duruyoruz.

Takım çimlerde içki içmeye çıkıyor; bu, Wolfe'a kol kola girip eğlenmekten çok daha az kaygı verici geliyor.

Bu gece beni neden orada istiyor ki? İsteddiği her türden profesyonel model olabilirdi. Uzun bacaklı, zayıf, kıvrımlı, sarışın, esmer, kızıl...

Asistanı mı olmam gerekiyor? Yoksa sadece bir kokteyl kutusuna mı ihtiyacı var? Bu gece benden ne beklediğini hâlâ anlamıyorum.

Önemli adamlarla nasıl heyecan verici bir sohbet kuracağımı bilemiyorum. Eğer aradığı şey sohbetse, bir sonraki yarış arabasını hangi arabayı alacağı veya CEO olmanın zorlukları gibi milyarder dertleriyle baş edemiyorum. Zavallı kuzular.

Bunun üzerinde zaten "muazzam derecede kötü bir fikir" yazıyor, neon ışıklarla.

"Yatak odasından uzak duracağım." Matty bana küstahça sırtıttı. "Bacaklarını tıraş etmek gibi, ilgilenmen gereken önemli kadınsı ritüellerin olmalı."

"Çok komik," diye karşılık veriyorum, içeri girerken gözlerimi devirerek. Ama dürüst olmak gerekirse, haksız da değil. Dağ gibi süslenmem gerekiyor.

"Ve bu gece canavarı kışkırtmamaya çalış Luce. Kuyruğunu sallayıp, 'Evet efendim, üç torba dolusu efendim' demeliydin."

"Sadece bize kimin kontrolde olduğunu göstermek istiyor," diye çıkıştım, kağıtları düzgünce yığarken. Gözlerimden bir tutam saç geriye ittim. "Bu adam tam bir pislik. Gitmek isteyen Taylor, ben değilim."

Sırtışı genişledi. "Ah, öyle değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, imalarına aldırış etmemeye çalıştım ama kızardığımı hissedebiliyordum. Öpücük hakkında ağzımı kapalı tutmalıyım.

"Şirket etkinliklerine gitmekten nefret ediyorum."

"Bu bir yardım etkinliği, şirket etkinliği değil."

"Evet, ama ben şirketi temsil ediyorum. Sinirlerim gergin olacak. Ya Wolfe'un gözü önünde önemli birinin önünde rezil olursam?"

"Maalesef prenses," -Matty sırtıyor- "buna katlanmak zorundasın. Bu hafta yüklü ikramiyeler alıyoruz; neredeyse şirketin -ve onun- insafına kalmış durumdayız. İnsanlar bu tür eğlencelere sürekli gider. Oyun bu."

"Ama ben arka ofiste çalışıyorum! Bu benim işim değil."

"Ama Taylor bunu başarıyor."

Gözlerim Taylor'a kaydı, kaşları çatık bir şekilde defterine telaşla bir şeyler karalıyordu. Bu yolculuk boyunca rahatladığı bir anı hatırlamıyorum.

Belki de Matty haklıdır. Belki de bunu, otelin zenginlerini etkileyerek Wolfe'u etkilemek için bir fırsat olarak değerlendirmeliyim. Beni koridorda rastgele bir öpüşme seansı olarak değil, çalışkan bir çalışan olarak görebilir.

Yatak odasının kapısını açtığımda, yatağımın üzerinde üzerinde bir not bulunan, şüpheli derecede süslü üç siyah kutu gördüm. Kesinlikle sıradan bir Amazon teslimatı değil.

Notta "Giyim kuralı: Smokin," yazıyor. "Elbise, ayakkabılar ve kolye uyumlu olmalı. - JP."

Ne oluyor yahu? JP terzilik falan mı yapıyor? Yoksa o derin bakışlarıyla bana bakarak ölçülerimi tahmin mi ediyor? Ünü göz önüne alındığında, bu makul görünüyor. Peki bunu nasıl bu kadar çabuk becerebildi?

En büyük kutuya yaklaşıırken ellerim hafifçe titriyor ve... aman Tanrım.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en zarif gece elbisesi. Mavi, asaletin tonu.

Elbiseyi nazikçe kaldırıp kendime doğru tutuyorum. Bu bambaşka bir seviyede şıklık, her zamanki "cepli" elbisemden ciddi bir yükseltme. Kusursuz kesim, düşük omuz, dar bel, hafif dökümlü... çok şık, çok göz korkutucu.

İkinci kutuda ise muhtemelen ölümcül bir silah olarak da kullanılabilecek şık, bantlı, yüksek topuklu ayakkabılar yer alıyor.

Ve üçüncüsü...

Bu kolye. Aman Tanrım, bu kolye.

Lütfen bana bunların gerçek elmas olmadığını söyle.

Şaşkına döndüm. Bütün bunlar bir iş etkinliği için mi?

Bu, bir grafik tasarımcının patronuyla dışarı çıkarken giyeceği kıyafete benzemiyor. Bu gece hangi rolü üstleniyorum?

JP Wolfe benimle seks yapmak mı istiyor? Bu beni baştan çıkarmanın bir yolu mu, yoksa hackathon'da giydiğim taytları görüp onu utandırmamı mı istemiyor?

Yutkunarak soyunup en güzel iç çamaşırlarımı giyiyorum. Yanıma hackathon'a uygun iç çamaşırları aldım, tanga değil. Kimse tasarım maratonunun ortasında külotlu çorap giymek istemez.

Elbiseyi giyip topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirdim, sonra da Matty'nin yerde duran çamaşırlarının yanından

geçip banyodaki aynaya baktım.

Vay canına. Sanki bir Hollywood yıldızına benziyorum.

Tam oldu. Biraz fazla yakıştı. Sanki benim için özel olarak yaptırmış gibi. Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Elbisemin ipeksi kumaşını düzeltirken panik duygusu beni sardı.

Diş fırçama uzanıp dişlerimi hızla fırçaladım, surat asarak yansımama baktım. "Ayna, ayna söyle bana, içlerinde en aykırısı kim?" diye homurdandım, kelimelerim diş macununda kaybolmuştu.

Elbette retorik bir soru.

Durulayıp tükürüyorum ve yansımamı inceleyerek koltuk altı kıllarını, dişlerimde yemek artıklarını veya beni utandıracak başka bir potansiyel nedeni kontrol ediyorum.

Aman Tanrım, harika görünüyorum. Acil servisi arayın, çok iyiyim.

Yaklaşık yarım saat sonra yatak odamın kapısı çalındı.

Zarif olmayan bir şekilde sendeleye sendeleye yanaşıyorum, gökdelen topuklu ayakkabılarım ve ben hâlâ bir ateşkes imzalıyoruz. Kapıyı hızla açıyorum ve... Aman Tanrım. Çenem öyle bir düşüyor ki neredeyse yere çarpacak.

Güzelce temizleneceğini biliyordum ama beklemiyordum*Bu.*

İşte orada, erkeksi bir zarafetin yansıması gibi duruyor. Bruce Wayne ile James Bond'un birleşimi, günahkâr bir şekilde dikilmiş siyah bir smokin giymiş, biraz da Darcy dokunuşuyla. Ceketinin keskin çizgileri geniş omuzlarını vurguluyor ve kaslı kollarını tam olması gereken yerlerden sarıyor. Çarpıcı kahverengi gözleri, bronz teni ve ustaca taranmış sakalıyla öne çıkıyor. Gökyüzüne kadar uzanan

topuklu ayakkabılarımla bile, onun heybetli boyuyla boy ölçüşemiyorum.

Kamu güvenliği duyurusuyla gelmeli: İzledikten sonra önemli yaşam tercihleri yapmayın.

O derin, düşünceli kahverengi gözler benimkilerle buluştu ve bam! Kalp atışlarım kontrolden çıktı, panik ölçeğinde tam on'a ulaştı.

"Lucy," diye mırıldandı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Nefes kesicisin." Bakışları aşağı doğru kaydı, ikizlere şöyle bir baktıktan sonra güneye doğru yolculuğuna devam etti. "Trafığı durdurabilirsin. Yine de, ne giyersen giy, bu senin bir süper gücün gibi görünüyor."

Garip bir yutkunma sesi çıkarıyorum, gıcırdama ile ölmekte olan bir fok arasında bir ses.

Beni mağara adamı gibi ve hiçbir pişmanlık duymadan erkeksi bir şekilde süzmesi midemi bulandırıyor.

"Ne, inanmıyor musun?" diye soruyor. "O elbiseyle bütün gözler üzerinde olacak."

Burun delikleri genişledi ve bu geceki son hamlesi hakkında hiçbir fikrim yok, ama şu anda, kendi kendime yaptığım motivasyon konuşması, Matty'nin motivasyon konuşması ve tüm sağduyu muhteşem bir çıkış yapıyor.

Önemli olan şu smokinli Tanrı'nın bana sanki balonun güzeliymişim gibi bakması.

"Sen de fena sayılmazsın," diye mırıldandım, umursamaz bir tavır takınıp telaşlı bir tavır takındım.

Hiç de fena değil! Keşke yumurtalıklarımın onun adına bir hayran kulübü kurup, tüm güçleriyle tezahürat ettiğini bilseydi.

Sakin ol kadın. Ona olan ilgini belli etme.

Koyu kahverengi gözlerinde şakacı bir parıltıyla kıkırdadı. "Teşekkür ederim. Çirkinliğimle insanları itmemek için elimden geleni yapıyorum."

Kaba bir şekilde homurdandım. "Nedense son zamanlarda hiçbir kadını itici bulduğundan şüpheliyim."

Yüz ifadesi karardı. "Benimle gelmeni istediğimde pek de sevinçten havalara uçmadın. Ama iyi akşamlar geçirmeni isterim."

Göğsümde tuhaf bir çırpınma hissi belirince, kararsız bir ses çıkarıyorum. Daha iyisini bilmesem, umutla karıştırılabilirdi.

Bu hissi acımasızca bastırıyorum. "Boynumun kendi güvenlik ekibi olmalı gibi hissediyorum. Ya bu kolyeye bir şey olursa?" diye gergin bir şekilde tutuyorum. "Ya düşerse?" Eminim fark ederdim ama insan bilemez.

Omuz silkiyor. "Hiçbir şey olmayacak. Bu arada, sana çok yakışmış."

"Bu etkinlik biter bitmez kıyafeti ve kolyeyi kaldıracağım."

"Elbette," diyor, ama yorumumda onu rahatsız eden bir şey var.

Kolunu uzatıyor. "Gidelim mi?"

O gözler. O gülümseme. Onun büyüüne kapılmak tehlikeli.

Birlikte dışarı doğru yürürken, eli sırtımda sıkıca beni yönlendirirken, aklımdan sürekli aynı düşünce geçiyor: Mahvoldum.

Lucy

Arabamız, Manhattan'ın merkezindeki göz kamaştırıcı ihtişamlı yedi yıldızlı Quinn & Wolfe otelinin önünde duruyor. Girişin dışında toplanan göz alıcı kadınları görünce sinirlerim geriliyor. İçimi bir huzursuzluk dalgası kaplıyor; göz alıcı elbisemle bile kendimi buraya ait hissetmiyorum.

"Dur bir dakika," diye araya girdi JP, sesi havada yankılanırken. Kapı koluna uzanırken elimi yakaladı. "Yetmiş dakikadır bana sessiz muamelesi yaptın. Yüzün neredeyse cama yapışmış durumda. Bu arabadan inmeden önce benimle konuşman gerek."

Tamam, evet, ona soğuk davranıyorum. Şoföre birkaç söz daha söyledim.

"Neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum," diye karşılık verdim elbise askımla oynarken. "Manzaranın tadını çıkarıyordum."

İç çekti, sesi arabanın içinde yankılandı. "Sadece aklından geçenleri söyle. Söyle."

"Söyleyecek bir şey yok," diye çıktım.

"Lucy." Sesi, tüylerimi diken diken eden boğuk bir tondaydı. Kulağıma tatlı küfürler fısıldıyordu sanki.

Tahammül edilemez adam.

"Beni neden öptün?" diye patladım.

Kahverengi gözleri eğlenceyle parıltıyor. Hem çileden çıkarıcı hem de büyüleyici. "Çünkü istedim. Yeterince açık değil miydi?"

"Bu hafta beni, hiçbir yerin ortasında olduğumuz ve benim becerikli olduğum için mi kullanıyorsun?"

Kolunu pencereden dışarı doğru uzatarak dışarıdaki hareketli Manhattan gece hayatını işaret etti. "Etrafına bir bak. Burası Manhattan, Lucy. Bu gece için kolayca bir

randevu bulabilirdim. Seni burada istiyordum. Sana başka ne zaman bir fikir verdim ki?"

"Ama..." diye homurdandım, sinirli bir şekilde. "Çok çekicisin falan, ama Matty bana hackathon'lar hakkında bilgi veriyordu. Sen tam bir çapkınsın."

Yüzü sertleşiyor, neşesi sönüyor. "Lucy, geçmişim tam da bu - geçmiş. Şu anda burada seninleyim, sana saygı duyuyorum. Tek istediğim bir beyefendi olup sana unutulmaz bir gece yaşatmak. Öyleyse bunu bir kenara bırakıp akşamın tadını çıkarabilir miyiz?"

"Peki," diye homurdandım, "madem ısrar ediyorsun."

JP, bu şehrin her köşesine sahip bir adamın iddialı yürüyüşüyle arabadan iniyor. Hiç tereddüt etmeden, kapımı açmak için aracın etrafında dönüyor. Bu arada, bayılmamaya odaklanıyorum.

Sanki bir işaret almış gibi, bir paparazzi sürüsü içeri daldı ve kameraları JP'ye çevrildi.

Bana yardım etmek için elini uzatıyor ama asi elbisem düzgün bir çıkış için pek yer bırakmıyor. Arabadan sendeleyerek inıyorum, asfaltla samimi bir buluşmaya yaklaşıyorum ama JP'nin güçlü eli beni yakalıyor.

Beni o kadar yakınına çekiyor ki, elbisemin üzerinden vücut ısını hissedebiliyorum, içimde bir arzu dalgası oluşuyor. Bu elbiseyle komando pozisyonuna geçmek zorunda kaldığım düşünülduğünde kötü haber. Sanki meme uçlarımdan daha fazla desteğe ihtiyacı varmış gibi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, kendimi onun tutuşundan kurtarıyorum.

Beni büyük merdivenlerden yukarı çıkarırken kendi ayaklarıma takılmamaya çalışıyorum. Ünlü olduğunu düşündüğüm en az üç kişiyi görüyorum, belki de o berbat reality şovlardan birinden.

JP'nin eli avucuma geliyor, sanki daha önce yüzlerce kez yapmış gibi. Tanınıyor, kurumsal üst düzey yöneticilerin, aşırı zenginlerin ve C listesindeki ünlülerin daha az gizli flörtlerini görüyorum.

Adrenalin ve büyüünün büyüüne kapılmamak elde değil. Mekanın her yeri duyusal bir sirk: Her yönden ışıklar yanıp sönüyor, avizelerden, duvarlardan, içeceklerdeki maytaplardan ve tabii ki cesur burlesque dansçılarının meme püsküllerinden yansıyor.

Sanki modern bir yerde olmak gibi *Muhteşem Gatsby* parti.

"Daha önce buraya geldin mi?" diye sordu JP, dudaklarında şakacı bir sırıtışla.

Gözlerim kocaman açılmış bir şekilde bakınca tam bir salak gibi görünüyor olmalıyım.

"Hayır, hatırladığım kadarıyla hayır," diyorum sırtarak. "Hatırlıyor musun, ben O'yum? Genelde sunucu odasında kilitli kalırım."

Ya da şirketin geri kalanına göre şaka bu.

"Lucy, o elbiseyle asla kilit altında kalmamalısın."

Aman Tanrım. Ona teşekkür etmeye çalışıyorum ama dilim beş katına kadar şişmiş.

Başka bir merdivenden çıkıp ana balo salonuna yaklaşıyoruz. İşte o zaman asıl bakışmalar başlıyor.

"Bu etkinliklere sık sık geliyor musun?" diye soruyorum, her taraftan bize bakan gözlerin yarattığı rahatsız edici hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ancak kaçınılmazsa," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor ve iki kadeh ışıltılı şampanyayı ortaya çıkarıyor. "Korkarım bu gece bundan kaçış yok. Alkolsüz başka bir şey ister misin?"

"Bu iyi." Flütü alıyorum. "Bu akşamki etkinliğin sebebi ne?"

Tavri değişiyor, yakışıklı yüz hatlarında bir gölge uçuşuyor. "Bağırsak kanseri. Önemli miktarda bağış yapıyorum ama etkinliklerden uzak durmaya çalışıyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "İşte... babamın ölümü bu yüzdendi."

"Biliyorum." Elimi daha sıkı kavlıyor, sessiz bir destek gösterisi.

Aklım başımdan gidiyor. JP'ye babamın nasıl öldüğünü gerçekten anlattım mı?

Şaşkınlığımı gören JP kaşlarını çatı. "Lucy? Hata mı yaptım?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Hayır! Kesinlikle hayır. Böyle bir şeye katılmak güzel. Peki, benim buradaki rolüm ne?"

"Sen burada olduğun için başka kimseyle konuşmak zorunda kalmıyorum."

"Koruma gibi mi? Sen iri bir adamsın, kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Kendini idare edebilecek kapasitede görünüyorsun."

Şakacı sırtışı geri döndü. "Büyük adamlar bile zaman zaman biraz kurtarılmaya ihtiyaç duyabilir."

Sözleri, hafif yürekli olmasına rağmen, içimde bir beklenti heyecanı uyandıran bir ağırlık taşıyor.

Aniden gerginleşip kolyemle oynayıp bir yudum şampanya içtim, gözlerim odanın içinde gezindi. Keşke herkes bize dik dik bakmayı bıraksa. Kadınlar, JP'ye sanki ana yemekmişim de ben bir türlü ayıramadıkları bir garnitürmüşüm gibi göz ziyafeti çekiyorlar. Keşke bir tabela taksaydım: "Randevusu Değil, Sadece Personel!"

Rahatsızlığımı hisseden JP'nin eli kalçama yerleşip beni kendine çekiyor. Vücudu sıcaklık yayıyor ve nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Hey, rahatla."

"Özür dilerim, sadece... Bu benim konfor alanım değil," diye itiraf ediyorum, sinirlerimi bastırmaya çalışarak. "Daha önce hiç smokinli bir galaya gitmedim. Milyarderlerle gösteriş yapmaktan ziyade kod ve piksellerle daha rahatım."

"Havalı mı?" Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Doğru, sen daha çok Comic Con kızıydın. Daredevil hâlâ bir numaran, değil mi?"

Şampanya burnumdan akmak üzere. "Tanrım. Demek masamdaki o aptal aksiyon figürünü gördün."

Bana bir bakış attı, dudaklarında yavaş ve bilgiç bir gülümseme belirdi. "Öyle bir şey işte."

"JP," diye gür bir ses arkamızdan geliyor.

Dönüp gökdelen gibi bir kadınla karşılaşıyoruz. Çarpıcı mavi gözleri ve koyu saçları bana rahatsız edici bir şekilde kendimi hatırlatıyor; sanki 2.0 sürümündeymişim gibi. Sanki biri beni indirip Photoshop'ta Pro sürümüne yükseltmiş gibi.

Kirpiklerini JP'ye doğru pervasızca kırıştırıyor ve bu sırada beni tamamen kenara itiyor.

"Pamela," diye cevaplıyor JP, sesi zengin ve pürüzlü, hiç de misafirperver değilmiş gibi. "Seni gördüğüme sevindim. Ben Lucy." Kolunu belime daha sıkı doluyor; kalbimin tuhaf bir şekilde oynamasına neden olan sahiplenici bir hareket.

Ona nazik bir gülümsemeyle bakıp, onun kavrayışından kurtulmaya çalışıyorum ama o buna yanaşmıyor.

Pamela beni görmezden gelerek elini JP'nin omzuna koydu. "Bir süredir görüşemedik, değil mi? O zamandan beri..." Sesi kısıldı, yüzünde sinsî bir sırıtış belirdi.

Harika. Şimdi JP'nin onunla daha önce tanıştığı ve muhtemelen onu çıplak gördüğü de ortaya çıktı.

"Bu sizin asistanınız mı?" diye soruyor, bana yarı meraklı, yarı umursamaz bir bakış atarak.

"Evet," diye patladım, JP'nin gür "Hayır," deyişiyle aynı anda.

"O bir asistan değil," diye homurdandı, belimdeki tutuşu daha da sıkılaştırken. "Lucy... şirket için çok önemli biri."

Yalan karşısında irkiliyorum. Bu her geçen saniye daha da tuhaflaşıyor. Gerçekten bana "önemli" demesinin, bu işe bulaşmam konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını mı düşünüyor?

Pamela bana şöyle bir baktı, hesapçı gülümsemesi yüzünden silinmedi. "Ne hoş."

"Affedersiniz, Pamela." JP'nin sesinde tartışmaya yer bırakmayacak bir kesinlik vardı.

Bana bunun henüz bitmediğini anlatan bir baş hareketiyle uzaklaşıyor.

"Onunla özel olarak konuşabilirsin," diye önerdim. "Ben büyüdüm, kendi başımın çaresine bakabilirim. Cidden, barda

olacağım."

Her saniyesinden nefret etsem bile.

"Onunla konuşmaya hiç niyetim yok. Nezaket gösterip yoluma devam etmek için buradayım."

Savunmacı tavrı karşısında kaşlarım kalkıyor. Belki de artık süper modellere o kadar alışmış ki, artık sıradanlaşıyorlar.

"Sanırım bu Comic Con kadar eğlenceli değil?" diye gülümsüyor.

Sahte düşüncelerle yüzümü buruşturdum. "Şey, Comic Con'daki kostümler ironik bir şekilde daha nefes alabilen." Arkama gizlice bir el atıp ipek elbisemi kalçalarımın mengene gibi kavrayışından gizlice kurtarmaya çalıştım. Böyle elbiselerin tehlikeleri: fotoğraflar için harika, manevra kabiliyeti için bok gibi. "Burası güzel değil diye bir şey yok. Sadece... bunaltıcı. Senin tuhaf dünyana bir göz attım."

"Bu benim dünyam değil. Ara sıra yapmak zorunda olduğum bir şey bu." Gülümsedi. "Seninle Comic Con çok daha eğlenceli görünüyor."

Kaşlarım alnıma doğru kalkıyor. JP geek bir yanını mı saklıyor?

Cevap veremeden arkamızdan kalın bir ses duyuldu. "Wolfe."

Kesintiye karşı koymak için döndüğümüzde, JP'nin vücudu granit gibi oluyor, kalçamdaki parmakları sertleşiyor. Ah, burada açıkça bir geçmiş var.

"Derek," diye isteksizce itiraf etti JP. "Ben Lucy."

Derek bana pis bir gülümsemeyle baktı, sanki duş almam gerekiyormuş gibi hissettiren türden, tuhaf bir his uyandırdı. Deja vu hissi. Kurtulamadığım bir his. *Daha önce onunla tanışmış mıydım?*

"Gizli mi kalıyoruz, Wolfe?" diye sordu Derek, alaycı bir tavırla. "Manhattan'da tam bir hayalet oldun. Seni özlüyoruz."

"Bu hafta dağlarda mola veriyorum." JP'nin cevabı kısa ve öz, çenesi bayat bir yemek çiğniyormuş gibi dimdik.

Derek daha da yaklaştı, sırtışı daha da genişledi. "O geceki küçük pisliğini temizlemeyi başardın mı?"

JP'nin eli istemsizce belimdeki sıkışmaya başladı. "Halledildik."

Şimdi merakım arttı.

Başını sallayan Derek'in bakışları bana kaydı, gözlerinde merak pırıltısı vardı. "Bunu bilmek güzel. Sevgili karımın beni kameraya almasını istemezdim. Peki ya büyüleyici Lucy kim olabilir?"

"Ben sadece JP'nin teknoloji ekibinin bir parçasıyım," diye tısladım, belki biraz fazla hızlı. Derek'te kafamda alarm zilleri çalan bir şey var, rahatsız edici bir aşinalık. Sanki onu bir yerlerde görmüşüm gibi, belki de yollarımız kesişmiş gibi.

"Harekete geçmeliyiz," diye sertçe sözünü kesiyor JP, Derek'in cevabını beklemeden.

Derek'in duyamayacağı bir mesafeden güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda merakımı bastıramadım. "Kimdi o?"

JP şampanyasını dikeyyor. "Tam bir Wall Street eşiği."

"Daha önce Quinn & Wolfe ofisinde bulunmuş muydu?" diye soruyorum.

JP'nin bakışları bana dikildi, tuhaf bir şekilde rahatsız ediciydi. "Hayır. Neden?"

"Hiçbir sebebi yok." Omuz silkerek kayıtsız kalmaya çalışıyorum. Adamı tanımam için hiçbir sebep yok. Dürüst olmak gerekirse, diğer tüm Wall Street bankacılarına benziyor: geriye yatırılmış saçlar, yıllık maaşımdan daha değerli bir Rolex, ince çizgili takım elbise, pırıl pırıl ayakkabılar.

Kendime engel olamıyorum. "Sormamda bir sakınca yoksa, temizlemen gereken karmaşa neydi?"

JP'nin yüzü karardı. "Hiçbir şey. İş."

Tamam. Mesaj alındı o zaman. Bu konuda daha fazla tartışma yok.

"İşte Killian ve Connor," diye mırıldandı, bakışları omzumun üzerinden geriye kaydı.

Quinn kardeşlerin bize doğru geldiğini görüyorum. Üçlüyle aynı anda baş edemem. Elbisemi kıcımdan çıkardığımı mı gördüler? O taraftan yaklaşıyorlar. Çizgi roman fuarındaki Libby'den bile beterim.

İkisi de haksız yere muhteşem görünüyor. Onlarla sadece şirket etkinliklerinde konuştum. Ama meme uçlarım ipekle bağlandığında hiç konuşmadım.

Sanki işaret almış gibi, JP'nin eli sırtımın alt kısmına değdi ve tüylerim diken diken oldu. "Killian, Connor. Sanırım teknoloji bölümümüzden Lucy'yi tanıyorsun?"

"Merhaba!" diye ciyaklıyorum.

İkili bakışları bir ileri bir geri gidip geliyor, beni baştan aşağı süzdükten sonra JP'ye doğru fırlıyor. Killian'ın gözlerinde anlaşılmaz bir kıvılcım çakıyor. "Merhaba Lucy," diye mırıldanıyor.

"Bu hafta Ayı Dağı'ndaki villamda Tangra için hackathon düzenliyoruz. Ekipten birini de yanıma almayı düşündüm." JP hafifçe savunmacı bir tavır takınıyor.

"Lucy." Quinn'in küçük kardeşi Connor bana güven verici bir gülümsemeyle baktı. "Birkaç ay önce tanışmıştık. Kaza geçirdiğini duyduğuma üzüldüm. Nasılsın?"

"Ah! İyi! Hayatta kalıyorum sanırım."

"Şirketin size gerekli tüm desteği sağlayacağına güveniyorum. Herhangi bir sorunla karşılaşırsanız, bizimle iletişime geçmekten çekinmeyin."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Çok nazıksın."

Ağ kur Lucy. İşte fırsatın. Keskin ve içgörü dolu yorumlarınla büyük patronları etkilemeye çalış.

"Smokinlerinizi beğendim. İkiniz de harika görünüyorsunuz."

Sikiş aşkına.

Kıkırdıyorlar.

Şampanya kadehimin güvenliğine sığınmaya çalışırken yanaklarım yanıyor.

"Ve çok güzel görünüyorsun." Connor bana sırtıttı. "Seni bu işe nasıl bulaştırdı peki?"

Üç heybetli figüre bakıp kaşlarımı kaldırdım ve dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. "Siz üçünüze hiç kimse hayır diyebilirdi mi?"

Connor'ın ağzının kenarları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı.

"Bazen," diyor Killian. "Ama JP inatçı bir herif, ona istediğini vermek daha kolay."

Gözlerim pörtledi. İşte bundan korkuyorum.

Birkaç dakikalık ızdırap dolu sohbetin ardından JP devam etmemizi öneriyor. Hiç bu kadar rahatlamamıştım. Birkaç grup daha yönetici ve yatırım bankacısıyla sohbet ediyoruz.

Kendimizi kurtardığımızda ayaklarım ağrıyordu, yanaklarım zoraki gülümsemelerden dolayı sızlıyordu ve meme uçlarım ipekle kazara sürtünmekten dolayı tahriş olmuştu. Seksi.

Hoparlörlerden yavaş ve etkileyici bir caz müziği yükselmeye başlıyor ve çiftleri dans pistine çekiyor.

"Benimle dans et," diyor JP alçak sesle.

Başımı şiddetle sallıyorum. "Aman Tanrım, hayır. İki sol ayağım var; arabadan inerken ne kadar beceriksiz olduğumu hatırlıyor musun? Dans etmek çok daha kötü."

Yüzünde şeytani bir sırıtışla yaklaştı. "Şanslısın, ben önden gidiyorum."

Bir şekilde bunu iğrenç bir ses tonuyla söylemeyi başarıyor.

Kulağıma fısıldarken midemde kelebekler uçuşuyor, sıcak nefesi tenimi okşuyor. "Lucy, bu gece seni kollarımda hissetmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok."

Dili, kuzu pirzolasına bakan bir kurt gibi dudaklarının üzerinde kayıyor ve bana alt katımın kasılmasına neden olan bir bakış atıyor.

Daha iyi bir yargıya varamayarak, beni dans pistine yönlendirmesine izin veriyorum.

YİRMİ YEDİ

Lucy

JP sahiplenici bir tavırla elini benimkine kaydırıp beni dışarı çıkardığında nabzım hızla çarpıyor ve izleyenlerin dikkatini çekiyor.

Yoğun bakışlarını bana dikip beni kendine doğru çekiyor. Kıkırdıyor, ılık nefesi kulağımı gıdıklıyor. "İdam mangasıyla karşı karşıyaymış gibi görünmene gerek yok Lucy. Sadece dans ediyoruz."

Sakin görünmeye çalışıyorum, gülüp geçiyorum ama içimde bir kaos var. Savaş ya da kaç. Ya da seviş.

Belki de yukarıdakilerin hepsi.

Kollarımı boynuna doladım, gömleğinin altındaki kaslarının gerildiğini hissettim. Tanrım, bu çok fazla erkeksi. Sıcak, sert, erkeksi kaslar. Doğru yerlerde sert.

Bir anlığına ayaklarıma bağladığım acı veren ayaklıkları unutuyorum.

Elleri sırtımda yukarı aşağı bir yol çizdi, dokunuşunun sıcaklığı elbiseme işledi. Sonunda kalçalarıma yerleşti, parmakları omurgamdan aşağı ürperti gönderen sarhoş edici daireler çizdi.

Sadece bir dans, kırım.

Ritmi yakalamaya ne kadar çalışsam da, yakınlığımız bunu imkânsız kılıyor. Güçlü bacaklarının bacaklarıma değmesi, içimde lezzetli bir karıncalanma hissi yaratıyor.

Derin, sakinleştirici bir iç çekti ve bana sırtıttı, bakışları sıcaklıkla doluydu.

Bu adam biliyor*Kesinlikle*Bana neler yapıyor.

Bunu ellerinin beni sahiplenme biçiminde, bedeninin bedenime yaptığı hafif baskıda, kıyafetlerimizin üzerinden beni tahrik etmesinde ve baştan çıkarmasında hissedebiliyorum.

"O kafandan neler geçiyor?" diye soruyor.

Dürüst olmak gerekirse, cesaretimi toplayarak dudağımı kemiriyorum; vücudumun ılık attığı kısım hariç. *Hadi beni de al, yakışıklı adam!*

"Biraz gerginim," diye patladım, boğazım kurumuştı.

Gözleri gözlerime kilitlendi. "Neden?"

"Gerçekten mi? Sormak zorunda mısın?" Nefes nefese gülüyorum, parmaklarının tenimde çizdiği yavaş dairelerin fazlasıyla farkındayım. "Tanıdığım en yoğun insanlardan birisin. Yoğun kelimesi yetersiz kalıyor."

Dudakları bana doğru eğilirken daha da kıvrıldı, eğer istersem ısırabileceğim kadar yakındı. "Yoğunluk, önemli olan şeylere ve insanlara ayrılmıştır..." Bakışları dudaklarıma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü.

Titremeyi bastırıp, tavrımı sakın tutmaya çalıştım. "Ah? Senin gibi bir adam için 'önemli' sayılabilecek ne var ki?"

Beni dans pistinde yavaşça döndürürken gülümsemesi derinleşiyor. "Benim için en önemli şey ne? Ailem, özellikle de kız kardeşim ve yeğenlerim. Sıfırdan kurduğum işim. Sadık dostlar, zor bulunsalar da." Eli kalçamda tüy kadar hafif bir daire çiziyor ve bir sonraki sözlerini neredeyse kaçırıyorum. "Ve bana meydan okuyabilecek güzel kadınlar."

Titreyen sinirlerimi gizlemek için hafifçe güldüm. "Bu gece kesinlikle güzel kadınlarla çevrilsin."

Tek bir akıcı hareketle beni döndürüp geri çekiyor, göğsüm göğsüne dayanıyor. Sonraki sözleri boynuma değdiğinde derin bir nefes alıyorum ve onları iç amaşıma kadar hissediyorum. "Bu gece tüm dikkatimi çeken tek bir kadın var. Odadaki her şeyi gölgede bırakan, çarpıcı mavi gözlü kadın. İnan bana, başka kimse ona yaklaşamaz bile."

Aman Tanrım. Bu çok tatlı. Boğuk bir kahkaha attım.

"Biliyor musun, beklediğim gibi biri değilsin," diyorum nefes nefese.

Kaşını kaldırdı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Ah? Ne bekliyordun ki?"

"Doğrusu, seni tamamen iş odaklı biri olarak görüyordum, Bay Soğuk ve Duygusuz. Takım elbiselerinde uyuyup duş alıyorsun. Tek önemsendiğin şey bu."

Hafifçe kıkırdadı. "İnan bana, ikisini de çıplak yapıyorum. Ama haksız da değilsin; her zaman asıl amacım bu."

"Ama sanırım sende sert bir dış görünüş ve kâr marjlarından daha fazlası var. Eğer daha iyisini bilmeseydim, gizli bir romantik olduğunu söylerdim."

Ağzı titriyor. "İster iş ister aşk olsun, yaptığım her şeyde yoğunum. Aşık olduğumda, her şeyimi veririm. Kadınıma taparım. O dünyanın merkezi olur ve her gün ona sahip olduğum her şeyi veririm."

Kalbim şimdi step dansı yapıyor. Hızlandırılmış Riverdance gibi. "Sanırım birkaç örneğe ihtiyacım olacak. İdeal olarak bir demo."

Tekrar kıkırdadı. İç çamaşırımın içine kayan derin ve seksi bir homurtu.

"Korkarım bunları şu anki toplulukta paylaşmak uygunsuz olur. Ama özel bir gösteri istiyorsanız..."

Beni tekrar döndürüyor, bu sefer beni kendine doğru çekiyor.

Sert bedeninin hissiyatıyla, uyarılmasının karnıma bastırıldığı kanıtla nefesim kesildi.

"İtmeye devam et, belki bir tane bulursun. Çünkü benim olsaydın, durmam için yalvarana kadar bütün gece orgazm olmanı sağlardım. Sonra seni duşa taşıyıp vücudunun her santimini yıkar, kollarımda güçsüzleşene kadar her kıvrımını okşardım. Saçlarını yıkayıp seni benim tişörtüme sarar, sonra da uyuyana kadar sıkıca sarılırdım. Sabah olduğunda seni hala kucağımda tutardım."

Aman Tanrım. Yüzüm alev alev yanıyor ve yumurtalıklarım bana, tam burada, dans pistinde onunla sevişmem için bağılıyor.

"Bu sana nasıl geliyor Lucy?"

Nefesim kesiliyor. Beynimin akli başında kısmı "Görevi iptal et!" diye bağıırken, geri kalanım çoktan üst kattaki bir

otel odasına yerleşmiş, elbisemi çıkarmış ve baştan çıkarıcı bir şekilde yatakta uzanıyor.

Birlikte sallanırken hafifçe kıkırdıyor. "Bu kadar dürüstlük sana fazla mı geliyor? Şimdilik kendimi kontrol edeceğim." Sesi daha da alçalıyor. "Ama kızardığında çok seksi görünüyorsun."

Elleri kalçamın kıvrımına ulaşana kadar aşağı kaydı ve beni vücuduna sıkıca çekti. O sert şişkinliği görmezden gelmek imkânsızdı.

İçimde bir sıcaklık birikirken, nefesimi bastırıyorum.

Sonra, saf hayvani şehvetten gelen bir homurtuyla, "Endişelenme, çok sert ısırmam," diye kulağıma fısıldadı.

Tam da bunu yaptığında nefesim kesildi; saçlarımı itti ve boynuma öpücükler kondurmaya başladı.

Milyonlarca uyarı zili çalıyor. Onu durdurmalıyım. Bu tehlikeli. Halkın içindeyiz. Herkes JP'nin kim olduğunu biliyor.

Bunun yerine, dokunuşuna doğru eğiliyorum, sessizce daha fazlasını yalvarıyorum. Sakallarını, sert dudaklarını bana bastırıyor, karıncalanmalar elektrik gibi içimde yayılıyor.

Vücudumda hisler yayılırken, bacaklarım istemsizce birbirine kenetleniyor.

"Biraz soluklanalım," diye mırıldanıyor tekrar ayağa kalkarken.

Başımı sallıyorum, beni dans pistinden çıkarırken körü körüne onu takip etmekten başka bir şey yapamıyorum, acaba herkes onun devasa ereksiyonunu görüyor mu diye merak ediyorum.

Dolambaçlı merdivenlerden inerken onu sessizce takip ediyorum, her adımda vücudum heyecanla titriyor.

Peki buradaki planı ne?

"Adımlarına dikkat et," diye sertçe uyardı beni, elimi avucunun içine alarak.

Merdivenin sonuna ulaşıyoruz ve beni burayı çok iyi bilen birinin becerisiyle koridor boyunca götürüyor. Bu beni şaşırtmamalı çünkü burası ona ait.

Seks yapacak mıyız?

Aniden dönüp beni küçük bir vestiyer odasına çektiğinde, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Güçlü bir itişle kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor ve bizi yarı karanlığa sürüklüyor.

Yılın en mütevazî ifadesi beni hazırlıksız yakaladı. Nefes nefese kaldım ve bacakları beni duvara sıkıştırana kadar sendeledim. Güçlü kolları beni kafese koydu, elleri başımın iki yanındaydı.

Gardırobun loş ışığında, keskin yüz hatları tehlikeli bir hal alıyordu.

Kaslı bacakları benimkilerin etrafına yayılıyor, böylece bacaklarının V şeklinde oluşturduğu boşlukta kendimi nefis bir şekilde hapsolmuş hissediyorum. Elleri bileklerimi kavlıyor, başımın üzerine sabitliyor ve ağzımı kendi elleriyle kabaca ele geçiriyor.

Tutku, sahiplenme ve açlıkla dolu, beni milyonlarca parçaya ayıran, sıcak ve ateşli bir öpücük.

Boğazının derinliklerinden vahşî bir onaylama homurtusu yükseliyor ve benimkiyle birleşiyor; beni sadece öpmüyor, aynı zamanda *iddia ederek* Ben. Bu adam artık benim üzerimde tam kontrole sahip, bana istediğini yapma gücüne sahip.

Öpüşmemizi aniden kesiyor ve bana derin nefesler alarak bakarken yoğun bakışları altında titriyorum.

Vücudum heyecanla titriyor, ellerim vücudunun her yerinde dolaşmak için can atıyor. Kendi uyarılmamı bile zor kontrol edebiliyorum.

Çok şaşırtıcı ve korkutucu... ve inanılmaz derecede vahşî.

"Lucy," diye homurdandı, çene kasları kırılacak kadar gergindi. "Yavaş yavaş ilerlemek istiyorum ama daha fazla bekleyemem. Sana çok ihtiyacım var."

Tanrı. Sesi saf seks.

Sert penisi acilen gövdeme bastırıyor, ilgi için yalvarıyor.

Bileklerimi başımın üstünde tutarken, bana eğlenceli bir sırıtışla bakarken, onun kavrayışından kurtulmak için mücadele ediyorum. "Ne istiyorsun?"

"Sen. Lütfen." diye kısık sesle fısıldarken boğazım titriyordu.

Tam bana acı çektireceğini düşündüğüm anda ellerimi bırakıyor.

Kendimi durduramadan, uzunluğuna uzandım ve pantolonunun üzerinden kalınlığını hissettim.

Sertliğini tamamen kavradığımda dudaklarımdan tatmin edici bir inilti döküldü.

"Aman Tanrım," diye kekeledim. Tam bir erkek. Kalın, sert ve bana duyduğu ihtiyaçla zonkluyor.

Kutsal.

Siktir.

Cehennem.

Aşırı dozda uyarılmadan ölmek mümkün mü? Mezar taşıma "cinsel gerilimin ölümcül bir sonucu olarak bu dünyadan göçtüm" yazacak ve ben de yüzümde bir iniltiyle dışarı çıkacağım.

Elleri iki yanımdaki duvara yaslanmak için geri kalkıyor ve dokunuşuma tepki olarak vücudundaki her kas geriliyor. Bacakları daha da açılıyor, keşfetmeye devam etmem için bir davet. Elim sahiplenici bir şekilde penisini kavrarken omurgamda nefis ürpertiler uçuşuyor. O benim.

Nefesi alımda sıcak. "İnkâr etme," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Doğru geliyor, bebeğim."

Aman Tanrım. Öyle. Çok doğru.

Her zerrem daha fazlası için çığlık atıyor. Nefeslerim düzensiz, yüzüm kızarmış ve içim sızlıyor.*zonklamalar*Arzuyla. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

"Çok uzun zaman oldu," diye homurdanıyor kulağıma.

Durun bakalım, seks yaptığından beri mi? Sözleri beni sersemliğimden yeterince uzun bir süre uyandırdı, böylece elim ereksiyonundan aşağı düştü.

Elleri hızlı bir hareketle elbisemin askılarını çözüyor ve elbise karnıma kadar iniyor, göğüslerim ona görünüyor.

Ağzı avına doğru çullanan bir avcı gibi aşağı iniyor ve sonra meme ucuma yapışıyor, içimde zevk dalgaları yaratıyor.

Ellerim saçlarını avuçlamak için yukarı çıkıyor, dili hassas meme ucumun üzerinde dönüyor.

Aman Tanrım, bu çok güzel bir duygu.

İhtiyaçtan vajinam kasılıyor.

Elbisemin eteğini belime dolayana kadar yukarı doğru sıyırıp sonra büyük elini külotuma doğru kaydırıldığında ona karşı kıvranıyorum.

Islak vajinamın etrafında daireler çizerken nefes nefese inlemeler duyuyorum. Bu his, sanki ilk kez dokunulmuşum gibi kıvranmama neden oluyor.

Gerçekten bunu bir dolapta mı yapıyorum?

Kalçalarım kıpırdıyor ama o beni sıkıca tutuyor, vücudumu gergin bir şekilde kendisine bastırıyor.

Parmaklarını klitorisime doğru uzatıyor ve vücudumda aynı anda hem sıcaklık hem de ürperti hissediyorum.

Siktir, evet. Nerede olduğumuzun bir önemi yok.

Göğsümden çekilip tüm heybetiyle ayağa kalktı ve bana sertçe baktı. "Boşalınca yüzünü görmem gerek."

Vay canına, bu adamın hakimiyetine bayılıyorum.

Başım geriye doğru sallanırken, haz içimde dalgalanıyor, parmakları aşağıda gülünç bir sihir yaratıyor.

Sırılsıklam oldum, o kadar ıslandım ki utanıyorum.

"İşte benim kızım," diye kısık bir sesle fısıldadı, başparmağı klitorisimi nazikçe okşadı ve damarlarımda zevk dalgaları oluşturdu. "Benim için çok ıslaksın Lucy. Çok hazırsın. Buna sandığından daha çok ihtiyacın var."

Nefesim hızlanıyor ve yarattığı karıncalanma hissiyle karnım alev alev yanıyor gibi hissediyorum. Çenemi sıkıca yerinde tutuyor, kontrolümü kaybetmeye başladığımda gözlerimizin birbirine kenetlendiğinden emin oluyor.

Eğer beni ayakta tutan güçlü kolları olmasaydı, dizlerim çoktan bükülmüştü.

"Rahatla beni ve kendini bırak, bebeğim."

"Aman lütfen, aman lütfen, aman lütfen," diye soludum dalgalar yüzüme vururken. İnlemelerim çılgınca artarken saçlarını yumrukladım. Daha fazlasına ihtiyacım var. Hepsine.

"Gözlerini aç," diye emretti. Sırtışı ona meydan okumama meydan okuyordu ama istesem bile bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

Orgazmım tüm bedenimi kasıp kavuruyor, tüm vücudum saf bir coşkuyla çılgınca titriyor. "Aman Tanrım!" diye inliyorum, coşkumun etkisiyle yere yığılıyorum.

"Şey," diye inledim. Şirket sahibi JP Wolfe'un beni kurtarmasına izin verdim.

Memnuniyetle parlayan gözlerle sırttı. "İyi misin?"

"Evet," diye nefes alıyorum, hala sersemlemiş haldeyim.

Şaşırtıcı bir şefkatle elbisemi düzeltmek için aşağı doğru uzanıyor. Sonra elimi kaldırıp avucuma bir öpücük konduruyor ve beni vestiyerden dışarı çıkarıyor.

Muhteşem çıkışımızı yaparken, birkaç izleyici yüzlerinde alaycı bir gülümsemeye bizi izliyor. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum:*Peki, hepimiz orada ne yaptıklarını biliyoruz.*

Yanaklarımın yandığını hissederek, hemen elimi elinden çektim.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, soğuk cephesi bir anlığına bozuldu.

"Hadi buradan çıkalım." Sesinde bir aciliyet tınısı belirdi. "Hadi eve gidelim."

Arzuyla panik savaşları. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce mantıklı karar alma yeteneğimi yeniden kazanmam gerek. Ya da yeterince pişman olmayacağım. Bu iyi bilemez.

Çenemi kaldırırken bakışları gözlerimi yakıyor. "Dinle, o güzel ve karmaşık zihninde kopan fırtınayı anlıyorum. Ama

endişelenecek veya suçluluk duyacak hiçbir şey yok, anlıyor musun?"

Sonra o için için yanan gözleriyle bana bakıyor ve aniden hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

YİRMİ SEKİZ

Japon

Ayı Dağı villasına dönüş yolculuğu hayatımın en uzun yolculuklarından biri gibi geliyor. Lucy ve ben, smokin pantolonumdaki devasa şişkinliği görmezden gelmek için şoförle hafif bir sohbet etmeye çalışıyoruz.

Uzanıp elini tutuyorum, göğsünün önündeki koruyucu pozisyonundan çekip uyluğuma koyuyorum. Geri çekilmiyor ama parmaklarındaki sertlik çok şey anlatıyor.

O vestiyerde azgın bir genç kız gibi onu vahşice dövmek istememiştim ama kahretsin, o yanımdayken içimde bir şeyler kontrolden çıkıyor. Kirli bir oyun oynuyorum çünkü onun beni cinsel olarak istediğini biliyorum.

Kendi terimde boğuluyordum ki, o aptal Derek yanıma gelip bana sataşmaya başladı, her şeyi ortaya dökeneğinden emindi. İstedğim son şey, Lucy'nin o ahmaktan iğrenç maceralarımı duyması. Er ya da geç benden duyması gerekecek ve er ya da geç duyacak.

Villaya ulaştığımda, bahçeden uzaklardan gelen sohbet ve kahkaha sesleri duyuluyor; sanki içki dolabım talan edilmiş gibi.

"Lucy," diye başladım, kapıya doğru yaklaşırken, fırlamaya hazır görünüyordu, "iyi miyiz?"

Başını sallıyor, gözleri benden başka her yere dikilmiş.

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye sordum. "Başka bir şey istemiyorsan sadece uyu. Seni yakınımda istiyorum, hepsi bu."

"Gelemem," diye kekeleyerek villaya doğru yürüdü. "Erken yatmam gerek... Matty ve benim... yapmamız gereken işler var."

Konuşurken geri çekiliyor, her kelimeyle aramıza biraz daha mesafe koyuyor, ta ki mutfaktan çıkana kadar.

Birbirimize ilk aşık olduğumuz zamanki kadar ürkmüş durumda.

Onu daha da korkutacağını bildiğim için peşinden koşma içgüdümü bastırıyorum. Bunun yerine kendime bir kadeh viski ısmarlayıp, viskinin dibe çökmesine izin veriyorum. Bir adım ileri, iki adım geri. Ben bir aptalım. Aşık, aptal bir aptal. Viski şişesini yatağa götürüyorum.

İki parmak viskiyle uyanığım, yatak odası kapımın önündeki tereddütlü, yumuşak pitter-patter sesine odaklanıyorum. Adımlar uzaklaşıp tekrar geri geliyor.

Battaniyeleri üzerimden atıyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kapının önünde tek bir hareket bile yapmadan oyalanıyor, ta ki artık dayanamayana kadar. Kapıyı hızla açıp onu orada, jarse elbisesinin askısıyla oynarken buluyorum. Elbise kıvrımlarının üzerine yumuşakça dökülüyor, tıpkı bir balo elbisesi gibi yakışıyor.

"Hey," diyor beceriksizce.

"Hey sen," diye cevap veriyorum, gülümsememi gizleyemeden.

Gözleri boxer'ımdan yüzüme doğru bir tur atıyor ve ilgi karşısında aletin sızladığını hissediyorum.

"Daha önce sana geri dönemedim." Sıcak akşama rağmen titriyor.

"Ne hakkında bana geri döneceksin?" diye oyuna eşlik ediyorum.

"Senaryonun nasıl olduğunu sorduğunda." Sözleri havada asılı kaldı, küçük bir adım atarken bakışları bana kilitlendi. "Tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyor."

Bebek mavisî gözleri yemek tabağı büyüklüğünde, bana bu ham savunmasızlıkla bakıyor ve lanet olsun ki bu beni boğazımdan yakalıyor.

"Mükemmel." Sesim bir oktav düştü. "Çünkü bunu uzun zamandır istiyordum."

Sanki Super Bowl devre arası şovunu başlatacakmışım gibi kapıyı ardına kadar açıyorum.

Lucy içeriye çekingen bir adım atıyor, sanki başka bir gezegene ayak basmış gibi etrafına bakınıyor.

"Vay canına." Odanın ortasına gelip garip bir şekilde etrafa bakındı. "Burası sanki tüm dairem tek bir odaya sıkıştırılmış gibi. Evin en büyük yatak odası olacağını tahmin etmeliydim. Gerçi biraz da olsa bir...50 Tonzından."

Kıkırdadım. Buraya ilk geldiğinde de benzer bir gözlem yapmıştı. Yatak odam minimalist ve pratik. "Nasıl yani?"

"Matty senin çılgınca şeyler attığında kesinlikle emin*Gözler Tamamen Kapalı*"Burada partiler var."

Matty'nin ağzını kapalı tutmayı öğrenmesi gerekiyor.

"Pek sayılmaz," diye sırtarak cevaplıyorum. "Çoğu zaman burada yalnızım."

Odanın içinde dolaşp minimalist dekoru inceliyor, kendini beğenmişlik taslıyor. "Bak, ne olursa olsun kariyerimi mahvetmeyeceğini bilmem gerekiyor. Matty, herhangi bir tuhaf davranışın suçunu hafıza kaybına bağlayabileceğimi söylüyor ama..." Sesi titriyor. "Emin olmam gerek."

"Rahatla," diyorum. "İşin güvende. Söz veriyorum."

Zaten yaptıklarımı hatırlayınca içten içe yüzümü buruşturuyorum. Ama bu bağlamda, söz konusu onun işi olduğunda, kesinlikle, onu asla tehlikeye atmayacağıma söz verebilirim.

Boy aynası olan giyinme odama doğru yürüyor.

Onu takip ederek arkasında duruyorum, daha küçük bedeninin üzerinde yükseliyorum, camda bedenlerimiz çarpıcı bir tezat oluşturuyor.

Bakışları yansımda benimkilerle buluşuyor, gözlerinde güçlü bir endişe ve beklenti karışımı dans ediyor.

Parmaklarımı kollarının yumuşak kıvrımları boyunca gezdiriyorum, titremelerin teninde dans etmesine neden oluyorum.

Aramızdaki hava tanıdık bir elektrikle yükleniyor.

Bir anlığına dünya düzeliyor. Lucy ve JP, olması gerektiği gibi. Unutulmuş anılar yok, sadece bir zamanlar bizi tanımlayan tutku.

Parmak uçlarımla boynunu okşadıktan sonra açıkta kalan tenine hafif öpücükler konduruyorum.

"Ne istersen onu yapacağız. Neyle rahat edersen onu yapacağız," diye fısıldadım kulağına, elbisesinin askısını çekiştirirken. "Hiçbir baskı yok."

Elbisesinin askılarını arkadan yavaşça çözüp yere düşene kadar nefesini tuttum ve sadece külotuyla ayakta durdu.

"Mesele bu," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Her şeyi yapmak istiyorum."

"Kahretsin," diye inledim, gözlerim vücudunda gezindi.

Onu böyle görmeyeli sanki bir asır geçmiş gibi geliyor. Ona çok ihtiyacım var ve şimdiden kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum.

Bir an için aynada ona baktım, gözlerim utanmadan vücudunun her santimini keşfetti. Hafifçe aralanmış dudakları, her nefes alışında inip kalkan göğüsleri, dokunulmayı bekleyen sert meme uçları. Muhteşem, fit bacakları. Hatta dizindeki o sıyrık yara izi bile.

Sikim onun kışına çarpıyor. Beni ne kadar tahrik ettiğinin farkında bile değil.

O bir tanrıça ve bunun farkında bile değil.

Tanrıçam.

Bakışlarım altında kıpkırmızı kesilen kadın, derin bir nefes almaya, karnını içeri çekmeye çaballıyor.

"Muhteşemsin," diye mırıldandım ensesine, göğüslerini sahiplenici bir şekilde avuçlarken. Dudaklarım köprücük kemiğine doğru inerek titremesine neden oldu.

"Alıştığından daha iri olmalıyım. Günde on iki saat bilgisayar ekranına bakmak tam olarak karın kaslarını çalıştıran bir egzersiz değil, bu yüzden karın kasları istiyorsan, yanlış kadını seçmişsin."

Aynada ona tembihlercesine baktım. "Kesinlikle doğru kızı buldum. Seni ne kadar istediğimi hissediyor musun? Mükemmelsin; her zerrenle."

Geçim sıkıntısı çeken bir adam gibi, göğüslerini açgözlülükle okşuyor, avuçlarımda hissettiğim sıcak teninin tadını çıkarıyordum.

Yumuşak bir inleme sesi çıkarıyor, gözleri sıcaklıkla dolu. Göğsü inip kalkarken içimde eriyor, tüm utangaçlığı yok oluyor. Sert meme uçlarını avuçlarımda hissediyorum.

Lanet olsun o iniltilere.

"Kahretsin bebeğim," diye homurdandım, bana hissettirdiklerine neredeyse öfkelenerek. "Beni ne kadar tahrik ettiğinin farkında bile değilsin, değil mi? Üzerimde ne kadar güçlüsün."

Elim karnına doğru iniyor, oradaki kasların kasıldığını hissediyorum ve ardından iç çamaşırının belinden dışarı çıkıyorum. Tatlı, seksi, zonklayan amına dokunduğumda inliyorum.

"Bunu çok istiyorsun," diye fısıldadım kulağına.

İnleyerek parmağımı yumuşaklığına bastırıyorum, dokunuşumun altında nabzının attığını hissediyorum. Bana karşı o kadar hazır ki, zonkluyor, kıvranıyor. "Sana böyle hissettirmeyi seviyorum."

Başparmağımla şişmiş dudaklarını açgözlülükle okşuyorum, sonra da içeri sokup iç derinliklerini keşfediyorum.

Başını göğsüme yasladığında bir inilti koptu. "Vay canına, bu işte çok iyisin JP."

Öyleyim, çünkü vücudunun her santimini biliyorum. Dikkat ettim. Dinledim. Ne istediğini tam olarak biliyorum. Ama henüz boşalmasına izin vermeyeceğim.

Parmaklarım külotunun üzerinden kayıyor ve o da yansımada bana bakıyor.

"Neden durdun?" diye fısıldadı, güvensiz bir ifadeyle.

"Hayır," diye kıkırdayarak cevap verdim ve boynuna öpücükler kondurdum. "Daha yeni başlıyorum."

Dudaklarım vücudunun kıvrımlarını takip ederken, iç çamaşırını acı verici bir şekilde her santiminde uyluklarından aşağı doğru çekiyorum.

Önünde diz çöküp yavaşça her iki ayağını iç çamaşırından çıkarıp tamamen bana bakana kadar titredi.

Kıvranıyor ve bacaklarını görüş alanımdan uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum.

"Ne kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunun farkında mısın?" diye sordum dizlerimin üzerinde, göz göze gelerek.

Dudaklarından minik, anlamsız bir kahkaha kaçıyor ve ben gülümseme isteğime karşı koyuyorum.

"Aman Tanrım. Kes şunu. Beni gerginleştiriyorsun." Yüzü ateşten kızardı ve kıvranarak ellerini omuzlarıma koydu, sanki kendini sabitlemek istercesine. "Sana yoğun olduğunu söylemiştim."

"Ve sana söylemiştim, hiçbir şeyi yarım yapmam."

Daha ne olduğunu anlayamadan ayağa kalkıp onu belinden tutup yerden kaldırıyorum ve bacaklarını etrafıma sarıyorum.

Çıplak amını karnıma sürüyor. Klitorisi karnıma değdiğinde inliyor. Kalçaları kıpırdıyor ama onu sıkıca tutup yatağa doğru yürütüyorum.

Bu, yatak odamın çok büyük olduğunu düşünürsek çok uzak.

Onu yatağa yatırdım, ellerim kıvrımlarında gezindi. Stilettolarını yavaşça ve titizlikle çözdüm, tokenin her tıkırtısı odada yankılandı.

"Ne kadar da beyefendi," diye mırıldandı. "Bu hizmeti seviyorum; yakışıklı milyarder patronumun beni soyması."

Buruk bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Gerçek şu ki, bu tür muamelelere alışkın, sadece hatırlamıyor.

"Ama ben uzun süre beyefendi olmayacağım, tadını çıkaracağım o kadar."

Bana kocaman, yalvaran gözlerle bakarken nefesi hızlandı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı çekinerek.

Ona sııttım. "Ne olacağını biliyor musun?" diye kısık sesle fısıldadım, tenimiz neredeyse birbirine değecek kadar, ama tam olarak değil, vücutunun üzerine eğildim.

Seksi bir dişi tilki gibi alt dudağını ısırdı. "Sanırım aydınlanmaya ihtiyacım var."

"Lucy, bütün gece adımı haykıracaksın, çünkü durman için yalvarana kadar seni tekrar tekrar orgazm edeceğim. Önce dilimle, sonra sertleşmiş penisimle, ta ki daha fazlasına dayanamayana kadar."

Sözlerim onun nefes nefese kalmasına neden oldu; kahkahalar şaşkınlıkla karıştı. "Aman Tanrım... Sen çok cesursun."

Sert ereksiyonumu ortaya çıkarmak için boksör şortumu aşağı doğru sıyrıyorum, yumruklarımı sıkıp bir, iki kez pompalıyorum, bu arada da kısık gözlerimle ona bakıyorum.

"Çok sert bir şekilde içine çekiyor.*Bu*"Senin pipin mi? Biliyordum. Korkmalı mıyım yoksa tahrik mi olmalıyım bilmiyorum."

Sırtını yatağa yaslayıp ellerini çarşafın etrafına doladığında ve beni becermek için can attığında kıkırdıyorum. Yumuşak amını bana açarken bacaklarını yukarı kaldırıp kalçalarını yataktan kaldırıyor, doldurulmak için yalvarıyor.

Aman Tanrım. Gözlerim aç bir şekilde onun amını içiyor ve şu anda penisimi ona sokmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Bacaklarının arasına yaklaşarak vücutunu yatağın kenarına doğru çekiyorum.

Bir homurtuyla elimi ağrıyan penisimin etrafına doladım, diğer elimle de ıslak vajinasını okşadım. "İkisi de olmalısın bebeğim."

Ve o her ikisi de—bakışlarının yüzüm ile sertliğim boyunca kayan elim arasında gidip gelmesinden bunu anlayabiliyorum.

Acı verici derecede sert olan penisime yumruk attığımda adrenalin içimde dolaşıyor.

"İyi misin güzelim?" diye kıkırdadım.

"Şey... Emin değilim." Dudağını ısıırıyor. "Bu şey çok büyük."

Dudaklarımda bir sırtıma belirdi. "Neden bunu bu kadar kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?"

"Çünkü beni parçalayacak gibi görünüyor."

"Endişelenme; sana iyi bakacağım. Bunun her saniyesinin tadını çıkarmanı sağlayacağım."

Penisimin ucunu onun ıslak vajina dudaklarına sürüyorum, ikimizi de tahrik ediyor ve işkence ediyorum. Onun içinde olmak için can atıyorum. Islak sıcaklığının penisimde sıkışmasını hissetmek için can atıyorum.

Ve Lucy'nin de buna benim kadar ihtiyacı var.

Yüzü zevkten buruşuyor, nefesleri hızlı ve kesik kesik, kalçaları altımda kıvranıyor. O kadar ateşli ve bana hazır ki. Çok fena boşalmak istiyor. İzin versem, sadece ona sürtünerek boşalırdı.

Büyük bir zorlukla kendimi kontrol altında tutmayı başarıyorum.

"Bekle," diye soludu, bacakları kasıldı. "Başka organlarım yerine kafamla düşünmem gerek. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ama sen o milyar dolarlık penisle en son ne zaman seks yaptın?"

Kıkırdadım, sonra da soru aramızda havada asılı kalırken donakaldım. Artık prezervatif kullanmıyoruz. Buna nasıl cevap vereceğim?

"Başka biriyle aylardır cinsel ilişkiye girmiyorum. Temizim."

Gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, kesinlikle. Sana yalan söylemem Lucy."

O iri mavi gözleri ve dolgun dudaklarıyla bana bakıyor; bu kadını hayatımda hiç istemediğim kadar memnun etmek istiyorum. Tekrar kıkırdanıyor, ereksiyonumu karşılamak için kendini yukarı doğru çekiyor ama ben onu sıkıca yerinde tutuyorum.

"Güzel," diyor alt dudağını ısırarak. "Çünkü seni içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Bu sözler beni neredeyse uçuruma sürükleyecekti. Ama henüz değil.

"Yakında bebeğim, yakında. Önce seninle ilgileneceğim."

Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını omuzlarıma doladım.

Uyluklarına yumuşakça öpücükler kondururken, istekli ağzım mükemmel klitorisine doğru yol alıyor.

Titriyor ve yüksek, baş döndürücü bir inilti çıkarıyor. "Aman Tanrım. Bunda gerçekten iyisin."

Onun amına gülümsüyorum. Elbette gülümsüyorum, vücudunu avucumun içi gibi biliyorum.

Ağzımla tadını çıkarırken kıvranıyor. O kadar yakın ki, bacaklarının kavrayışında titremesinden, amının ağzıma sürtünmesinden anlıyorum. Küçük homurtuları ve inlemeleri beni çılgına çeviriyor.

Bacakları içgüdüsel olarak başımın etrafında kapanmak için hareket ediyor, ama ben onları nazikçe açık tutuyorum ve onun baştan çıkarıcı tatlılığının her santimini takıntılı bir erkek gibi açgözlülükle yalıyorum.

"Tadın harika," diye mırıldandım öpücükler arasında. "Kesinlikle mükemmel."

"Çok yaklaştım, devam et, aman Tanrım!"

Ve o çok, çok yakın.

O sızlanmalar.

Onu acilen yutuyorum. Daha hızlı. Daha sert.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım."

Altımda çırpınırken onu kendime doğru çekiyorum. Bacakları titriyor ve sonunda dilime doruğa ulaşırken boğazından güçlü bir inilti yükseliyor.

Ve kahretsin, bu hayatımın en güzel hissi değil mi?

YİRMİ DOKUZ

Lucy

Eğer gezegendeki en seksi adam değilse, beni hemen öldürün.

Tamamen bitkin bir halde yatağa gömüldüm. "İnanılmazdı," dedim gergin bir kahkaha atarak, vücudum orgazmın artçı şoklarını atlatmaya devam ederken.

JP yatağın kenarında duruyor, koyu gözleri şehvetle parlıyor, kaya gibi sert penisi yumruğunda nabız gibi atıyor. Bakışları beni delip geçiyor, kendini yavaşça yukarı aşağı hareket ettirirken hiç tereddüt etmiyor.

"Anlat bakalım," dedi boğuk bir sesle, başımın dertte olduğunu hissettiren bir sırıtışla. "Ağzımın her yerine boşaldığını hissetmekten daha güzel bir şey yok."

Yine sinirli bir kahkaha attım ama tuhaf bir hayvan çiftleşme çağrısı gibi, tuhaf bir şekilde çıktı. Kahretsin, bu adam tam bir pislik. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığını söylediğinde haklıydı.

Bir an ona baktım, nefesim boğazımda düğümlendi, tüm o korkutucu paketini içime çektim; her bir yontulmuş kası, her bir keskin çizgiyi, elinin şaftı üzerindeki her güçlü hareketini.

Bu adamın kendini tatmin etmesini izlemek şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha tahrik edici. Gerçek bu.

"Bana ne yaptığını görüyor musun Lucy?" dedi alçak sesle. "Hepsi senin için."

Tanrım. Bakışları altında kıvrılırken ayak parmaklarım öyle sıkı kıvrılıyor ki, kırılacaklarına yemin ediyorum.

İçimdeki Wonder Woman'ı ortaya çıkarmam gerekiyor ama bunun yerine titreyen bir sinir ve ter yığınınına dönüşüyorum.

Bacaklarımı kavradı, onları daha da açıp beline doladı. Beni altına hapsetti ve sanki bunu kanıtlamak istercesine, kalın penisi girişime doğru dürttü, bacaklarımın arasındaki ağrı dayanılmaz hale gelene kadar beni tahrik edip kışkırttı.

"*Lütfen*"inliyorum, sesim ihtiyaçtan titriyor.

Kalçalarım onun kalçalarına çarparak onu giderek daha da yakınlaştırıyor, açıklığıma doğru itiyor. Yoğun uyarılması aramızda zonkluyor, bu his vücudumda seksi bir çok tabancası gibi titremelere yol açıyor.

Lanet olası bir şaka.

"Sen benim horozum için ölüyorsun, değil mi?" diye boğuk bir sesle söylüyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Evet! Evet!" diye haykırıyorum. Ne kadar da aptalca bir soru.

"Bu anı hayal ettin mi? Nasıl hissettirirdi?"

"Evet," diye cevaplıyorum, neredeyse nefes nefese. Bana bile benzemiyor.

"Benimle ilgili düşüncelerle kendine dokundun mu?"

Kıvraniyorum, zaten sıcak olan yanaklarım iyice kaynıyor. A, buna cevap vermekten çok utanıyorum ve B, yatak odamda konuşmam sadece "Evet" ile sınırlı kalıyor gibi görünüyor.

"Bana gerçeği söyleyene kadar istediğini sana vermeyeceğim."

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Evet, ne?"

"Evet, kendime dokundum ve onun sen olduğunu hayal ettim."

"Aferin kızım. Bunu duymak hoşuma gidiyor."

Dudakları şeytani bir sırıtişla kıvrıldı ve tam istediğimi vereceğini düşündüğüm anda, aniden beni yataktan kaldırıp ters çevirdi, böylece üzerine oturmuş oldum.

Bacaklarımı ona doğru açtım ve sert penisinin ıslak girişime baskı yapmasının verdiği hisle nefesim kesildi.

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor. JP Wolfe tarafından sikileceğim.

Kendimi gergin bir şekilde onun penisine bırakıyorum, gövdem onun büyüklüğüne tepki verirken inliyorum.

"Hepimi al," diye homurdanıyor.

Haz ve acıdan duyularım çılgına dönüyor, sonunda rahatlayıp hazzın beni ele geçirmesine izin veriyorum. Penisi beni tamamen dolduruyor ve iç kaslarım onu sarıyor.

Heyecan tüm vücudumu sardı, ben zevkten inlerken o da aynı anda inledi. Çok iriydi.

Elleri kalçalarımda sıkıca duruyor, kontrolünü kaybetmemek için kendini sabit tutuyor.

"Artık patron sensin," diye mırıldandı. "Bana nasıl sevişmeyi sevdiğini göster."

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz ama ben de bu oyuna katılmaya hazırım.

Yavaşça ona sürtünüyorum, her hamlede vücudumda nabız gibi atan zevkin her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Bakışları beni izlerken yoğun, elleri kalçalarımı sıkarken ritmi kontrol ediyorum.

Bu adamın en iyi horozu var. Onu bir daha asla geri alamayabilir. Artık sonsuza dek birbirimize bağlıyız.

Ben onu daha hızlı ve daha sert sürdükçe onun homurtuları daha da yükseliyor ve daha aç oluyor.

Yanakları kızarmış, gözleri yarı kapalı, zevkten boynundaki damarlar belirginleşmişti. Başımı geriye attım, etrafını sararken zevkten inledim, sanki ona tamamen sahipmişim gibi hissettim.

Uzun süre dayanamayacağım. JP'nin seks seslerini dinlemek bile boşalmama yetiyor.

"İçimde harika bir his var," diye inliyorum. "Bu benim en sevdiğim pozisyon."

"Öyle mi?" diyor, ben daha da hızlandıkça yüzündeki sırtış hemen siliniyor. Ben tekrar tekrar en tatlı noktaya vururken saçlarıma doğru inliyor.

Her itiş sanki sonucusuymuş gibi geliyor, her saniye bir öncekinden daha yoğun. Bunun tüm orgazmların anası

olacağını biliyorum. Zavallı vajinamın asla kurtulamayacağı, akıl almaz, dünyayı sarsan bir deneyim.

"Bu aç," diye homurdandı. "Çok derin."

Yoğunluk giderek artıyor ve sonunda çok fazla geliyor, ona tam olarak nasıl becermekten hoşlandığımı gösterirken bir zevk dalgası gibi üzerimize çöküyor.

"Ah, kahretsin." Hareketlerim daha da çılgına dönünce inledi.

Ben bittim.

Vücudu sertleşip sertçe boşalırken son bir zevk çılgılığı attı. İçimde şişip nabız gibi attığını hissettim, her his hazzımı daha da artırıyordu.

Yüzündeki ifade. Hiç göreceğimi düşünmediğim bir şey. Çok fazla.

Orgazm içimde patlarken, amım onun penisinin etrafında sıkışıp titriyor. O kadar yüksek sesle inliyorum ki, Ayı Dağı'ndaki herkesin duyduğundan eminim.

Bir an öylece kaldık, o hâlâ içimdeydi ve ikimiz de nefes almaya çalışıyorduk. Bu sadece iyi bir seks değildi. İnanılmaz, dünyayı sarsan, bazı eyaletlerde yasaklanması gereken türden bir seksti.

Ve şu an bana bakış şekli? Kesinlikle aynı fikirde.

"Teşekkür ederim bebeğim. Bu inanılmazdı."

Sinirli bir kahkaha attım. "Muhtemelen harika sekse alışkınsındır."

Parmakları çenemde kayıyor ve bakışlarını tekrar yakalamamı sağlıyor. Bir anlığına, kendine güvenen iş adamı gidiyor, yerini aniden yıllar öncesine göre daha genç görünen, gözleri hiç tahmin edemeyeceğim bir kırılganlıkla dolu bir adam alıyor. Sanki onu derinden yaralayacak güce sahipmişim gibi. "Seks ancak doğru kişiyle harikadır."

Ne ima ettiğini anlayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gerçekten mi, yoksa beni yapmacık bir sümük yığınının çevirmek için ezberlediği bir repliği mi söylüyor?

"Hadi." Beni yataktan kaldırıyor. "Seninle ilgilenip seni duşa sokayım."

İkimizi de büyük banyoya götürüp beni yere bırakırken kıkırdıyorum.

Aramızdaki bu ilişkinin nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama şunu söyleyeceğim: Bu gece bana hissettirdiklerini asla unutmayacağım.

Yüzümü duşa sokarken dudaklarımdan rahat bir iç çekiş dökülüyor.

Elleri sanki tenimin bir santimini bile dokunmadan bırakmaktan korkuyormuş gibi üzerimde dolaşüyor, sanki her türlü acıyı ve endişeyi yok etmek için bir görevdeymiş gibi.

Bu sefahat gecesinden sonra sıkıcı küçük hayatıma nasıl geri döneceğim?

Buna çok ihtiyacım vardı.

"Ben de."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunu sesli mi söyledim?

Gözlerimi kaldırıp onun gözleriyle buluşturduğumda bana sırtıttığını görüyorum.

"Umarım inlememle bütün binayı uyandırmamışımdır," diye şaka yapıyorum, yanaklarım bu anıyı hatırladıkça alev alev yanıyor.

"Rahatla. Kimse bir şey duymadı. Bu duvarlar neredeyse bomba geçirmez." Sırtışı şeytani bir hal alıyor. "Yine de coşkunluğunuzu takdir ettik."

Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Rahatla" demesi onun için kolaydı.

"O güzel mavi gözlerinin ardında nasıl çıldırdığını görebiliyorum. Burada yanlış bir şey yapmıyoruz."

"Özür dilerim. Aşırı düşünmek benim doğamda var. Patron sensin, unuttuysan söyleyeyim."

"Bana güveniyor musun?"

Sorusu beni duraklatıyor. Ona güveniyor muyum? Duyduğum onca hikâyeden sonra? Kalbimi paramparça

etmeyeceğinden emin değilim - sorun da burada yatıyor. Onun için bu muhtemelen yedi günlük bir kaçamak.

Bana göre, artık kafamın içine girdiğini biliyorum. Ve bunu öğrenemez.

"Elbette," diye yalan söylüyorum.

"Güzel. Geceyi benimle yatağında geçirir misin? Yerine getirmem gereken yarım kalmış sözlerim var."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi. JP'nin yanında uyanma fikri... inanılmazın da ötesinde.

Parmaklarım ıslak teninde aşağı doğru kayıyor, omuzlarını, göğsünü ve karnını keşfediyor. Kasık çizgisinin üzerinde yavaşça ilerliyorum ve mide kasları buna tepki olarak seğiriyor.

Zaten yine sertleşmeye başladı.

Of, ne cazip bir şey.

"Yapamam," diye inliyorum sıcak su üzerimize dökülürken. "Matty yakında odama dönmezsem haberi olur. Ve eğer ortadan kaybolursam, Dwayne muhtemelen SWAT ekibi kapını çalacaktır."

Derin bir nefes verdi, nefesi etrafımızda yükselen buharla karıştı. "Tamam, tamam. Ama seni tekrar görmek istiyorum, New York'ta. Sadece işte değil."

Yüreğim Usain Bolt gibi doldu. "Öyle mi?"

"Elbette," diyor gülümseyerek, kirpiklerine damlalar yapışarak.

"Ama neden?"

"Neden? 'Neden' diye kim sorar?"

Şakasına ciddi bir bakışla karşılık veriyorum. "Doğrusu JP. Saf değilim. Her şeye sahipsin. Milyarlar, bir rahibeyi bile düşündürecek bir güzellik ve tabii ki o kocaman, güzel penis. İstedğin her kadını elde edebilirsin. Çirkin olduğumu söylemiyorum," diyorum ona. "Ama sağlıklı bir öz farkındalığım var. Amerika'nın bir sonraki top modeli olmamamın bir sebebi var ve bu benim için sorun değil."

"Hey, kendini küçümsediğini duymak istemiyorum tatlım," diyor ciddi bir sesle. Başımı salladığımda sırtıp

ekliyor: "Demek servetim ve... 'varlıklarım' en iyi özelliklerimmiş? Ve ben de çekiciliğimin bir kazanç faktörü olabileceğini düşündüm." Kıkırdıyor, sesi duşta yankılanıyor.

Seste beni ürperten bir şey var.

Komik kemiğimize vurduğunuzda ve sinirlerinizden akkor bir alev fışkırdığında hissettiğiniz sarsıntıdır. Yoğun, şaşırtıcı, acı ve şaşkınlığın tuhaf bir karışımıdır ve neden ağlamak istediğinizi tam olarak bilemezsiniz.

Bu gerçek miydi? Sadece güldü mü yoksa ben mi kafamda canlandırdım?

"Lucy." JP bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Ne?" diye ona baktım. "Hiçbir şey."

Garipti, sanki bir déjà vu gibiydi. Tıpkı bu akşam o küstah Derek'le yaşadığım gibi.

"Emin misin?"

"Şampanyadan bahsediyorum. İyiyim." Onu rahatlatmak için gülümsüyorum. "Ve evet, çekiciliğin de inanılmaz, tabii teslim tarihleri olan bir köle tüccarı olmadığın zamanlar hariç."

Tavrı değişiyor, bakışları yumuşuyor. Eli yüzümü okşuyor, başparmağı çenemde geziniyor. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Neyi aldın?"

"Seni istiyorum Lucy. Sadece seni."

Tepki veremedim, beni öyle bir öpücüğe çekiyor ki, şimdiye kadar aldığım tüm öpücükleri yerle bir ediyor. Her şeyi değiştiren, dünyanızı sonsuza dek altüst eden türden bir öpücük.

Ve o heyecan verici anda, korkunç bir gerçek birdenbire aklıma geliyor: Düştüm. Sert ve hızlı bir düşüş. Ve görünürde hiçbir güvenlik ağı yok.

Lucy

İşte yine başlıyoruz. Tanıdık sahne yeniden başlıyor. Ben küçük Lucy'yim, çocukluk evim bir fon, parmaklarım solmuş çitlerin arasından Buddy'yi okşamak için can atıyor.

Buddy'nin karanlık, bulanık gözleri benimkilerle buluştu ve içimde bir huzursuzluk dalgası yayıldı. İçimi bir belirsizlik kemiriyordu: Beni kuyruğunu sallayarak mı yoksa dişlerini göstererek mi karşılayacaktı?

Patileri yere sürtünüyor, sanki görünmez bir acı çekiyormuş gibi. Gerçekliğin rahatsız edici bir yankısı, tam olarak anlayamadığım bir déjà vu.

Ona ulaşmak, onu teselli etmek istiyorum ama incinmekten korkuyorum.

Cesaretimi toplayıp parmaklarımı çitin aralıklarından kaydırıyorum. Ve işte o anda, Buddy iyi bir çocuk oluyor, dokunuşlarıma yenik düşüyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Sızlanıp okşamalarıma yaslanıyor.

Ama sonra Buddy'nin şakacı hırlaması Stephen King romanlarından fırlamış gibi bir şeye dönüşüyor.

Ve sonra, bam! Isırık. Acı, sanki parmaklarımı araba kapısına çarpmışım gibi, hatta daha da beter. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama çıkan tek ses fare gıcirtısına benziyor.

Sıcak ve tuzlu gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. İçgüdülerime güvenmeliydim. Beni cezbetti ve güvenimi kazandı, sonra da aynısını yüzüme vurdu.

Sonra sanki biri düğmeye basmış gibi kabus gibi dünya, rahatlatıcı bir ışığa bürünür.

Klimanın serin öpücüğü, üstümdeki ipek çarşaflar, JP'nin malikanesinin tanıdık kokusu.

Başımı çevirip gırtlaktan gelen sesin kaynağını arıyorum. Matty yere serilmiş, başı yatağın kenarından sarkmış. Sabahları bile boynunun tutulmasından duyduğu sızlanmayı duyabiliyorum.

Alnımdaki nemli saçları silerken kalbim hâlâ dakikada bir mil hızla atıyor.

Ben bir psikiyatrist değilim ama bilinçaltımın bana bağırdığını hissediyorum.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp, başucu çekmecesinden rüya günlüğümü çıkarıyorum. Rüyanın tuhaf parçalarını karalıyorum. *Beynim bana aslında ne söylemeye çalışıyor?*

Kesinlikle gizli bir not var, çılgınlığın içinde kaybolmuş bir mesaj. Gömülü bir anı, tırmalayarak çıkmaya çalışıyor. Babamın ölümüyle mi ilgili? Yoksa Libby'nin sürekli gevezelik etmeyi sevdiği, içimdeki çocukla ilgili köklü bir saçmalık mı?

JP'nin kollarına sarılmış bir şekilde uyanmak bu tuhaf rüya dünyasında bir şeyi değiştirir miydi?

Tehlikeli düşünceler. Gecenin bir yarısı yatak odasından çıkıp buraya geri dönmek için dünyadaki tüm iradeyi kullanması gerekti.

Hackathon'un son günü, bu yüzden gerçekten kendimi toparlamam ve işime odaklanmam gerekiyor.

Odanın içinde parmak uçlarımda yürüyorum ve Matty'nin başını yavaşça yastığına geri koyuyorum. Tutarsızca mırıldanıyor ama dünyaya karşı ölü kalıyor.

Bu rüya, çözmem gereken gizemli bir bulmaca gibi ama hiçbir anlamı yok. Belki de sadece saçma bir rüyadır ve hiçbir anlamı yoktur. Ve belki de her şeyde anlam aramayı bırakmalıyım.

Ekibin geri kalanı nihayet ortaya çıktığında, organizatörler yedi yıldızlı bir otele yakışır bir kahvaltılık sofrası hazırlıyorlar ki muhtemelen oradan gelmiş olmalı. Sofra lüks kokuyor ve

içimden bir ses şöyle diyor: JP gününe böyle mi başlıyor, yoksa sadece seyircisi olduğunda mı gümüş tepsiyi açıyor?

Bu arada neon tabelam da JUST FUCKED THE BOSS olarak güncellendi.

"Aman Tanrım, sanki üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyorum," diye inledi Matty, boynunu yoğururken. Gözlerini bana dikti. "Lucy, dün gece boynumu yastık olarak mı kullandın yoksa?"

Gözlerimi deviriyorum. "Aslında, salyalı yüzünü tekrar yatağa koyacak kadar nazik davrandım. Bu yüzden, rica ederim."

Gözleri daha da kısıldı. "Dün gece içeri girdiğini duymadım."

Yüzümde aziz bir gülümsemeyle karşılık verdim: "Bir süre aşağıda kitap okudum. Yukarı çıktığımda sen rüya alemindeydin, horluyordun."

Bana saçmalık olduğunu söyleyen bir bakış atıyor, ama sonra omuz silkip bir kruvasanı parçalamaya başlıyor.

"Yardım etkinliği nasıldı Lucy?" diye sordu Taylor, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. Belli ki benim onun yerine gitmemden hâlâ rahatsız.

Aman Tanrım, JP ile vestiyerdeki anımız gözümün önünden geçiyor. "Ah, biliyor musun, her şey yolundaydı."

Bakışları delici. Aman Tanrım, biliyor mu? Kulaklarımın yandığını hissediyorum.

Garip bir şekilde öksürerek mırıldandım, "Şey... Ben... öğleden sonra klinik seansım için biraz izin almam gerektiğini JP'ye anlatacağım..."

"Doğrusu, o bir canavar değil. Elbette izin verecek," diyor Taylor kendine bir bardak portakal suyu doldururken. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu durumu harika idare ediyorsun. Hafıza kaybıyla senin gibi başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Şaşkına döndüm. "Bu bir iltifat mı Taylor? Kendini hasta mı hissediyorsun yoksa?"

Dudakları gerildi, belli ki bu iğnelememi beğenmemiştir. "Belki sen ve Matty beni bu kadar kışkırtmasaydınız, samimi olduğumu anlayabilirdiniz."

Kaşları kalktı. "Tamam. Peki... teşekkürler."

Ona gülümseyip uzaklaşıyorum, aklım başımdan gidiyor. Taylor'ın patron olması gerçekten bu kadar felaket mi? Titiz, özverili ve ellerini kirletmekten çekinmeyen biri. İstemeyerek de olsa, Andy'den daha uygun olduğunu kabul ediyorum bu role.

Belki de bunu görmemin önünde engel olan şey kendi gururumdur.

Brody ve Tony'lerle kahkahalar atan Matty'ye bakıyorum. Elbette eğlenceli biri ama belki de bana pek iyi etki etmiyor. Ve akışına bırakamam.

Uzun zamandır Taylor'dan şikayet ediyoruz, hatta onu karalıyoruz. Ama belki de buradaki asıl kötü adam... benim?

Sabah boyunca, Quinn & Wolfe'un tüm casino oyunlarını ve olanaklarını sihirli bir şekilde nakitsiz hale getirmenin muhteşem planına dalmış durumdayız. Bu dağ evi tarzı hackathon, üretkenliği ciddi anlamda artırıyor. Matty bile, standart Vegas hackathon'larından kesinlikle daha az çılgın olduğunu söyledi; biraz da hayal kırıklığıyla eklemeliyim.

Ancak zihnim dün geceki cinsel ilişki sonrası kaygıyla dolu, tam bir karmaşa. Tüm o müstehcen anları zihnimde tekrar tekrar canlandırmayı bırakamıyorum ama şimdi, her zamanki gibi, paranoya başladı.

Sabahtan beri duygularım, o aptalca, rahatsız edici köpek rüyası ve dün geceki JP ile yaşadığım müstehcen karşılaşma yüzünden yüksek hızlı bir blender'da sıkışmış gibi dönüp duruyor. Tepkim, erkek arkadaşım olmayan biri için fazla yoğun geliyor.

JP bana hiçbir şey vaat etmedi. Bir erkeğin seni istediğini söylemesi, özel olmak istediği anlamına gelmez. Erkekler seni yatağa atmak için en muhteşem şeyleri söyleyebilirler.

Bumble Brad dediğim biriyle bir sorunum vardı. Beş buluşmadan sonra özel bir ilişkimiz olduğunu varsaydım. Bana iltifatlar yağdırdı ve bana "harika bir insan" dedi.

Bu arada, haftanın her gecesi için bir sürü "inanılmaz" insan vardı. Ben sadece Çarşambaydım. Çarşamba Güzeli pozisyonundan hemen istifa ettim.

Ama orada kim hatalıydı, o mu, ben mi? Aramızda özel bir ilişki olduğunu hiç söylemedi. Başkalarıyla görüşüp görüşmediğini de hiç sormadım.

Yine de JP'ye karşı koruma kullanmadım. Ne düşünüyordum ki? Gerçek şu ki, o an çok samimi hissettim. Çok doğaldı. Bana hissettirdiklerine kaptırdım kendimi.

"Kendine gel, seni fahişe," diye mırıldandım, sandalyeme çöküp dizüstü bilgisayarımın ekran açısını ayarlayarak. Şakaklarıma masaj yapıp, arama düğmesine basmadan önce aklımı başıma toplamak için derin bir nefes aldım.

Ekranımda Dr. Ramirez'in gülümseyen dijital yüzü beliriyor. "Lucy, bugün nasılsın?"

"Dürüst olmak gerekirse? Biraz dağınık bir haldeyim," diye itiraf ediyorum, yorgun bir iç çekişe teslim olarak. Sandalyemde geriye yaslanıp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Sanırım sıradan bir gün daha."

"İyileşme doğrusal bir süreç değildir. İlerleme istediğinden daha yavaş görünüyorsa kendine karşı çok sert olma," diye tavsiyede bulunuyor, bakışları beni dikkatle incelerken. "Bugün seni ne rahatsız ediyor?"

Hemen konuya giriyorum ve Jekyll ve Hyde köpeğiyle ilgili çılgın rüyamı anlatıyorum.

Rüya destanımı düşünmek için bir an duruyor. "Rüyalar oldukça gizemli olabiliyor," diye düşünüyor, bana gülümseyerek. "Çözülmemiş bir Rubik Küpü gibi."

Ekranın ardından ona gözlerimi kısarak bakıyorum. Bir Rubik Küpü mü? Biraz daha az mecazi, biraz daha faydalı bir şey bulabilir miydi acaba?

"Rüyalar," diye devam ediyor, "genellikle bilinçaltımıza bir bakış sunar, farkında olmadığımız endişelere veya korkulara ışık tutar."

"Peki ama köpek ne anlama geliyor olabilir?" diye soruyorum, sesimdeki hayal kırıklığıyla. "Daha da önemlisi, onunla ne yapmam gerekiyor?"

"Belki de Buddy'nin saldırgan davranışları, şu anda mücadele ettiğiniz bir korku veya kaygıyı temsil ediyor olabilir. Hayatınızda kendinizi güçsüz hissettiğiniz yaklaşan bir tehdit veya stres faktörünü temsil ediyor olabilir."

"Her şey olabilir o zaman." İç çekerek sandalyeme daha da gömüldüm. "Dairem bir kuruşa satılmıyor."

"Bunu basitleştirelim," diyor cesaretlendirici bir gülümsemeye. "Bana rüyayı tekrar anlat ama dokuz yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibi anlat."

"Buddy bir dakika iyi bir köpekti, bir sonraki dakika korkunç bir canavara dönüşüyordu. Ve bunun olacağını hiç tahmin edemedim."

Başını sallıyor. "Bu, zihninin seni kaçındığın zor bir şeye hazırlama yolu olabilir."

Dudağımı ısırdım. "Bu biraz rahatsız edici, doktor."

"Bazen kaçındığımız acı veya stres olasılığıyla yüzleşmek zorunda kalırız. Tartışmalarımız, üzerinde çalıştığımız stratejiler, sizi daha güçlü, daha dirençli kılmayı amaçlıyor. Ve sizi, ortaya çıkabilecek her türlü sıkıntılı veya travmatik deneyimle yüzleşmeye hazırlıyor."

Omuz silkiyorum, bunalmış hissediyorum. "Bunların hepsi güzel ve hoş doktor, ama bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hipnoterapi seanslarınıza başladığımızda her şeyin daha netleşeceğine inanıyorum."

Derin ve uzun bir iç çekiyorum.

Konuyu değiştirip soruyor: "Ee Lucy, bu hafta başka neler oldu? En son konuştuğumuzda Ayı Dağı'na gitmeye hazırlanıyordun. Arkadaki nefes kesici manzaraya bakılırsa, oradaymışsın gibi görünüyor."

"Evet. Burası gerçekten muhteşem. Çok sakin ve huzurlu. Boğazıma kadar işe gömülmüş durumdayım." Yanaklarımin kızardığını hissediyorum.

"Paylaşmak istediğiniz özel bir şey var mı?"

Patronu becerdim.

"Hayır! Hiçbir şey."

"Her şeyi dışarı dökmek yardımcı olur. Ve unutmayın, terapide yaşananlar terapide kalır."

Aman Tanrım, gerçekten de yüzümden belli oluyor.
Acaba biraz sperm mi var yüzümde?

"Aslında biraz pervasızca bir şey yaptım." Duraksıyorum.
"Patronla bir an yaşadım." Tam olarak ne tür bir andan bahsettiğimizi belirtmek için boğazımı temizledim.

Bu yeni bilgiyi düşünerek yavaşça başını sallıyor. Şok olmuş gibi görünmüyor. Bu beni rahatsız mı etmeli?

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Yutkundum. "Çok korkuyorum. Onun gibi biri tarafından incinmekten çok korkuyorum."

"Endişelerinizi onunla paylaştınız mı? İkinizin de duruşunu tartıştınız mı?"

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Hayır, kesinlikle hayır. Sadece tek seferlik bir şeydi."

"Daha önce buna benzer bir şey oldu mu?"

"Ne? Hayır! Kesinlikle hayır."

Ama... Olsaydı hatırlamazdım, değil mi?

Dr. Ramirez'e bakıyorum, içimden bir panik ürpertisi geçiyor. Ya bu ilk sefer değilse? Ya JP ile daha önce hatırlamadığım bir şey olduysa?

Rahatsız edici düşüncüyü hemen kafamdan attım. Bu saçmalık. Neden bana söylemesin ki? Hayır, bu onun için bir kolaylık, ben doğru yerde, doğru zamanda yaşayan bir

kadınım. İşe döndüğümde JP'nin asansördeki davranışları bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Ve bana yalan söylemesi için hiçbir sebebi yok.
Sağ?

Japon

Nihayet her şey yoluna giriyor.

Hackathon'dan sağlam sonuçlar aldık, kalan kumarhane olanaklarını nakitsiz hale getirmek için sağlam bir plan hazırladık.

İlk sağlıklı yaşam kampının pazar araştırma raporlarından gelen verileri inceliyorum. Başarılı olabileceğimi kanıtlayana kadar bunu gizli tutacağım. Veriler, piyasada bir pazar olduğunu doğruluyor, sadece doğru şekilde uygulamam gerekiyor. Ayrıntıları daha sonra Killian ve Connor ile görüşeceğim; bu da Vegas'tan çıkış planıma doğru attığım bir adım daha.

Ve sonra Lucy var. Bugün Ayı Dağı'ndan ayrılıyor ama beni tekrar hayatına aldı. Kazadan beri -hatta acı ayrılığımızdan beri- ilk kez mutluluğun tadını yeniden alabiliyorum.

Geçmişimizi ondan saklayarak ateşle oynadığımı biliyorum. Aldatmaca içimi kemiriyor ama bir kenara itiyorum. Kendime bunun Lucy iyileşene kadar onun iyiliği için olduğunu söylüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, benim için de aynı derecede önemli. Onu çok özlüyorum. Onu yanımda tutmak için her şeyi yaparım, yalan söylemek anlamına gelse bile.

Tehlikeli bir zeminde yürüdüğümün farkındayım. Odadaki devasa fili, yani hatırlamadığı ortak geçmişimizi bilerek görmezden geldim. Ama sonunda, gömülü tarihimizi ortaya çıkaracağı ve ben de ciddi bir açıklama yapmak zorunda kalacağım gün gelecek.

Tekrar itiraf etmeden ilişkiye girmek riskli bir kumar.
Lucy bana açılacak ve savunmasız olacak kadar güveniyor,
ama ben onu aldatıyorum.

Ama şimdi bunu düşünemem.

OTUZ BİR

Lucy

Örümcek'in cehennem gibi tuvalet tıkanıklığına saplanmış durumdayım; Cumartesi öğleden sonrasını geçirmek için ne güzel bir yol. Dün Ayı Dağı'ndan ayrıldığımdan beri, JP ile geçirdiğim geçen haftanın gerçek mi yoksa hafıza kaybıyla boğuşan zihnimin uydurduğu tuhaf bir seks rüyası mı olduğunu sorguluyorum.

Eğer sadece bir rüyaysa, kesinlikle katılıyorum. Dün gece Buddy adlı köpeğimle tekrar tekrar yaşadığım rüyadan daha iyi.

İşte bu kadar. Dürüst olalım. Gerçeklerden geçici bir kaçıştı, tıpkı çizgi roman fuarında Daredevil rol yapma oyununa daldığımda olduğu gibi.

Çünkü acı ve soğuk gerçek şu ki ben, kaderin çılgın bir cilvesi sonucu milyarder patronuyla aynı yatakta bulunan 27 yaşında, içe dönük bir grafik tasarımcısıyım.

Şimdi, lüks olmayan dairemin soğuk ve yargılayıcı bakışları altında, paranoya pençelerini bana geçirdi, güvensizliklerimde yeşerdi.

Ya JP ile bir ilişkim olduğu duyulursa? Bu tür skandalla baş edemem.

Kızlara bunu çok anlatmak istiyorum ama Libby'ye böyle bir konuda güvenebilir miyim? Sürekli Wolfe ve Quinn kardeşler hakkında dedikodu istiyor ve geçen haftaya kadar bu konuda işe yaramaz bir kaynaktım. Peki ya şimdi?

Şimdi onun canavar pipisinin boyutunu biliyorum.

Ve ona kimseye söyleyemeyeceğini söylesem, dedikodu yapmamak için elinden geleni yapacağını biliyorum, ama gürültülü takım gecelerinden birinde bir meslektaşına da bulaşabilir. Kötü niyetli değil, sadece sarhoşken söylemesine

izin verilmeyen şeyleri hatırlamıyor. Sarhoş ağızlar ayık düşünceler söyler, falan filan.

Daha önce de Libby ile birlikte medya köpekbalıklarıyla birlikteydim ve bu adamlar bir taştan bile sır çıkarabilirlerdi.

Telefonumun rahatsız edici zil sesi, küçük banyoda yankılanıyor ve düşüncelerimin aşağı doğru sarmalını bölüyor.

Pistonu iki elimle son kez itiyorum ve tıkanıklık sonunda açılıyor. Tipik Örümcek.

Ellerimi yıkayıp, çalmadan önce lavabonun yanından telefonumu alıyorum. Ekranda "Emlakçı Eşeği Dave" yazıyor.

"Hey, Dave. Herhangi bir gelişme var mı?" diye soruyorum, çaresiz görünmemeye çalışarak.

"Bayan Walsh, sizin için bir şeyim var," diye bağırıyor bitiş çizgisine doğru.

Heyecanlanma. Muhtemelen sana Florida'daki bir bataklıkta bir devre mülk satmaya çalışıyordur.

"Birisi daireniz için teklifte bulunmuş. Tam istenen fiyat."

İnanamayarak pistona bakıyorum. "Benimle dalga geçiyorsun."

Kahkahaları satırın üzerinden yankılanıyor, neredeyse benim kadar inanmaz bir şekilde. "Elimi vicdanıma koyun, Bayan Walsh. Bunu isteyen bir arkadaş var. Detayları size e-postayla göndereceğim."

Nabzım hızla atarken, "Peki, mesele ne?" diye sordum.

"Meşru bir teklif. Nakit ödemeye ve anlaşmayı hemen tamamlamaya hazırlar."

Allah'ım, benimle böyle oynama. Bu kadar sarhoş olduktan sonra çöküşe dayanamam.

Klozetin kapalı kapağına çöktüm, tüm vücudum titriyordu. "Bunun bir dolandırıcılık olmadığından emin misin? Bunun gerçek olduğuna nasıl güvenebilirim?"

"Onlar saygın bir yatırım şirketi. Merkezi Cayman Adaları'nda."

"Ama neden? Neden dairemi istiyorlar?"

JP mi? Hayır, bu çılgınca bir düşünce. İnsan biriyle yatıp sonra da malını satın almaz.

Gerçi o bir milyarder.

Dave bunu önemsemiyor. "Eh, ne demek istediğimi biliyorsun. Gayrimenkul genellikle güvenli bir yatırımdır. Muhtemelen portföylerini genişletiyorlar."

Yani hiçbir fikri yok.

İç çekişi telefonun içinden duyuluyor. "Lanet olası teklifi istiyor musun, istemiyor musun, tatlım?"

"Evet! Evet!" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Sadece fikirlerini değiştirmelerini istemiyorum. "Daireyi gerçekten gördüler mi?"

"Önemli değil. Görmeden satın alacak kadar aptallarsa veya zenginlerse, kabul ederiz."

Sonlandırma düğmesine basıp, Jurassic Park'ta hiç de fena sayılmayacak ilkel bir çığlıkla banyodan fırladım.

Oturma odasında zafer dansı yapmaya başladım, tüm uzuvlarım çırpınıyordu.

Örümcek başını odasından dışarı uzatıyor. "Parti ne için?" diye soruyor, kafa karışıklığına rağmen dansıma katılmaya karar veriyor ve sehpayı neredeyse deviriyor.

Bir anda coşkuyla ona doğru atılıp kollarımı boynuna doladım.

"Parti ne için?" diye tekrarlıyor, kucaklamam yüzünden sesi biraz boğuk çıkıyor.

"Yer satıldı!"

"Ne?"

Donakaldım. "Üzgünüm Örümcek. Daireyi satıyorum."

"Sattın... dur, NE?"

Anında akli başına gelir ve yüzü buruşur. "Ah, kahretsin," diye tıslar ve odasına fırtına gibi döner.

Yarım saat sonra, hâlâ Dave'in e-postasına bakıp duruyorum, gözlerim paranoyak bir muhasebeci gibi tekrar tekrar sıfırların üzerinde geziniyor. Kaç kez okursam okuyayım, hâlâ tam istenen fiyatı gösteriyor.

Dairemi hiçbir geçerli sebep olmadan satın almaya niyetli bu gizemli şirketi siber ortamda takip etmeyi denedim ve başaramadım. Şimdi tek yapmam gereken, emlak tanrılarına bu anlaşmanın hızlı ve sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesi için dua etmek.

Çünkü son zamanlarda hayatımı saran tüm bu çılgınlıklarla birlikte, sanki iyi günlerimi ve kötü günlerimi kendi eğlenceleri ve şakaları için düzenleyen bir tür üstün gücün elindeki bir kuklaymışım gibi hissediyorum.

Telefonum çalıyor, tanımadığım bir numara kalbimin kaburgalarımda hızla çarpmasına neden oluyor.

Çünkü ben zaten biliyorum kim olduğunu. Kadın sezgisi.

"Lucy." JP'nin sesi telefonun diğer ucuna Viagra gibi sızıyor.

"H-hi," diye ciyakladım, dünyalı bir kadından çok bir liseli kıza benzediğimi çok geç fark ederek. Hafifçe öksürdüm, biraz da şehvetli bir zarafet toparlamayı umarak.

"Neler yaptığınızı merak ediyorum."

Dizlerime kadar banyo pisliğine batmıştım; Dave aradığında yarıda bıraktığım bir işti bu. Ama bu tam olarak seksi bir şaka malzemesi değildi.

"Biraz rahatlıyorum," diye yumuşak bir sesle yalan söyledim ve ayağa kalkıp mutfakta volta attım. "Ya sen?"

"Seni düşünüyorum."

Ah, tatlı anacığım... Nabzım tekliyor, sonra kontrolden çıkmış bir vibratör gibi hızlanıyor. Kendini toparla kadın. Eminim biraz flört etmeyi başarırısın, değil mi?

"Milyarder bir kumarhane patronunun cumartesi günü daha iyi şeyler yapmasını beklerdim," diye espri yaptım.

"Bu değil."

"Bir hobi edinmeyi düşünebilirsin. Örgü örmek ya da başka bir şey."

Boğuk bir sesle kıkırdadı. "Gerek yok. Neyden hoşlandığımı zaten biliyorum," dedi, cinsel imalar yumurtalıklarımı çılgına çevirmeye yetecek kadar güçlüydü.

Aramızdaki sessizlik bir anlığına fazla uzuyor çünkü flört oyunum berbat.

Seksi bir ses olması gereken bir homurtu çıkardım.

"Seni görmek istiyorum," diyor, homurdanmamı duymazdan gelecek kadar terbiyeli. "Seni bu gece dışarı çıkarmak istiyorum. Daha doğrusu, içeri almak istiyorum."

Duvara yaslanmak için volta atmayı bıraktım. Aman Tanrım, bana randevu teklif ediyor.

"Anlamıyorum."

"Sizin için yemek pişirmenin zevkini bana verin."

"Sen yemek mi yapıyorsun?"

"Şaşırmış gibisin. Emin ol, mutfakta birkaç numaram var."

Midemde bir tedirginlik dalgası uçuşuyor. *Heyecanlanma, diye fısıldıyor. Bir Duygusal bağlanma tehlikeli bir zemin olabilir.*

"Lucy," adımı pis ve seksi bir söz gibi uzatarak söylüyor. "Seni mi kaybettim?"

"H-hayır," diye kekeliyorum, aniden nefesim kesiliyor.

"Ve?"

"Ve..." *Ve dün gece düşündüğüm tek şey sendin, ama bunun ne olduğunu ya da nerede durduğumu bilmiyorum, sormaya cesaretim yok ve incinmekten çok korkuyorum.* "Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Cumartesi gecesi için benim için şeflik yapmaktan daha cazip seçeneklerin olmalı?"

"Bu nasıl bir soru? Hayır Lucy. Kesinlikle hayır."

"Tamam," diye fısıldıyorum, sesim kalbimin gümbürtüsü arasında zar zor duyuluyor. Ne halt ediyorum ben? Ama akli başında bir kadın böyle bir daveti nasıl reddeder ki?

"Tamam, bu gece seni bekleyebilir miyim?"

"Sanırım seni listeye ekleyebilirim," diye espri yapıyorum, sonunda sesimi bulabiliyorum.

Tekrar kısık bir kahkaha attı. "Aferin kızım," diye mırıldandı; tek bir cümle beni yavaşça duvardan aşağı kaydırıldı. "Saat yedide sana bir araba gönderirim. Sabırsızlanıyorum."

Hat kapanıyor, o kibirli piç, ben daha bir kelime edemeden telefonu kapatıyor. Neyse ki. Dilim kendini yutmuş gibi görünüyor.

Duvardan aşağı doğru kaydım ve kışımın üstüne yığıldım.

Lucy

Bir milyarderle birlikte geçireceğiniz bir gece için nasıl giyinirsiniz?

Hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre ev yapımı bir yemek olduğu için, daha lezzetli bir şey tercih edeceğini düşünüyorum. *Komşu kızihariçKadın hakime hanım* Bu yüzden sonraki birkaç saatimi "Rahatım ama aynı zamanda her şeye, hatta belki de anal sekse hazırım" diyen bir kıyafet tasarlamakla geçiriyorum.

Tam o sırada JP'nin gönderdiği araba gelip beni alıp götürüyor.

Sinirlerim canlı bir tel gibi uğuldarken, apartman kapısına hafifçe vuruyorum.

Kapı ardına kadar açılıyor ve ben aniden ya ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüşmek ya da asansöre geri koşmak arasında gidip geliyorum.

Bu gece siyah eşofman altı ve sade gri bir tişört giymişti, ayakları ise kışkırtıcı bir şekilde çıplaktı.

O külot düşüren sırtış beni ürpertiyor. Quinn & Wolfe'da altı yıldır çalışıyorum ve adamın gülümsediğini hiç görmedim. Şimdi ise bana, karanlık ve aç bana yöneliyor.

Kalbim karmakarışık.

Bunu fazla düşünmeyin.

"Hey," diyorum.

"Hey, sen. Muhteşemsin," diye mırıldandı, sözlerinin altında bir hırıltı tınısı vardı. Bakışları, "bohem seksi gündelik şıklık" teması düşünülerek tasarlanmış mavi bir elbise olan takımına uyuşuk bir şekilde baktı ve kendimi tamamen çıplak hissettim.

Kızarak ön kapısından zar zor içeri girdim.

Bu masum elbisenin altında ne olduğunu bilmiyor. Gündelik bir akşam yemeği için giyinmiş olabilirim ama içim Agent Provocateur gibi. Tüylerim yolunmuş, düzeltilmiş, süslenmiş ve gelecek her şeye hazırım. O kadar tüysüzüm ki klitorisim iç çamaşıırıma sürtünüyor, gitmeye can atıyor.

Beni içeri almak için kapıyı daha fazla açıyor, ama tam yanından geçmek üzereyken eli hafifçe kalçamın üzerinden geçiyor ve adımlarımı durduruyor. Dokunuşu omurgamda elektriklenme yaratıyor.

"Bir şeyi unutuyorsun."

Aklım dönüyor, sonra birden aklıma geliyor. Utançla ağzımı elimle kapatıyorum. "Ne kadar da rezil bir misafirim. Şarap getirmedim! Milyarder olman, görgü kurallarımı bozmam gerektiği anlamına gelmiyor." Ne kadar utanç verici.

"Hayır canım, o değil." Göğsünde derin bir kıkırdama yankılanıyor. "Bu."

Sonra, zavallı beynimin hesaplayabileceğinden daha hızlı bir şekilde beni çelik gibi kucağına çekip dudaklarıma öyle sahiplenici bir öpücük konduruyor ki, nefesimi kesiyor. Aman Tanrım. Şimdiden pislğe bulaşıyoruz.

Adamın öpücükleri öldürücü. Dizlerim hislerin saldırısı altında bükölüyor ama o beni zahmetsizce ayakta tutuyor.

"Mmm, bütün gün bunu yapmak istiyordum," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

"Hmmm," diye karşılık verebildim. Gerçekten seksi konuşma becerilerimi tazelemem gerek. Hatta belki bir kursa yazılabilirim.

Neyse ki o kadar da rahatsız olmuşa benzemiyor. Tahrik ediciliği eşofmanın üzerinden bana baskı yapıyor.

Ağızıma doğru inliyor, ellerini Christian Grey'i bile utandıracak bir aciliyetle kalçamda gezdiriyor. "Beyefendi olmalıyım. Önce sana şarap içip yemek ısmarlayayım." Göz kırıyor, gözleri yaramazlıkla parlıyor. "Ama bilmeni isterim ki, bundan sonra çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum."

Bu planları canlı ayrıntılarıyla hayal ederken içimde bir heyecan dalgası dolaşıyor. "Tatlıya hemen geçmeye her zaman hazırım," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum.

"Sabırlı ol tatlım." Kıkırdadı, sesi tüm vücudumda yankılandı.

Beni kucağından indirip elimi tutuyor ve koridorda yönlendiriyor.

Muhteşem kışını dev mutfak/yemek odası kombinasyonuna kadar takip ediyorum. Mekan, derginin kapağında yer alabilecek gibi görünüyor. *Milyarder Aylık*, tüm şık çizgiler ve minimalizm.

Gözlerim çiçeklerle süslenmiş muhteşem bir orta sehpayla süslenmiş yemek masasına takılıyor.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye kekeliyorum:-

Umursamaz bir şekilde omuz silkip utangaç bir sırıtışla yanıma doğru yürüyor. "Tamamen beceriksiz değilim Lucy. Masa kurmayı biliyorum."

"Ama çok çaba harcamışsın gibi görünüyor." Avuçlarım ter içinde ve sıcak. Birdenbire, JP'nin benim için elinden geleni yapması gerçeği beni dehşete düşürdü. Üstelik bir şişe şarap getirmeyi bile düşünmedim. Aptal.

Tekrar omuz silkti, ellerini tezgaha dayadı ve beni köşeye sıkıştırdı. "Sadece akşam yemeği."

Sadece akşam yemeği. Sanki biri beni beslemek için bu kadar çaba harcamış gibi. Sadece bu çiçeklerin maliyeti bile muhtemelen aylık faturalarımı aşıyor.

"Bütün bebeklerini doğurmam gerek" gibi bir ses çıkarmasını umarak bir ses çıkardım.

Bunun üzerine, bar alanına doğru ağır adımlarla yürüdü, küçük bir kadeh şarap doldurdu (ki bu hızla benim favorim haline geliyor) ve bana doğru uzattı.

Fırını açtığında gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Gerçekten yemek pişirmişti.

"On beş dakika daha," diyor, ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme belirterek. "İstakoz kuyruğu ve kral yengeci sever misin?"

"Ciddi misin?" Fırına bakıyorum, kokular ağzımı sulandırıyor. Not al, Ramsay. "İstakoz kuyruğunu hiç denemedim ama inanılmaz lezzetli görünüyor."

"Bunu seveceğinizi düşünüyorum."

Adamın özgüvenini inkar etmek mümkün değil. "Aslında kabuklu deniz ürünlerine ölümcül bir alerjim var. Balon gibi şişiyorlar."

Kaşını kaldırdı.

"Şaka yapıyorum. Gerçekten çok etkilendim. Açıkçası, yemek yapmayı becerebileceğini hiç düşünmemiştim. Neden uğraşasın ki? Her şeyi yapması için birini kolayca tutabilirsin."

Gülümseyerek bir bira açtı. "Evet, ama o zaman sana yemek pişirmezdim."

Göz kırptığında bir okul kızı gibi kıkırdıyorum. Aman Tanrım, kendine gel artık.

"Endişelenme," diyor. "Bunu birkaç kez yaptım. Sana bir tabak salmonella servis etmeyeceğim."

"Harika. Amnezi zaten zor bir durum."

Gülüyor. Onu güldürmeyi seviyorum.

Sakin olmaya çalışarak şarabımdan bir yudum alıp dev pencere duvarına doğru yürüyorum ve aşağıdaki küçük trafik karıncalarına bakıyorum. Burada televizyon yok, zaten buna ihtiyacı da yok.

Gözüme bir teleskop çarptı. "Aa, bir teleskopun varmış! Bir göz atabilir miyim?"

"Buyurun."

Arkama doğru gelip dürbünü göz hizama ayarlıyor, göğsü sırtıma sağlamca yaslanıyor. "Bu açı nasıl?" diye fısıldıyor, nefesi boynumu gıdıklıyor.

Tam kıvamında.

Gözlerimi hevesle objektife diktim, detaylara hayran hayran baktım. Tanrım, her şeyi görebiliyorum. Central Park'ta tutkuyla kucaklaşan bir çiftin karmaşıklıkları, sokakta koşuşturan alışveriş tutkunlarının coşkusu, taksi çağıran insanların günlük dramı.

Dünya önümde canlı bir teknik renkle açılıyor.

Dürbünü kuzeye doğru çeviriyorum. "Buradan Washington Heights'a kadar her yeri görebiliyorsun! Ben neredeyse sokağımı görebiliyorum!"

"Doğru, yapabilirsin." Dudakları boynumda bir yol açtı ve uyluklarımın arasında biriken titremeleri tetikledi.

"Hey." Nefesi kesildi, ona doğru sürtündüm, arzu damarlarımda nabız gibi atıyordu. "Benimle burada rahat mısın? Dairemde?"

"Endişelenmeli miyim?" diye espri yapıyorum, sesim örtülü bir uyarılmayla uğulduyor. "Bütün bunları yapmayı planlamıyorsun." *Amerikan Sapiğı* "Benim üzerimde mi?"

Hırıltısı vücudumda titreşiyor, tüylerim diken diken oluyor. "Sapma Lucy. Gerçekten nasıl hissettiğini soruyorum."

Aman Tanrım, adam çok yoğun.

Tırnaklarım teleskopun pürüzsüz ahşabına saplanıyor. Rahat mı? Hiç de değil. Kendimi en iyi şekilde dengesiz ve gergin hissediyorum. Ve bu karışıma, kalbimin paramparça olacağı korkusunun yanı sıra, bolca da öz güven eksikliği eklenmiş.

"Gerçek mi?" Dudaklarımı yalayıp yansımadaki bakışlarını yakaladım. "Henüz tam olarak orada değilim. Kendine güvenen bir femme fatale havası yakalamayı çok isterdim ama dürüst olalım, beni hâlâ biraz korkutuyorsun."

Geri çekilmiyor. Dudakları boynumda ateşli öpücükler bırakırken, elleri kalçalarımı sıkıca kavıyor. "Rahatlamana nasıl yardımcı olabilirim?" diye mırıldanıyor.

Tenimde o dudaklarla doğru düzgün düşünmek zor.

"Bu benim sorunum," diye itiraf ediyorum, sesime kırılganlık sinmiş bir şekilde. "Ama bu normal, değil mi? Yani, sen milyarder bir patronsun ve ben... iyiyim. Sevdiğim bir işim var, bu yaşta kendi evim, çılgın oda arkadaşıma ve talihsiz bir geneleve yakınlığıma rağmen. Metamfetamin kullanmıyorum. Dayanıyorum. Anlamadığım şey, neden senin, yani diğerlerinin arasından, ilgilendiğin."

"Bariz güzelliğın ve çekiciliğının yanı sıra?" Avuçları yukarı kayarak göğüslerimin alt kısmına değdi. "Canlandırıcı derecede samimisin Lucy. Gerçeksın. Hiç çaba harcamadan hayatıma mizah ve ışık katıyorsun."

Nabzımda bir artış var ama bunu geçiştirmeye çalışıyorum. "Şimdi en iyi performansımı sergilemem için üzerimde baskı hissediyorum."

Gözleri yumuşadı. "Sadece kendin ol. Tek istediğim bu."

İşte, bir erkeğın bana söylediğı en seksi şey. Sırtımı onun sağlam bedenine yaslayarak yansımamıza bakıyorum ve güçlölkle yutkunuyorum.

Ah. Kalkışa hazırız, Kaptan.

İhtiyaç giderek artıyor ve ısrarcı, serbest bırakılmak için çığlık atıyor. Bu gidişle ana yemeğē yetişebileceğimden emin değılim.

Gözlerim yansımadaki dudaklarına kaydđ, acaba yemeğđ kadar lezzetli olup olmadıklarını merak ediyordum. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kollarının arasında dönüp ellerimi gömleğinin içine sokuyorum ve onu aşağı doğru çekerek tadına bakıyorum.

Ağzđ benimkini talep ediyor, sıcak ve talepkar, dudakların ve dillerin çarpışmasıyla duyularımı alevlendiriyor.

Teleskopu unuttum, beni geriye doğru masaya doğru yürüttü, şükür ki akşam yemeğđ için hazırlanmış olan kısım değildi.

"Sen ne-" Sorum, güçlü ellerinin kalçalarımı kavrayıp beni tek bir akıcı hareketle masaya kaldırıp aşağı itmesiyle son buldu.

Nefesim kesildi, seksi mağara adamđ davranışlarının gösterisi alt katımı kasti.

Karnımdaki eli beni yerinde tutuyor. Hayatımda bildiğim en seksi kısıtlama.

Bacaklarım içgüdüsel olarak açıldı, topuklarım beline dolanarak onu kendime daha da yakınlaştırdım.

Hala yeterince yakın değıl.

Gözleri üzerimde gezinirken, nabzım hızla atarken ona bakıyorum. Beni bütünüyle yutmaya hazır görünüyor.

Lütfen yapın.

Tek bir hızlı hareketle gömleğini çıkarıp, yalanabilir, heykel gibi göğsünü ortaya çıkarıyor. Eşofman altı ve iç çamaşırı yere atılıyor, ta ki sadece o seksi çıplak ihtişamıyla, kalın ereksiyonu gururla gökyüzüne doğru bakana kadar.

Onu tüm erkekliğiyle, tüm doğru yerlerde sert bir şekilde görmek, beni gerçek boyutlarda erotik bir Operasyon oyunu gibi aydınlatıyor.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye homurdandı, bana yoğun bir bakışla bakarak. "Akşam yemeğinden sonrasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Sonra bir elim karnıma geri döndü, elbisemin kumaşını toparladı, diğeri ise titreyen penisini yumrukladı, sertçe yukarı aşağı okşadı. Gözlerim yüzüyle meşgul eli arasında kararsız kaldı.

"Beklememize gerek yok." Sesim hırıltılı ve alçak çıkıyor.

"Bunu mu istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sırtarak bana baktı.

"Bu retorik bir soru mu?"

"Cüretkârlığın için canım," diye homurdandı, eli uyluğuma doğru kayarken. "Şimdi çok sert sikileceksin."

Aman Tanrım.

Külotumu bacaklarımdan aşağı inanılmaz bir yavaşlıkla kaydırırken nefesim sığlaşıyor.

Elleri bacaklarımı sıkıca sardı ve beni masanın kenarına doğru sürükledi. Penisini girişime hizalarken gözlerimi kapattım. Derin bir hamleyle içime gömüldü ve ikimizin de vücudunda titremeler yarattı.

"Bana bak," diyor sertçe.

Gözlerimi zorla açıp bakışlarıyla buluşturuyorum, tek bir akıcı hareketle içime tekrar tamamen giriyor. Bu... inanılmaz bir his.

Bir saniyeliğine geri çekilip vücudumun ona alışması için zaman tanıyor. Yavaşça kayarak çıkıyor, ta ki sadece başı

içimde kalana kadar, sonra tekrar içeri giriyor.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavriyor, kontrolü ele geçiriyor, içime girip çıkıyor. Daha önce hiç masada sikilmemiştim.

Ve ben gidiyorum. Her şey silinip gidiyor, içimde yoğunlaşan ve nefes almamı zorlaştıran his dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Bakışlarıyla karşılaşıyorum; vahşi, karanlık, aç ve talepkar. Bir barbar gibi görünüyor; homurdanıyor ve özür dilemeden veya pişmanlık duymadan bana vuruyor. Ve o kadar sıcak ki, nefes almakta zorlanıyorum.

Adımı inleyerek başını geriye atıyor, içime derinlemesine boşalırken.

İsmimi dudaklarından duymak beni uçuruma sürüklüyor. Sonra oradayım, gözlerimin ardında yıldızlar görüyorum, şiddetli zevk dalgaları beni ele geçiriyor.

Yaklaşık bir saat içinde, harika bir deniz ürünleri yemeği hazırlayabileceğini kanıtladı.

Günümün nasıl geçtiğini sorduğunda, dairem için aldığım indirimli duş perdelerinden ve indirimdeki güzel haberimden bahsediyorum. Karşılığında, ilk sağlıklı yaşam merkezi için New York'un hemen dışında 100 dönümlük arazi satın almaktan bahsediyor.

Aslında pek de dengeli bir durum değil.

İtiraf etmeliyim ki, bu yemekle kendini aşmış.

"Bakın kendinize, Bay Çok Yetenekli. Milyarder iş adamı, mutfak kralı ve yatak odası barbarı. İşte mezar taşına yazılacak bir şey. En şanslı kız ben miyim, değil miyim?" diyorum, istakozu çıplak ellerimle parçalara ayırırken hanımefendi gibi görünmeye çalışırken.

Bana sırtıyor. "Şair olmalısın."

"Bu aliterasyondan oldukça gurur duydum."

"Barbar kısmını açıklayabilir misin?"

"Bütün kadınlar gizlice yatakta bir barbar ister. Yatak odasında ilkel ihtiyaçlarının kontrolü ele geçirmesine izin veren bir adam. Tarih öncesi çağlarda olsaydık, çilek toplamak gibi tarih öncesi kadın işleriyle uğraşıyor olurdum; beni tarlada görürdünüz ve peştamalımı çimenlerin ortasında yırtardım. Üstelik henüz dış macunu olmadığı için hava hem sıcak hem de iğrenç olurdu."

Kaşlarını çattı. "Demek bunca yıldan sonra sonunda kadınların ne istediğini öğreniyorum, ha?" Gözleri neşeyle parlıyor. "Central Park'ta istediğin zaman fantezini canlandırmaktan mutluluk duyarım."

"Artık manşetleri görebiliyorum: Milyarder İş Adamı JP Wolfe, Çimlerde Hafızasız Bir Kadınla Becermeye Çalışırken Yakalandı."

O anda gözlerinde bir şey parladı, sanki yorumum sinirine dokunmuş gibiydi. *Sahip olmak* JP Central Park'ta biriyle sevişirken mi yakalandı?

Ama sonra gülümsüyor. "Belki de meraklı gözlerden uzak tutmalıyız."

Çatalımla tombul bir istakoz parçasını delmeye çalışıyorum ama kayıp tabağımın üzerinde kayıyor. "Kaygan küçük şeytanlar," diye mırıldanıyorum.

Ben meydan okuyan deniz ürünleriyle mücadele ederken, o da bana eğlenerek bakıyor, dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Peki," diyor JP, "dairenizin satışı tamamlandıktan sonra nereye taşınabileceğinizi düşündünüz mü?"

Başımı sallayıp bir lokma istakozu yutuyorum.

"Burada kalmayı, belki daha sakın bir sokak bulmayı planlıyorum," diye cevap veriyorum, içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. "Daireyi satmak büyük bir yükten kurtulmak gibi geliyor. O daireyi ne kadar sevsem de, alt katta seks dükkanı/genelev açıldığından beri, hiç bitmeyen bir kabusla dönüştü."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve aşağı bakıyorum. "Beni çok aptal sanıyorsun herhalde."

Lucy, ben asla böyle düşünmezdim. Yirmili yaşlarımda, zar zor geçiniyor, iflasın eşiğinden dönüyor ve berbat bir evlilikten kurtulmaya çalışıyordum.

"Boşanmanızla ilgili ne olduğunu sormamda bir sakınca var mı? Yoksa bu biraz haddini aşmak mı?"

"Hiç de değil," diyor kayıtsızca. "Benim için doğru kadın değildi. Genç yaşta, yirmili yaşlarımızda tanıştık. İşler iyiyken biz de iyiydik. İşler zorlaştığında ise ortalıkta dolaşmak istemedi. İflas etti ve birkaç ay sonra ayrıldı."

"Vay canına. Özür dilerim."

"Olma. İhtiyacım olan bir uyarıydı."

"O zamandan beri başka ciddi ilişkiler yaşadın mı?" diye soruyorum, sinirlerim midemde düğümleniyor.

Uzunca bir süre duraksadı. "Pek sayılmaz."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, hemen içkimden bir yudum alıyorum.

"İlişki istemiyor musun?" diye soruyorum, kendimi bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissederek. Sanki kalbimle Rus Ruleti oynayacakmışım gibi.

Bakışları yoğunlaşıyor ve rahatsız bir şekilde kıpırdanmama neden oluyor. "Tam tersi Lucy. Ama sadece doğru kişiyle."

İfadesi, gevşek bir elektrik teli gibi havayı yüklüyor. Bardağımı tekrar elime alıyorum, beynim bir tür tepki arıyor.

Beni seç! yüreğim çığlık atıyor.

Ona sorun. Mükemmel sevgilisinin planını çıkarmasını sağlayın. Detaylı bir portre çizmesini isteyin.

Boğazını temizleyip huzursuzca kıpırdandı. "Anneme eve götürebileceğim türden bir adam olmadım her zaman. Bazı kötü kararlar verdim." Sesi kalınlaştı, sertleşti. "Vegas yaşam tarzına kapıldım, neyin önemli olduğunu unuttum." Sanki itiraf fiziksel bir darbeymiş gibi yüzünde bir buruşukluk belirdi. "Ama hepsi geçmişte kaldı."

Sözleri sessizliğin içinde ağırlaşıyor. Pek de güven verici değil. "Vegas yaşam tarzının" ne anlama geldiğini ancak tahmin edebiliyorum. Tam olarak neyi itiraf ediyor?

Aldatmaca mı? Fahişeler mi? Seks partileri mi? Suç faaliyetleri mi? Ne kadar kötü?

Yutkundum, parmaklarım cama vuruyordu. "Ama şimdi değiştin, değil mi?"

"Melekmişim gibi davranmayacağım." Bakışları benimkilerle buluşuyor, hiç tereddüt etmeden. "Hâlâ bazı pürüzlerim var ama öğrendim. Aynı adam değilim, dünyam değiştiği için değil, ben değiştiğim için."

Kurumuş dudaklarımı ıslattım, huzursuzluk içime sızıyordu. "Eski alışkanlıklarına geri dönebilir misin?"

Gözleri kararıyor. "Şu an olduğum adam olmak için çok çalıştım," diye iddia ediyor. "Hiçbir şey ve hiç kimse bunu rayından çıkaramaz."

Ona gülümsüyorum ama içimde bir ürperti hissediyorum. Onu daha iyi tanımayı umarak buraya gelmiştim ama sözleri daha çok uzak durmam konusunda bir uyarı gibiydi.

Japon

Coşku ve azap. Bu ikilem bana yabancı değil. Beni canlı hissettiren zirveler, her zaman mide bulandırıcı düşüşlerle birlikte gelirdi. Her tabu zevk, her günahkâr şımarıklık bir ziyafet gibi önüme seriliyordu ve ben de tıka basa yiyordum. Yine de, ne kadar çok şımarırsam, o kadar boş hissediyordum.

Şimdi, Lucy'nin hafif nefes alışını, göğsünün inip kalkışını izlerken aynı duyguları buluyorum. Parmağımın altındaki elmacık kemiğinin kıvrımları, dolgun dudaklarından süzülen iç çekişler - tam bir tablo.

Gözleri, keşke içine bakabilseydim dediğim hayallerle dolu. Onu uyurken izleyerek bir ömür geçirebilirim ve bunun bir saniyesini bile değiştirmem.

Ona olan aşkım içimde gizlice büyüdü. Plansız bir şekilde. Ekibiyle olan istenmeyen yakınlığım, bu tuhaf kızın kendini küçümseyen zekâsını ve gerçekçi mütevazılığını takdir etmemi sağladı. İlk başta sadece fizikseldi, duygusal bir bağ yoktu. Hiçbir zaman duygusal bir bağ aramadım.

Ama dedikleri gibi, aşinalık sevgiyi doğurur ve kısa süre sonra kendimi umutsuzca bağımlı buldum.

Şimdi, yarı gerçekler ve gizli gerçeklerden oluşan karmaşık bir ağın ortasındayım. Düpedüz yalanlar değil, tüm gerçeğin hesaplı bir kaçıışı. İçimi kemiren bir suçluluk duygusu, kaçınılmaz soruyu akıllara getiriyor: Kaza hafızasını çalmasaydı, yatağımı paylaşırdı mıydı?

Dileğimi elde ettim: Lucy hayatıma geri döndü, yatağıma geri döndü. Bana güveniyordu. Doktorlar, gizli anılarının kendiliğinden ortaya çıkmasına izin vererek kendimi yavaş yavaş ona yeniden tanıtmamı önerdiler.

Ama kahretsin, pimi çekilmiş canlı bir el bombası tutuyormuşum gibi hissediyorum. Her karar, olası bir patlamanın etrafından dolaşmak gibi. Geçmişime değindim ama onun benim kişisel karmaşıma karıştığı kısmı uygun bir şekilde atladım.

Şimdi itiraf edip sonuçlarına hazır olmalı mıyım? Paylaştığımız her an, yaklaşan felaketin, kaçınılmaz hesaplaşma gününün yaklaştığını hissediyorum. Hafızası geri geldiğinde beni affetmeyeceğinden korkuyorum. Sonsuza dek gitmiş olma ihtimalinden korkuyorum.

Düşüncelerimin akışını ufak bir inilti bölüyor. Gözleri kocaman açılıyor, uzun süren hayaller onları bulandırıyor. Nefes nefese bana bakıyor.

"Günaydın," diyorum, sesimi yumuşak tutarak, onu rahatlatmayı umuyorum.

"Günaydın." Gülümsemesi soluyor.

"Her şey yolunda mı? Burada kalmak konusunda tereddüt etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, hayır. Sadece... Daha fazla garip rüya. Kazadan beri. Artık her gece geliyorlar."

Midem düğümleniyor. "Ne hakkında?"

Tereddüt ediyor. "Bu çok saçma."

"Lucy." Çenesini yukarı kaldırarak gözlerimiz buluşana kadar kaldırdım, sesim nazikçe ısrarcıydı. "Bilmek istiyorum."

"Tarif etmesi bile çok tuhaf. Çocukken sokağımızda Buddy adında bir köpek vardı. Onunla oynardım ama bir gün çıldırdı ve elimden alındı. Nedenini bilmiyorum. Şimdi onun kötü bir köpeğe dönüşüp bana saldırdığını hayal ediyorum. Sanırım bilinçaltım bir şeyle başa çıkmaya çalışıyor. Ya da sadece benimle uğraşiyor. Karar veremiyorum."

Bilinçli bir kahkaha attı. İfademi nötr tutmaya çalıştım. Aman Tanrım, bilinçaltı beni kuduz bir köpeğe mi çevirdi?

"Lucy." Ayağa kalkıp dirseklerimin üzerine yaslanarak bakışlarımızı birleştirdim. "Bir şeyi bilmeni istiyorum. Korkarsan, üzülürsen veya birine ihtiyacın olursa,

yanındayım. Gözyaşlarıyla veya panikle bana gelebilirsin, saat fark etmez. Günün veya gecenin herhangi bir saatinde buradayım."

Bana çekingen bir gülümsemeyle baktı. "Bir köpekle ilgili bir rüya olsa bile mi?"

"Ele geçirilmiş bir oyuncak ayıyla ilgili bir rüya olsa bile. Ne olduğu umurumda değil."

Yanımda, saçları yastığın üzerine dağılmış halde yatan ona baktığımda kalbim hızla çarpıyor. Bu benim şansım. O benim yatağımda, savunmasız ve güven dolu.

Ona gerçeği söylemem gerek. Geçmişimle yüzleşmeliyim. Daha iyi bir adam, ona layık biri olmaya çalışıyorum.

Ama onun öfkesinin anısı, Plaza Oteli'nin merdivenlerinde bana savurduğu sert sözler beni geri tutuyor.

Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum ama her zamanki güven duygusu kaybolmuş. Dengesizim, tedirginim. Daha fazla zamana ihtiyacım var.

"Az önce bir şey fark ettim," diyor, parmakları göğsümde soyut desenler çizerken. "Sana JP'nin ne anlama geldiğini hiç sormamıştım. John Paul, değil mi?"

"Bu doğru."

Bana sırtarak baktı. "Papa gibi mi?"

"Tam olarak değil." diye kıkırdadım, yüzünden saçlarını çekerken. "Büyükbabamın adı Juan'dı. Ona bir selam."

"Ah, İspanyolca mı?" Gözleri ilgiyle parlıyor.

"Evet, gerçekten."

"İspanyolca konuşabiliyor musun?"

"Yapabilirim," diye onayladım, başparmağımla alt dudağını hafifçe okşadım ve dudaklarını hafifçe aralamasına neden oldum.

"O zaman bana bir şey söyle," diye nefes aldı.

Ona yaklaşıyorum, göğsümü göğsüne dayayıp kulağına mırıldanıyorum, "*Devam eden hayatımın restorasyonunu geçtim.*"

"Vay canına. Çok ateşliymiş. Ne anlama geliyor?"

"Bu, seninle günümü geçirmek istediğim anlamına geliyor," diye mırıldanıyorum. Aslında, bu, *Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum.*

Sırıttıyor.

"Peki," diye soruyorum. "Ne diyorsun?"

Altımda kıvranıyor. "Yapamam. Bu öğleden sonra bir terapi seansım var."

Başımı sallıyorum. "Tamam. Bu önemli. Ama en azından önce sana kahvaltı hazırlayayım."

"Aman Tanrım. Akşam yemeği ve kahvaltı mı? Bu harika bir fırsat. Günün geri kalanında ne yapacaksın?"

Seansınızda ne ortaya çıkarabileceğiniz konusunda endişelenerek akıl sağlığımı kaybetmemeye çalışın"Koşuya çıkacağım. Belki yüzeceğim. Kafamı boşaltmaya çalışacağım. Ama seni terapi seansından alıp evine, hatta ideal olarak buraya geri götürmek istiyorum."

"Zorunda değilsin... ama seni görmek güzel olurdu. Ama uyarılmıştın, terapistim bunun oldukça yoğun olabileceğini söyledi. Beni tavuk gibi gıdaklayarak yakalayabilirsin."

Artan huzursuzluğa rağmen gülümsemeye çalışıyorum. Bu, her şeyi çözecek seans mı olacak? "Şansımı deneyeceğim. Belki de bana saldırmaya kalkarsan diye 'güvenli' kelimeni öğrenirim."

Yüzünü avuçlarıma alıp bakışlarımı ondan ayırmadım. "Bugünkü seansın için endişeleniyor musun?"

"Hayır, neden ruhumun karanlık derinliklerine dalmaktan endişe edeyim ki?" Gülüşü yapmacıktı. "Ne ters gidebilir ki?"

Milyonlarca şey var ve hiçbirini kontrol edemiyorum. "Hadi Lucy. Bana açıl."

"Evet." İçini çekti. "Çok korkuyorum."

"Bu yüzden kliniğin dışında bekleyeceğim."

Ve bana sanki dünyanın en önemli adamıymışım gibi gülümsediğinde, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.

OTUZ DÖRT

Lucy

Sonunda hayat düzene giriyor gibi görünüyor. JP, verdiği söze sadık kalarak geçen Pazar günü kliniğin dışında beni bekliyordu. O zamandan beri, çatı katındaki dairesinde onunla iki akıl almaz gece daha geçirdim, iki hipnoterapi seansından sağ çıktım ve iblis köpekle ilgili o tuhaf rüyalar azalıyor gibi görünüyor.

Birinci tarih: Geçen Pazar gününe geri dönelim. JP terapi seansından sonra beni yanına aldı - hala hiçbir şey hatırlamıyorum - sonra yüzmek için onun evine gittik. Havuz daha güzeldi. *Yatımı burada kaybetmişim sanırım* yerine *Aa bak, bir havuzum var* Sonra çatı katına çıktık ve film izleyip paket servisle rahatladık. Milyarder biriyle hayal ettiğim gibi bir buluşma değildi ama açıkçası bayıldım. Sonra bana dört ayak üzerinde durduğum "aşağı bakan köpek" pozunu gösterdi, bu da hoş bir sürpriz oldu.

Bu haftaki ikinci buluşmamız, aylarca flört ettikten sonra yapacağınız bir şey gibiydi; basit ama muhteşem. Central Park'ta dolaştık, en sevdiğim çizgi roman dükkanına uğradık ve sokak arabasından sosisli sandviç aldık. Sonra ileri seviye bir yoga seansı için onun evine geri döndük, namaste.

İnsanlar onu tanımasın diye beyzbol şapkası takmıştı, bu da bana aptalca çekici geldi. Son çıkan çizgi romanlardan birini okurken arkamdan sessizce yaklaşıp bana nazikçe kaşık uzatıp omzumu öptüğünde, hayatımın, bugüne kadarki, dünyadaki en romantik anını yaşadım.

Eşit olmadığını biliyorum - sürekli onun evine gidiyorum - ama orada kazanan kim? Onu daireme geri getirsem, Örümcek'in banyoda ne sürprizler bırakacağından korkarım.

Çalışmalar da iyi gidiyor; Tangra Projesi'nde iyi ilerleme kaydettik ve JP ile toplantıları "PATRONU SİKİYORUM" diye

bağırmadan atlatmayı başardım.

New York'ta güzel bir cumartesi sabahı ve Spider bugün taşınıyor, bu yüzden daire satışı gerçekleşene kadar yaşadığım yeri geri alıyorum. Sonunda özgürlük.

Sabahtan beri internette ev pornosu geziniyorum ama bu sefer kontrollerim daha güçlü olacak.

"Terapi temizliği" dediğim şeye balıklama dalıyorum. Kirli bulaşıkları tek tek ovalayarak sorunlarınızı temizlemenin tuhaf bir şekilde sakinleştirici bir yanı var.

Örümcek sırt çantası ve gitarla mutfağa doğru ilerliyorum.

"Hey," diye selamladım onu, sesime suçluluk duygusu sinmişti. Süngerini lavaboya bıraktım. "Bunun için özür dilerim. Nereye gideceksin?"

"Yok, endişelenme, en iyisi bu. Aslında Beşinci Cadde'de birkaç yer buldum. Hem de bedavaya." Sırıtarak kalan eşyalarını çantasına tıktırdı.

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Orada bazı havalı gecekondu sakinleri yaşıyor."

Başımı sallıyorum. Vay canına. Neyse, herkesin kendi zevki. "Sadece bu kadar mı?" diye soruyorum, acınası derecede küçük sırt çantasına başımla işaret ederek.

Omuzlarını silkiyor. "Hafif seyahat ediyorum."

"O zaman bol şans," diyorum. "Elbette görüşürüz."

Dünyanın en tuhaf kucaklaşmasıyla birbirimize sarılıyoruz, sonra gitarını omzuna atıp kapıya yöneliyor. Kapı arkasından kapanıyor ve kayboluyor. İşte böyle. Tuvaleti tıkayan, tencereyi sömüren oda arkadaşım artık geçmişte kaldı.

Örümcek taşındığından beri tuttuğum nefesi verdim. Artık duvarların ardından gece yarısı buluşmasını duymayacağım. Banyodan gelen tuhaf kokular yok. Le Creuset'imden katılmış yemeğini çıkarmam gerekmeyecek. Sadece tatlı bir özgürlük.

Kanepeye yığılıp sessizliğin tadını çıkarırken telefonum çalıyor.

"Lucy," diye mırıldandı JP'nin boğuk bariton sesi, içime tarifsiz şeyler yapıyordu. "Sana bir sürprizim var."

İçgüdüsel olarak dizlerimi göğsüme doğru çekip onlara sarılıyorum.

"Sürpriz mi?" diye cevap veriyorum, umursamaz bir tavır takınırken, içimdeki merak ve şehvet krakerleri birbirine karışıyor.

Kıkırdaması kısık ve sıcaktı. "Çizgi roman fuarları hakkında ne düşünüyorsun?"

Şaşkın bir kahkaha attım. "Şaka yapıyorsun!"

Bir kahkaha daha, bu sefer tüylerim diken diken oldu. "Boston'da bir çizgi roman fuarına gidiyoruz. Biletlerimizi aldım."

Ağzım bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyor. Kelime *HAYIR* demek istesem de, sendeleyerek çıkıyor.

JP Wolfe, ateşli milyarder muamması, beni bir çizgi roman fuarına mı götürüyor? "Ben... Seni çizgi roman tutkunu olarak düşünmemiştim."

"Ben değilim. Ama sen öylesin. Hatta sana Bayan Nova gibi davranmana bile izin verebilirim."

Yüzüme bir sırıtış yayıldı. "Bunu söylemen komik. Hafızamı kaybetmeden önceki eşyalarımın arasında bir kostüm buldum ve bu gerçekten muhteşem."

"O zaman bu sadece benim görebileceğim bir manzara," diye karşılık verdi, sesi alçaldı, daha karanlıklaştı, kostümü üzerimden santim santim sıyrıp attığı görüntüler canlandı.

"Gelecek hafta, değil mi?"

"Doğru. Bizi bir günde oraya uçurup geri getirebilirim ya da bir gece kalabiliriz, nasıl istersen."

Derin bir nefes aldım. "Gitmeye gönüllü olduğuna inanamıyorum. Her iki yol da bana uyar."

"O zaman randevumuz var," diye homurdanıyor. "Boston'da bir gece geçireceğiz."

"Çok teşekkür ederim," diyorum, boğazımda bir yumru oluştuğunu hissederek. "Bu harika. Biletler çok çabuk tükeniyor. Yıllardır oraya gitmemiştim."

İçimi ısıtan kısık bir sesle kıkırdadı. "Eyaletin kuzeyine gelerek bana borcunu ödeyebilirsin. Sana Bear Mountain yakınlarındaki yeni sağlık merkezinin yerini göstermek istiyorum. Benim evimde kalabiliriz."

"Bayılırım," diye iç çekiyorum, içimde kelebekler uçuşuyor. "Peki, bu gece ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Eğer boştaysan, takılabiliriz. Bilirsin, tabii eğer CEO'luk işleriyle meşgul değilsen."

"Halletmem gereken bazı idari işler var."

Hayal kırıklığına uğruyorum. "Tamam, sorun değil."

Tekrar konuşmadan önce kısa bir sessizlik oluyor. "Yarın akşam görüşebilir miyiz?"

Bacaklarım istemsizce kasılıyor. "Evet, yarın güzel."

O zaman bu gece hanımefendilik zamanı.

"Ama bu gece seni özleyeceğim," diye mırıldandı kalın bir sesle. Adam bir daha iflas ederse, milyarlarca dolarını ateşli sesli kitaplar satarak geri kazanacak.

"Yapacak mısın?" diye soruyorum, sesim titriyor.

"Hiçbir fikrin yok. Gitmem gerek Lucy. Görüşürüz."

İçimde heyecan ve endişe karışımı bir his dönerken dişlerim alt dudağıma yapıştı. Aramızdaki hiçbir şeyi etiketlememeye dikkat ettim, özellikle de ilişkilerde mükemmel olmadığını ima ettiği konuşmamızdan sonra. Ama bu, erkek arkadaşlığa tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Anahtarlarımı alıp Priya ile buluşmak için Central Park'a doğru yola koyuldum, sanki yakında birine boşalmazsam aniden patlayacakmışım gibi hissediyordum.

"Tamam," diyorum parkta dolaşırken. "Bir itirafım var ama Libby'ye bundan tek kelime bile etmeyeceğine hayatın üzerine yemin etmelisin."

Meraklı bir ifadeyle baktı. "Söyle bakalım."

Önüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıp durakladım. "Biriyle görüşmeye başlamış olabilirim."

"Ne?" diye yüksek sesle haykırıyor Priya, koşucu bize bakarken elini ağzına götürüyor. Kolumu tutuyor. "Kim?"

Sanki arka sokakta şaibeli bir anlaşma yapıyormuşuz gibi yaklaşp, "JP Wolfe," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor. Yüzündeki ifade hem komik hem de aşağılayıcı.

"JP sikiliyor*Kurt*?!" diye bağılıyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Ayı Dağı'nda oldu. Bana nutuk çekme, ne kadar aptalca olduğunu biliyorum."

"Vay canına." Priya savunmak için sosisli sandviçini havaya kaldırıyor. "Yargılama yok, sadece... vay canına."

"Ve lütfen, Libby bilmemeli çünkü o dergi kesinlikle buna yer verecek. Başlığı hemen görebiliyorum: Wolfe, Sıradan Bir Kızla Geçiniyor."

"Peki sen...?"

"Evet." Kızardım, alışılmadık derecede utanmıştım. "Ve hava oldukça sıcak."

Priya kaşlarını kaldırarak sırttı. "Oldukça ateşli mi?"

"Akıl almaz. Hayatımı değiştirdi. Beni başka erkekler için mahvetti. Daha mı iyi?"

Priya, rahatsızlığımdan açıkça keyif alarak sırttı. "Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. JP Wolfe ile gizli bir kaçamak, yıllardır duyduğum en sulu dedikodu."

"Ve işte sorun da bu." İç çektim, paltomun koluyla oynayarak. "Sanırım o piçe gerçekten aşık oluyorum. Geçen hafta sonu bana akşam yemeği bile pişirdi."

"Bekle, adam sana yemek mi pişirdi?" Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Geçen cumartesi gecesı. Yalan söyledim; yeni filmi izlemeye gitmedim."Örümcek AdamJP ile birlikteydim ve hayatımın gecesini geçiriyordum."

Priya'nın yüzündeki gülümseme silindi ve bir an sessiz kaldı. "Lütfen Wolfe'un etrafında dikkatli olun."

İç çekip sosisli sandviç ekmeğimin kalanını dürttüm. "Anladım."

Priya başını iki yana sallıyor, koyu gözleri ciddi bir ifadeyle. "Hayır, gerçekten de öyle. Şu anda Wolfe ile ilgili... muhtemelen bazı hukuki meseleler dönüyor. Basından uzak tutmaya çalışıyor."

Midem bulanıyor. "Ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Söyleyemem. Sen de ona soramazsın." Priya bana dik dik baktı. "Bunu sana söylüyorum çünkü seni seviyorum ve incinmeni istemiyorum. Sadece Wolfe gibi adamların her zaman yüzeyin altında daha fazlası olduğunu unutma."

Wolfe gibi adamlar. Koyu gözlü, asabi, düşünceli bir adam; kendi itirafına göre de birçok hata yapmış.

Dişlerimi yumuşak çöreğe geçirdim, ketçapın tatlı ekşiliği keskin soğanlar ve dumanlı sosisle karıştı. Stresten yemek.

Priya haklı. İçgüdülerim hep oradaydı. Ama bazen mantık hiçe sayılsa da kalp istediğini ister.

Ağızımdaki lokmayı yuttum. "Gelecek hafta Boston'da kendisiyle birlikte bir çizgi roman fuarına gitmemi istedi."

Priya bir an bana baktıktan sonra kahkahayı bastı. "Bir çizgi roman fuarı mı? Adam buna maruz kaldığına göre senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

JP çizgi roman kongresini önerdiğinden beri beni rahatsız eden absürt düşünce yüzeye çıkıyor, gömülü kalmayı reddediyor. "Delirdiğimi düşüneceksin ama ya JP aslında... Daredevil ise?"

"Çizgi roman fuarında öpüştüğün adam mı?"

"Evet." Saçma teorimi dile getirdiğim için anında pişman oldum.

Priya kaşlarını çattı, bakışları endişeyle bulandı. "Kazadan önce ikiniz arasında bir şeyler yaşandığını mı düşünüyorsun? Ama neden sana söylemedi?"

Alt dudağımı kemiriyorum, göğsüm kaygıyla sıkışıyor. "Abartıyorum, biliyorum."

Sırıttıyor. "Clark Kent'in çifte hayat tarzı gibi mi? Yani Wolfe, altına Daredevil kostümü giyip takım elbiseyle mi ortalıkta dolaşıyor?"

"Öyle hissediyorum. Ama bilmiyorum, tamamen imkansız değil. Şimdi bana aşık olduğunu ve beni yatağa atacağını biliyorum. Ona sormalı mıyım yoksa bu beni deli mi gösteriyor?"

"Bak, eğer o senin gizemli adamınsa, dikkatli ol Luce. Çünkü bu, sana bir sebepten dolayı yalan söylediği anlamına gelir. Bu çok manipülatif."

"Ne gibi?"

"Belki bir şey oldu, mesela yanında birkaç kadın olduğunu öğrendin ve bu yüzden üzüldün. Şimdi hafıza kaybını kullanarak seni tekrar kendine çekmeye çalışıyor."

Plaza'daki merdivenlerden düştüğümde yanımda olanın o olduğunu düşünüyorum.

Acınası bir gösteriş çabasıyla alay ediyorum. "Lütfen, yatakta o kadar iyi değilim ki böyle bir çaba sarf etsin. Yılının en önemli olayı değil. Ayrıca, pek de samimi görünüyor. Bence böyle maçlar oynamaz."

Priya'nın ifadesi şüpheciliğini koruyor. "Onun yanında kendine dikkat et. Bu milyarder çapkınlar genelde tam birer pislik."

Gülüyorum. "Öyle mi? Bir sürü tanıyor musun?"

Sırıttıyor. "Birlikte çalıştığımız bir çift, evet."

Central Park'ın yemyeşil çimenleri arasında rahat yürüyüşümüze devam ediyoruz; Priya'yla saçma teorimi paylaştıktan sonra göğsümdeki ağırlık biraz hafifliyor. Ama hâlâ bunların hiçbirini anlamaktan çok uzağım.

Girişte yollarımız ayrılıyor.

"Hukuk ekibiyle bir gece dışarı çıkacağım," diyor Priya. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Örümcek taşınıyor, bu yüzden muhtemelen bir kitapla kıvrılıp oturacağım." Gülümsedim. Basit hayat. Zavallı, bunalmış beynimin buna ihtiyacı var.

"Süper kahramanını göremiyor musun?" diye takıldı Priya, gözlerinde yaramaz bir parıltıyla. "Bunu benden sakladığına inanamıyorum."

"Hayır, bu gece meşgul, idari işlerle uğraşıyor."

"Yönetici mi?" diye alaycı bir şekilde sordu Priya. "Cumartesi gecesi yöneticilik yapan ne tür bir milyarderdur?"
Omuz silkip savunmaya geçtim. "Oldukça gerçekçi biri."

"Hı-hı." Ses tonu her şeyi anlatıyor. Priya bana veda öpücüğü verip, omzunun üzerinden son bir uyarı bakışı atıyor.

Gözlerimi deviriyorum, kayıtsızmışım gibi davranıyorum.

Beşinci Cadde'de yürürken, Priya'nın sözleri aklımda dönüp duruyor. Cumartesi gecesi idari işlerle uğraşan mütevazı bir milyardur mi? Kulağa biraz şüpheli geliyor.

Birden Kindle şarj cihazımı JP'nin karşısındaki dairede bıraktığımı hatırladım. Onu geri almayı düşünüyordum ve bu gece okumak istersem ona ihtiyacım olacak.

Ve Bay Milyardur'i gözetlemek tamamen tesadüf, açıkçası. Onunla karşılaşmam. En son isteyeceğim şey, onun bir tavşan kazanına dönüştüğümü düşünmesi.

Bir saat sonra, JP'nin evinin önünden koridorda sessizce ilerliyorum, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Müzik listesinin hafif uğultusu, evde olduğunun açık bir işareti. Midemde kaygılı bir enerji düğümü oluşuyor.

Neden bunu yine iyi bir fikir olarak düşündüm ki? Şu lanet şarj cihazını orada bırakmalıydım, ona ihtiyacım olmasına gerek yoktu.

Görev: Şarj cihazını geri al. İşlem: Hızlı çıkış. Artık buradayım, özel dedektiflik oynayıp JP'nin "yönetici" olarak sınıflandırdığı kişileri gözetlemek için fazla korkak biriyim.

Anahtarı içeri sokuyorum, sessizlikte yüksek sesle tık diye ses çıkardığında irkiliyorum. Nefesimi tutarak kapıyı

gıcırdatarak açıyorum, her an bir düzine alarm zili çalacakmış gibi bekliyorum.

Hiçbir şey. Nefesimi verip içeri giriyorum, kapıyı yavaşça arkamdan kapatıyorum. Şimdiye kadar her şey yolunda.

Bir an için yerden tavana kadar uzanan pencerelerden görünen manzara gözlerimi kamaştırıyor. Manhattan, göz alabildiğine uzanan, değerli taşlardan oluşan bir deniz gibi parıldayarak önümde uzanıyor.

Burası benim yerim olsaydı, tüm hafta sonumu burada keyifle çay yudumlayıp manzarayı seyrederek geçirebilirdim. Kafamı kurcalayan sorular, koridorun karşısındaki adamın etrafında dönen gizemler, hepsi bir anlığına uzak görünüyör.

Ama gerçek çok geçmeden ortaya çıkıyor: Burası benim evim değil ve artık Spider gittiğine göre, JP'ye anahtarını geri vermeliyim.

Ama önce... Bir süre burada okusam iyi olacak.

Neredeyse bir saat boyunca kitabımın içinde kayboluyorum. Hafıza kaybı sırasında güvenebileceğim tek şey kitaplar çünkü beni geri planda tutmuyorlar veya bana yalan söylemiyorlar. Keşke kayıp yılımla ilgili bir kitap olsaydı.

Olabilirdi365 *Gün MIA*ve bu kesinlikle buharlı bir romantizmden çok uzak olurdu.

Gökdelenlerin arasından batan güneşin parıltısı beni şimdiki zamana geri götürüyor.

İkinci aşamayı uygulama zamanı.

Burada kaldıktan sonra o sabah aceleyle ayrılırken unuttuğum Kindle şarj cihazımı ve geride bıraktığım tuvalet malzemelerini aceleyle topladım. JP ile karşılaşma korkusu beni şafak vakti dışarı çıkarmıştı.

Sonra, sessizliği bir cam parçası gibi kesen asansör sesi duyuluyor. Bu katta sadece üç daire var. Buraya mı geliyorlar? JP'ye mi?

Çantamı bir cankurtaran salı gibi sımsıkı tutarak kapıya doğru ilerliyorum ve her sinirimin tetikte olduğunu duyuyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor, daha yüksek sesle.

JP'nin kapısı çalındı. Bir duraklama. Sonra bir kez daha, bu sefer daha iddialı bir şekilde. Kendimi nefesimi tutarken, nabzımın dakikada bir mil hızla attığını fark ettim.

"Hey." JP'nin sesi kapıdan içeri sızdı, derin ve boğuk. Sesi kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oldu.

Gözetleme deliğinden baktığımda, şık bir esmerin kapısını çaldığını görüyorum. Önü, poposunun yarısı kadar seksiyse, kesinlikle ateşli. Acı ve kıskançlık sancıları içimi acıtıyor.

JP hiç düşünmeden onu içeri alır.

Admin benim kıçım.

Kapı deliğinden uzaklaşıyorum, beni duymaları ihtimaline karşı nefes almıyorum, ta ki kapısı kapanıp ikisi de diğer tarafta olana kadar.

Birlikte.

Kahretsin.

Midemde kurşun gibi bir ağırlık çöktü. Kapıdan geri çekildim, aklımda sorular çığlık çığlığıydı. Kim olduğunu ve cumartesi gecesi onun evinde ne yaptığını düşünmek istemiyordum.

Sanırım Pazar Güzeli seçilmişim.

Masum bir açıklama olduğuna inanmak istiyorum. JP'nin beni kandırmayacağına.

O yapmazdı, diye fısıldıyor içimdeki umutlu bir yer.

Ama gerçekler bu safça umutları bastırıyor. Birincisi, JP bu gece idari işlerle meşgul olduğunu söyledi. Hem de Cumartesi günü. Gerçekten mi? Ben bile hafta sonları evrak işleriyle uğraşmıyorum ve kişisel asistanı olan kişi ben değilim.

Ve ikincisi, çalışırken ortaya çıkan göz alıcı bir esmer.

Gözlerim yaşlarla doluyor, taşmak üzere. Kanepeye çekiliyorum, henüz oradan ayrılmaya gücüm yok. Tanrı korusun JP beni görmesin.

Ama JP'nin başka bir kadınla yan komşum olduğunu bilmek göğsümde keskin ve acı verici bir sızı yaratıyor. Ne

pislik herif.

Manhattan'ın göz kamaştırıcı ışıkları aniden sert ve soğuk görünmeye başladı. Boğazımdan boğuk bir hıçkırık koptu.

Bir şekilde kendimi toparlayıp görünmeden kaçmalıyım.

Peki ya sonra? Onunla yüzleşmek mi? "Hey, JP, komik bir şey! Çalıştığın konusunda yalan söyledikten sonra dairenin dışında gizlice dolaşıyordum ve seni muhteşem bir esmerle gördüm..."

Hayır, boş ver.

İşte bu kadar. JP Wolfe'la işim bitti.

Japon

Sinirlerim gergin, mutfakta volta atıyorum. Lucy'nin "beklenmedik bir nişan" hakkındaki belirsiz mesajından bu yana saatler geçti. O zamandan beri sessizim. Beni okundu olarak bırakıp telefonunun kara deliğinde kayboldum.

Bu ona hiç benzemiyor. Lucy öylece kaybolmaz; iyi ya da kötü, her zaman dürüsttür. Ama sesli mesaja düşen her çağrı midemi bulandırıyor.

O bana gelmezse ben ona giderim.

Tezgahtan anahtarlarımı alıp otoparka doğru yöneliyorum.

Yol, gergin düşüncelerle dolu. Manhattan'daki tüm hız sınırlarını aştığımdan eminim. Neyse ki Pazar olduğu için trafik sakın.

Dairesinin önüne geldiğimde, mağazanın vitrininden bana bakan o gülünç şişme bebeği görmezden gelip vitrinlerine bakıyorum. Hiçbir silüet yok. Kahretsin.

Onun dahil olup olmadığını bilmek zor. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Telefonuma bir mesaj yazıyorum:**Dairenizin dışındayım.**

Yazılan noktalar bana meydan okuyor, kaybolup yeniden beliriyorlar.

Bir cevap belirir:**Şu an meşgulüm. Yarın konuşuruz?**

Cehennem gibi. Numarasını tekrar arıyorum.

Sonunda onun sesini satır boyunca duyana kadar saniyeler bir ömre bedel gibi uzuyor.

"Lucy." Sesimdeki rahatlamayı gizleyemiyorum. Ya da rahatsızlığımı.

"Hey." Sesi hafifti ama anlayamadığım bir alt ton vardı.

"Neden benimle konuşmuyorsun? Ne kadar endişelendiğimin farkında mısın?" Azı dişlerimi gıcırdatıyorum, içimdeki sakinliği hissetmiyorum. "Öylece ortadan kaybolamazsın."

"Özür dilerim, çılgın bir sabah." Yalan söylüyor. Her kelimesinde duyuyorum. "Gerçekten dışarıda mısın? Evde değilim."

"Neredesin?"

"Annemin." Bir yalan daha.

"Görüşebilir miyiz?" Onu görmem lazım, her neyse onu düzeltmem lazım.

"Hayır, bugün gelemem. Annemde yapmam gereken bazı şeyler var ve yarın sunumum var. Üzgünüm."

"Sunumda beni bayıltacaksın. Hep öyle yaparsın Lucy." Sadece yarın için mi endişeleniyor? "Akşam görüşürüz, değil mi?"

"Bu gece geç saatlere kadar annemde olacağım. Özür dilerim. Belki başka zaman."

Derin bir nefes alıp telefonu öyle sıkı tutuyorum ki eklemlerim bembeyaz oluyor. "Ne oldu? Bazı anılar geri mi geldi?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Keşke."

Hafif bir rahatlama nefesi alıyorum. Belki de sadece çekiniyorumdur.

"Kahretsin, annenin yanına gidiyorum. Bir şeyler oluyor. Bunu yüz yüze halletmemiz gerek."

"Hayır, yapma." Korku sözcüklerine yansıyor.

"Burada neler olduğunu anlamama yardım et." Şimdi yalvarıyorum, haysiyetin umurunda değil.

Derin bir iç çekiş. "Bana biraz alan tanıyın, tamam mı? Ve lütfen iş yerinde bunu tuhaflaştırmayın. İşimi seviyorum."

Ve sonra gitti. Bağlantım koptu. Sessizlikle boğuşuyorum, kalbim hayal kırıklığı ve endişeyle dolu bir ritimle çarpıyor.

Lucy

Pazartesi günü fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak bitkin bir halde işe gidiyorum. Sanki cehennemden yirmi dört saatlik bir uçuştaymışım gibi hissediyorum.

Masama çöküp en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: Kendimi işe kaptırıyorum ki gerçek hayatımdaki tüm saçmalıkları düşünmek zorunda kalmayayım. Çünkü önemli olan tek şey, zenginlerin tüm paralarını Wolfe'un cebini daha da doldurmak için harcayabilmeleri. Dün bütün gün ondan uzak durmayı başardım. Ve itiraf ediyorum, ağladım. Hem de birden fazla.

Sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacağım ama henüz hazır değilim.

İşe o kadar dalmışım ki, Matty'nin gelip lanet olası bir partide marakas gibi mısır gevreği kutusunu salladığını fark etmiyorum bile.

"Hey," diye mırıldandım, sadece yarım yamalak dikkat ederek.

"Hey, Luce," diye yüksek sesle karşılık verdi, masasına yerleşirken. "Dün gece rastladığım şu saçma şeyi görmelisin-"

"Matty." Taylor yanımıza inerken sesi onun sesini bastırdı. "Yirmi dakika geç kaldın."

Ona kayıtsız bir bakış attı. "Rahatla. Burada mesai saatlerimizi doldurmadığımızı sanıyordum. Ben saatlerimi doldurdum."

"YouTube'da günün yarısını harcamak 'saatlerce vakit harcamak' değildir," diye tersliyor, sabrının tükendiği açıkça görülüyor.

Ona bakmak için döndüm. Taylor bugün özellikle sinirli görünüyordu.

Matty, sanki mekanın sahibiymiş gibi ellerini başının arkasına koyup geriye yaslanıyor. "Teslim tarihine kadar bitireceğim."

"Zar zor," diye tısladı.

"Bırak gitsin dostum. Proje lideri sen olabilirsin ama maaşımı imzalayan sen değilsin. Bana dakiklik konusunda sadece Andy ders verebilir." Ya da dakiklik eksikliği.

"Pekala," diye homurdandı. "Andy'ye yaptıracağım."

"Hadi ama," diye itiraz ediyor.

"Minimum çabanla tüm projeyi tehlikeye atıyorsun," diye ders veriyor, masamın üzerinde yükselerek masayı bir savaş alanına çeviriyor.

İhtiyacım olan tek şey, onların giderek tırmanan kavgasının çapraz ateşine yakalanmak.

"Hey, çok çalışıyorum" diye savunmaya geçiyor.

Hmmm. Buna katılıp katılmayacağımı bilmiyorum. Matty iyi bir Kullanıcı Araştırmacısı ve birlikte iyi çalışıyoruz, ama adamın hiç motivasyonu yok.

"Tasarımları Luce'un yapması için kullanıcı araştırmasını zamanında bitirdim; senin sorunun ne?" diye meydan okuyor. Bana dönüyor. "Bana destek ol Luce."

Bok.

Taylor'ın bakışları beni delip geçiyor, bekliyor.

Pes ediyorum. "Evet, öyle."

"Çünkü telafi etmek için her saat çalışıyorsun!" diye bağırıyor ve öfkeyle kendini sandalyesine atıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Matty, ama gözlerini devirip YouTube'a geri dönüyor. Ekranda piyano çalan bir kedi var. Kedinin Matty'den daha iyi bir çalışma ahlakına sahip olduğunu görebiliyorum.

Taylor'ın aniden masasından kalkıp tuvalete doğru sert adımlarla gidişini izliyorum; sanki her adımda Matty'nin testislerine basıyormuş gibi. Ona karşı içimde bir sempati duygusu hissetmeden edemiyorum. Taylor ne kadar sert görünmeye çalışsa da, Matty'nin darbeleri etkisini gösteriyor gibi.

Matty'ye bakıyorum. Ekrandan başını bile kaldırmıyor. Matty'nin tembel olduğu, ekip içinde sürekli yapılan bir şakaya dönüşmüş durumda. Ama rolü bu, değil mi? Hepimiz bu absürt ofis oyununda rollerimize büründük ve Matty de soytarı rolünü üstlendi. Durum gerektirdiğinde sonuç üretebiliyor, ama bu anlar giderek daha az sıklıkta yaşanıyor gibi görünüyor.

Yine de Taylor uzaklaşırken içimde bir şeyler kıpırdıyor. Evet, Matty kahkahalarla ve şakalarla dolu, ama o bile sakinleştirilmiş bir tembel hayvanın motivasyonuna sahip olduğunu kabul ediyor.

Belki Taylor'ın haklı bir yanı var. Belki de ben Matty'ye pembe gözlüklerle bakıyorum, tembellik eğilimlerini rahatlıkla görmezden geliyorum.

Düşünce, bir kedinin piyano tuşlarına vurma sesiyle bölünüyor.

"Matty," diyorum sertçe, onu ürküterek. "Bu gece geç saatlere kadar kalmak istemiyorum. Hadi dostum, kedi videolarını durdurup raporu bitirebilir misin?"

"Bugün çok gerginsiniz," diye homurdandı. "Sakin ol Luce. Neredeyse bitirdim."

O değil.

Matty, müziğin içinde kaybolmuş piyano kedisine kıkırdıyor.

Ona surat asarken boğazımda bir yumru oluştu, ağlama isteğiyle boğuşuyordum. Ne zaman bu omurgasız yaratığa dönüştüm? Örümcek'ten sonra tıkanan lavaboyu tamir mi ettim, Matty'nin uğraşmaması için iş yükünün aslan payını mı üstlendim? Hep böyle miydim yoksa kayıp yılda mı kötüleştim?

Günün aptal şapkasını alıp, bir futbolcuyu gururlandıracak bir şiddetle kafasına doğru fırlatıyorum.

"Aman Tanrım! Bu biraz aşırı!" diye itiraz ediyor başını ovuşturarak.

"Matty," diye tısladım. "Şaka yapmıyorum. İşin çoğunu yapmaktan bıktım. Eğer gerçek bir arkadaşsan, tüm bunlarla

tek başıma uğraşmama izin vermezsin."

"Hey, bana suçluluk duygusu yaşatma..." Konuyu dağıtmaya çalışıyor ama sertleşmiş ifademi fark edince sesi kısılıyor. "Pekala Luce. Özür dilerim."

Sonunda dikkatini kullanıcı araştırma raporuna yönelttiğinde rahat bir nefes aldım, ancak ikinci ekranının köşesinden YouTube sekmesinin hâlâ ona göz kırptığını fark ettim.

En azından bir başlangıç.

Normalde Taylor'a ofisin zorbası diye bakıp küçümserdim. Ama bugün içimde bir şeyler farklı hissettiriyor. Onu banyoya kadar takip ediyorum.

Kapıyı açtığımda sessizlik var. Onun buraya girdiğini hayal mi ettim? Ama sonra duyuyorum; yumuşak, hıçkırıklı bir ses.

Lanet olsun, ağlıyor mu? Matty ve ben onun her zaman taştan yapıldığını düşünürdük.

"Taylor?" diye çekinerek seslendim.

"Ne?" diye çıkıştı. Bölmesinin içinden bana dik dik baktığını hayal ettim. "Bir dakikaya çıkarım."

"Barış için geldim. Sadece haber vermek istedim, iyi misin diye bakmak istedim."

"Ne olursa olsun Lucy. Defol git."

Bu bir yanık. Ama tamamen beklenmedik değil.

İçimden bir ses, topuklarımın üzerinde dönüp onu kendi haline bırakmak istiyor. Ama bir şey, yeni keşfettiğim bir şefkat, beni olduğum yerde durduruyor. Burada daha iyi bir kadın olabilirim.

Tezgahının kapısını yavaşça tıklatıyorum. "Ciddiyim. Dalga geçmek veya başka bir şey yapmak için burada değilim," diye ısrar ediyorum. "Yardım etmeye çalışıyorum."

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir sessizlik oluyor. Sonra kapı açılıyor. Orada duruyor, ağlamış gibi görünmüyor. Ama ağlamış.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. "Bak, aramızda anlaşmazlıklar olduğunu biliyorum. Şu hafıza kaybı sorunuyla uğraşıyorum ve gerçekten ekstra strese ihtiyacım yok," diye itiraf ediyorum. "Biliyor musun, belki geçinmeyi deneyebiliriz diye düşündüm."

Gözleri kısıldı.

"Seni kandırmaya çalışmıyorum," diye ekledim aceleyle, teslim olurcasına ellerimi kaldırarak.

"Altı yıl boyunca sürekli alay konusu olduktan sonra aniden yeni bir sayfa mı açıyorsun?"

Sözleri mideme yumruk gibi indi. Ben mi? Ben onu hep laf soka birisi olarak görmüştüm, tersi değil.

"Taylor, sen her zaman sivri dilli olan kişiydin. Sürekli olarak beni işim, terfi alamamam, kıyafetlerim... hemen hemen her şey hakkında dürtüyorsun."

Beni küçümseyerek savuşturuyor, aynadaki yüzüne bakıyor. "Ne zaman arkadaş canlısı olmaya çalışsam, alaycı bir tavırla karşılaşıyorum. Bu ekip sanki lise kliği gibi. Her şey şakalaşma ve uyum sağlama üzerine kurulu. Ve eğer kendini geliştirmek istiyorsan, Allah korusun. Sen ve Matty tek yaptığınız bana gülmek."

Şaşkınlıkla susuyorum.

"Sanırım aramızdaki anlaşmazlık tırmandı," diyorum sessizce. "Matty ve ben sana karşı değiliz. Ya da takım sana karşı değil. Ya da en azından öyle olmamalı."

"Bu sadece ikinizin bana karşı olmasıyla ilgili değil," diye devam ediyor, "bu tamamen takım elbiselilere karşı biz söylemi. Bu şirkette hepimiz birlikte çalışmak zorundayız. Ama sen ve Matty, sanki satış ekibinin üstündeymişsiniz gibi davranıyorsunuz."

"BT departmanı ile sürekli dalga geçiliyor," diye karşılık verdim gözlerimi devirerek. "Bir satış elemanı bana ne sıklıkla 'Hemen halledin' der ki? Bunu önemsemezler."

"Belki de üstesinden gelirsin o zaman? Herkes öyle değil," diye karşılık verdi, dudaklarında hafif bir

gölümsemeyle. "Pazarlamadan Steve sana 'Harika Kadın' derdi, hatırlıyor musun?"

Hafifçe gülümsüyorum. "Bunu e-posta imzam yapmayı düşündüm."

Ciddi bir tavırla bana döndü. "Çok çalışkansın Lucy, performansın da mükemmel ama ekibe uyum sağlamak konusunda çok endişelisin. Matty'nin seni geride tuttuğunu bile fark etmiyorsun. Bu yüzden terfi alamadın."

Tam geri adım atacakken, sözleri beni derinden etkiledi. Boğazımda bir yumru oluştu.

Haklı mı?

Ortalığı karıştırmaktan korktum, uyum sağlamaya çalışmakla, herkesin beni sevmesini sağlamakla çok meşguldüm. Matty'nin tuhaflıklarını çok fazla görmezden geldim.

Başımı sallıyorum. "Tamam, belki Matty söz konusu olduğunda biraz paspas gibi davranmışımdır."

Belki de Öfkeli Andy haklıdır. Burası Vahşi Batı gibi.

"Neyse, gerçekten ne istiyorsun? Terfi mi? Liderlik rolü mü? Daha fazla sorumluluk getirdiğini biliyorsun, değil mi? Matty asla böyle bir adım atmaz. Ama sen atmak istiyor musun?"

Sorusu kulağıma hoş geldi. Gerçek şu ki ne istediğimi bilmiyorum.

Ama bir şeyi biliyorum.

"Yeniden başlamak istiyorum," diyorum bir an duraksadıktan sonra. "Ateşkes ilan et. Belki asla arkadaş olmayacağız ama şu anki ilişkimiz sağlıklı bir dinamik değil. Proje Lideri olarak seni destekleyeceğim."

Gülümsedi. "Ben de bunu çok isterim. Umarım, Lider olmak istersen seni nasıl terfi ettirebileceğimizi çözebiliriz. Hafıza kaybın konusunda sana daha fazla destek olmak isterim. Sanırım tetikteydin çünkü her zaman nazik olmaya çalıştığım da bunun yüzüme çarpacağını hissettim."

"Muhtemelen öyle yapardım," diye itiraf ediyorum.

Birbirimize garip garip gülümsüyoruz. Tam arkadaş sayılmayız ama tam düşman da sayılmayız.

Taylor'la bu duygusal saçmalıkları yeter artık. Birlikte dışarı çıkarken garip bir şekilde boğazımı temizledim.

Masalarımıza yaklaşırken Dwayne'in çalışma alanımın yanında gizlendiğini görünce dehşete düştüm.

Gözlüğünü yukarı doğru itiyor. "Lucy, hafıza kaybının zor olduğunu anlıyorum ama ofisteki fiziksel patlamaları dizginleyebilir misin?"

Çenem kasılıyor. "Neyden bahsediyorsun?"

Matty masasından sırtıyor ve kahkahasını bastırıyor.

Dwayne ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor. "Matty'ye şiddetle bir nesne fırlatıyor. Son zamanlarda hararetli tartışmalara olan düşkünlüğünüz göz önüne alındığında, bunun tamamen beklenmedik olduğunu söyleyemem."

Ona hançer gibi baktım. "Hangi anlaşmazlıklar?"

"Başka bir olayı daha yazmak istemiyorum ama ofiste eşyaları etrafa fırlatmak sağlık ve güvenlik ihlalidir."

"*Dwayne.*" Ona yine küçümseyici bir bakış attım. "Hararetli tartışmalar derken neyi kastettiniz? Ne saçmalıyorsunuz?"

"Bakalım, önce Bay Wolfe ile tartışmanız oldu. Sonra beni boğmakla tehdit ettiniz. Şimdi de bu çıkışma."

Donakaldım. "Bay Wolfe ile bir tartışma mı? Sözde teslim tarihlerine itiraz ettiğim olay mı?"

"Son teslim tarihi anlaşmazlığı değil. Plaza'daki çirkin yüzleşme." Gözleri camların ardında parıldıyor. "Kazandan hemen önce."

Midem bulanıyor. "Neyden bahsediyorsun?" diye yavaşça soruyorum.

"Merdivenlerin başında yaşanan oldukça hararetli tartışma."

"Beni gördün mü?"

"Evet. Bu oldukça uygunsuz bir tartışma."

JP ve ben Plaza'daki merdivenlerin başında mı tartışıyorduk? Düştüğüm merdivenler mi?

Midemde tuhaf bir his kök salıyor. Zihnim, unutulmuş bir kanalı açmaya çalışan eski bir televizyon gibi zorlanıyor, parazitler görüntülerin titrekliğine karışıyor.

Yüzeye çıkmaya çalışan bir anı.

Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. JP hiçbir zaman bir tartışmadan bahsetmedi. Sadece düştüğümü söyledi.

Dwayne, yılmadan devam ediyor: "Sen öfkeyle uzaklaştın ve olay tam da o zaman oldu. Düşüşü görmekten çok, sesini duydum."

Safra boğazımı yakıyor. O yalancı piç. Düşmeden hemen önce JP ile kavga ettik.

Ve bunu söylemeyi çok uygun bir şekilde unuttu.

Lucy

Yumuşak kanepeye gömülüyorum, minderleri beni kucaklıyor. Klinik odası, açıkça sakinleştirmeyi amaçlayan, yatıştırıcı adaçayı ve tozlu gül renkleriyle dolu. Ama ben bu tür psikolojik oyunlara karşı bağışıklığım var, içimdeki huzursuzluk her saniye büyüyor.

Taylor'a işten erken ayrılmam gerektiğini söyledim ve Dr. Ramirez ile acil bir görüşme ayarladım.

Kadife yastıklardan birini güvenlik battaniyesi gibi kavriyorum. "Tamam Doktor. Plaza'daki o geceyi tekrar yaşamaya hazırım. Sanırım çok ihtiyaç duyduğum cevapların bir kısmı orada başlıyor."

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı, sessiz bir alkış ve destek. "Tamam. Katılıyorum, hazırsın. Bunu başarabilirsin. Unutma, kontrol sende ve ben tam burada, yanımdayım. Ve ne olursa olsun, içinde bununla yüzleşip daha güçlü bir şekilde çıkacak güç var. Buna hazır mısın Lucy?"

Ben miyim?

Başımı sallayıp titrek bir nefes aldım. Duvarlar sanki üzerime kapanıyormuş gibi, iki beden küçük bir korse kadar sıkıydı.

İçimden bir ses, cehenneme kadar yolun var deyip şimdiki zamanın güvenliğinde kalmak, geçmiş zihnimin unutulmuş köşelerinde, utanç verici bir sarhoş anı gibi kilitli tutmak istiyor. Kilitliyse, JP'nin bana yalan söylediği gerçeğiyle uğraşmak zorunda kalmam.

Ama içimdeki inatçı, mazoşist taraf, bunun iyileşme yolunda atılması gereken bir sonraki adım olduğunu biliyor. Acı verici olsa bile.

Dr. Ramirez karşımdaki bir koltuğa yayılmış oturuyor. Onun dik dururken benim oldukça savunmasız bir

pozisyonda uzanmış olmam biraz tuhaf geliyor. Eşit şartlarda olmamız için onun da uzanmasını tercih ederim.

Ama hemen yanımda değil. Bu tuhaf olurdu.

"Rahatla, gözlerini kapat, yavaş ve derin nefes al." HR Helen gibi kelimeleri uzatarak söylüyor. "Her nefes verişte gerginliğin bedeninden uzaklaştığını hisset. Sesime odaklan. Zihninin boşluğa gömülmesine izin ver."

"Ama sorun da bu, değil mi? Zaten bir boşluk." Ciğerlerimi havayla doldurup bıraktım. "Özür dilerim doktor." Bir nefes daha ciğerlerimi doldurdu. "Bütün bunlar üzerinde çalışıyorum."*rahatlatıcı*şey."

"Göbeğinizden nefes alın. Ellerinizi karnınıza koyun, yükselip alçalmasını hissedin."

İtaat ediyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Nefesime odaklanıyorum, gergin zihnimi bir terapistin ofisinde saklanmadığımıza, kumlu bir plajda uzandığımıza inandırmaya çalışıyorum.

"Güzel," diye yatıştırıyor beni, sesi rahatlamaya yardımcı olduğunu iddia ettiği new age müziğiyle karıştırıyor. Günlük önemsiz şeylerle ilgili özenle sorduğu sorular beni yavaşça uykulu, rüya gibi bir duruma sokuyor.

"Şimdi Lucy, Plaza Otel'i'ne geri döndük. Bana ne gördüğünü söyle."

Zihnim özel bir sinema salonuna dönüşüyor ve SoHo'daki Quinn & Wolfe amiral gemisi oteli Plaza Hotel'in canlı görüntüleri gözümün önünde canlanıyor. Görkemli avizelerle aydınlatılmış gösterişli balo salonunu görüyorum. Smokinlerin hışırtısını, yüksek topuklu ayakkabıların şıkırtısını, şampanya kadehlerinin şingırtısını duyuyorum. İş arkadaşlarım bedava içeceklerden yararlanarak gülüyorlar. Her şeyi doktora aktarıyorum.

"Peki sen kendini nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Çevremi içime çekiyorum.

Herkes pahalı takım elbiseler veya resmi iş kıyafetleri giyiyor. Benim üzerimde dar bir elbise ve zar zor

yürüyebildiğim stilettolar var. Elimde bir tavuk kanadı var, hiç dokunulmamış. Sinirlerim o kadar bozuk ki yiyemiyorum.

"Kendimi... endişeli hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Düğüm daha da sıkılaşıyor, isimsiz bir dehşetle doluyor. Bu iş etkinliklerinden nefret ediyorum. Ama bu farklı hissettiriyor. Daha uğursuz.

Anılar keskinleştikçe boğazım düğümleniyor ve kanepede kıpırdamak istiyorum ama sanki ağırlıklı bir battaniyenin altında sıkışmış gibi hissediyorum.

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum Dr. Ramirez'e, bilinçaltımın sınırında dolandığının belli belirsiz farkında olarak.

"Sorun değil." Sesi uzaktan geliyor ama bir şekilde gerçekçi. "Güvendesin."

Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, kendimi orada, olayların tam ortasında buluyorum.

İşte tam oradayım.

Balo salonu etrafımda canlanıyor. Baş döndürücü parfüm kokusunu alıyorum, ikram edilen yemeklerin zengin aromalarını tadıyorum ve kahkahalar ve hafif sohbetler neredeyse sağır edici. Matty'yi, Taylor'ı, BT ekibinin geri kalanını, tüm pazarlama ekibimizi ve sinir bozucu satış elemanlarını görüyorum.

Matty, aşırı sıkı kravatıyla boğuşuyor, sanki boğulmak üzereymiş gibi görünüyor. Taylor yanımda yüksek sesle gülüyor.

Gözlerim yaşıyor. Matty iyi olup olmadığını soruyor ama cevap verecek kelimeleri bulamıyorum. Taylor'ın gür kahkahası bile endişeli bir sessizliğe dönüşüyor.

Hava almam gerektiğini ve boğucu balo salonundan kaçmam gerektiğini söylemeyi başarıyorum.

Kalbim paramparça ama sebebini anlayamıyorum. Zihnimin sakladığı eksik bir yapboz parçası. Beni shot atmaya ikna etmeye çalışan gülümseyen yüzlerin arasından geçerken anlamsızca nefes nefese kalıyorum. Neşeleri beni ürkütüyor. Ait değilim.

Sonra onu, JP Wolfe'u, büyük merdivenlerin tepesinde görüyorum. Küstahlığın ta kendisi.

Koyu mavi, özel dikim smokini, kaslı vücudunun her santimini sarıyor. Gözlerimiz buluşuyor, içimde bir fırtına kopuyor. Eşit ölçüde sevgi ve nefret.

Ona bağırmak, küfürler savurmak istiyorum. Ondan nefret ediyorum. Onu seviyorum. Ama ondan daha çok nefret ediyorum.

Parmağını kıvrıp varlığını talep ediyor.

Ona orta parmağımı gösterip oradan uzaklaşmak istiyorum. Ama sakinliğimi korumam gerek. Öfkeden titriyorum ama ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Çantama uzanıp soluk mavi bir zarf çıkarıyorum.

Ona doğru tırmanırken her adım kaygımı artırıyor. Ama bunun bana ne kadar acı verdiğini görmesine izin vermeyeceğim. Tehlikeli. Akıl sağlığıma, kalbime bir tehdit. Ona güvenmek asla yapmamam gereken bir hataydı.

Konuşmaya başladığında gözleri dile getirilmemiş bir duyguyla titriyor, yüzü sert. Ama onu duyamıyorum. Sözlerini yakalamaya çalışıyorum ama nafile. Ben bir hayaletim.

Ona bağırıyorum, yaralamayı amaçlayan zehirli sözler söylüyorum. Onun bana verdiği zararı ben de ona vermek istiyorum.

Ona uzattığım mektubu okurken yüzünde bir şok ifadesi beliriyor. Öfke, acı, bir parça pişmanlık ama hararetli tartışmamızın fon müziği hâlâ sessiz. Belki de duymak istemiyorum.

Ellerim adrenalinden titriyor. Göğsüne parmağımı dürterek, anlayamadığım bir öfke seline kapılıyorum. Geniş merdivenlerin tepesinde, aşağıdaki balo salonunu umursamadan, ayak parmaklarımıza kadar uzanıyoruz.

Gözleri parlıyor ama öfkesinin ardında, hissedebileceğini bilmediğim bir acı kaynağı var. Bana uzanıyor. İhanetin hâlâ kanayan ve taze olmasıyla geri çekiliyorum.

Son bir bakış atıp dönüp mermer basamaklardan aşağı kaçıyorum. Ondan uzaklaşmalıyım.

Sadece kaçmaya odaklandığım için, bunun geleceğini göremiyorum. Topuğum takılıyor. Dengemi kaybettim, zemin hızla yükselirken kollarım savruluyor—

"Lucy," diye seslendi bir ses, onun yumuşak tınısı onun sesinin yerini aldı. Dr. Ramirez, beni anıların uçurumundan geri çekmeye çalışıyordu.

Şakaklarıma saplanan acıyla birlikte oda netleşirken nefesim kesildi.

Bu yüzleşme gerçek olmalıydı. Ama kendi zihnime güvenebilir miyim?

Eğer gerçekse, JP neden yalan söyledi? Bir patron ve çalışan gibi konuşmuyorduk; topyekûn bir savaşın içindeydik. Bana anlatmadığı bir tarih var burada. O gece beni mahvetti.

*İşte o adam!*kafamın içindeki o küçük, sinir bozucu ses bağılıyor.*Sana zarar veren adam o. O bir Cesur!*

Beni öfkeyle itti mi? Elbette hayır, ama... Ona güvenmiyorum. Artık güvenmiyorum. İhanet midemde asit gibi çalkalanıyor. Hafızamı geri kazanmama yardım edebilirdi. Ama bunun yerine gerçeği sakladı.

JP o gecenin gerçeğini örtbas etmeye çalıştı. Plaza Oteli'nde gerçekte neler yaşandı?

OTUZ SEKİZ

Lucy

Bir saat sonra, Priya ve ben kliniğin karşısındaki bir kafede otururken hem kafein seviyem hem de sinirlerim tavan yapmıştı.

Beni almaya geldi. Arama sırasında çok ağlamış, tutarsız konuşmuş olmalıyım.

Hatta jambonlu peynirli sandviçimi kliniğin tuvaletine kustum. Bir şekilde kendimi toparlayıp Dr. Ramirez'e yalan söylemeyi başardım, iyiymişim gibi davrandım. Bir an, Libby'nin tahmin ettiği gibi, beni deli gömleğine sokacağını sandım.

Şimdi hatırladım. Mavi zarfı. Daha önce görmüştüm. JP'nin beni eve bırakırken arabada her tarafını garip bir şekilde sarmasına neden olan mektuptu. Önümüze bir araba çıktı ve torpido gözünün içindekiler etrafa saçıldı. Mektup ayaklarımın dibine düştüğünde telaşlandı. Bunu gizli bir şirket saçmalığı olarak değerlendirmiştim ama şimdi... şimdi midemdeki huzursuzluk düğümünü görmezden gelemiyorum.

Ona verdiğim mektup buydu, belli ki hatırlamamı istemiyordu. İçimdeki korku düğümü acıyla bükülüyor. JP bana yalan söylüyor, bir şeyleri gizliyor.

Travmatik bir şey yaşandığını bilmek ama hiçbir şey hatırlayamamak... Rahatsız edici, çarpık bir ruh hali. Priya'ya bunu tarif edecek doğru kelimeleri bulamıyorum.

JP'ye ulaşmak bir seçenek değil. Ona güvenemiyorum. Adam bana yalan söylüyor, bir şeyleri örtbas ediyor. Ve bu düşünce bile tek başına canımı acıtıyor.

Çünkü içimde biriken tüm öfkeye rağmen, ona karşı hislerim hâlâ açık bir yara gibi çiğ ve hassas bir şekilde

saklı. Keşke onları söküp atabilseydim. Söylemesi kolay, yapması zor.

Korkularımın akıp gitmesine izin verdim ve Priya'ya hipnoterapi seansımın kasvetli portresini çizdim. Anlatımı mide bulandırıcı bir dehşet duygusuyla baş başa bıraktı beni.

"Seansın kaydını aldım," diye itiraf ediyorum, çantamda olduğunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

"İyi," diyor Priya. "Geri oynatıp neler kaçırdığınızı görebilirsiniz."

Başımı sallıyorum, omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. "Bu kadar basit değil. Burada öylece soğuk bir mantık yürütemem. O unutulmuş anları kendi sesimden duyarsam neler hissedeceğimden korkuyorum."

"Seni dinlememi ister misin?"

"Evet. Hayır. Tanrım, bilmiyorum." El değmemiş kahveyi ittim, acı aroması hassas bağırsaklarım için aniden fazla yoğundu. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda çok kötü bir ruh halindeyim."

Priya beni yatıştırıcı kucağına çekerken, ben de klinikteki nefes tekniklerini taklit etmeye çalışıyorum. İçeri ve dışarı. Derin ve yavaş.

Etrafımızdaki diğer kafe müşterileri çok rahat görünüyor. Onların huzurunu kıskanıyorum.

"O mektupta ne olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Priya nazikçe.

Çaresizce başımı sallıyorum. "Hiçbiri. Dizüstü bilgisayarımda basılı bir kopya bulmak için her dosyayı karıştırdım. Hiçbir şey bulamadım."

Gözleri endişeyle açıldı. "Sence silmiş olamaz mı?"

Onun önerisiyle midem bulanıyor. Onun buna erişimi, gücü var.

Dudağını ısıyor, yüzü endişeyle dolu. "Merdivenlerde sana zarar verebileceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır." İnkâr çabuk geliyor, hem de çok çabuk. Bu düşünce içimi buruyor. Çünkü içimdeki ufak bir parça, onun

neler yapabileceğinden emin değil. "Yine de, kazadan önce, ne kadar çarpık olursa olsun, görüştüğüm kişinin o olduğundan oldukça eminim. Beni hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüştüren kişi. O zamanlar barda ağlatmıştı beni."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Ama bu onun Daredevil olduğu anlamına mı geliyor? İnek kongresinde kuru sıkı becerdiğin adam mı?"

Düşüncelerimin girdabına rağmen, onun bu iğnelemesine hafifçe gülümsemeyi başardım. "Olabilir. Kim bilir? Şu anda sadece saman çöpüne sarılıyorum. Varoluşumun her unsurunu sorguluyorum. Ama kesin olan bir şey var: JP Wolfe yalancı bir piç."

Yutkundu, elimi sıktı. "Bahsettiğim o skandal, JP'nin gizli tutmak istediği skandal... Sanırım patlamak üzere."

"Beni ilgilendiriyor mu?" Tüylerim diken diken oldu. "Benimle ilgili olsaydı bilirdim, değil mi?"

"Ayrıntıları bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Bilsem bile, açıklayamazdım."

Yüzünü inceliyorum, bir şey sakladığına dair bir ipucu arıyorum ama pişmanlığı gerçek gibi görünüyor. Şirketin kurallarına uyması onu suçlasa da değil. Riske attığı şey kendi işi.

"Mektubu..." diyorum yavaşça. "Arabasında gördüm. Düştüğünde panikleyip kaptı. Onunla bu konuda yüzleşmek zorunda kalmaktan korkuyorum."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Sence yüzleşmek akıllıca mı? Sana daha önce yalan söyledi. Şimdi dürüst olacağını nereden çıkarıyorsun?"

Sorusu karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Onun haberi olmadan mektuba ulaşmanın bir yolu var mı?" diye nazikçe öneriyor. "Böylece onunla konuşmadan önce gerçekleri öğrenirsin. Körü körüne hareket etmezsin."

"Peki ne yapmalıyım?" diye soruyorum.

"İşte burada stratejik düşünmen gerekiyor. Kalbini değil, aklını kullan. Ona yaklaş, o mektubu al."

"Benden ne yapmamı bekliyorsun, baştan çıkarıp tuşları mı çalmamı?"

"Evet, tam olarak yapman gereken bu. Sana yalan söyledi. Bu piçe güvenme. Burada üstünlüğü ele geçirmen gerek." Saatine bakıyor. "İşine dön, onunla kısa bir toplantı ayarla ve anahtarları al."

Ona bakıyorum, zihnim duygular ve stratejilerle dolu. JP'ye doğrudan sormak muhtemelen daha fazla yalan ortaya çıkaracaktır. Ama belki de manipüle edilmeyi bırakmanın zamanı gelmiştir. Kendi hayatımda neler olup bittiğini öğrenmenin zamanı gelmiştir.

Yutkunurken boğazım kurudu. "Öğrenirse çok öfkelenir."

"Doğru. Ya gizlemeye çalıştığı bir şey varsa? Tanrım, ya seni susturmaya çalışırsa ve bir 'kaza' daha olursa?"

"O Tony Soprano değil, Priya," diye alay ediyorum ama bu beni sarsıyor. JP'nin cazibesine maruz kalmış olabilirim ama acımasız tarafını da gördüm. Quinn & Wolfe'da geçirdiğim altı yıl boyunca kaç kariyerin sonlandığını gördüm.

Bunu gerçekten başarabilir miyim? Sadece anahtarları almak için her şeyin yolunda olduğunu iddia edebilir miyim?

Japon

Ekranımda Lucy'nin mesajı beliriyor: **Merhaba, müsait misin?**

Toplantının bitmek bilmeyen gürültüsünden dikkatim dağılınca, bir cevap yazıyorum: **Meşgulüm. Ama senin için bir dakikamı ayırabilirim.**

Cevabı saniyeler içinde geliyor: **Hayır, endişelenme. Meşgul olduğumu biliyorum.**

Dondurucu bir serinliğin ardından aniden yumuşaması beni ürkütüyor. Soru soran yüzlerin denizini görmezden gelerek, hızla odadan çıkıp gidiyorum.

Ben de sana mesaj atıyorum: **Neredesin? Yoldayım.**

Yanıtından önce üç nokta tekrar beliriyor:**Yönetim kurulu odanızın yakınında, en üst katta, küçük toplantı odası.**

Telefon ekranıma kaşlarımı çatarak bakıyorum, verdiği karışık sinyaller kafamı karıştırıyor. Bir dakika soğuk, bir dakika sıcak. Başka bir kadın olsa, nereye gideceğini söylerdim. Ama bu Lucy, bu yüzden dediğini yapıyorum.

İçeri girdiğimde masanın kenarına tünemiş, kolyesinin etrafındaki parmak eklemleri bembeyaz. Bakışlarım onu küçültüyor.

"Merhaba! Ayrıldığın için teşekkürler," diye nefes aldı.

Ses tonumda hayal kırıklığı hissediliyor. "Benden kaçıyordun Lucy. Seçeneklerim sınırlıydı." Yaklaşıyorum. "Sorun ne?"

"Sadece seni görmek istedim. Seni özledim." Sözleri, kollarını belime doladığında beklenmedik bir fiziksel temasla birleşiyor. "Huysuz olduğum için özür dilerim."

Yakınlığı içimde bir şeyleri harekete geçiriyor ama bastırıyorum. "Karakterine aykırı davranıyorsun. Gerçekten neler oluyor?"

Büyük mavi gözleri benimkilerden uzaklaştı. "Önemli bir şey değil, gerçekten! Sadece bizim için biraz endişelendim. Ama artık atlattım, gerçekten."

Onu muayene ediyorum. Gözlerinde korku var ve vücut dili tamamen yanlış. Yıllarca yüksek bahisli kumarbazların hesaplı yüzlerinde gezinmek, beni olağanüstü bir yalan makinesi uzmanı yaptı.

Yalan söylüyor. Bu düşünce içimde bir öfke kıvılcımı çakıyor. Elbette benim de sırlarım var ama bana yöneltilen sahtekârlığa tahammül edemiyorum. Bu, egomun bir parçası. İkiyüzlülüğümün farkındayım.

Sanki daha fazla soru sormamı engellemek istercesine belimden tutup beni kendine çekiyor ve dudaklarıma tutkulu bir öpücük konduruyor.

Ellerini vücudumda gezdirip pantolonumun üzerinden penisimi okşadığında, içimde bir heyecan dalgası oluştu.

Tüm direncim yok oldu ve aniden onu kendime bastırdım.

"Tam burada mı?" diye hırladım ağzına doğru, beklentiyle şiştiğimi hissederek.

"Şşş," diye mırıldandı, kendini masaya atıp bacaklarını belime doladı. Eli penisimi kavradı ve Tanrı'ya şükür ki cam ofislerden birinde değiliz.

Boynuna öpücükler kondurup parfümünün kokusunu içime çekerken, bacaklarını daha sıkı kavıyorum. "Kahretsin Lucy," diyorum tenine dokunarak, "beni tam buraya mı boşaltmaya çalışıyorsun?"

Beni uyarmaya devam ederken derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkardım. Artık dayanamıyorum. Hatta neredeyse pantolonuma boşalıyorum.

"Dur," diye emrettim ve beni uçurumdan aşağı yuvarlayamaması için bileklerini tuttum. Zıplayan penisimi serbest bırakana kadar fermuarımı hızla açtım.

Sertleşen ereksiyonumu avucunun içinde sıkıca tutuyor ve aşağı yukarı kayıyor, her vuruşta içimden zevk dalgaları geçiyor. Kan, ereksiyonuma pompalanırken ön sıvı damlıyor. Kahretsin. Çok yakını. Sertleşen penisim sıcaklıkla doluyor, acilen nabız gibi atıyor.

Birdenbire sanki bir şeyden iğrenmiş gibi benden uzaklaştı.

Ne oluyor yahu?

"Özür dilerim," diye iç çekti. "Tamam, haklısın, bu çok saçma. Gitmeliyim."

"Ne oluyor Lucy?" Nefes nefese ona baktım. "Ofiste beni neden bu kadar tahrik ettin? Beni tahrik ediyorsun ve sonra fikrini değiştiriyorsun?"

"Özür dilerim. Cesaretimi kaybettim." Masadan atlayıp beni nazikçe itti. "Sonra görüşürüz JP."

"Ne? Dur."

Odadan fırlayıp çıkarken arkasından sertleşmiş bir şekilde bakıyorum. Neden oyuna getirilmişim gibi hissediyorum?

Lucy

Kalbimin kaburgalarımın fırlayacakmış gibi hissettiğini söylediğimde abarttığımı sanmıyorum. Toplantılara, kahveye veya diğer sıradan işlere giden, hiçbir şeyden haberi olmayan insanlarla dolu asansöre biniyorum. Şirketin kurucu ortağının arabasına zorla girmek değil.

Aşağıya doğru yolculuk sonsuza kadar sürüyor, insanlar buz gibi bir hızla girip çıkıyor. Asansörden dışarı itip işleri hızlandırmamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum.

Nefes al. Nefes ver. Nefes al.

Çalınan anahtarlar elimde delik açtı. Birden fazla iş aynı anda yapıp arka cebinden nasıl aldığım tam bir mucizeydi. Onları fark edilmeden nasıl geri verebilirim? Ya zaten biliyorsa? Ya noktaları birleştirdiyse, baştan çıkarmamı, hırsızlığı? Mektupta bir daha asla onunla yüzleşemeyeceğim kadar korkunç bir şey olabilir mi? Ya daha da kötüsü, ya beni öldürmek istiyorsa? Tamam, biraz uçuk bir soru ama beni kesinlikle kovabilir.

Dur artık. Giderek kötüleşiyorsun.

Kapılar sonunda gıcırdayarak açılıyor ve ben sakinmiş gibi davranarak dışarı çıkıyorum.

Garaj, bir adam dışında bomboş. Çantamda olmayan anahtarları arama taklidi yaparak rastgele bir arabaya doğru yürüyorum. Sıradan bir kadın, günlük işleriyle uğraşüyor, burada şüpheli bir şey yok.

Hadi dostum, hareket et! Hemen arabana bin ve git!

Sonunda adam gidiyor. Elektronik kapılar açılıyor ve içeriye kör edici bir güneş ışığı selini boşaltıyor.

Kendimi hazırlıyorum, titrek nefesimle yönetici bölümüne doğru sendeleyerek bacaklarımla ilerliyorum.

Parıldayan lüks oyuncak koleksiyonu -Rolls-Royce'lar, Lamborghini'ler, Ferrari'ler- beni suçlayıcı farlarla izliyor gibi.

Garajın girişinde bir güvenlik görevlisi var, bir de bu milyon dolarlık otomobil filosuna çevrilmiş kameralar var. Beni bu bölmede gören olursa, kesinlikle kötü bir şey planladığımı anlar.

Çömelerek, Quentin Tarantino filmindeymişim gibi arabaların arasında koşturup JP'nin Aston Martin'ine ulaşıyorum. Gardiyan muhtemelen artık gürleyen nabzımı duyabiliyordur. Büyük ihtimalle, bu soygun başlamadan önce kusacağım veya mesanemin kontrolünü kaybedeceğim.

Aston Martin sağır edici bir gürültüyle açılıyor.

Yolcu kapısını yavaşça çekip içeri giriyorum. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Torpido gözünü açarken ellerim şiddetle titriyor. Ya burada değilse? Onu haftalar önce görmüştüm.

İçerisi deri ve JP kokuyor, içimde adrenalin patlaması yaratan bir koku. Torpido gözü kağıtlar, güneş gözlükleri, mendillerle dolu ve işte orada - soluk mavi bir zarfın kenarı, benim zarfım. Ona uzanırken ellerim titriyor, midem beklentiyle kasılıyor.

Kendi el yazımla karalanmış JP Wolfe ismini incelerken kalbim hızla çarpıyor. Neden daha önce kendi el yazım olduğunu fark etmemiştim? İçeride beni neyin beklediğini veya JP'nin neden benden sakladığını bilmiyorum.

Pencereye vurulunca çığlık atıyorum.

Kahretsin. Güvenlik görevlisi Logan bu. İşe döndüğüm ilk gün onu tanıyamadım.

İçeriye göz atıyor ve dışarı çıkmam için işaret ediyor.

Yavaşça dışarı çıkıyorum, düşünmek için kendime zaman kazandırıyorum. Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyorum, içimdeki korkuyu gizlemek için çaresiz bir çaba sarf ediyorum. "Merhaba!"

"Her şey yolunda mı Lucy? Bay Wolfe mu gönderdi seni buraya?" Kaşları çatıldı.

Korkumu yutarken gülümsemem titriyor. "Evet, kesinlikle! Sadece arabasından bir şey almam gerekiyordu."

Başını sallıyor ama gözleri hâlâ üzerimde. İnanmıyor. Zavallı poker suratım muhtemelen suçluluktan ya da mide bulantısından çığlık atıyor.

Abartılı bir kayıtsızlıkla kapıyı kapatıp, anahtarlığın düğmesine basarak kilitledim. "Koşmam gerek. Katılmam gereken bir toplantı var."

Logan tepkisiz kalıyor. "Sorun değil Lucy. Ama Bay Wolfe'a teyit ettirmem gerekecek. Bu standart bir prosedür." Telefonunu çıkarıyor.

Sesimi zar zor sabit tutabiliyorum. "Elbette! Ama acelem var. Al, anahtarlar sende." Neredeyse anahtarları ona fırlatıyorum. "Koşmam gerek!"

Ve yapıyorum. Cevabını beklemeden, mektubu ölümcül bir şekilde sımsıkı tutarak koşmaya başlıyorum. Logan'ın şüphelerini bastırmaya çalışıyorsam, pek de iyi bir iş çıkarmıyorum demektir.

Şimdi nereye gidiyorum? Bunu masamda okuyamam. Resepsiyona çıkan merdivenlere yöneliyorum, hiperventilasyonlu nefesler alarak havayı yutuyorum.

Klinikte öğretildiği gibi nefes al.

Resepsiyon katındaki tuvalete fırladım, ellerim mektubu zar zor tutabiliyordu. JP bana soru sorarsa, araba yolculuğu sırasında bir şey düşürdüğümü ve onu almaya gittiğimi iddia edeceğim.

Titrek bir nefes alarak mektubu açtım, dudaklarımda sessiz bir dua vardı. Sonra okudum.

Bay Wolfe,

Bu mektup, Quinn & Wolfe'daki Kıdemli Grafik Tasarımcısı pozisyonumdan derhal geçerli olmak üzere resmen istifa ettiğimi bildiriyor.

Şirketinizde geçirdiğim zamandan büyük keyif aldım ama sizin 'liderliğinizde' çalışmak dayanılmaz hale geldi.

Sahtekârlığın varlığını çekilmez hale getirdi. Kendi iyiliğim için senden ve savunduğun her şeyden uzaklaşmam gerekiyor.

Bittim. Tamamlandı.

Lucy Walsh.

Banyo kabininde kamburlaşmış bir şekilde oturuyorum, başım dönüyor ve yönümü kaybediyorum. Gerçekten istifa mı ettim?

Kaygım artarken bu düşünce beynimde yankılanıyor. Elimde tuttuğum mektup sert ve iğneleyiciydi; her zamanki sakin ve profesyonel tonuma hiç benzemiyordu. Belli ki bir noktaya değinmek istemiştim.

Beni bu kadar öfkeliendirecek, soğukkanlılığımı bozacak ve böylesine bir öfke patlamasına sebep olacak korkunç bir şey yaşanmış olmalı.

JP'den nefret ediyordum. Hatta daha da fazlası, sevdiğim işi bırakacak kadar ondan nefret ediyordum. İçimde böylesine bir öfkeye neden olacak ne yapmış olabilirdi ki?

Acı gerçek mideme bir yumruk gibi çarptı. Yalan söyledi. Beni yaraladı. Sonra da örtbas etti. Her ne ise, beni şirketten ve ondan sonsuza dek uzaklaştıracak güce sahipti.

Mektuptaki sert sözcükleri tekrar okurken parmaklarım üzerinde geziniyor, tüylerim diken diken oluyor. Kilitli bir anı, korku ve travma sisi içinde, hafıza kaybının pençelerinden kurtulmak için çaresizce mücadele ederek zincirlerine karşı direniyor.

JP'nin yüzü beliriyor, Plaza'daki büyük merdivenlerin tepesinde heybetli bir heykel gibi tepemde yükseliyor. Şık smokini içinde tam bir yönetici gibi görünüyor ama ben öfkeden kuduruyorum. Sahne puslu, kenarları bulanık, tıpkı hastanedeki ilk günler gibi.

Ama sesimin yankılandığını duyabiliyorum. Gözlerindeki acı parıltısını, çenesindeki kasılmayı görüyorum. Sanki gerçek zamanlı olarak yeniden yaşıyormuşum gibi, kalbim yeniden paramparça oluyor.

Beni kırdı. Nasıl ve neden bilmiyorum ama beni günlerce ağlattığını biliyorum.

"Bana iyi gelmiyorsun. Sana bir daha asla güvenemem," diye tükürdüm, sesimdeki acı ve hayal kırıklığı yayılıyordu. Sert sözler havada asılı kalmıştı.

"Bunu yapma Lucy," diye homurdandı, cilalı görünümü çaresizliğe dönüştü.

Son bir meydan okuma olarak mektubu eline tutuşturuyorum, ona kocaman bir siktir git diyorum, sonra da arkamı dönüyorum.

Dengemi kaybedip merdivenlerden baş aşağı yuvarlanıyorum.

Anı siliniyor, acı bir tat bırakıyor. Titreyen ellerimle mektubu katlayıp tekrar zarfına koyuyorum.

Buradan çıkmam gerek. Hemen.

Logan muhtemelen şimdiye kadar JP ile iletişime geçmiştir. Muhtemelen yönetim kurulu toplantısına geri dönmüştür. Belki de telefonuna cevap vermemiştir.

Ama eğer o çağrıya cevap verilirse, JP ne aldığımı kesin olarak bilecek ve onu araba anahtarlarını çalmak için baştan çıkardığımı anlayacak.

Masama geri dönemiyorum. Matty'ye mesaj atıp eşyalarımı alıp resepsiyona getirmesini ve Taylor'a kendimi iyi hissetmediğimi söylemesini istiyorum.

Resepsiyonda ilerlerken, mükemmel bir hile olarak insan boyutunda bir bitki bulup telefonuma hayran kalmış gibi yapıyorum. Matty'yi burada bekleyeceğim. Düşündüm de, Taylor gibi daha becerikli birine sormalıydım. Matty muhtemelen kedi videosuna geri dönmüştür bile; gerçi ona çıktığımdan beri uğraşıyor.

Numarası -JP- telefonumun flaşını patlatıyor. Aman Tanrım.

Endişe göğsüme çarpıyor. Anı, yoğun bir vuruş. Lanet telefonu düşürüp saksıya fırlatmak istiyorum.

Etrafımda dünya hızlı ileri sarılıyor. Topukların tak tak tak sesleri, havayı bölen telefon görüşmeleri, kafeteryaya giden trafiğin akışı ve resepsiyondaki selamlaşmaların rutin monotonluğu. Bunların görünürdeki normallığı, yükselen paniğimin cehennemini daha da körüklüyor.

Yanımdaki kadının mide bulandırıcı derecede tatlı bir sesi var - ta ki telefon kapanana kadar. "Dayanılmaz pislik," diye tıslıyor artık kapalı olan hatta.

Ve ofise döndüğüm ilk gün beni takip eden dev hayalet ok geri döndü, kafatasıma sertçe saplanıyor.

Sonra, sanki biri duraklatma düğmesine basmış gibi, her şey yavaşlıyor. Duruyor. İnsanlar, gelişmiş androidler gibi oldukları yerde donup kalıyor, sistemleri aniden kapanıyor. Sahne, ürpertici bir sessizlikle, ürpertici bir sessizliği anımsatarak açılıyor.*Kara Aynabölüm.*

Dev bitkimin arkasından bakmayı göze alarak, herkesin bakışlarını neyin çektiğini görmeye çalışıyorum. Resepsiyon masasının arkasındaki devasa ekran, canlı bir haber kanalının sansasyonelliğiyle titriyor.

Ekran da belirgin bir şekilde görünen JP, kanepede yığılmış, gözleri kapalı, göğsü açıkta. Kolu kanepenin kenarından ağır bir örtüyle sarkıyor. Nefesimi bastırıyorum, ellerim ağzımı kapatmak için havaya kalkıyor.

O mu...?

Başı hafifçe hareket edince, içimi keskin ve acımasız bir rahatlama kaplıyor. Ölmedi ama kabus henüz bitmedi.

Çıplak bir kadın net bir şekilde ortaya çıkıyor, yavaşça görüş alanına giriyor, kıcı ekranı dolduruyor. Kadın adamın üzerine eğilip onu uyandırmaya çalışıyor ve adamın gözleri donuk ve odaklanamamış bir şekilde açılıyor.

İçimde bir mide bulantısı dalgası esti. Yani ölmedi, sadece aklını kaybetmişti. Hatta daha da iyi.

Kamera, uyuşturucu kokteyline bulanmış, büyümüş göz bebeklerini göstermek için yakınlaşıyor. Yüzünde ince bir ter damlası parlıyor.

Kusma isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

Daha bunu kavrayamadan, ekran karanlığa gömüldüğü anda, başka bir çıplak kadın görüş alanıma giriyor.

Resepsiyon alanında kaos patlak veriyor, sessizliği telaşlı bir hareketlilikle bozuyor. Resepsiyon görevlileri telaşla koşuşturuyor, iş arkadaşları kısık ve telaşlı bir sesle mırıldanıyor.

"Ne oluyor yahu?" Yanımda havada patlayıcı, boğuk bir küfür patlıyor. Suçlamalar sessizliği bozuyor, sorular el bombaları gibi patlıyor, dinginliği yırtıyor. "Wolfe" ismi etrafımda hastalıklı bir mantra gibi yankılanıyor.

Geri geri gidiyorum, bitkiye doğru tökezliyorum, anılar intikamla yeniden yüzeye çıkıyor.

Gözleri. O boş, ruhsuz gözler. Kazadan günler önce bile aklımdan çıkmıyordu. Onları nasıl unutabilirdim ki?

Ve işte o anda, kendimi başka bir yere ışınlanmış buldum. Kendimi JP'nin çatı katı dairesinin eşiğinde buldum; her şeyin çöktüğü gece, keskin ve yürek parçalayıcı bir şekilde yeniden netleşiyordu.

KIRK

Kazadan birkaç hafta önce

Lucy

Kapısı tam kapalı değil. Hafifçe aralık ve kalbim kapıdan içeri giren nabız gibi atan basla senkronize bir şekilde hızla çarpıyor. Kahkaha ve müzik, bedensiz bir şekilde koridora sızıyor, bana bir yumruk gibi çarpıyor.

Parti mi? Cidden mi? Bir tartışmanın ortasındayız ve o da partiyle mi karşılık veriyor?*Siktir gitbana.*

Burada barış elçisi rolünde duruyorum, "Seni seviyorum" demeye ve geriye kalan ne varsa kurtarmaya hazırım. Çünkü bu adamı sevdiğimi biliyorum ve eğer işleri yoluna koymazsak, kalbimdeki boşluk bir daha asla dolmayacak. Eğer çabalamaya istekliyse, onunla yarı yolda buluşmaya hazır olduğumu söylemek için buradayım.

Ona sert sözler söylediğimi inkar etmeyeceğim. Ama gücü, her zaman istediğini elde etmesini sağlamıyor. Beni ezmeye, dairemi satın almaya çalıştı ve buna bir son verdiğimde öfkелendi. "Seni seviyorum" diye fısıldayıp, bunun kibirli davranışlarını geçersiz kılmasını bekleyemez. Yine de yüzüne vurmak istememiştim. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söylememeliydim ama o kadar kibirliydi ki, kelimeler ağzımdan kusuyordu.

Biraz korkuyla kapıyı itip JP'nin çatı katına adım atıyorum. İçerisi insanlarla dolu, kaotik bir müzik ve kahkaha girdabı, havada pahalı alkol ve tuhaf bir şekilde duman var. JP'nin alkolden hoşlanmaması göz önüne alındığında şaşırtıcı. Bu gece burada sigara içilmesine izin mi veriyor?

Cesaretimi toplayıp gürültünün arasından, sesimin zar zor duyulduğu bir sesle seslendim: "Merhaba, JP buralarda mı?"

Koridordaki herkes beni görmezden geliyor. Spor ayakkabımı yere sürüyorum, seksi elbiseler giymiş şık takım elbiseli erkek ve kadınlara bakarken kendimi berbat hissediyorum. Onlar için hiçbir şey değilim.

Ben evde kavgamızın acısını çekerken ve için için ağlarken, JP buradaydı, keyfini çıkarıyordu. Artık onunla çıkamayacağımı söylemenin verdiği tüm o kaygı, çünkü onun abartılı yaşam tarzına ikinci planda kalmanın verdiği gönül acısını kaldıramıyorum. Şimdi hepsi oldukça boş geliyor. Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kalbim resmen susmam için bağıırıyordu.

Takım elbiseli bir grubun ortasında duran bir adamın omzuna dokunuyorum. Hepsinin üzerinde Wall Street yazıyor.

"JP burada mı?" diye bağıırıyorum.

Bana sırtı başını sallayarak karşılık verdi. Bu sırtıştan nefret ediyorum. Kaosun merkezine, oturma odasına doğru işaret etti.

İçeriye doğru ilerledikçe ses daha da yükseliyor, her yabancı yüz, her müdahaleci kahkaha, midemdeki endişe düğümünü daha da artırıyor.

Midem kaygıyla kasılıyor. Çığlık atıyor, dürtüyor,*Uzaklaş. Eve git. Buna değmez..*

Ama dinliyor muyum? Elbette hayır.

Bir adam sohbet başlatmaya çalışıyor ama ben onu görmezden geliyorum. Bir kadın yanımdan geçip süpermodel gibi banyoya doğru yürüyor. Arkasında pahalı parfüm ve sorulardan oluşan bir bulut bırakıyor.

Sonunda oturma odasına ulaşıyorum ve tam bir çılgın film sahnesi. Müziğin ritmine göre kıvranan bedenler, gülen ve bağırان insanlar. Her yerde bir sürü insan var. Odanın tamamı kokain ve bir milyon başka uyuşturucunun etkisindeymiş gibi görünüyor. Bu insanlar onun arkadaşları mı?

Bu ne, orgy mi yapıyor? Bazı insanlar için iç çamaşırı ve sutyen isteğe bağlı hale geldi. Aman Tanrım.

Midemde mide bulandırıcı bir yumruk gibi, onu görüyorum - JP. Gecelerce sarılıp yattığımız o yumuşak deri kanepeye yayılmış, gözleri dünyaya kapalı, devam eden kaostan habersiz.

Çıplak bir kadın ona doğru ağır ağır yürüyor.

Ayaklarımın altındaki zeminin sallandığını hissediyorum.

"Ona dokunmaya cesaret etme!" diye içimden bağıriyorum. Başını yukarı doğru eğiyor, sessiz çığlığımın dışarı sızıp sızmadığını merak ediyorum. Ama hayır, varlığımı görmezden gelip üzerine örtünüyor, onu sersemliğinden uyandırmaya çalışıyor.

Gözleri titreyerek açılıyor; puslu, odaklanamamış.

Bakışları yükseliyor, benimkilerle buluşuyor ve ruhumun parçalandığını hissediyorum. Beni paramparça eden şey, kayıtsızlık. Sanki içimi görüyor ve bu beni bıçak gibi kesiyor. Partisinde bir hayalet gibiyim.

Göz kapakları tekrar kapandı ve beni dışarıda bıraktı.

Kadının parmakları JP'nin göğsünde şakacı bir şekilde dans ediyor. Şehvetli bir vaatle bezeli sesi, gürültüyü bastırıyor. "Hadi JP, bütün eğlenceyi kaçırıyorsun."

Şakacı bir şekilde yüzüne tokat attığında kıpırdandı. Gözlerini açıp ona baktı, sonra tekrar bana odaklandı. Bir kez daha, sanki doğrudan içime bakıyor gibiydi. Sanki onun sefahat dolu oyun alanında istenmeyen bir yabancıymışım gibi.

Şok içinde orada duruyorum.

Yalan söyledi. Duracağına söz verdi. Ona güvenebileceğime. Beni seçtiğine yemin etti. Beni, bu sıradan, sıradan Lucy'yi, yeterli olduğuma ikna etmişti. Onun dünyası olduğuma.

Ama ben hiçbir zaman yeterli olmadım.

Ben sadece güvenilir yaşlı Lucy'yim, onun gibi bir adamın beni sevebileceğini düşünecek kadar aptalım.

Sıradan küçük Lucy, terfi almaya yetecek kadar değil. Kapı paspası Lucy, evetçi Lucy, her zaman herkese karşı

elinden geleni yapan Lucy—Anne, Andy, Matty, Örümcek, emlakçı ahmak Dave.

Seksle başladı. Ham, ilkel, unutulmaz bir seks.

Ve işte o zaman bana kendisinin en iyi versiyonunu, yani dış görünüşünü sundu. Beni yavaş yavaş kendine çekti, nazik ve şefkatli bir yanını ortaya çıkardı. Karamsar dış görünüşünün katmanlarını sıyrıp bana benzersiz bir şey gösterdi; kimsenin görmediğine ikna olduğum bir yanını.

Kusursuz erkek arkadaş rolü. Tatlı, şefkatli, baş döndürücü. Akşam yemekleri, çizgi roman fuarları, birlikte geçirilen akşamlar, hafta sonları, ofiste beni savunmasız bırakan çalınmış anlar. Bana güven verdi ve onu kalbime kabul ettim.

Sonra gizli çifte hayatının perdesi aralandı.

Kollarımda bir gece, ardından onun coşkusunun pençesinde bir gece. Beyaz ve keyfine göre her türlü içkiyi çekmeyi seven milyarder çapkın JP Wolfe. Tam bir bağımlı değil ama yeni başlayan ilişkimizi parçalayacak kadar yakın.

İlk başta, sadece seks söz konusu olduğunda, görmezden geldim. Onun yaşam tarzını kim belirleyecekti ki?

Ama içimi kemirmeye başladı. Bu yüzden değiştiğine yemin etti. Yirmi bir yaşında Vegas'a taşındığında bu yaşam tarzına düştüğüne. Bana bunu kanıtlayıp uyuşturucudan, parti hayatından ve bunların getirdiği her şeyden uzak duracağına yemin etti.

İnandım ona. Paspas gibi.

Şimdi bakışları benimkilerle buluşuyor, boş ve soğuk. Sanki Scarface'ten daha sert vurmuş gibi.

Adını boğuk bir sesle söylüyorum, bir yalvarış, uyuşturucu sersemliğinde ona ulaşmak için son bir çaba. "JP," diye fısıldıyorum, kısık bir sesle. "Ayağa kalk."

Kıpırdanıyor, sendeleyerek kanepeden kalkıyor ve rahatsız edici bir küstahlıkla bana doğru sendeliyor.

Bakışlarım umutsuzca, bir zamanlar beni özel hissettiren adamdan herhangi bir iz bulmak için yüz hatlarını tarıyor.

Ama hiçbir şey yok.

Ben sadece sıradan Lucy'yim, sıkıcı Lucy, JP'nin ilgisini çekecek kadar parlak ya da heyecan verici değilim.

Hiçbir şey söylemeden parmağını yavaşça yanağımdan aşağı doğru kaydırıyor, gülümsüyor ve sonra banyoya doğru ağır ağır yürüyor.

Kalbim bin parçaya bölündü. Boğulduğum hıçkırık sonunda kurtuldu, yenilgimi işaret eden vahşi bir çığlık.

Bitti artık. Bu saçmalık yeter. Dönüp dışarı çıkıyorum, öfkeyle yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum. Ama o piç kurusu için bir daha daha fazla dökmeyeceğim. Göremese bile, daha değerliyim. Bu sirkten, ondan daha değerliyim. Olmak zorundayım.

Parti bensiz de devam edebilir ve JP Wolfe cehenneme gidebilir.

Günümüz

Japon

Asistanım Amanda, bir kağıt torbadan, hele ki bir poker oyunundan blöf yaparak bile sıyrılamazdı. Bir keresinde ona oyunun sanatını öğretmeye çalıştım ama poker sadece inceliklerden ibaret değil. Bu bir performans, ham duygularınızı taş gibi soğuk bir metanetle poker suratının altına gizlediğiniz bir dans.

Amanda'nın yüzüne bir bakınca, sel kapıları açıldı. Dolapta bir canavar gibi sakladığım sır ortaya çıktı.

"Bay Wolfe," diye kekeliyor, sesi zar zor duyuluyor, sanki bir uçurumun kenarındaymış gibi kapı eşiğinde asılı duruyor. "İnternet... onu görmeniz gerek."

"İnternet mi? Daha spesifik olman gerekecek," diye espri yaptı Killian. Sırtışı genişledi, ama bakışlarımı yakaladığında kayboldu.

Connor bana doğru bir bakış attı.

"Trend oluyorsun," diyor Amanda dehşet içinde bana bakarken.

Derin bir nefes verip toplantı odası ekranını açıp internette kendi adımı arıyorum. Ülke çapında, jeopolitik çatışmaların, ekonomik çöküşün ve bazı ünlü skandallarının ötesinde bir trenddeyim.

Milyarder Playboy'un Uyuşturucuyla Dolu Çılgın Partileri Ortaya Çıktı! diye bağırıyor manşetler.

Beklendiği gibi, kışkırtıcı magazin tarzı manşetler yukarıdan bağırıyor, daha ölçülü parçalar ise fark edilmeden ve okunmadan altta saklanıyor.

"Üzerine tıkla," diye bağırıyor Killian.

Kabul ediyorum, hayatımın ülke çapında milyonlarca pikselde nasıl   z ld   n  izliyorum. Odayı  l mc l bir sessizlik kaplıyor, sadece ekrandaki uzak kahkaha yankılarıyla bozuluyor.

Ekranın k  sesindeki sayıya göre, gizlemeye  alı tı ım video bir milyondan fazla kez izlendi. Avukatlar konuyla ilgilendiklerini söyledi.

Ama beni endi elendiren dünyanın yargısı değil. Dört kişinin yargısı: Mags, iki ye enim ve Lucy.

"Kahretsin, JP!" diye patladı Killian, yüzü kıpkırmızı. "Ehliyetimiz burada tehlikede! Halledildi ini söylediğini sanıyordum."

Genellikle esprili bir adam olan Connor'ın dili tutulmuş durumda. Amanda kapıda donup kalmış. Zavallı kız sanki  l me mahkûm edilmiş gibi görünüyor.

Üzerime korkunç bir tsunami çöküyor, yapt  ım hatanın büyüklüğünü soğuk bir şekilde hatırlatıyor. Kumarhane sektörü, demirden kurallar ve düzenlemelerle dolu bir kale, hainlere pek ho   r l  davranmaz. Killian haklı; bu skandal lisansımızı kaybetmemize neden olabilir.

Ekрана baktıkça kendimden nefret etme dalgasına kapılıyorum. En berbat pisliklerden biriydim. Sadece i imle ve servetimle değil, Quinn'lerin gelece iyle de kumar oynadım. Şimdi, benim aptall  ım yüzünden uğruna  alı tı ımız her şey yerle bir olabilir.

Ama içimdeki asıl bıçak, bencilli imi her şeyden daha çok ortaya koyan şey, tek d   nebildi im şeyin Lucy olması. Nasıl tepki vereceğini biliyorum çünkü daha önce de aynı durumdaydım. Bu i kenceyle bir kez kar ıla tım ve i te buradayım, ikinci tura hazırlanıyorum.

Hayatımın en büyük korkusunu bulmuş olabilirim: Aynı lanet hataları tekrar yaşamaya zorlanmak.

Gerçeği   rendi inde yüzünün nasıl da ıldı ını hayal ediyorum. I te bu düşünce asıl darbe, beni nefessiz bırakan o mide bulandırıcı yumruk.

"Bizi yalnız bırak Amanda." Killian'ın sesi ağır havayı deldi. Başını salladı ama gitmeden önce bir bomba daha patlattı.

"Bir şey daha var Bay Wolfe," diye ciyakladı. "Güvenlik aradı. BT'den Lucy Walsh'ın arabanıza erişim yetkisi olup olmadığını öğrenmek istediler."

Cevap beklemeden odadan fırlayıp beni başımı ellerimin arasına alıp bırakıyor. Ekrandaki kahkahalar diniyor, yerini ürkütücü bir sessizlik alıyor. Killian durdurmuş olmalı.

Killian derin bir nefes alırken, gözlerimi kaldırıp onunla buluşturuyorum. Bakışları öylesine ham bir öfkeyle dolu ki, elle tutulur cinsten. Burnumu kırmasına bir nefes kaldı.

Ekrandaki görüntü donup kalıyor, donuk bakışlarımı yakalıyor. Utancımın, egomun aynası. Sadece verdiğim zararı, kırdığım güveni düşünebiliyorum. Ve Lucy... Lucy...

Lucy neden arabama erişmek istesin ki? Mektubu buldu mu? Lanet olsun, her şeyi biliyor mu?

"Gitmem gerek," diye aniden söylüyorum, sandalyemden kalkarken.

"Ne?" Killian ayağa kalktı, gözleri parlıyordu.

"Avukatlarla görüşüp bunun önüne geçeceğim," diyorum telefonumu alıp cebime koyarken. "Ama önce Lucy'yi görmem gerek. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama güvenini bekliyorum. Bizi ve bu şirketi korumak için zor kararlar alacağım."

Killian'ın itirazlarını görmezden gelerek, kafam karışmış ve kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atarken toplantı odasından çıktım.

Asansördeki mırıldanmalar ve kocaman açılmış bakışlar, BT departmanının kısık fısıltıları... Bunlar duyulmuyor. Bunlar, sağır edici iç karmaşamda bir dalgalanmadan başka bir şey değil, arka plan gürültüsünden başka bir şey değil.

"Lucy nerede?" Taylor'ın masasına doğru yürürken sesim bir sorudan çok emir verir gibi çıkıyor.

"Kendini iyi hissetmiyordu, eve gidiyordu. Matty az önce eşyalarını alıp lobiye indi," diye cevaplıyor Taylor, gözleri

kocaman açılmış bir şekilde.

"Teşekkürler," diye homurdandım, asansöre doğru yürürken neredeyse hiç durmadan. Karnımdaki ağırlık, pişmanlık ve kendimden nefretle dolup taşarak daha da ağırlaştı. Bunu mahvettim. Kartlarımı tamamen yanlış oynadım, Lucy'ye medya akbabalarının meraklı gözlerinden uzakta, özel olarak söylemek için zaman ayırmalıyım. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum.

Bunların hiçbirinin Lucy'ye kötü yansımaması düşüncesi beni biraz rahatlatıyor. Kimse bizim tam da onun istediği gibi birlikte olduğumuzu bilmiyor.

Asansörle aşağı inmek cehenneme iniş gibi hissettiriyor. Vagon insanlarla dolu, yüzleri bulanık, yaklaşan sinir krizimi beklerken nefeslerini tutuyorlar gibi. Kapılar kayarak açılınca, resepsiyona doğru fırlıyorum, görev başında bir adam gibi.

Resepsiyonun dışında, Lucy'nin çantası omzuna asılı bir şekilde kaybolduğunu bir anlığına görüyorum. Girişe doğru hızla ilerlerken göğsümde derin bir sızı hissediyorum.

Yönetim kurulu üyelerimden birkaçı resepsiyonda beni durdurmaya çalışıyor ama ben sadece Lucy'yi görerek ilerliyorum. Artık şehir sokaklarında kaybolan, solan bir silüet.

"Lucy!" diye bağırdım, sesim çaresizlikten çatlamıştı.

Duraksadı, dönüp bana baktı. Gözlerimiz buluştuğunda yüzü sertleşti. Başka bir kelime bile edemedi tekrar yürümeye başladı.

Reddedilmenin acısını duymazdan gelerek aramızdaki mesafeyi kapatıp kolunu tutuyorum.

"Lucy, lütfen. Dur." Sesim New York'un sesleri arasında zar zor duyulabilen boğuk bir fısıltıydı.

"Üzerimden çekil!" diye tısladı, kolunu benden çekip bana saf bir iğrenme bakışı attı.

"Lütfen bunu konuşmak için özel bir yere gidebilir miyiz?"

"Git kendini becer."

Sözlerinin sertliği içimi parçalasa da, devam ediyorum. "Sadece beni dinlemenı istiyorum, lütfen."

"Seni dinliyor muyum?" diye alaycı bir tavırla göğsüme parmağını dürttü. "Sesini bir daha asla duymak istemiyorum."

Mavi gözleri kızgınlıkla parlıyordu.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken panik duygusu beni ele geçiriyor. "Dur. Bunu sokakta yapma. Lucy, ben... seni seviyorum." Kelimeler ağzımdan dökölüyor, çiğ, pürüzlü ve umutsuzca samimi.

Kollarını iki yana açtı. "Beni seviyor musun? Kendinden başka kimseyi sevemezsin."

"Yanılıyorsun," diye cevap verdim, nefeslerim sert ve kesik kesikti. "Kendimde sevdiğim tek şey sana olan aşkıım."

Kelimelerimin arasında tökezlediğimde, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ben... Ciddiyim. Uzun zamandır kendimden nefret ediyorum. Sen, içimde iyi hissettiren tek şeydin."

"Yalanlarını duymaktan bıktım. Beni nasıl kandırabildin? Seni bir kez terk etmişken beni nasıl geri kazanabildin, baştan çıkarabildin, güvenimi nasıl kazanabildin?" diye tersledi, sesi öfke ve acıyla boğulmuştu. Suçlamaları acımasızca üzerime çullanıyordu.

Ellerimi savunmacı bir tavırla kaldırıp çaresizce başımı salladım. "Niyetim bu değildi. Doktorlar beklemem gerektiğini söyledi. Sadece tüm o eski şeyler tekrar ortaya çıkmadan önce, şimdi kim olduğumu görmeni istedim."

Göğsü heyecanla inip kalkıyor, sesi öfkeyle yükseliyor. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Kendime geri dönmeyeceğimi söyledim ve sen beni tam da bunu yapmaya ikna ettin. Bunu kim yapar? Nasıl cüret edersin?"

"Ben aynı adam değiliim Lucy. Değıştim. Senin için her şeyden vazgeçtim; uyuşturucudan, yaşam tarzından. Kumarhanelerden de vazgeçiyorum. New York'ta yeni bir başlangıç yapmaya hazırım. Hepsi senin için."

Doğru, bu sadece boş bir saçmalık değil. Kabul etmek istediğimden daha uzun süredir hayatımın gidişatını sorguluyorum. 40 yaşına, kendi ölümlülüğümle yüzleşmeye baktığımda, çılgın, hedonistik hayatımda bir anlama ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Ama Lucy'ye karşı gerçek duygular beslemeye başlayana kadar riskler netleşmedi. O, anlamlı bir şeyi, uğruna savaşmaya değer bir şeyi temsil ediyordu. Ama bu bir gecede gerçekleşen bir değişim değildi.

Ancak sözleri beni soğuk ve acı bir şekilde susturdu. "Hatırlıyorum, JP. Bana bok gibi davranıp kalbimi kırdığın o aptal partindeki geceyi hatırlıyorum ve Plaza'da sana istifamı verdiğim geceyi hatırlıyorum."

"Çuvalladım. Bahane yok. O gece dairemde çuvalladım. Benimle ilişkiyi bitirdin, sürekli kavga ettin. Bir dakika evdeydin, bir dakika sonra benimle hiçbir şey yapmak istemedin. Kavgamızın acısını haplar ve kokainle unutmayı seçtim. Ama hayatımdaki herhangi bir karardan daha çok pişmanım."

"Hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordun. Sanki hiç kimse değilmişim gibi yanımdan geçip gittin."

Acı bir gerçek. "Uyuşturucu kullanmıştım Lucy. Acınası bir bahane, biliyorum. Kendimi asla affetmeyeceğim."

"O gece kaç kadınla yattın?"

"Hayır," diye karşılık verdim, suçlamasının acısı sert bir şekilde içime işledi. "Evet, kötü bir durumdaydım ama asla... duyuyor musun,AslaSana böyle ihanet etmem. Söz veriyorum. O gece, tartışmamızdan sonra içim parçalandı."

"Sözler. Sadece boş sözler." Benden uzaklaşıyor.

"Boş değiller Lucy. Vegas'ı, geçmiş hayatımı, her şeyimi senin için terk ediyorum. Seninle yeni bir gelecek kurmak için çalışıyorum. Rehabilitasyona gittim, bir sponsor buldum. Hak ettiğin adam olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Arkasını döndü, yüzü inanmaz bir ifadeyle. "Saçmalık. Bunların hepsi yalandı. Birlikteydik, ayrıldık ve sen bunu

benden mi sakladın? Bunu aklım almıyor."

Lucy, hafıza kaybı yaşadın. Doktorlar yavaş yavaş yeniden başlamanı önerdi. Geçmişteki hatalarımla yüzleşmeden önce, nasıl biri olduğumu anlamayı, gelişimimi anlamayı istedim. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Sadece... Korkmuştum. Lütfen bebeğim.

Her kelimeyle kalbimin koruyucu katmanlarını soyuyor, onu soğuk betona seriyormuşum gibi hissediyorum. Onun için çiğnenebilir, kabul edilebilir, reddedilebilir.

"YapmaBebekbeni. Beni sik gibi sevmiyorsun."

"Evet. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Sesim boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Ve sevdiğim kadının geçmişimizi unuttuğunu görmek kolay değildi."

Dudakları sanki konuşmaktan korkuyormuş gibi sıkıca birbirine bastırılmıştı.

Lucy, sen benim değişim katalizörüksün. Hayatımı değiştirmemi sağlayan sensin. O videoyu izleyen on iki milyon insanın ne düşündüğü umrumda değil. Tek umursadığım sensin. Tek düşündüğüm sensin.

Göğsüme bir itmeyle karşılık verdi. "Tam bir saçmalık. Hepsi yalandı."

"Asla yalan değildi! Vegas'taki hayatım yalandı! Haplar, partiler, uyuşturucular, hepsi yalandı! Buradaki her şeyden vazgeçmeye hazırım. Eğer istediğin buysa, hayatım boyunca bir daha asla kumarhaneye girmem. Ne yapmamı istediğini söyle, yaparım. Soru sorma."

Sertleşmiş yüzü bir anlığına çatlıyor. Ağlamak üzere, alt dudağı titriyor.

"Diz çökmemi ister misin?" diye soruyorum alçak sesle, kendi sesim olduğunu zar zor tanıdığım, emirlerinden sıyrılmış bir sesle. "Çünkü çökeceğim."

Onun sessizliği aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor.

Soğuk, inatçı kaldırımda dizlerimin üzerine çöküp elini tuttum. "Lucy, lütfen benim açımdan bak. Beni unuttun. Sana her şeyi en başından anlatmak için neredeyse hastane

odana dalacaktım ama doktor beni engelledi. Bunun seni daha fazla travmatize edebileceği konusunda uyardı. Kendimi nazikçe yeniden tanıtmam söylendi. Sana Daredevil olarak maskenin arkasını görmek isteyip istemediğini sorduğumda ve reddettiğinde, bunu hazır olmadığının bir işareti olarak aldım. Nefret ettiğin yanımla mı başlamam gerekiyordu? Hikayemizin boktan bölümleriyle mi? Sana sevgine layık bir adam olduğumu göstermek istedim."

Geri çekildi. "Aşık insanlar birbirlerine yalan söylemez."

Alçak bir konumda olmama rağmen yoldan geçenlerin şaşkın yüzlerini kargaşaya doğru döndüğünü görebiliyordum ama umurumda bile değildi.

"Eh, aşık olan çoğu insan her şeyi unutan biriyle uğraşmak zorunda kalmaz," diye karşılık verdim, sesime yorgunluk sinmişti.

Bana dik dik bakıyor. "Yani şimdi bu benim hatam mı?"

Bakışlarım hiç değişmeden ona bakıyorum.

"Hayır, bunun senin suçun olduğunu söylemiyorum." Derin bir nefes verdim. "Lucy, lütfen. Bizden vazgeçme."

Sanki yanmış gibi elini hızla çekti ve kaldırımında birine çarpana kadar geri geri yürüdü. Yüzü sertleşirken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Benden uzak dur," diye fısıldadı. "Tek istediğim bu."

Ayrılmak üzereyken, mırıltılar ve kahkahalar bana bir izleyici kitlemiz olduğunu ve hâlâ diz çökmüş pozisyonda olduğumu hatırlatıyor. Ama flaşörleri zar zor fark ediyorum. Gördüğüm tek şey, Lucy'nin sonsuza dek kayıp gitmesi ve hasarlı kalbimi de beraberinde götürmesi.

Lucy

Hafıza kaybının acısını ve korkusunu kötü sanıyorsam, kırık bir kalbin kırık bir zihinle hiçbir alakası yoktur. Bu amansız, mide bulandırıcı kalp ağrısına bir saniye daha katlanmaktansa, zihnimi tekrar tamamen silmeyi tercih ederim.

Nymphomaniacal seks bebeği Roxy, karmaşa yaratan insan kasırgası Spider ve gerçekten acınası emlakçı Dave, hepsi JP'nin bana yaptıklarıyla kıyaslandığında birer aziz gibi kalıyor.

Yardım balosundaki sözlerini hatırlıyorum:*Aşık olduğumda, her şeyimi veririm. Kadınıma taparım. O, dünyanın merkezi olur ve ona her gün sahip olduğum her şeyi veririm.*

Ama ben hiçbir zaman onun merkezi olmaya yetmedim.

Alternatif bir evrende, JP Wolfe işimi umursamadan tehdit eden soğuk ve kibirli bir patron olarak kalırdı. Bu, onunla, özellikle de kalbimi ıslak bir paspasa çevirdiği bu trajik anılar yığınının yaşamaktan daha iyi olurdu.

Anılar yüzeye çıkmaya devam ediyor, her biri bir öncekinden daha acı verici. Dairede onu aklını kaçırmış halde bulduğum o korkunç gece, aşırı maaşlı bankacılar, takım elbiseli yöneticiler ve yarı çıplak yandaşlarla çevrili.

Yardım galasındaki o küstah herifin neden alarm çaldığını şimdi anlıyorum. Onu daha önce de görmüştüm - JP'nin kokainle içtiği parti gecesi. JP'nin nerede olduğunu sorduğumda bana aynı küstah bakışı attı. JP'nin onu tekrar görünce gerilmesine şaşmamalı.

JP o gece beni öylece süzdü. Sanki hiçbir şeymişim gibi. Görünmez. Değersiz. Bir ev bitkisi de olabilirdim.

Anılar her canlandığında midem bulanıyor. Gittikten sonra neler olduğunu düşünmeden edemiyorum. JP ile yatak odasındaki kadınlardan birinin işkence edici görüntüleri gözümün önünden gitmiyor. Neden pes etmiyordu ki? Direndiğine inanmak gerçekçi değil. Birlikte olmaları, ellerinin teninde, ağzının onunkinde olması düşüncesi bile içimi paramparça ediyor.

Cehennemde o JP için özel bir köşe var. Onun o tarafını bildiğim için nefret ediyorum.

Ama içimdeki adamı gördüğümde daha çok nefret ediyorum; bana hasarlı ruhunu gösteren o büyüleyici bilmeceyi. Tüm kırmızı bayraklara ve alarm zillerine rağmen âşık olduğum adam.

Keşke o JP'yi hafızamdan söküp atabilsem, onu parçalanmış kalbimden söküp atabilsem.

Doğal olarak, sosyal medyaya fotoğraflar sızdığından beri ofis dedikodu makinesi benim ve JP hakkındaki son haberlerle dolu. Sokakta kavga ettiğimiz fotoğraflar, JP'nin video şaheserinin belirlediği magazin altın standardına henüz ulaşamadı. Neden ulaşsın ki? Sıradan bir Jane ile herkesin gözü önünde kavga eden JP Wolfe, sanki aklını kaçırmış gibi "sürükleyici" diye bağırıyor.

Tabii ki Quinn & Wolfe'da çalışmıyorsanız.

Görünen o ki, dedikodu fabrikamızın kalbi olan pazarlama departmanımız tam bir şenlik günü geçiriyor.

Yastığımı daha sıkı tutuyorum, midem bulanıyor. Quinn & Wolfe'da yıllarca fotokopi makineleri ve beyaz tahtaların arasında gizlenerek arka planda kaybolmakta ustaydım. Kelimelerimin tökezlemesinden veya topuklarıma takılmaktan korktuğum için yöneticilerden uzak duruyordum.

Ama şimdi bana bakın, o siktiğimin dedikodu şovunun göz kamaştırıcı yıldızıyım.

İşe geri dönemem. Aşk hayatım dibe vuruyor ve kariyerim de aynı şekilde dibe vurmak için can atıyor.

Burada başardığım şey inanılmaz derecede felaket bir karmaşa.

Bu bok bulutunun tek olumlu yanı, sizin tarafınızda kimin olduğunu bulmaktır.

Priya ve Libby, sefaletimde yalnız olmadığımđan emin olmak için okuldan kaçıyorlar. Dün gece, dün JP ile sokakta kavga ettiğimizden beri gözüme uyku girmedir. Gecenin bir yarısı kapıma doğru tam gaz saldırmasını bekliyordum. Ama beklenen saldırı hiç gerçekteşmedi ve dürüst olmak gerekirse hayal kırıklığına uğradım.

Matty ve Taylor da destek mesajları atıyorlar. Matty, ben "ateşimi kontrol altına almakla" meşgulken, bizi her şeyin üstünde tutmak için çok çalışacağına bile söz veriyor.

Evdeki zamanımı en azından verimli kullandım ve dairemi kimin satın aldığını biraz daha araştırdım. Tamam, dedektifliğin büyük kısmı Priya'ya ait.

Hiç şaşırtıcı değil, oydu. JP.

Emlakçı Dave'e teklifi reddetmesini söyledim ve telefonda öyle güçlü bir şekilde tükürdü ki, neredeyse bir mil öteden sıçrayan suyu hissettim.

Adam kafayı yediğimi düşünüyor. Bana pek de içten olmayan bir veda etti ve Chelsea İskelesi'nden uzun bir yürüyüş yapmamı önerdi.

"Bunların hepsi unutulup gidecek," diyor Libby, uzanma koltuğumdan zorla ikna olmuş bir şekilde. "Gelecek hafta ofis yeni bir skandala fazlasıyla kapılmış olacak!"

Priya, havalılığın ustası bir tavırla başını sallıyor. "Evet, tuvalette seks yaparken yakalanmadın."

Burnumu çektim. "Aslında, satış bölümünde çalışan iki adam seks yaparken yakalandı."

"Birbirimizle mi?"

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Bir adam, randevudan sonra rastgele bir kadını binaya alıp ofiste onunla yattığı için uyarı aldı."

"Gördün mü?" Priya'nın kaşları kalktı. "Ofisin skandallarla dolu! Tek yaptığın patronunla tartışmaktır. Hatta,

tam bir baş belası gibi görünebilirsin."

"Hayır, insanlar daha fazlası olduğunu düşünüyor. Matty söyledi."

Libby bilmiş bilmiş başını sallıyor. "Çünkü diz çöktü. Bu işe yaramadı."

Hayır, öyle olmadı. Bunu yaptığında neredeyse çıldırıyordum.

Bakışlarımı pencereye çevirdiğimde dudaklarımdan derin bir iç çekiş döküldü. Bütün gün oturma odamda mahsur kaldık, çay yudumlayıp beni oyalamak için reality şov eşlerinin uydurulmuş dramalarını izledik.

Ama ne kadar kusursuz saçlı, estetikli eşlere baksam da, JP'nin yüzü aklımdan çıkmıyor. Aşk ilanı inandırıcıydı ama hareketleri bir aldatma ustası olduğunu gösteriyor. O gece seks yapmadığına nasıl inanabilirim? Bana bir daha böyle davranmayacağını nereden bilebilirim? Bana yalan söyle, arkamdan iş çevir, bana ihanet et...

Priya, mantıksal olarak muhtemelen kimseyle yatmadığını söylüyor. Eğer o kadar ileri gitmiş olsaydı, bunu başaramazdı. Bu pek de rahatlatıcı değil.

"Bize daha önce anlatmalıydın Luce. İlk seferinde sen ve JP hakkında," diye mırıldandı Priya, bana düşünceli bir bakış atarak. "Sanırım Libby bile bunu kendine saklamayı başarabilirdi."

"Hey!" Libby, Priya'nın onurunu korumak için ona bir yastık fırlatıyor. "Denemiyor değilim! Ben iyi bir arkadaşım."

"Biliyorum." Eğilip kolunu okşadım. "Buradasın, değil mi? Bana öncelik mi veriyorsun? Başımdan çok şey geçti ve siz kızlar gerçekten benim için her şeyi başardınız." Dünden beri milyarınca kez gözlerimin dolduğunu hissediyorum. "Burada öğrendiğim ders şu: İnsanlara ve kendime daha fazla güven. Sanırım sana her şeyi anlatmadım çünkü beni küçümseyeceğinden korktum. Eminim ki her şey koşulsuz seksle başladı. Ama sana içimi dökseydim, Plaza merdivenlerinden aşağı atladığımda hiçbir gizem kalmazdı."

"Yani, gelecekte referans olması açısından-"

Kapı zilinin tiz vızıltısı Priya'nın sözünü yarıda kesiyor. Neredeyse kanepemi titreyen çay fincanımla süsleyeceğim.

Donup kalıyoruz, panik dolu bakışlar atıyoruz. Tekrar vızıldıyor, daha ısrarcı bir şekilde.

"Amazon'dan bir şey mi bekliyorsun?" diye sordu Libby, sesi neredeyse fısıltı seviyesindeydi.

Başımı iki yana sallıyorum, adrenalinim tavan yapıyor. Yarı açık pencereye doğru gergin bir bakış atıyorum. Kahretsin.

Ortak bir dürtüyle koltuklarımızdan gizlice çıkıyoruz. Sonra dizlerimizin üzerine çöküp pencereye doğru sürünüyoruz; tıpkı annemin Yehova Şahitleri kapıya dayandığında onlardan saklanması gibi.

"Bak," diye fısıldadım Priya'ya.

Dikkatlice dışarı bakıyor. Gözleri kocaman açılırken tekrar yere çöküyor ve dudaklarını oynatarak, "Bu o," diyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Muhtemelen pencereden duyabiliyordur.

"Saklandığını görebiliyorum," diye seslendi JP sokaktan. "Bok. Yakalandın."

Üç tane sallanan bebek gibi hep birlikte başımızı kaldırıyoruz.

Sadece onu görmek bile bir hüznün dalgasına sebep oluyor. Dağınık saçları, yorgun gözleri, eski kot pantolonu ve buruşuk mavi tişörtü.

Bakışları üçümüze kaydı. "Merhaba hanımlar." Priya ve Libby'ye hitap etti. "Luce bu tanışmanın olmasını hiç istememişti." İç çekti. "Daha iyi koşullar altında gerçekleşmediği için üzgünüm. Hayal ettiğim gibi değildi."

Acıma rağmen merakım beni zorluyor. "Neden seninle tanışmalarını istemedim? Yalancı bir psikopat olduğun apaçık ortadayken?"

Dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Uzun süre utandın. Ofisteki ilişkimizi küçümsedin. Ciddi olduğuna asla inanmadın."

"Sen de öyle yapmadın herhalde," diye karşılık verdim, pencereyi daha da açarken öfkem daha da alevlendi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yukarı gelebilir miyim? Konuşmamız gerek."

"Hayır. Oradan ne istiyorsan onu söyle."

Yüzünde bir hayal kırıklığı beliriyor ama yutkunuyor. Dağınık saçlarını eliyle düzeltiyor ve içimde bir özlem duygusu oluşuyor. Keşke o benim elim olsaydı. "Beni dinle. Lütfen."

Kollarımı kavuşturdum. "Beş dakikan var. Oradan."

Yüzü karardı, telaşlandı. "Ciddi misin, sokaktan mı Lucy?"

Gözlerim kısılıyor.

"Tamam." Telaşlanmış gibi elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. Bakışları benimkilerle buluştu ve beni hem korkutan hem de heyecanlandıran o tanıdık, müthiş yoğunlukla gözlerime kilitlendi.

"Yürekten konuşmalarda pek iyi değilim ama bilmen gereken şeyler var. Evet, kusurluyum. Ama bizimle denedim Lucy. Görünüşe göre sadece en karanlık anlarımızı hatırlıyorsun. Ama tüm anılarımızı kilit altında tutuyorum ve sana harika anılarımız olduğunu söyleyebilirim. Uğruna savaşmaya değer olduğumuzu gösteren gerçek, güzel anılar."

"Ahhh," Priya yanımda baygın yatıyor. Ona sertçe dirseğimi geçiriyorum.

"Kahkaha, sevgi ve sadelikle dolu harika bir hayatımız vardı. Bana hep aradığım mutluluğun temelini sen verdin. Sağlıklı yaşam kampına birlikte gittiğim kişi sendin. Bear Mountain kürek sörfü yaptığımız ilk sefer değildi. Bunda iyi olman için bir sebebin var." Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi yüzü yumuşadı.

"Ama sen kendini tuttun. O inanç sığrayışını yapmadın. Beni tamamen içeri almayı reddettin, arkadaşlarını ve anneni benden uzak tuttun." Sesi biraz titriyordu, kelimeler duygu yüklüydü. "Ama ben bunların hepsini istiyordum. Beni

içeri almanı istiyordum. Priya ve Libby ile tanışmak istiyordum. Doğum gününde seni ve anneni Kaptan'ın Yengeç'ine götürmek istiyordum. Annenle bahçe merkezlerine götürmek istiyordum. Seninle çizgi roman fuarlarına gitmek istiyordum. Bana izin verdiğin tek şey buydu - çünkü maske takıyordum."

"Sen benim Cesur'umsun," diyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor.

"Elbette Daredevil'im. Eğer bütün gün lanet olası bir lastik kıyafetle ortalıkta dolaşmamı istersen, bunu yaparım."

Bu açıklaması, sokakta dolaşan insanların ona şaşkın bakışlar atmasına neden oluyor.

"Masandaki aksiyon figürünü sana Vegas'tayken beni hatırlatacak şekilde koydum, ama şüphe uyandırmadan." Gülümsemesinde pişmanlık yoğundu.

"O aksiyon figürünü aldın mı?" diye soruyorum nefes nefese.

"Evet."

Priya'nın baygınlığı giderek artıyor, bu da beni çok sinirlendiriyor. Onu pencereden uzaklaştırmak için boşuna bir girişimde bulunuyorum.

Gözlerim hain bir şekilde doldu. Bu kadarı da fazla.

Hayır, aptal. Kendine hakim ol. Seni manipüle etti. Yanından sanki hiçbir şey değilmişsin gibi geçerkenki donuk bakışlarını hatırlıyor musun?

"Luce," diye talep ediyor, nefesimi kesen bakışlarıyla beni kilitleyerek. "Şimdi senden benim için bir inanç sıçrayışı yapmanı istiyorum. Bunu hak ettiğimi kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. İstedğin yerde yaşarız. Hatta seks dükkanının üstündeki bu daire bile umurumda değil. Bir daha asla kumarhaneye adım atmam, tek kelime edersen. Bir daha asla uyuşturucu almam. Bir daha asla bahis oynamam. O korkunç geceki adam değilim artık. Kazadan önce bunu kanıtlamak için canımı dişime taktım ve sen inanana kadar da durmayacağım."

Sözleri havada asılı kalıyor, içimde bir duygu kokteyli yaratıyor.

"Bağımlı mısın?" diye sordum açıkça, bağırarak.

Bana baktı. "Bunu gerçekten burada, sokakta mı tartışmak istiyorsun?"

Sessiz kalıyorum, kollarımı kavuşturuyorum. Ya benim yolum ya da otoyol.

"Hayır." İç çekti. "Her gün fiziksel olarak uyuşturucuya veya alkole ihtiyacım yok. Ama bazen stresli olduğumda aşırıya kaçıp kendimi kaybediyorum. Kimse beni dizginlemedi, kendim de dahil. Ama o günler artık geride kaldı."

"Saçmalık," diye çıkıştım, aklıma acı dolu bir anı daha geldi. "Sen koca bir yalancıdan başka bir şey değilsin. Geçen gece evindeki kadını gördüm. Yönetici, kahretsin. Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Neyden bahsediyorsun?"

"Cumartesi gecesi," diyorum kesin bir dille.

"Cumartesi..." Kaşlarını çatı. "Terapistim o. Her şeyi öğrenene kadar sana söyleyemezdim."

"Terapi mi? Cumartesi gecesi mi? Bu neredeyse idari işlerden daha inandırıcı."

"İstediğim zaman yapabileceğim kadar para ödüyorum."

Şüpheyle gözlerim kısılıyor. "Buna neden inanayım ki?"

"Onunla bizzat görüşebilir, ne istersen sorabilirsin." Ciddi bir şekilde yukarı baktı. "Senden saklayacak hiçbir şeyim kalmadı."

"Neden buralarda kalacağına inanayım ki? Bir dahaki sefere Vegas'a geldiğinde eski alışkanlıklarına geri dönmeyeceksin?"

İç çekişi umutsuzlukla sızıyordu. "İnan bana Luce, buralarda olacağım."

Ona kaşlarını çatarak baktım, kalbim belirsizlikle çarpıyordu. "Sen bilinçaltımın beni uyardığı acısın. Sen aptal köpeksin, Buddy."

"Sanırım öyleyim."

Yoldan geçenlerin tuhaf bakışları daha da arttı.

"O gece partinde seks yapmadığından nasıl emin olabilirim?" diye sordum.

"Bana güvenmek zorundasın. Ne kadar berbat durumda olursam olayım, sana asla böyle ihanet etmedim." Çenesi kasıldı, sesi bir oktav düştü. "Şunu netleştir: Seni doğurduğumdan beri başka bir kadın istemedim."

Gözlerimi devirip homurdanıyorum, sözleri göğsümü delse bile.

Gözleri, sanki bir düğmeye basılmış gibi, yoğunlukla kararıyor. "Bizim için savaşıacak kadar umursamadığın açık. Gerçek şu ki, benimle yarı yolda buluşmak istemiyorsun. Kendini çizgi romanlara kaptırıp Lucy'nin masal diyarında yaşamak istiyorsun çünkü bu, benimle zor şeyleri yapmaktan daha kolay. Birlikte inanılmaz bir hayat yaşayabiliriz; yalın, zorlu ve heyecan verici olurdu. Masallardaki gibi saçmalıklar değil. Ama ayrı yaşamaktan çok daha tatmin edici ve heyecan verici olurdu."

Saçlarını eliyle düzeltti, gerçekten acı çekiyor gibiydi. "Bu benim için de kolay değil Lucy. Ben duygusuz bir robot değilim. Beni kalbinden ve anılarından sanki hiçbir şeymişim gibi sildin. Evimde geçirdiğin o geceden, partiden sonra benden nefret etsen bile... en azından hâlâ çok önemsiyordun. Çektiğin acı, hâlâ önemli olduğum anlamına geliyordu. Sonra hastanede uyandın ve senin için hiçbir şey ifade etmiyordum." Derin bir nefes aldı. "Yüreğimi ortaya koyuyorum. Sana açıkça soruyorum: Beni istiyor musun?"

"Hayır," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarım sahteliğimi ele veriyor.

Yavaşça başını salladı, çenesi kenetlenmişti. "Beni istemiyorsan, seni zorlayamam. Ama kalbimin sende olduğunu bil." Gözleri alev alevdi. "Onunla ne yapacağın artık sana kalmış."

Tencerenin metalik parıltısı çok geç dikkatimi çekiyor. Libby'nin ortadan kaybolduğunu fark etmemiştim.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi tenceredeki su açık pencereden dışarı fırlıyor ve JP'nin yüzüne ve göğsüne dökülerek onu sıırsıklam ediyor.

Elim ağzıma gidiyor, Priya ve ben nefes nefese kalıyoruz.

"Libby!" diye çığlık attım.

"Bunu hak etti!" diye karşılık veriyor.

JP irkilmiyor, misilleme yapmıyor. Sadece orada duruyor, kaslı vücudundan aşağı su damlıyor.

Yavaşça yüzünü siliyor, ruhumu son bir ateşli bakışla deliyor. Sonra dönüp arkasına bakmadan sokakta ilerliyor.

Kalbim bir kez daha parçalanırken onun kayboluşunu izliyorum, Manhattan esintisine doğru savrulurken.

KIRK ÜÇ

Lucy

Yaklaşık kırk sekiz sıkıcı, yorucu saat boyunca, kesinlikle sıradan olmayan bir ayrıntı dışında her şey oldukça sıradandı: kasvetli bir takipçinin ipucunu almayı reddetmesi gibi, korkunç ve karanlık bir korku bulutu.

İçimin her zerresine yerleşiyor, midemin yerini almış gibi sıkı, düğümlü bir karmaşaya dönüşüyor. Yiyecek, her bakımdan, kartondan da farksız.

Parmaklarım sanki kendi kafasına göre hareket ediyor, JP'nin sokakta önümde diz çökmüş haldeki sosyal medya fotoğraflarını durmadan ortaya çıkarıyor. Nerede olduğumun önemi yok; mutfakta soğan doğrarken, parkta gezinirken, kafede kahvemi yudumlarırken, hatta Tanrı yardımcım olsun, tuvalette otururken bile. Gecenin aptal bir saatinde uyanıp onları dikizlerken, sanki sanal bir duman bulutunda yok olacaktıymış gibi. Sonra bunlardan bıktığımda, JP'yi alenen rezil eden videoyu tekrar tekrar izliyorum.

Bu bir zorunluluk. Tam bir bağımlılık. Her birkaç dakikada bir parmaklarım bana ihanet ediyor, fotoğrafa tıklıyor, her seferinde kaygının keskin acısını hissediyorum. Göz kamaştırıcı kesimli, cüretkâr Miss Nova kostümümle ofise girseydim kendimi olduğundan daha çıplak ve savunmasız hissediyorum.

Kameranın ilgisi, karedeki varlığımdan çok JP'nin rezaletine odaklanmıştı. Bu bana tuhaf bir teselli veriyor. On beş dakikamı istemiyorum. Bu fikir midemi bulandırıyor.

Ding, ding, ding Taylor, Matty ve ofis çalışanlarından gelen mesajlar gelmeye devam ediyor. Endişeleri gerçek gibi görünüyor, ama merkezde dedikoduların son sürat gittiğini neredeyse duyabiliyorum. Satış, pazarlama, finans ve diğer

tüm ekiplerden gelen hayali gevezelikler beni rahatsız ediyor... ve özellikle, özellikle de BT'den gelenler.

Taylor aradı ve birkaç gün izin almamı söyledi. Hastalık iznini bozdurabilecek biri varsa, o da Hafızasız Kadın'dır dedi.

Öfkeli Andy, görünüşe göre o kadar da yardımsever hissetmiyor. İki gün içinde, önemli bir Proje Tangra dönüm noktası için yöneticilere sunumumuz var ve benim okuldan kaçtığım için onun da canı sıkılıyor.

Evden çalışıyorum, Taylor'ı gelişmelerden haberdar ediyorum. Project Tangra'yı veya ekibi zor durumda bırakacak değilim. Ve Matty, iyi yürekli Matty, ben ofise dönene kadar her şeyi yoluna koymak ve kaleyi korumak için kahramanca bir hamle yapıyor.

Belki de insanların sizin en iyinizi takdir edebilmesi için her zaman elinizden gelenin en iyisini yapmamanız gerekiyor.

JP'yi kafamdan atmak için elimden geleni yapıyorum. Sırılsıklam olmuş halinin anısı beni rahatsız ediyor. Çok perişan görünüyordu.

Kitapları elime alıyorum ama kelimeler sadece sayfadaki kıvrımlardan ibaret. Kendimi iki blok ötedeki kahve dükkanına sürüklüyorum ama kahve bulaşık suyu gibi. Çizgi roman dükkanına doğru sendeliyorum ama paneller ve konuşma balonları hiyeroglif gibi.

Kalp kırıklığı tam bir mayın tarlasıdır.

Kaygımı ve acımı uzaklaştırmak için banyoyu şiddetle ovuyorum.

Annemin adını telefonda gördüğümde, duyulabilir bir inilti çıkardım. Duymam gereken son ses oydu. Ama onu sonsuza dek görmezden gelemem.

"Merhaba, Anne."

"Lucy."

İrkildim. Aman Tanrım, o ses tonu.

"Sokaktaki Bayan Mills bana birkaç bağlantı gönderdi. Lucy, patronunla neden herkesin içinde tartışıyorsun? Sana

ne oldu böyle?"

"Dur bir dakika," diye mırıldandım. "Patronumun ayaklarımın dibinde sürünürken çekilmiş bir fotoğrafını gördüğünde, otomatik olarak...*Ben* Suçlu kim?"

"Bu pek profesyonelce değil. Eylemlerinin sonuçlarını düşünmen gerek."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi. İçimde bir şey kırılıyor, on yıllık bir baraj gibi. Tam bir damara basmış. Kelimelerin, tonlamanın ve zamanlamanın tam kıvamında bir karışımı, yıllardır sendelediğim uçurumdan aşağı yuvarlanmama neden oldu.

"Biliyor musun, artık yeter. Ya benim tarafımdasın ya da değilsin. Şu anda bunu yapamam. Hayatıma zehir pompalamak yerine destekleyici bir anne rolü oynamaya hazır olduğunda beni ara. Sanki başa çıkacak yeterince bok yokmuş gibi."

Telefonu kapattım, küvetin yanına yığılırken kalbim küt küt atıyordu. Annemin adı tekrar ekranda belirdi ama sesi kapattım. Fiziksel olarak titriyordum.

İnsanların ne düşündüğü konusunda kafamın karışmasına, ofiste kendimi aşmaya çalışmama şaşmamalı. Yıllardır onun iğneleyici, dolaylı yorumlarına katlanıyorum. Babamın bazen biraz pislik olduğunu anladığından beri - pardon, ölmüş babam- ve belki de Prens Charming'i tam olarak yakalayamadığı günden beri.

Derin bir nefes alıp başımı küvete yaslıyorum. Artık işlerimi yoluna koymamın zamanı geldi.

Her zamanki gibi neon ışıklı ok resepsiyona kadar beni takip etti, artık Hafızasız Kadın'ı değil, Patronla Bir Şeyler Başaran Hafızasız Kadın'ı gösteriyordu.

Normalde bana hiç vakit ayırmayan insanlar şimdi durup bakıyor. Tüm gözler bana dönüyor, yargılıyor, inceliyor.

Topuklarım yerde belirgin bir şekilde tıkırdarken, zorla parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Topuklu ayakkabıların beni daha yaratıcı yaptığını falan düşünmüyorum ama neden giymek istiyorsam giymeyeyim ki? Ben sınırda bir kadını, bu meraklı heriflerden biri yanlış bir şey söylerse, sivri topuklarını çatlatacaklar.

"Merhaba Abigail," diye seslendim resepsiyonun öbür ucundan ve el salladım.

Gözleri neredeyse kafatasından fırlayacak gibi oluyor, sonra yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor ve beni yanına çağırıyor, şüphesiz dedikodu arıyor.

"Duramam, özür dilerim!" diye bağıyorum, güvenlik görevlisi Logan'a neredeyse çarpıyordum. "Bay Wolfe'un arabasına girdiğim için çok özür dilerim. Umarım başını belaya falan sokmamışımdır?"

Logan irkilmiş görünüyor. "Hayır, sorun değil. Sadece senin için endişelendim." Ne kadar tatlı.

"Çok nazıksınız." El sallayıp asansöre doğru yürüyorum.

Asansör boşluğu tıklım tıklım dolu, ama aniden herkes vagonlarında bana yer açmak için birbirleriyle yarışıyor.

Asansörün kapıları kapanmak üzereyken, cilalı siyah bir ayakkabı içeri giriyor.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu, küçük bir takla attı ve asansörün zeminine çarparak düştü.

Elbette odur--JP kahrolası Wolfe.

Herkesin bakışları birbirimizle dolduğunda, bir iğnenin yere düştüğünü duyabiliyordunuz; gergin asansör artık canlı bir tenis maçına dönüşmüştü. Keşke yere düşüp kaybolabilseydim. JP'ye gergin bir gülümsemeyle bakıp kapanan kapılara çaresizce bakıyorum.

Kibar dış görünüşüne rağmen, gözlerinin altındaki koyu halkalar yorgunluğunu ele veriyor. Bir yanım saçlarını elleriyle taramak, onu tutmak, öpmek için yanıp tutuşuyor. Onu sadece görmek bile vücudumu sızlatıyor.

Yukarı çıkarken bunu nasıl oynayacağımı düşünüyorum. Kahretsin, benim zemine mi boşalıyor?

Kapılar açılıyor ve herkes saygılı bir şekilde geri çekilerek patronun önce çıkmasına izin veriyor.

Ondan kaçınmak için bu şeyi zirveye kadar sürmeyi düşünüyorum ama bu çok bariz.

Ben de onu takip ediyorum, o delici bakışlar benimkileri bulunca nabzım hızlanıyor. Özel dikim takım elbisesi içinde haksız yere yakışıklı, beni bekliyor.

"Lucy," diye mırıldandı derin bir baritonla, bakışları cevaplar arıyordu. "Nasılsın?"

"Muhteşem," diye alaycı bir şekilde söylüyorum, gergin bir gülümsemeyle.

Ses tonumu hüzünlü bir yarım gülümsemeyle karşıladı ve derin bir nefes alarak dikkatimi geniş göğsüne ve altındaki atan kalbine çekti. Bir duygu dalgası beni boğuyor.

Keşke bana öyle bakmayı bıraksa.

"Burada işler değişecek," diyor. "İş yerinde rahat etmen için elimden geleni yapacağım."

Boğazım düğümleniyor. Bu, bizim için savaşmayı bıraktığını söyleme şekli mi?

Ne demek istediğini bilmiyorum ama artık önemi yok. Project Tangra sunumuyla başlayarak kendi kaderimin kontrolünü elime alıyorum.

"Sorun değil, gerçekten," diye güçlkle söyleyebildim, bakışlarımı kaçırmamaya zorlayarak. "Bak, Libby'nin üzerine bir tencere su dökmesi için özür dilerim."

Hafifçe kıkırdadı. "Son zamanlarda başıma gelen en kötü şey bu değil."

Karşılığında bir şey söyleyemeyecek kadar boğazım düğümlenmiş bir şekilde, belirsiz bir homurtu çıkarıyorum. "Kaçmam gerek."

"Bekle." Ceketinin cebinden beyaz bir zarf çıkarıyor. "Bunu almanı istiyorum. Yalnızken bak."

Titreyen ellerimin fazla belli olmamasını umarak zarfı alıyorum. Bu ne? Tazminat paketi mi?

Gözlerimde biriken nemi görmeden önce dönüp uzaklaşıyorum. Kalbim sanki kendi stiletolarımla

eziliyormuş gibi hissediyor.

Açık ofis planından masama doğru ilerlerken kendimi hazırlıyorum. "Patronla yattığın için tebrikler!" balonunun beni beklediğini tahmin ediyorum.

Ama ben geçerken herkes durup iğneleyici gözlerle bana bakıyor. En sıkı kodlayıcılar bile yazmayı bırakıyor. Bu, hafızamı kaybederek geri döndüğüm ilk zamandan daha kötü.

Şaşkınlıkla, Matty'nin masasında, gayretle çalıştığını gördüm.

"Matty! Baksana, yepyeni bir adamsın," diyorum.

"Evet, alışma," diye homurdandı. "'Sorumlu yetişkin' olayını denedim ama meğer hâlâ tembel bir pislikmişim. Her zamanki gibi en az yüzde 60'lık boşluğumu doldurman gerekecek."

Günlerdir ilk defa gülüyorum. Normalde %90'ının %60'ını alırım.

Sonra aşağı iniyorlar; meslektaşlarım bitmek bilmeyen sorularıyla dolup taşıyor. Sıradan sorulardan apaçık saçma sorulara kadar.

"Peki senin ve Wolfe'un arasındaki mesele ne?"

"Siz ikiniz artık bir eşya mısınız?"

"Uyuşturucu kaçakçılığıyla suçlandığını duydum. Bu doğru mu?"

"Sence bütçemize zam yapar mı?"

"Wolfe'un mafyada olduğu doğru mu?"

"Onu son tarihi uzatmaya ikna edebilir misin?"

Kargaşanın ortasında Matty ayağa fırlıyor, kollarını sıvayıp Andy'nin mükemmel bir taklidini yapıyor, tiyatroya bir şekilde koltuk altlarını kokluyor. "Pekâlâ millet, gösteri bitti! Burada yapmamız gereken gerçek bir iş var."

İstemeyerek de olsa masamın etrafındaki kalabalık dağılıyor.

Çenemi eğip gülümsüyorum, içimde ise kalbim hüznü bir kuru üzüm gibi büzülüyor. Bir maske takıyorum, başımı

dik, topuklarımı sabit tutuyorum. Ama gerçek şu ki? Kendimi zar zor tutuyorum.

JP'nin mektubunu bembeyaz olmuş ellerimin arasında, banyoya koştum. Ellerim titreyerek mektubu açtım. Fotoğraflar döküldü; hafızamdan silinmiş bir hayatın anlık görüntüleri. Kabinin duvarına doğru sendelerken nefesim kesildi.

İşte oradayız, Ayı Dağı'nda kürek sörfü yapıyoruz, çok mutlu ve kaygısız. Yüksek ağaçların arasında, güçlü kollarıyla beni sardığı bir selfie. Malikanesinin seyir terasında, arkamızda dağların olduğu bir fotoğrafımız. Gülerken beni öpüyor.

Bakmadığım zamanlarda çektiği samimi fotoğraflarım. Kanepede uzandığımız bir fotoğraf. Birinde selfie çekerken öpüşmeye çalıştığımız bir fotoğraf.

Ve karalamalarında bir not var: "Bunlar benim anılarım. JP."

Yere yığılıyorum, etrafıma dağılmış fotoğraflar, asla geri alamayacağım anılar gibi.

İki saat sonra, korkunç Quinn'lere ve akbaba kostümlü sirkteki diğerlerine nihai büyük Tangra çözümünü sunuyoruz.

Taylor dümende, Öfkeli Andy (Tanrı onu korusun) koltuğundan fırlayıp en kötü anlarda alakasızlığın incilerini sunuyor.

Killian Quinn, nadiren de olsa bana gülümsüyor. Her şeyi biliyor. Elbette biliyor.

JP ise gözle görülür bir şekilde yok. İçimde bir hayal kırıklığı sancısı sızlıyor. Hâlâ adam tarafından tamamen ihanete uğramış hissetmeme rağmen, beni hareket halinde görmesini, belki biraz gururla ısıldamasını istiyorum. Öf.

Terli koltuk altlarımız ve titreyen dizlerimizle, diğer tüm kumarhaneleri nakitsiz çağa sürüklemek için oyun planımızı

ortaya koyuyoruz, her seferinde acı dolu bir dönüm noktası. Bluzumun terden sırtıma yapıştığını hissedebiliyorum.

Takım elbiseliler bizi kolay kolay bırakmazlar. Yaratıcı köylüler ile şirket yöneticileri arasında bitmek bilmeyen bir çekişme var.

Killian, kendine has monoton sesiyle, "Uygulama planınız yavaş ilerliyor," diye mırıldanıyor. Acele etmenin olası riskleri konusunda uyararak karşılık veriyoruz.

"Bir ay kısaltın," diye araya giriyor Connor Quinn. Ve biz de verilerle, sayılarla ve bir tutam umutsuzlukla dolu bir şekilde karşılık veriyoruz.

Bu arada Andy, onların her türlü saçma kaprisine evetçi olmaya hazır bir şekilde hevesle tünemektedir.

Killian Quinn nihayet gerginliği kırıp çabalarımızı övdüğünde ve günü sonlandığında, hepimiz rahat bir nefes aldık. Bu sefer aslanların ininden sağ çıktık.

"Lucy," diye emretti Killian, herkes dışarı çıkarken. "Lütfen bir şey söyleyin. Geri kalanınız dağılsın."

Harika. Gerçekten harika.

Bana acıyan bakışlar atıyorlar, cellatla yalnız bırakılanların kendileri olmadığını düşünerek rahatlıyorlar. Andy bile çıkarken mutlu görünmüyor.

Artık sadece Killian ve ben varız, sessizlik ağır ve uğursuz. Yutkunuyorum, parmaklarım farkında olmadan kaküllerimle oynuyor.

"Doğrudan konuşacağım," diye başlıyor. "Seninle JP arasında neler geçtiğinin farkındayım. Tüm detayları değil ama yeterli."

Yutkunmakta güçlük çekiyorum, ağzım kuruyor.

"Artık burada rahatça çalışamayacağınızı düşünüyorsanız, sizinle ilgileneceğiz. Cömertçe ödüllendirileceksiniz."

Avuçlarım terliyor. JP benden kurtulmaya mı çalışıyor?

"İşimin tehlikede olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak.

"Hayır," diyor. "Sadece ayrılmak isterseniz, sorunsuz bir geçiş sağlayacağız."

Zorla gülümsedim. "Düşüneceğim."

İşi bitmedi. "JP burada rahat hissetmeni istiyor. Eğer bu artık mümkün değilse, çıkışını acısız hale getireceğiz. Seni hazırlayacak bir çıkış."

Bir satın alma. Bana sessizce ortadan kaybolmam için para atmak istiyorlar.

JP gitmemi istiyor. İşlerin değişeceğini söylerken kastettiği şey buydu.

Bu gerçek bir darbe gibi indi. Artık benim için, bizim için savaşmayı bıraktı. Şimdi tek istediği "sorunun" ortadan kaldırılması.

"JP şimdi nerede?" diye soruyorum nefes nefese.

"Vegas'ta. Halletmesi gereken işleri vardı."

Vegas. Biliyordum. Güzel sözleri sonunda saçmalıktan başka bir şey değildi.

Titrek bacaklarla kaçıyorum. Görüş alanımdan çıkar çıkmaz, kaygıdan başım dönerek duvara yığılıyorum.

İşte bu yüzden planladığım şeyi hemen yapmalıyım. Burada değerli olduğumu kanıtlamam gerek, yoksa yıllarca emek boşa gider.

Koridorda Andy'nin koltuğuna doğru yürüyorum.

"Andy," diyorum, sesimdeki yapay sakinlik içimdeki sinir karmaşasıyla tezat oluşturunuyordu. "Seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

Kaşlarını çattı ama beni boş bir ofise doğru el salladı. "Eğer konu sizinle Bay Wolfe arasındaki durumsa, İK yardımcı olabilir."

"Hayır, öyle değil," diye temin ediyorum onu, çantamdan öz değerlendirmemi çıkarırken; İK Helen sayesinde hepimizin bir milyar performans göstergesiyle doldurduğu o berbat belgeyi. "Aslında mesele şu. Bak, son birkaç yıldır kendimi küçümsediğimi hissediyorum. Ama işte kanıtı, beklentileri sürekli aştığım. Lider seviyesinde

Çalışıyorum ve bugünkü sunumla terfi için hazır olduğumu kabul ettiğinizi umuyorum."

Ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bakıyorum.

Andy her zamanki gibi kesin bir tavırla homurdanıyor. "Performans değerlendirmelerinde yeniden değerlendireceğiz."

Hâlâ gülümsüyorum, son darbeyi vurmaya gidiyorum. "Mesele şu. Katkılarımla bir süredir burada değerinin bilinmediğini hissediyorum. Bu yüzden ay sonuna kadar terfi almazsam istifamı vereceğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapacaksın?"

"Burada geçirdiğim altı yılı çok sevdim, ama eğer büyümeye yer yoksa, o zaman benim için yoluma devam etme zamanı gelmiş demektir. Anlıyorsunuz, değil mi? Başka yerlerde de fırsatlar bol... Örneğin Solaris International Hotels & Resorts'un BT ekibinde olduğa cazip bir pozisyon var..."

Derin bir nefes aldı, burun delikleri sanki odayı içine çekmeye çalışıyormuş gibi genişledi.

Ve JP'nin o korkunç videosu ortaya çıktığından beri ilk kez, içimde bir umut ışığı hissediyorum.

KIRK DÖRT

Lucy

Beş gün sonra terfi aldığımı bildiren bir e-posta aldım. Gözlerim telefonumdaki e-postada geziniyordu. Yani kazanan tarif yüzde 30 yetenek, yüzde 30 sıkı çalışma ve yüzde 30 metanetti.

İyi ki muhasebede çalışmıyorum. Anlaşılan matematiğim biraz zayıf.

"Seni gülümseten ne?" diye soruyor Priya, beni misafir odasına götürürken.

Terfimin haberini paylaşıyorum, planım işe yarıyor. Beni sıcacık bir kucaklamayla sarıyor. "Gördün mü? Hayat o kadar da kötü değil."

Gülümsemeye çalışıyorum ama bu gülümseme kırılgan ve yapmacık. Evet, hayat güzel görünüyor ama içten içe paramparçayım. Gecelerim, JP'nin düşünceleri aklıma hücum ederken uykusuzlukla dolu. Uyandığımda aklıma gelen ilk şey o. Asansörün dışındaki günden beri onu görmedim.

Vegas'a geri döndü. Sürekli konuşulan ofis dedikoduları, onun orada sonsuza dek kalacağını iddia ediyor. Matty, pazarlama bölümündeki bir kızdan JP'nin yeri hakkında biraz bilgi edinmeyi başardı. Söylenene göre, JP her akşam kumarhanelerde düzenli olarak bulunuyormuş. İmparatorluğunu yönetiyormuş.

Priya odanın ortasında bir çocuk gibi piruet yapıyor. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

İçeriye bakıyorum; mütevazı ama sıcak. Şimdilik sadece bir yatak, ama eşyalarımın etrafa saçıldığını şimdiden hayal edebiliyorum. Açık pencereden içeri hafif bir esinti giriyor.

"Mükemmel," diyorum ve bunu gerçekten kastediyorum.

Bana tekrar sarılıyor. "Yeni evine hoş geldin, oda arkadaşım."

Dün, daire meselesini doğrudan ele aldım. Kiraya vermeye karar verdim. Meğerse bir seks dükkanının üstünde yaşamak için en azından bir kiralık pazar varmış. Kira, kalıcı bir çözüm bulana kadar ipotek ödemelerini karşılamaya yetermiş. Şimdilik Priya ile birlikte yaşıyorum, bu anlaşımdan gerçekten çok memnunum. Spider'la yaşamayı başardıysam, en iyi arkadaşım ile yaşamayı da kaldırabilirim.

Priya omzumu sıkıyor ve bana "alan" vereceğini söylüyor ve buna çok şükür çünkü son zamanlarda tek ihtiyacım alan oldu.

Üstümden atamadığım bir ağırlıkla yatağa yığılıp çantamın fermuarını açmaya başlıyorum. Günlük döküntülerin -telefonum, anahtarlarım, cüzdanım, saçma sayıda kahve fişim- arasında gizli azabım, terk edemediğim geçmişin parçaları yatıyor. JP'nin bana verdiği fotoğraflar. Parlak 4x6 dikdörtgenlerde donmuş, paylaştığımız anlar. Günlerdir böyleyim, mazoşistçe karıştırıyorum onları, sonra da aceleyle çantamın güvenli alanına geri tikiyorum.

Üstteki, mideye yumruk gibi. Central Park. Güçlü kolu belime dolanmış, dudaklarım çizik yanağına bastırılmış bir selfie. Beyzbol şapkası takmış ve çok yakışıklı görünüyor. Arka planda bir piknik sepeti var. İnkâr edilemez bir şekilde vurulmuş görünüyorum, deyim yerindeyse kremayı kapmış kedi.

Bu fotoğrafın beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum.

Gözlerim doldu, yüzlerimizdeki mutluluk, içinde bulunduğum gerçeklikle çok büyük bir tezat oluşturunuyordu. Sayfayı çevirdim.

Yeni başlangıçlara! JP'siz yeni başlangıçlar. Boğazım acıyla düğümleniyor.

Central Park, şehirden kaçtığınızı düşünmenize yol açan bir yanılgıya sahip. Kıvrımlı patikalarda yürürken, göz alabildiğine ağaçlar ve çiçeklerle dolu. Ama sonra, Manhattan silüeti yeşilliklerin arasından beliriyor ve hâlâ beton ormanında olduğunuzu hatırlatıyor. Bunlardan biri de JP'nin apartmanı, kibirli bir horoz gibi ufuk çizgisine doğru yükseliyor.

Kendime sadece masum bir gezintiye çıktığımı söylüyorum ve neredeyse bu yalana inanıyorum.

Kendi akli olan ayaklar kontrolü ele geçiriyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum, ama biliyorum işte.

Su valsı şeklinde asılı duran ikonik bronz figürleriyle Untermeyer Çeşmesi. Fotoğrafın arka planında açıkça görülebiliyor.

Midemde rahatsız edici bir düğüm oluşuyor, fotoğrafımızın hizasındaki çimenlik alana yaklaştıkça daha da sıkılaşıyor. Bir zamanlar bedenlerimizin birbirine dolanmış olduğu yerin ta kendisi.

Şimdi sadece ben varım.

Kendimi çimlere bıraktım, çimlerin yaprakları gerçekliğin minik hatırlatıcıları gibi tenime batıyordu. Fotoğrafi cebimden çekip, sanki o lanet olası Okyanusun Kalbi'ni tutan Rose gibi ona tutundum.*Titanik*.

Fotoğraftaki ıslıl ıslıl yüzüme bakınca yüreğim sadece sıkışmakla kalmıyor, aynı zamanda kendi kendine tökezliyor.

Derin bir iç çekerek sırtüstü uzanıyorum, çimenlerin vücudumu desteklemesine izin veriyorum. Fotoğrafi başımın üstünde tutuyorum, güneş ışığı parlak baskıdan sızıyor.

Yavaşça gözlerimi kapattım, fotoğraf avucumda sıkı sıkıya tutuyordum. Parkın telaşı, sanki dünyanın sesi kısılmış gibi, kısık bir uğultuya dönüştü ve aniden kendimi orada buldum.

O an geri döndüm.

JP battaniyenin üzerine yayılmış, güneş, sinir bozucu derecede seksi bir sakal tabakasının altında gizlenmiş o

kusursuz biçimli çene hattından yansıyor. Yanında bağdaş kurup oturmuş, dalgın dalgın otları yoluyor, ellerimi geniş göğsünde gezdirme dürtüsüne direniyorum. Ona bakmak bile beni azdırıyor. Tanrım, bu aralar hep azdırıyorum.

"Önümüzdeki hafta iş için Vegas'ta olacağım," dedi, beyzbol şapkasının altından gözlerini kapatarak.

Omuzlarım çöktü. "Bütün hafta mı?"

Muhteşem kahverengi gözlerinden biri açılıyor, beni delip geçiyor. "Benimle gel. Vegas ofisinden çalış."

Başımı iki yana sallayıp alaycı bir kahkaha attım. "Ah, evet. Öfkeli Andy'ye aniden Vegas'a uçacağımı söyleyeyim."

Kaşlarını kaldırdı, iki gözü de bana dikilmişti. "Şirketin sahibinin kim olduğunu unuttun mu?"

"O kartı oynayamam. Bunu biliyorsun." Ona bir çim parçası fırlattım.

Elimi yakaladı, aniden ciddileşti. "Neden olmasın Luce? İnsanlara bizden bahsetmenin zamanı gelmedi mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu neden yapayım ki?"

Dirseklerinin üzerine doğruldu, yakışıklı yüz hatlarına kazınmış bir kaş çatması. "Neden? Neden diye mi soruyorsun? Kirli küçük sırrını sonsuza dek bana saklamayı mı planlıyorsun?"

Kalbim hain bir şekilde çarpıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum. "Evet? İkimiz de seni sadece seks ve statü için kullandığımı biliyoruz."

Dudaklarından derin bir iç çekiş dökülüyor. "Bana bak," diyor, sesi yatıştırıcı, derin bir bariton, gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Ciddi bir cevaba ihtiyacım var."

"Ben sadece... Senin sonsuza dek kalacak tiplerden olduğunu düşünmemiştim." Bakışlarımı indirdim ve altımızdaki çimenlere karşı ani bir ilgi hissettim.

Parmakları çenemi kavradı ve yüzümü yukarı kaldırdı. "İzin verirseniz, biraz daha kalmak istiyorum."

"Evet?" diye nefes aldım.

"Kesinlikle." Başparmağı alt dudağımın üzerinde bir yol çiziyor. "Seni bırakmaya hiç niyetim yok."

Yüzüme yayılan baş döndürücü gülümsemeyi durduramıyorum. "Sanırım bundan hoşlanabilirim."

"Yani bu bizim hakkımızda dürüst olacağın anlamına mı geliyor?"

Ayaklarımı sürüyerek yürüyorum. "İhtiyacım olan son şey, BT departmanının dedikodu kahramanı olmak."

"Sheldon Cooper'a tapan aynı adamlar mı? Ne umurunda ki? Yarısının bile ilgileneneğini sanmıyorum."

"Elbette umursuyorum!"

Kolunu belime doladı ve beni sıkı, muhteşem vücudunun üzerine çekti. "Bunun üstesinden gelebiliriz Lucy. Üzerinde hiçbir şeyin kötü görünmemesini sağlayacağım."

"Çok şey yapabilirsiniz ama bunu yapamazsınız. İnsanların yargılarını ve alaycı sözlerini kontrol edemezsiniz."

"Hayır," diye onaylıyor. Kalçalarımı sahiplenici bir şekilde sıkıyor. "Ama bu konuyu ele alış biçimini değiştirebilirim. Ve seninle uğraşan herkesi kesinlikle kovabilirim."

Şakacı bir şekilde göğsüne vurup gülüyorum. "Umarım şaka yapıyorsundur!"

Yüz ifadesi ciddileşiyor, gözleri kararıyor. "Şu anda söylediğim hiçbir şey şaka değil. Hadi Lucy, Maggie ve yeğenlerimle tanıştın. Artık birilerine anlatmanın zamanı gelmedi mi?"

Aniden yuvarlanıp beni piknik örtüsüne bastırıyor. Kaslı vücudu yumuşak kıvrımlarıma bastırarak bana bakıyor. Yüzü benden sadece birkaç santim uzakta, naneli nefesi tenimde sıcacık. "Ve artık insanlara benim olduğunu söylememe izin vermenin zamanı geldi," diye mırıldanıyor.

Dudağımı gergin bir şekilde ısırdım. "Sadece korkuyorum... ya biterse ve herkes patronla yattığımı öğrenirse diye."

Yüzümden bir tutam saç geriye itiyor, gözleri şefkatle bakıyor. "Bu olmayacak."

Nefesim kesiliyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bakışlarımı benden ayırmıyor. "Çünkü seni seviyorum. Her şeyim var Lucy. Bu işi yürütmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Nabzım hızlandı. "Sen... beni seviyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı, kahverengi gözleri bana dikilmişti. "Henüz aynısını söylemeni beklemiyorum. Sadece şunu bil ki bu işte uzun süre kalacağım."

Gözleri bana öyle yoğun bir şekilde bakıyordu ki sanki sırlarımın derinliklerine bakıyordu.

Duygularıma yenik düşüp beyzbol şapkasını düşürüyorum ki parmaklarımı ipeksi buklelerinin arasında gezdirebileyim. Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için aşağı iniyor. Ellerim sırtının kaslı yüzeylerinde telaşla geziniyor, onu kendime daha da yakınlaştırıyorum. Vücudu benimkine daha da sert bastırıyor.

Birbirimizin içinde eriyoruz, öpücüklerimiz daha da hararetleniyor, daha da tüketiyor. Kendimi ona sarıyorum, aramızda mesafe olmamasını istiyorum. Ellerimiz sanki sekiz tane varmış gibi her yerde dolaşıyor. Nefes nefese.

İşte bu. Uzun zamandır beklediğim öpücük bu. Aşkın tadına varan bir öpücük.

Japon

"JP, bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etti Killian, delici bakışlarını bana dikmek için sandalyesinde dönerken.

"Daha doğrusu," diye araya girdi Connor, yorgun bir iç çekerek, "bunu yapmamanızı tercih ederiz. Kumar lisansımız kilitli. Kumar komisyonuyla bunu nasıl başardınız, aklım almıyor."

İsteksiz bir saygıyla harmanlanmış ses tonu, yüzümde kısa bir gülümsemeye neden oluyor. En büyük patronların kim olduğunu bilmek, hepsini bir gece için toplayabileceğimi ima etmek de işe yarıyor.

"İstifa etmeniz için hiçbir mantıklı sebep yok," diye savunuyor Killian, sesi yönetim kurulu toplantı odamızın şık ve minimalist duvarlarında yankılanırken. Manhattan silüetine bakan 6 metrelik penceresi olan oda. Bu manzarayı özleyeceğim, orası kesin. "Bu sizin şirketiniz. Bizimle birlikte kurdunuz. Siz olmasaydınız, ülkedeki diğer kumarhanelerden daha fazla para kazanamazdık."

Argümanı tam isabet. Beynimin mantıklı ve hırslı kısmı kanlı bir cinayet için çılgılık atıyor, ter, gözyaşı ve kan döktüğüm bu imparatorluğa tutunmam için bana yalvarıyor. Sırtımı dönmek, bir uzvumu kesmek gibi hissettiriyor. Bu hafta coşkulu halefime akıl hocalığı yaparken, her şey geri geldi: kumarhane salonunun heyecanı, havadaki o elektrikli vızıltı, o kapılardan her girdiğimde beni saran baş döndürücü güç dalgası. O kumarhane salonlarında kendi evimden daha fazla zaman geçirdim.

Belki de umutsuz bir vakadır. Belki de bu büyük jest, başarısızlığa mahkûm bir aşka mirasımı heba etmemdir. Kötü bir bahiste her şeyimi kaybetmem ilk sefer olmayacaktı.

"Bunu yapmak zorundayım," diye cevaplıyorum, sesim sakın ama kararlı. Çünkü Lucy'ye bu işte gerçekten olduğumu göstermenin tek yolu bu. Vegas uzun zamandır sevgilim, hayatım oldu. Ama Lucy'nin, kabul etse de etmese de, artık orayı ele geçirdiğini görmesi gerekiyor.

Elbette, sağlıklı yaşam merkezleri şu anda hayalden öteye geçemiyor. Benim gibi milyarder bir çapkın Vegas'ı hareketlendirebilir, ama akıllı başında hiçbir insan, kumarhane kralı bir çapkının işlettiği bir sağlıklı yaşam merkezinde huzur ve detoks aramaz.

Ama kumarhaneleri işletmeye devam edemem. Lucy'yi samimiyetime ikna etmeyi umuyorsam, bunu yapamam.

Aylık personel toplantımızı başlatmak üzereyiz ve yapmam gereken önemli bir açıklama var.

Tam o sırada, Killian'ın asistanı, etrafımızda her zaman gergin görünen genç bir kadın, kapıyı çalıp içeri giriyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Personel toplandı."

"Diğer şubelerin video linkleri hazır mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, sesi gergin bir enerjiyle dolu. "Buradaki personel Büyük Konferans Salonu'nda toplanmış durumda."

Artık geri dönüş yok.

Başımı sallayıp salona doğru yürüdük; yaklaşan haberi bekleyen çalışan kalabalığını ağırlayabilecek kadar geniş olan tek alan burasıydı.

Sahneye çıktığımda, beklenti dolu ve meraklı yüzlerden oluşan bir deniz beni karşı konulmaz bir hale getiriyor. Killian şirket haberleri ve satış tahminleriyle başlıyor, ancak beklenti havası inkar edilemez. Hepsi beni bekliyor. Lucy'yi aralarında göremiyorum; burada olup olmadığını bile bilmiyorum.

Aklıma, pencereden bana dik dik bakan, beni reddeden görüntüsü geliyor. Belki de beni affetme, benim hakkımdaki fikrini değiştirme ihtimaline olan inancımı yitirdim. Ama en azından, hayatımı yeni bir ufka doğru yönlendirme konusunda ciddi olduğumu ona kanıtlamam gerekiyor.

"Ve şimdi, JP birkaç düşüncemi paylaşmak istiyor," diye duyurdu Killian mikrofondan. Yüzünde bir yıkım maskesiyle bana döndü.

Öne doğru bir adım attım, üzerimdeki tüm gözlerin ağırlığını hissediyordum. "Tünaydın. Lafı dolandırmadan konuya gireceğim. Hepiniz benim bu hatamın görüntülerini yakaladınız. Sizi hayal kırıklığına uğrattım. Gördüğünüz adam, olmayı hedeflediğim lider değil. On yıldan fazla bir süredir Vegas'ta ve kumarhanelerimizde yaşadım ve nefes aldım, ancak bu süreçte derinden önemsendiğim insanları incittim. Olmak istediğim adamı gözden kaybettim. Bununla birlikte, Quinn & Wolfe'dan derhal istifa ediyorum."

Konferans salonunda toplu bir nefes sesi yankılanıyor. İri gözler, açık ağızlar... şok elle tutulur cinsten, bir dalga gibi odayı kaplıyor.

Normalleşmeye çabalayarak zorla gülümsüyorum. Ama içimde savaş devam ediyor. Vegas uzun zamandır benim tüm dünyam. İçimdeki hırslı kurt, kenara çekilmek beni öfkeliyor.

Ama Lucy için değişmeye gönüllü olan adam kararlıdır.

"Sizi temin ederim ki, işleriniz güvende ve kumarhanelerimiz zirvede kalmaya devam edecek. Royal Casinos'tan Tony Astion kumarhanelerin ve kulüplerin yönetimini devralacak. Ben ise hayatımda yeni bir sayfa açmayı planlıyorum; umarım bu sayfa büyüme, anlayış ve daha iyi bir insan olma yolunda bir kararlılık getirir. Sevdiğim insanların güven duygusuyla adım atmaya değer bulacağı biri. Güveni, saygıyı ve sevgiyi hak eden biri."

Görev yaptığım yıllarda personel beni hiç bu kadar içtenlikle ifade ettiğimi duymamıştı. Yüzlerindeki şaşkınlığı, inanmazlığı, şaşkınlığı görebiliyorum. Kalbim göğsümün içinde çarpmasa komik olurdu.

Ardından gelen sessizlik sağır edici. Sessiz bir yalvarış sunuyorum. *Lucy, nerede olursan ol, beni dinle. Bunun senin için olduğunu anla. Her kelime, her kalp atışı, hepsi senin için. Değişmeye, hak ettiğin adama dönüşmeye hazırım.*

Hepsi senin için Lucy. Sadece senin için.

Sağır edici bir sessizlik çöker. Sonra yalnız bir aptal alkışlamaya başlar, sonra da kimsenin katılmadığını fark edip aniden durur.

Sahnedan iniyorum ve şaşkın kalabalığı Connor'ın yetenekli ellerine bırakıyorum.

Killian beni ıssız koridorda köşeye sıkıştırdı, gözlerinde hayal kırıklığı ve isteksiz bir kabullenme karışımı vardı.

"Şimdi ne olacak?" Sesi, gözlerindeki karmaşayla uyumlu bir şekilde çatallıydı.

Zorla gülümsüyorum, duruma biraz normallik katmaya çalışıyorum. "Phoenix'e gidiyorum, Maggie ve çocuklarla vakit geçireceğim. Ondan sonra biraz Bear Mountain'da vakit geçireceğim."

Killian başını sallıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Kulağa doğru geliyor. Eğer önemsedüğümüz insanlarla birlikte tadını çıkaramayacaksak tüm bunların ne değeri var?"

Ve Tanrı bilir, onlardan çok azım kaldı.

Sırtına vurup yakında görüşeceğimizi söylüyorum.

Onu sessiz koridorda bırakıyorum, zihnim karmaşık duygularla dolu. Ofisime geri döndüğümde, genellikle hareketli olan genel merkez ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor, adeta hayalet bir kasabaya dönüşüyor; istifamın yankıları hâlâ havada asılı duruyor.

Pişmanlık duymak için artık çok geç. Zarları attım, her şeyimi ortaya koydum... onun için. Sonunda hepsi boşa gitse bile.

Lucy

İstifa etti... Gerçekten istifa etti.

BT katına sersemlemiş bir şekilde geri dönüyorum, ekip de arkamdan geliyor. O şok edici mikrofon düşürme konuşmasının ardından ofise sessizlik çökmüş.

"İyi misin?" diye sordu Taylor, sıralarımıza dönerken nazikçe. Herkesin gözü üzerimde ama kimse, Matty bile, sesini çıkarmıyor.

Şaşkına döndüm. Şoktayım. Beynim çalışmayı bıraktı. Hata 404: Bu Bok İşlenemiyor.

"İyiyim," diye cevap veriyorum zayıf bir gülümsemeyle.

O sonsuza dek gidiyor. Onu bir daha asla göremeyeceksin. içimden bir ses feryat ediyor.

O hafta Vegas'a gitti, görevlerini devrediyor, ayrılışına hazırlanıyor olmalıydı. Ben bunun, başka bir yere taşındığı için olduğunu sanıyordum. Naughty Nonsense'in dışında üzerine bir tencere su döküldükten sonra bizden tamamen vazgeçip her zamanki işine geri döndüğünü sanıyordum.

Keşke konuşma sırasında söylediklerini hatırlayabilseydim. O an o kadar donup kalmıştım ki doğru düzgün düşünemedim.

Masama vardığımda beni bekleyen bir teslimat buldum. Açıp parlak bir çizgi romanla karşılaştım ve nabzım hızlandı. Ne oluyor?

"İyi misin Luce?" diye soruyor Matty.

Ağzım açık bir şekilde çizgi romanı sıkıca kavradığım için endişeli görünüyor olmalıyım. "Evet, sorun değil. Sadece bir kahve alıyorum," diye mırıldandım.

Dikkat çekmemeye çalışarak koridorda hızla ilerliyorum.

Quinn & Wolfe'un her katında fasulye torbaları, bitkiler ve bir kahve makinesiyle dolu küçük "dinlenme köşeleri"

var; ancak hiç kimsenin fasulye torbası sandalyesinde oturduğunu görmedim.

Kahve alanına girdiğimde, oranın ıssız olduğunu gördüm.

Elimdeki izgi romana bakıyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Parlak sayfalar, ofisin dinlenme köşesinin titrek floresan ışıkları altında parlıyor. Bu  zel bir hik ye; Bayan Nova ve Daredevil izgi romanlarda birlikte var olmazlar.

İlk sayfayı çevirdiğimde etrafımdaki dünyanın neredeyse hiç farkında olmadan, yumuşak puf koltuğa gömülüyorum.

Sayfalar dışarı fırlıyor, cesur maviler ve kırmızılar ve ara sıra et parçaları görünüyor.

Kot pantolon ve kareli gömlek giymiş, gözleri faltaşı gibi açılmış Nora Allcott, teleskopla yıldızlara bakıyor. Tıpkı bana benziyor, ama süper güçleri ve çok daha güzel göğüsleri var.

Kozmik bir fırtına kopuyor ve onu galaksinin koruyucusu Bayan Nova'ya dönüştürüyor.

Okumaya devam ediyorum. İki sayfalık bir yayılım, görüş alanımı patlayan yıldızlara dolduruyor; Nova yerçekimini kontrol ederken ellerinden süpernovalar fışkırıyor.

Titreyen parmaklarımla sayfayı çevirdiğimde, mavi ve kırmızı takım elbiseli, karanlık bir şehrin gölgelerinde gizlenen "Altın ağ Cesur Adamı"nın düşünceli, işkence görmüş siluetini görüyorum. Belli ki yırtık pırtık.

JP'nin gözleri -Tanrım, gözleri- o yoğun bakışla beni büyülüyor. Sayfayı çevirdikçe beni takip ediyormuş gibi görünen gözler.

Kahraman olmaya çalışır, ancak şeytani bir öfke onu tüketmekle tehdit eder ve geride yalnızca şiddet ve istikrarsızlık bırakır.

Ve Bayan Nova onu kendinden kurtarmaya gelir. Daredevil, karanlık dünyasına ışık getiren Bayan Nova'ya yavaş yavaş aşık olur. Yıldızlara olan tutkusunu paylaşmak için bir teleskop satın alır.

Okumaya devam ederken, dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Karşımda, benim ve JP'nin göz alıcı bir çizgi

roman çiziminde yeniden yaratılmış bir görüntüsü var. JP arkamda duruyor, elini omzuma koyuyor, ben de ışı ışı gece gökyüzünün altındaki teleskopa bakıyorum. Çok gerçekçi görünüyor. Bu bir fotoğraftan mı?

Sayfalar artık parmaklarımın arasından daha hızlı akıp gidiyor ve Daredevil'in kozmik kahraman Bayan Nova'ya aşık olduğunu gösteriyor. Fantezi, aşk hikâyemizle birleşiyor. Tutku sahnelerimiz sayfalarda canlanıyor: ofiste öpüşmek, parkta gezinmek, onun dairesinde. Benim dairemde... Bu oldu mu? Detaylar gerçekçi ama ilginç kozmopolit baskılarla. Vegas'taki kumarhanenin tavanında yıldızlar var. Ayı Dağı'nın üzerinden uçan yüzen bir gemideyiz ve aşağıya bakıyoruz.

Aman Tanrım, açık saçık bir sahne bile yazmış. Nova ve Şeytan kapışıyor. Şehrin üzerindeki bir uzay gemisinde sevişiyorlar.

Sonraki sayfada aralarında bir konuşma balonu beliriyor: "Sevgili Nova'm, sen evrenimin merkezisin. Senin ışığın olmadan karanlıkta kaybolurum."

Ama öfkesi geri dönüyor.

Pürüzsüz sayfalar artık parmaklarımın arasından daha hızlı kayıyor. Daredevil'in şeytanlarını hissedenden Bayan Nova, mavi gözlerindeki acıyla geri çekiliyor. Çaresizlik içinde, onu daha da uzaklaştıran belirsiz bir suç işliyor. Q&W binasının her yeri kan içinde.

Onu kaybetmenin verdiği acıyla Daredevil, telafi etmeye çalışıyor. Konuşma balonunu okudum. "Bayan Nova, sen benim süper gücüksün; galaksiyi hayatıma sen getirdin. Sensiz hiçbir gücüm yok."

Sayfayı çeviriyorum. Son karede öpüşürken, konuşma balonunda "Sen yanımdayken, her iblisi yenebilirim." yazıyor.

Son.

Çizgi romanı kapatıyorum, nabzım hala çarpıyor.

Japon

Asansöre bindiğinizde ayna gibi çelik kapıların kapanması sanki bir bölümün sonu gibi geliyor.

"Bekle," diye yankılandı bir kadın sesi ve bir stiletto aralığa saplanarak kapanmayı durdurdu.

Yukarı baktığımda içimde adrenalin yükseliyor. "Lucy."

Bakışları benimkilere kilitlendi, mavi gözleri kararlılıkla parlıyordu. Paneldeki düğmeye bastı ve bizi birbirimize kapattı.

"İşe döndüğüm ilk gün paylaştığımız asansör yolculuğunu hatırlıyor musun?" Sözleri telaşlı ve nefes nefese çıktı. "O yolculuk sonsuza dek sürmüş gibiydi. Umarım bu da öyle olur. Sana söylemem gereken birkaç şey var."

Ellerinin gergin çırpınışlarını izliyorum. Uzanıp ona dokunma isteği çok güçlü, ama yumruklarımı sıkıp kıpırdamadan duruyorum.

Birisi dışarı yaklaşıyor ama kadın tekrar düğmeye basıyor ve onları dışarıda bırakıyor. Bizi de içeride bırakıyor.

Sesim kısık ve boğuk çıkıyor. "Orada mıydın? Anonsumu duydun mu?"

Yavaşça başını sallıyor, gözleri kocaman açılmış. "Her kelimesini duydum. Doğru olduğuna inanamıyorum. Gerçekten istifa mı ediyorsun?"

"Bir açıklama yapmam gerekiyordu." Bir adım daha yaklaştım, aramızdaki mesafe azaldı. "Sözden ziyade eylem."

"Bunu sen yaptın." Nefesi kesildi ve sesli bir şekilde yutkundu. "Benim için bir çizgi roman mı yazdın?"

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Teknik konularda biraz yardım aldım. Ama duygular ve detaylar -

hepsi bana ait. Konu üzerinde biraz daha çalışabilirdim. Artık grafik tasarımın inceliklerine yeni bir saygı duyuyorum." Kıkırdadım.

"Nova'nın ışığı mı?" Gülümsedi. "Bayan Nova'yı Daredevil ile eşleştirmeyi kim hayal eder ki?"

"Zıt kutuplar hakkında ne derler bilirsin." Bakışlarına doğrudan karşılık verdim. "Beğendin mi?"

"İnanılmaz. Çok havalı. Bu... bu olağanüstü. Ve gerçekten seksi."

"Onaylamana sevindim." Duraksadım, gözlerim onun gözlerine dikilmişti. "Beni istemesen bile, sana bir hatıra olsun istedim."

Çekingen bir adım atarak dokunabileceği kadar yaklaştı. "Yine unutursam diye mi?"

"Eğer öyle olsaydı... Sanırım kalbim bu yükü kaldıramazdı."

"Vegas'a bu yüzden mi döndün? Sorumluluklarını devretmek için mi?" Bana yorgun bir ifadeyle baktı.

"Evet. Tek sebep bu."

Tereddüt ediyor, bakışları benimkileri tarıyor.

"Bana söylemek istediğin tek şey bu muydu Lucy?" diye mırıldandım.

"Hayır. Ben de seninle yarı yolda buluşmak istiyorum," diyor. "O inanç sıçrayışını yapmaya hazırım."

İçimde bir umut parlıyor. "Evet? Emin misin?"

"Evet. Beni sevdiğini söyledin. Gerçekten seviyor musun?"

Ona doğru bir adım atıp onu asansör duvarına yaslıyorum. Parmağımı çene çizgisi boyunca gezdirip çenesini yukarı kaldırıyorum ve bakışlarımı yakalıyorum. "Ciddiyim."

Dokunuşum altında erirken nefesleri hızlandı. "Bir daha nüksedersen benimle konuşacağına söz veriyor musun? Senden mükemmel olmanı bekleyemeyeceğimi anladım. Seni desteklemeye çalışmalıyım." Kırılganlık gözlerini bulandırdı.

"Aramızda sır kalmayacak," diyorum kararlılıkla.

"Pekala. Mesele şu ki," -derin bir nefes aldı- "bunu daha önce hiç söylemedim... ama sanırım ben de seni seviyorum."

İşte bu her şeye değer.

Kıkırdadım. "Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşımı kaldırdım.

"Biliyorum," diyor kararlı bir şekilde.

Vücudunu benimkine bastırıyorum, onu öpüp bayıltmaya hazırım. Aradığım her şey o ve onu bir daha asla bırakmayacağım.

"Bekle." Hafifçe geri çekildi. "Bilmem gerek. Sana bunu daha önce söylemiş miydim? Seni sevdiğimi?"

"Hayır." Ona eğlenerek gülümsüyorum. "Artık yeni anılar yaratıyoruz."

Onu yakalayıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum.

Dudaklarımız birbirine değdiği an, bir hisler girdabı başlıyor; bal kadar tatlı tadı, dudaklarının yumuşaklığı.

Ellerim saçlarının arasına daldı, bir avuç saçını nazikçe kavradı. Elleri de aynısını yaptı, parmakları saç tellerimi kavradı ve sonra beni öyle bir yakınlaştırdı ki aramıza hava giremedi.

Öpüşmemiz derinleşiyor, bedenlerimiz sanki bir elektrik akımı bizi birbirimize bağlıyormuş gibi birbirine ediyor. Ellerimiz her yerde, çaresiz bir özlemin izini sürüyor.

Asansörün duvarları, o anın absürtlüğü ve yoğunluğu karşısında tökezleyip dururken, nefes nefese kalırken, inlerken ve birbirimizin ağzına nefes nefese gülerken bizim dayanak noktamız haline geliyor.

Bu küçük, sınırlı alan aniden kendi kişisel sağlık sığınağımız gibi hissettiriyor; geçmişteki hataların üzerimizde hiçbir etkisi yok ve geleceğimiz doldurulmayı bekleyen boş bir tuval.

Kaotik, yoğun ve inanılmaz güzel.

"JP," diye güldü Lucy ağzıma karşı, "böyle devam edersek asansörü kıracağız."

Sıratarak, gözlerinin içine bakacak kadar geri çekildim.
"Tatlım, daha kötü yollar ve sıkışıp kalma yerleri var, sence de öyle değil mi?"

Bir hafta sonra

Lucy

Hamağımda uzanıp gözlerimi kapatıp yüzümü gün batımına doğru çeviriyorum. Kalan ışığı, Ayı Dağı'nın engebeli arazisinde dans ediyor ve içime atılıp satılması gereken bir huzur sunuyor.

Derin bir nefes alırken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor, ciğerlerimi çam kokulu, berrak hava dolduruyor. Dışarı çok güzel. Huzur elle tutulur cinsten. Son zamanlardaki tüm kaostan sonra, bu dinginlik iyi hissettiriyor. Gerçekten iyi.

Bugün JP ve ben yürüyüşe çıktık, ardından öğleden sonrayı bahçesinde kitap okuyarak geçirdik. Yarınki plan kürek sörfü. Sıradan bir tatilde, sıradan iki insan, bir hafta boyunca şehirden uzakta.

Bir süreliğine de olsa dünyadan kaybolmaya karar verdik.

Tüm bu medya kargaşası arasında kaçış kaçınılmazdı. JP, Quinn & Wolfe'dan ayrıldığını, rehabilitasyon merkezinde geçirdiği dönemi ve ortalıkta dolaşan eski videoyu kamuoyuna duyurdu. Şimdi ise meme camiasında gündemdeki isimlerden biri.

Geçişin ikimiz için de göz korkutucu olacağı kesindi. Amerika'nın en büyük kumarhane imparatorluğunun eski yöneticisi JP, şimdi belirsizliğin ortasında sıkışmış durumda ve önünde uzun bir boş zaman dilimi var. Ancak akıl hocasının da vurguladığı gibi, bu ara onun yolculuğunun olmazsa olmaz bir parçası.

Tam olarak klasik bir çift değiliz; hafızası bozuk ben ve burnunu temiz tutmaya çalışan, düzelmiş kötü çocuk o. Bu, Külkedisi'nden ziyade çarpık bir Grimm masalı, ama bu kaostun içinde sonsuza dek mutlu yaşamamanın peşindeyiz.

Matty ve Taylor, ofiste benim ve JP hakkında çıkan söylentilerin orman yangını gibi yayıldığını söylediler.

Elbette Matty bunu filtresiz, ciddi tavrıyla aktarırken, Taylor daha empatik bir filtre uyguladı. Ofis duvar kağıdından Hafızasız Kadın'a, oradan da Wolfe'la sokakta tartışırken yakalanan Hafızasız Kadın'a geçtim. Ve dürüst olmak gerekirse, bu beni çok korkutuyor.

Dikkatleri üzerimde çekmek bana göre değil. Ama JP ile aramda ne olduğunu anlayacaksam, sanırım buna katlanmam gerekecek.

JP'nin kitabında aylardır bir aradaydık. Bana göre o, heyecan verici yeni bir bölüm. Kaza ve hafıza kaybım yüzünden oluşan bu ilişki bozukluğu bir gecede çözülmeyecek. Onun bizimle ilgili anıları benim değil. Ama birlikteyken, aile mutluluğunun tadını çıkarırken, aramızdaki bağı inkar edemem. Orada, derinlerde gömülü. Kemiklerimde yankılandığını hissedebiliyorum. O cızırtı. O şefkat. O aşk. İçimde. Ve evet, yumurtalıklar da hissediyor.

JP jakuziden kalkıyor, muhteşem vücudunun her kası ıslıl ıslıl, tamamen çıplak. Yunan tanrısı gibi şekillendirildiğini söylemek klişe olabilir ama o yürüyen, sıırıslıklam bir klişe. Kalın penisi, tıpkı devasa bir meşe ağacı gibi, bakımlı, sert kasık kıllarından oluşan yuvasından gururla çıkıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel penis, hatta etik porno sitemde gördüklerimin hepsinden bile daha güzel.

"Hey!" diye bağırdım, vücudundan üzerime buz gibi sular dökülürken titreyerek. "Bu çok dondurucu."

Eğildi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ellerim, bilinen tüm özdenetimlere meydan okuyarak, gövdesinin nemli, parlak manzarasında oynadı.

"Bir saat içinde akşam yemeği," diye kısık bir sesle ağzıma doğru nefes verdi. "Kulağa hoş geliyor mu?"

"Elbette." Sırıtiyorum, şu anda yemek yemek kesinlikle yapmak istediğim şey değilmiş gibi hissediyorum. "Bu akşam ne pişireceksin?"

"En sevdiğiniz Eritre lokantasından aldığınız o baharatlı dana gúveci."

"Vay canına." Dairemin yakınındaki şirin kúçük mekandan her zaman sipariş ettiğim yemeği dúřúnuyorum. Kendinden emin, bunu kabul ediyorum. "Çok iddialısın."

Anlaşılan ilk buluşmamızda yediğimiz istakoz yemeğini bir düzine kez tatmışım.

"Bugün biraz vakit buldum. Tarife göz gezdirdim."

"Çok tatlısın. Bu meydan okumayı kabul etmek istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Ve hayır, bunu hiç denemedin." Sırıtişı bulaşıcı. "En azından benim versiyonumu değil."

Ağır adımlarla uzaklaşıyor ve bana o muhteşem kıcı gösteriyor. İki sağlam çelik yığını.

Bana, ilişkimizi sayısız taze anıyla doldurmak istediğini söyledi, akşam yemeği gibi basit bir şey bile olsa. Acılı dana gúvecinin basit olduğu söylenemez. Ve tüm dúřünceliliđine rağmen, "cinsel ilişki öncesi meze" diye bağıran bir yemek değil. Acılı Eritre mutfağı beni insan balonuna dönüştürüyor.

Ve yine de, yeni imzaladığımız dürüştlük ve şeffaflık anlaşmamıza rağmen, o özel bilgi parçasının benim kúçük sırrım olarak kalabileceğini dúřúnuyorum.

Geçmişin parçaları, tüylü çoraplarımla da olsa, parmak uçlarımda zihnime geri dönüyor. JP bizi dağ yolunda yönlendirirken, rock müziğin pop müziğin üstünlüğu konusunda tartışırken bağdaş kurup kahkaha atan bir yankım belirdi. Birlikte küvete dalmışken, köpüklü banyoya uzandığımda, bir deja vu dalgasıyla vuruldum.

Geçen gün bile, Libby bana kahve isteyip istemediğimi sormak için arkasını döndüğunde, sanki orada bulunmuşum gibi tuhaf bir hisle irkildim. Elbette, defalarca yaşadık. Anılar önemsiz. Ama benim için, kendime dönüş yolunda değerli ekmek kırıntıları.

Belki de asla tam olarak geri dönmeyecekler ve ben bununla barışık olmayı öğreniyorum. Belki de herkesin hafızası zamanla biraz karışır ve bozulur. Sonuçta, hatırladığımız şey, olaylara kendi bakış açımızdan nasıl baktığımızdır.

Telefonum masanın üzerinde titredi ve hamaktaki kozadan çıkmak istemediğimden inledim. JP ağır ağır yanıma geldi, telefonu kaptı ve arayan kimliğini tarayıp bana uzattı.

"Annen" diyor.

Tartışmamızdan beri onunla konuşmadığım için derin bir nefes veriyorum. Mesajlarına cevap vermek bile destansı bir başarı gibi geliyor.

JP kaşını kaldırdı. "O hâlâ annen. Onunla konuşmalısın."

"Pekala," diye homurdandım, JP beni nazikçe kaldırıp arkamdaki hamaka yerleştirirken. Yerleşirken hamakın sallandığını ve sallandığını hissettim. Güçlü kolları belime sıkıca dolanırken, göğsünün sıcaklığına yaslandım ve kucağına sarıldım. Çıplak omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Merhaba Anne," diyorum, güneşli bir neşe yakalamaya çalışarak. JP ritmik bir hareket başlatırken hamak hafifçe sallanmaya başlıyor.

"Lucy, günlerdir arıyorum! Neden cevap vermiyorsun?"

"Çok fazla şey yaşadım," diye mırıldandım.

"Biliyorum, sadece... Ayrılış şeklimiz hoşuma gitmedi. Şehre gelip seni akşam yemeğine götürebileceğimi düşündüm."

Duraksıyorum, şaşırıyorum. Manhattan'a gelmeyi hiç önermiyor.

"Eğer bu bana yine ders vermekle ilgiliyse..."

"Hayır, hayır," diye araya girdi. "Birlikte vakit geçirmek istiyorum."

JP'nin bana olan tutuşu daha da sıklaşıyor, vücudu arkamda bir rahatlık duvarı gibi. Sesi kulağımın dibinde alçak bir uğultu gibi. "Ona Ayı Dağı'ndan sonra

uğrayacağımızı söyle." Ellerinden biri saçlarımı kenara çekip boynumu öpmesi için açıyor.

"Kim o?" diye sordu annem sertçe.

"Ona erkek arkadaşını da getireceğini söyle," diyor JP, bu sefer daha yüksek sesle.

Hazırlıksız yakalandım, başımı eğip bakışlarıyla buluştuğumda dudaklarında bir sırıtış buldum.

"O JP, erkek arkadaşım," diyorum. "Bana katılacak."

"JP... JP Wolfe mu?" diye öyle bir çığlık attı ki yüzümü buruşturdum. "O berbat fotoğraftaki patronun mu?"

JP arkamda kıpırdanıyor.

"Evet, o JP. Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye karşılık verdim, ses tonundan rahatsız olmuştum.

Bir an duraksadı. "Hayır! Hiç sorun değil. Ben... Ben sadece mutlu olmanı istiyorum Lucy. Sanırım yeterince destekleyici olamadım." Tuhaf bir sessizlik oldu. "Yakında ikinizle de görüşeceğim o zaman?"

"Bize birkaç gün ver anne. Programımızı sana bildireceğiz," diye söz veriyorum, telefonu kapatmadan önce. İç çekerek başımı JP'nin geniş, çıplak göğsüne yaslıyorum.

Hafif bir kıkırdama duyuldu. "Sonunda annenle tanışacağım. Sonuçta kız kardeşim ve yeğenlerimle zaten tanışmışsın."

Hafifçe gerildim. "Öyle mi?" Hayatımda tanıdığım ama hatırlayamadığım daha çok insan var.

"Öyle yaptın. Ve onlar da sana deli oluyorlar. Tıpkı benim gibi."

"Benim yüzümden şirketten ayrıldığını düşünürlerse yapmazlar. Bunu yapmana gerek yok. İşini bırakmadan da halledebiliriz." Yemin ederim, son birkaç gündür bu tartışmayı gözümü kırpmadan defalarca yaptık.

"Dinle. Bu onlar, şirket veya tüm dünyayla ilgili değil, benimle ilgili. Ve seninle. Önümüzdeki altı ay boyunca tek iş tanımım 'Lucy Walsh'a harika bir erkek arkadaş olmak'. Gerisi ikinci planda kalabilir."

"Temizlikçi ve aşçı olarak çalışmayı planlamıyorsan, bunun tam zamanlı bir iş olduğundan emin değilim," diye meydan okudum, yarı şaka, yarı umutsuzca bunu yapmasını umarak. "'Harika bir erkek arkadaş' bütün gün tam olarak ne yapar? Dolabımı yeniden düzenleyeceğinden endişelenmeli miyim?"

Yılmayan bir inançla cevap veriyor. "Neye ihtiyacın varsa, ben hallederim."

İsa.

"Arkanı dön," diye emretti JP sertçe. "Muhteşem yüzüne bakmam gerek."

Sabırsızca beni kaldırıp ters çevirdi, böylece hamakta onun üstüne tünemiş oldum. Hamak bir yandan diğer yana sallanırken ikimiz de neredeyse düşüyorduk.

"JP! Yavaş ol!" Uyluklarım iki yanına kayarken gülüyorum. Vay canına. Şimdiden fena halde zonkluyor.

Sesi boğuk bir mırıltıya dönüşüyor, sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Seni seviyorum Lucy Walsh."

"Ben de seni seviyorum JP Wolfe," diye cevap verebildim, kalbim küt küt atarken. Hamağımız altımızda tembel tembel sallanıyordu.

Beni kendine doğru çekerken, kelimelerimiz dağ havasında yoğun bir şekilde asılı kalıyor. Başparmağı alt dudağıma değiyor, ardından ağzı yavaş ve derin bir öpücükle beni ele geçiriyor, nefesimi kesiyor. Ona hızla sarılıyorum, haftalardır süren gerginlik ve endişe içimden akıyor.

Tangamı yana kaydırıldı ve kalın ereksiyonu kaygan deliğime hevesle yaklaştı. Deneyimli parmakları ritmik bir şekilde klitorisime bastırırken diğer eliyle kalçalarımı sıkıca kavradı.

"İçeri girmeme izin ver," diye sertçe emretti ve ben onun büyüklüğü karşısında hafifçe kıvrandım. Her santimini oturtana kadar yavaşça içime girdi.

"Tanrım, bu harika bir his," diye inliyor ve parmak uçları hassas bölgelerimde sihirlerini yapmaya devam ederken diğer eli beni sıkıca yerinde tutuyor ve daha derine girmesine izin veriyor.

İçimde nabzının attığını ve yükseldiğini hissettiğimde içimde bir zevk dalgası dolaşüyor. Parmakları klitorisim üzerindeki büyülü etkisini sürdürürken, diğer eli beni sıkıca yerinde tutuyor ve maksimum etkiyle içime girmesine izin veriyor.

"Bu aç," diye homurdandı. "Çok derin. Beni deli ediyor."

Küfürler savurarak, hamakların etrafımızda çılgınca sallanmasına neden olacak bir şiddetle, tekrar tekrar en derin yerlerime giriyor.

Nefes alış verişini yoğunlaştıkça yüzü zevkten buruşuyor ve her hareketle daha yüksek ve daha sert bir şekilde homurdanıyor, doruk noktasına yaklaşıyor.

"Lucy," diye inliyor içime sertçe boşalırken.

Bittim artık. Orgazmım beni vurduğu anda vücudum kontrolsüzce titriyor. Onun etrafında titrerken omurgam dışarıya bir elektrik dalgası gönderiyor.

"Hayattaki en şanslı adamım." Bana tembelce sıırttı ve ardından ağzımı tutkulu bir öpücükle daha yakaladı.

O öpücükte başka hiçbir şeyin önemi yok; ofis dedikoduları, medya sirkleri, kayıp anılarım. Dudaklarının dudaklarıma değdiği coşkuyla, vücudunun ani baskısıyla, bu işi başarabileceğimizi biliyorum.

Şu anda dünyada sadece ikimiz varız. Tamam, belki sadece dağ. Ve bu hissin asla bitmesini istemiyorum.

SON SÖZ

Dokuz ay sonra

Japon

Bear Mountain Wellness Retreat'in terasından manzara nefes kesici; göl, turuncu ve pembe tonlarındaki canlı gün batımını yansıtıyor. Quinn & Wolfe markası altında açılan ilk yer. Bir zamanlar evim dediğim Vegas'ın çılgın, ışıltılı sokaklarından çok farklı bir evren. Burada kendimi sakin ve huzurlu hissediyorum.

Bu hafta sonu, ilk misafirlerimizin -sunduklarımızı deneyimlemek için can atan VIP'ler ve popüler blog yazarları- gelişyle inziva için büyük bir dönüm noktası. Yogiler, sağlık koçları, spa terapistleri, garsonlar, şefler -burayı cilalayıp sorunsuz bir şekilde işletmek için canla başla çalışıyorlar. Yüzlerindeki heyecanı görebiliyorsunuz ama aynı zamanda çok gergin olduklarını da anlayabiliyorsunuz.

Lucy ve ben dağlardaki evimde, yakınlarda kalıyoruz. Bu işletme tıkr tıkr para kazanana kadar burada yaşayacağım. Şirketteki işi için hafta içi şehre dönmek zorunda ki bu, bencil herifim için hiç ideal değil. Yanımda olmadığında onu deli gibi özleyorum.

Hâlâ dairesini kir alıyor ve arkadaşı Priya ile yaşıyor. Yanıma taşınmasını istedim ama çok da ısrarcı değilim. Henüz bu adımı atmaya hazır olmadığını anlıyorum. Lucy ile yarım hafta geçirmek, Lucy'siz bir hayattan daha iyidir.

Neyse ki dedikodu gazeteleri yeni skandallara yöneldi, bu da Lucy'nin iş yerinde daha az tepki ve ilgi odağı olduğu anlamına geliyor. Benim tek önemsemişim şey buydu: Onu güvende tutmak ve spot ışıklarından uzak tutmak.

Connor terasta yanıma gelip bana bir bira uzatıyor. "Burayı iyi sattın Wolfe. Çok popüler ve henüz kapılarını bile açmadık. Basın senin tüm o manevi yeniden icat etme işini harcıyor. Buna 'Wolfe'un Kurtuluşu' diyorlar."

Gözlerimi devirip biramdan büyük bir yudum alıyorum, soğuk sıvı tam isabet ediyor. Bira bu aralar tek zaafım. "Milyarder kötü çocuk Zen'e yöneliyor, aydınlanmak için sağlıklı yaşam merkezi kuruyor," diyorum kuru bir sesle. "En sevdiğim halkla ilişkiler yöntemi değil."

Ama durumu ve planlarımı kurtarmanın tek yolu buydu.

"Tam olarak ne kadar pratik yapmayı planlıyorsun?" diye sırtıyor Connor. "Yogayı kendin mi öğreteceksin?"

Ona kuru bir bakış attım. "Burasının başarısız olmasını istediğin çok açık."

Teras kapısı kayarak açılıyor ve işte orada - benim kişisel güneş ışığım. Kaosun içindeki dinginliğim. Vegas, yanında hüznü, ıslak bir patates kızartması gibi kalıyor.

Lucy'yi ve o çarpıcı mavi gözlerini görmeyeli birkaç gün oldu. Parlak kestane rengi dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor, bize doğru yürürken o ışıltılı gülümsemesi tüm terası aydınlatıyor.

"Hey," diyerek bizi selamlıyor, gülümsemesi bulaşıcı.

Connor onu selamlıyor ve ardından ortadan kayboluyor, şüpheci düşüncelerimi okuyor. Düşüncelerim şu anda R dereceli ve Lucy'yi o tişört elbiseden çıkarmaya odaklanmış durumda.

Onu kendime doğru çekiyorum, onu ne kadar özlediğimi hatırlatıyor. "Hey, bebeğim," diye mırıldanıyorum, sesimdeki sevgiyi bastıramadan. "Seni çok özledim."

Kollarını bana doladı, sımsıkı sarıldı. "Hafta sonu için her şey hazır mı?"

O gözlere dalıp gitmemeye çalışarak başımı salladım. "İş yerindeki haftan nasıldı, bilişim tanrıçası?"

Sırıttı. "Ah, işte her zamanki gibi, sizin gibi kurumsal takım elbiselilerin varsaydığı gibi ekrandaki düğmeleri değiştiriyoruz."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Şey, belki bir iki kez... Gerçek şu ki, BT ekibimizde neden bu kadar çok insan olduğunu hiç anlamazdım. "Ve fark etmediysen, tişört giyiyorum."

Gömleğimi çekiştiriyor. "Fark ettim. Çok çekici görünüyorsun."

Onu kendime çekip ateşli bir öpücük konduruyorum.

"Bekle," diye şakacı bir şekilde homurdandı, nefesini toplamak için biraz geri çekildi. "Seninle vakit geçirebilmem için bir saatlik ders çalışmam daha var."

Gözlerim hâlâ onun gözlerine kilitlenmiş halde, dramatik bir inilti çıkardım. "Ciddi misin Lucy? Cuma gecesi mi? Yarın yapamaz mısın?"

Lucy kıkırdadı, parmakları çenemde gezindi. "Ne kadar çok istesem de JP, bunu bitirmem gerektiğini biliyorsun. Bu son ödev, sonra tamamen seninim."

İnliyorum. "Tamam."

Lucy birkaç ay önce çizgi roman grafik tasarımı üzerine bir kursa başladı. Yaratıcılığı ve tutkusu onu doğuştan yetenekli kılıyor. Belki ek iş olarak çizgi roman çizeri olmayı düşünüyor, ama potansiyelinin çok yükseklerde olduğunu görüyorum. Çizimleri büyüleyici ve ne zaman bundan bahsetse gözleri tutkuyla parlıyor.

"Burası muhteşem görünüyor, JP. Seninle gurur duyuyorum."

"Sen yanımda olmasaydın bunu başaramazdım," diyorum ona, her kelimesini içtenlikle. "Seni seviyorum Lucy."

"Biliyorum," diye takıldı, gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. "Ve ben de seni seviyorum."

Orada öylece dururken, batan güneş sağlıklı yaşam merkezine uzun altın gölgeler düşürüyor, Lucy'ye bakıyorum. Vücudu benimkine tam oturuyor, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi. İçimde bir minnet dalgası hissetmeden edemiyorum. İçimde büyüyen, göğsümü sıkıştıran güçlü bir his.

Elbette, biz de birçok hata yaptık ve ileride bizi neyin beklediğini kimse bilemez, ama tam da onunla birlikte olduğumuz bu an, büyük ikramiyeyi kazanmak gibi hissettiriyor.

Bir yıl sonra

Lucy

Çizgi roman fuarının canlı girdabına kapılmışken, nabzım kalabalığın içinde vızıldayan enerjiyle senkronize oluyor. Diz üstü güneş parıltısı çizimleri ve göğsümde bir süpernova sembolüyle tamamlanan, Miss Nova'nın göz alıcı mavi-altın üniformasıyla, renkli süper kahramanlar ve eksantrik kötü adamlar denizinin ortasında parlayan, yıldızlarla dolu bir gösteriyim.

Arkamdan, derin, gür ve yankılı bir ses kulağıma çınlıyor. "Kostümün oldukça sert."

Dönüp dururken "Ölüme Meydan Okuyan 'Şeytan'la karşı karşıya geliyorum. Koyu kırmızı ve mavi deri giysisi kaslı vücuduna yapışıyor, vücudunun her kıvrımını vurguluyor. Eldivenli parmağı uzanıp simsiyah peruğumun uçlarıyla oynuyor.

"Buraya sık sık gelir misin?" diye sordu, sesinde omurgam boyunca bir heyecan dalgası yayan, kostümümün suni kürk kenarının hafifçe dalgalanmasına neden olan alaycı bir ton vardı.

Lanet etmek, beni her seferinde yakalıyor.

Şu anda o adamla yaşıyor olsam da, o yanımdayken midem hala kelebeklerle doluyor. Vekostümsüz.

Yüzümde cilveli bir gülümsemeyle, "Sadece suçla mücadele edip göz kamaştırıcı görünmekle meşgul olmadığım zamanlarda. Bu yaygaranın neyle ilgili olduğunu

anlamak istedim. Şeytani derecede yakışıklı, maskeli bir adamın orada olabileceğini duydum." diye espri yaptım.

Maskeli gözleri ilgiyle hafifçe kısıldı. "Öyle mi?" Alaycı sesi havada yankılanıyor. "Bu durumda, maskeli adamınızı bulmuşsunuz gibi görünüyor. Şimdi onunla ne yapacaksınız?"

"Hmm, kararlar, kararlar..." Sırıtişım alaycı bir sırıtışa dönüşüyor. "Duruma bağlı; takım elbise çıkıyor mu, yoksa o küçük ağız yarığıyla bir kadını baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Zengin ve sıcak kahkahası, metalik kıyafetinin içinden yankılanıyor. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Bu, gelmiş geçmiş en iyi çizgi roman fuarı ve yetişkinlere yönelik çizgi roman sahnelerimden çok daha iyi.

"Bir tur atmaya ne dersin?" diye mırıldandım, pençemi yontulmuş göğsünde gezdirerek. "Bu labirentte bana rehberlik edecek güçlü ve yetenekli bir adama ihtiyacım var."

Beklenmedik bir şekilde başını sallıyor. "Korkarım yapamam."

Bu ne sürpriz? Senaryoda yok.

"Neden olmasın?" Şakacı tavrım kayıyor, yerini gerçek bir şaşkınlığa bırakıyor.

"Çünkü burada karımı arıyorum."

Gözlerimi hızla kırıştırdım. "Ama Daredevil evli değil."

"O bunu değiştirmek istiyor."

Ve sonra, akıl almaz bir şey yapıyor. Çarpıcı kızıl kostümüyle Daredevil tek dizinin üzerine çöküyor. Kalabalık kongre fonunda çarpıcı figürü, bir şaşkınlık dalgası yaratıyor, canlı sohbet yerini toplu bir hayrete bırakıyor. Kalabalığın odağı bize doğru kayıyor, tüm gözler gelişen sahneye kilitleniyor.

Kostümünden küçük bir kutu çıkıyor. Açtığında, içindeki pırıltılı mücevher etrafımızdaki cosplay silahlarını gölgede bırakıyor. Bu bir aksesuar yüzüğü değil, gerçek bir elmas

yüzük. Ciğerlerimdeki hava sıkışıyor. Kostümün sıcaklığından mı halüsinasyon görüyorum?

"Lucy Walsh," dedi sesi aniden sessizleşen alanda yankılanarak, "bana karım olma onurunu bahşeder misin?"

Şaşkınlıkla bakarken duygularım bulanıklaşıyor. Boğuk bir "evet" demeyi başarıyorum ve kalabalık alkışlıyor. Daredevil ayağa kalkıp beni kollarına alıyor. Ayaklarımı yerden keserken sevinçli bir çığlık atıyorum, elleriyle kalçamı kavırıyor.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en absürt ve romantik evlenme teklifi!" diye haykırıyorum, kahkahalar ve gözyaşları birbirine karışıyor.

Tek bir hareketle maskesini çıkarıp ağzını ağzıma bastırıyor.

Gülümseyerek ondan uzaklaştım.

"Yakınımda kalan hayatımı geçirmek istiyorum," diye deniyorum berbat İspanyol aksanıyla. Bu kelimelerin ardındaki anlamı ancak yakın zamanda keşfettim -*Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum.*

Süper kahramanlar ve fantastik karakterlerin arasından bugün gerçek hayattaki kahramanımı buldum.

SON

JP'nin Lucy'yi kendisinin bir kurt karikatürüyle yakalayıp onu kovmakla tehdit ettiğinde aklından neler geçtiğini merak ediyor musunuz?

Haber bültenime katılınBonus prologu JP'nin bakış açısından almak için!

Manhattan State of Mind'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Yorum bırakırsanız çok sevinirim. Yorumlar yazarlar için tavsiye gibidir ve her biri önemlidir.

Rosa x

Rosa Hakkında

Ben, İngiltere'de yaşayan çağdaş bir aşk romanı yazarı olan Rosa'yım. Hikayelerim, güçlü ve cesur kadın kahramanların alfa kahramanlarla eşleştirildiği, hem ateşli hem de komik anların bir karışımını yaratan bir hikaye etrafında dönüyor.

Karakterlerim mükemmel olmaktan çok uzak; onları ilişkilendirilebilir ve insani kılan gerçek kusurları ve güvensizlikleri var. Milyarder alfalar, yaş farkı aşkları, iş yeri aşkları, düşmandan sevgiliye dönüşen karakterler ve huysuz güneş gibi karakterler gibi belirli kalıpları çalışmalarım dahil etmeyi seviyorum.

Haber bültenime katılınGüncellemeler ve bonus içerikler için.

Rosa tarafından da

Huysuz Londra beyefendileriyle tanıştınız mı? Serideki her biri, hararet, şakalaşma ve mutlu sonla biten, iki bakış açısına sahip, bağımsız bir romantik komedi.

Londra Bay Serisi

Bay Walker'ı Evcilleştirmek: Düşmanlardan Sevgiliye Yaş Farkı Aşk

Bay Kane'e Direnmek: Yaş Farkıyla Bir Ofis Aşk

Bay Şövalye ile Mücadele: Bir Milyarder Ofis Aşk

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

